УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО

НОВИТѢ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА

УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО

НОВИТѢ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА

МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ГОДИНА IV (1924-1925г.)

СОФИЯ 2005

НОВИТѢ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА

Кратко размишление

Тема I: „Отношение между психология, логика и етика.”

Азъ ще ви задамъ единъ въпросъ: коя е сѫществената отличителна черта, която отличава човѣка отъ животнитѣ? *(- Неговата разумность. - Човѣкъ може да изрази това, което мисли. -Човѣкътъ има стремежъ къмъ нѣщо. - Човѣкътъ може да обича Бога. - Човѣкътъ има етика, естетика и логика. - Човѣкътъ има свободна воля. - Споредъ философията на човѣка е присѫщо изслѣдването на нѣщата. А у животнитѣ тѣзи нѣща се редуватъ безъ да се систематизиратъ.)*

Ще ви запитамъ другъ въпросъ: Каква е разликата между положителния и отрицателния полюсъ, между мѫжкия и женския принципъ? *(- У жената се проявява сърдечниятъ животъ или принципитѣ на любовьта, а у мѫжа - умственията или принципътъ на мѫдростьта. - Тѣ се различаватъ по своята пасивность и активность.)*

Въ окултната наука подъ „женски принципъ” ние разбираме, че пасивностьта е отвънъ, а активностьта - отвѫтрѣ. А „мѫжкиятъ принципъ” е активенъ отвънъ, а пасивенъ отвѫтрѣ. Казватъ, че жената била пасивна. Ако тя е пасивна, какъ завладѣва ума на мѫжа? Какъ може да го влада изобщо? Ако на едно дѣте умътъ му стига, за да те замотае, то не е пасивно.

Азъ искамъ да имате положителни схващания за нѣкои основни идеи. Всѣка основна идея трѣбва да е добрѣ разграничена, за да можете правилно да я приложите. Щомъ кажешъ, че си пасивенъ, то значи, че си активенъ отвѫтрѣ, а пасивенъ отвънъ. А щомъ кажешъ, че си активенъ, то значи, че си активенъ отвънъ, а пасивенъ отвѫтрѣ. Вслѣдствие на това се явяватъ и противорѣчията. Онзи, който е активенъ

отвънъ, смущенията и противодѣйствията ще му идватъ отвънъ, той отвѫтрѣ е пасивенъ, незасегнатъ. У пасивния принципъ, смущенията ще дойдатъ отвѫтрѣ. Слѣдователно умътъ има повече прѣпятствия отвънъ, а сърдцето има повече прѣпятствия отвѫтрѣ. Сърдцето е пасивно отвънъ, а умътъ е пасивенъ отвѫтрѣ. Сърдцето е активно отвѫтрѣ, а умътъ е активенъ отвънъ. Слѣдователно тия два принципа могатъ да си помагатъ. Когато умътъ се намѣри въ противорѣчие въ своята активность, то сърдцето, понеже е активно отвѫтрѣ, ще му дойде на помощь. Умътъ е опора на сърдцето отвънъ, а сърдцето е опора на ума отвѫтрѣ.

Този законъ трѣбва да го разберете добрѣ. Когато се намѣрите въ смущение съ вашия умъ, трѣбва да търсите вашето спокойствие отвѫтрѣ. А когато сърдечно сте неспокойни, трѣбва да търсите спокойствието въ Божествения принципъ на ума. Защото сърдцето изисква винаги единъ принципъ, на който може да разчита. Щом сърдцето веднажъ се излъже в него, въ него се заражда чрѣзмѣрна активность и подозрителность. И безвѣрието не започва отъ ума, а отъ сърдцето. Безвѣрието не е родено у мѫжа, а у жената. Като казвамъ „жената", разбирамъ, че безвѣрието се явява въ сърдцето. Разбира се, вие нѣма да вземете терминитѣ „мѫжъ" и „жена", че се отнасятъ до васъ, но само ще боравите съ принципитѣ. Дѣва или дѣвица изразява принципа в своята чистота. Когато говоримъ за жената въ нейния първоначаленъ принципъ, ние казваме дѣва, което значи „божествена". А мѫжъ или човѣкъ или манасъ, значи „синъ на мѫдростьта". Той е изразъ на Божествената свѣтлина или Божествената Мѫдрость. Слѣдователно у човѣка тия два принципа едноврѣменно се допълватъ: единиятъ принципъ е активенъ отвѫтре, а другиятъ е активенъ отвънъ. Единиятъ принципъ е пасивенъ отвънъ, а другиятъ е пасивенъ отвѫтрѣ.

Сега разликата между човѣка и животнитѣ зависи отъ гѫстотата на тѣхната материя. Материята, отъ която животнитѣ сѫ създадени, е по-гѫста. Слѣдователно въ свѣта на животнитѣ прониква по-малко свѣтлина. Затова и тѣхнитѣ

разбирания за живота и нѣщата сѫ неясни. Не сѫ тъй ясни, както у човѣка. Окултиститѣ считатъ, че животнитѣ сѫ подъ 13 сфера. Значи, има да чакатъ дълго врѣме, докато се повдигнатъ. За тѣхъ сега нѣма условия да се повдигнатъ.

Ще ви запитамъ другъ единъ въпросъ: Защо природата е поставила скѫпоцѣннитѣ камъни вѫтрѣ въ земята, тамъ да се образуватъ? Мислите ли, че у кристалитѣ има извѣстна интелигентность? По какво сѫдимъ за интелигентностьта на едно сѫщество? Като гледаме кѫщата на единъ човѣкъ, прозорцитѣ, стаята и всичко наоколо, по това сѫдимъ вече за неговата интелигентность. Ако гледаме изработката на нѣкой предметъ или нѣкоя статуя отъ нѣкого, ние сѫщо сѫдимъ за степеньта на неговата интелигентность. Това е общо. Кристалитѣ, които сѫ се образували въ земята, и тѣ иматъ своя интелигентность. Тѣ разбиратъ законитѣ на свѣтлината и сѫ научили начина за възприемането ѝ. Всѣки единъ кристалъ е възприелъ точно тази свѣтлина, която е необходима за неговото развитие. Окултиститѣ поддържатъ, че кристалитѣ се раждатъ и зрѣятъ въ земята тъй, както и плодоветѣ. Но кристалитѣ сѫ много голѣми егоисти. Голѣмо тщеславие и гордость има въ тѣхъ. И понеже сѫ толкова горделиви, турени сѫ на такава голѣма дълбочина въ материята, за да обуздава тѣхната гордость. И виждате колко сѫ твърди тѣ. Въ тѣхъ нѣма мекота. Трѣбва дълго врѣме да ги шлифовате, за да ги направите гладки. Въ туй отношение кристалитѣ показватъ първичната причина за човѣшкото падане.

Бихъ желалъ нѣкой отъ васъ да опише краскитѣ на поважнитѣ скъпоцѣнни камъни. Нѣкои от вашитѣ идеи иматъ връзка и отношение съ кристалитѣ. Не мислете, че кристалите сѫ само въ земята. Туй, което е въ земята, е и у васъ. Трѣбва да знаете: всичко, което сѫществува въ природата, сѫществува и въ вашето тѣло. Всички растения, които сѫществуватъ по земята, всички бубулечки - съществуватъ и въ тѣлото ви. Нѣкой вълкъ се изпречи въ вашия умъ и ви развали всичкото настроение, изяде ви нѣкоя овца и ви създаде цѣла катастрофа. Вие се занимавате съ вълцитѣ на фи-

зическия свѣтъ, но съ своитѣ вълци не се занимавате. Щомъ единъ вълкъ изяде една овца въ своя животъ, ще почувствувате една голѣма болка въ сърдцето си. Ти мислишъ за другитѣ вълци, а за твоитѣ вълци не искашъ да направишъ нищо. Другъ пѫть нѣкоя мечка изяде една от твоитѣ крави вѫтрѣ в тебе, или нѣкой паякъ хване нѣкоя муха вѫтрѣ въ тебе - всичко това трѣбва да го изучавате. Това е една цѣнна наука. Ще почнешъ да обуздавашъ всичкитѣ животни въ себе си.

Това сѫ символи, това сѫ идеи, това сѫ течения на онзи, Божествения животъ, който иде отъ много направления. Човѣкъ е сглобенъ отъ множество отдѣлни сили. Това сѫ рѣкички, които сѫ образували човѣка. Азъ опрѣдѣлямъ това нѣщо тъй: животнитѣ и растенията, които сѫществуватъ на земята, това прѣдставлява човѣкътъ, разложенъ на неговитѣ части. Всички тѣзи части, събрани да живѣятъ въ едно тѣло, плюсъ една монада, която ги рѫководи, това е човѣкътъ. Нали тази идея прокарва и Лайбницъ? Значи въ човѣка има една централна монада и много други монади, само че тия монади не сѫ на еднаква степень на развитие. Тѣ сѫ сѫщества съ голѣмо разнообразие въ развитието си. Ония животни, които сѫ свирѣпи, въобще се намиратъ въ една крайно гѫста материя. Отъ това се образува повече търкане, повече топлина, чиито закони тѣ не сѫ научили и вслѣдствие на това изявяватъ своята грубость.

Азъ мога да разгнѣвя когото и да е отъ васъ без думи. Прѣдставете си, че обѣщая на нѣкого отъ васъ едни хубави дрехи и кажа: слѣдъ два мѣсеца ще ги имате. Вие чакате, обаче дойде Коледа и азъ още не ви давамъ дрехитѣ. Вие веднага кипвате. Какъ тъй азъ да не си седя на обѣщанието? Че какъ тъй! Обѣщанието не е нѣщо материално. Защо то да произведе въ васъ едно кипване? Слѣдователно когато нѣкой ви обѣщае нѣщо, вие считайте като че нищо не ви е обѣщавалъ, за да бѫдете самостоятелни. Дали ще ви дадатъ или не - нека ви бѫде безразлично. Като ви дадатъ дрехитѣ да ги облечете, само тогава се зарадвайте малко. А това, че ви сѫ

обещали дрехи - не туряйте тази мисъль въ ума си. Защото, ако вие мислите за обещанието, вие ще си създадете една пакость за душата. Този, който ви е обещавалъ, оставете той да мисли за обещанието, защото това е негова идея, която трѣбва да реализира. Оставете той самъ да изработи своята идея. А вие се радвайте на онзи плодъ, който ще принесе. Не отивайте постоянно при него да го питате кога ще дойдатъ дрехитѣ. Отъ дрехитѣ съвсѣмъ не трѣбва да се интересувате.

Другъ примѣръ за сѫщата идея. Да допуснемъ, че нѣкой ви каже, че ви обича. То е сѫщото. Значи обещалъ ви е нѣщо. Праща ви рокля, шапка, обуща и ви казва: „Азъ ви обичамъ." Вие ги вземате и си казвате: „Е, той ме обича!" Не, забравете това! Тази мисъль е негова. Нека стои у него. Ако той ви обича, той се повдига съ това, нищо повече! Вие се радвайте, че тази мисъль или това чувство работи у него. Когато нѣкой ме обича, азъ ще му се радвамъ тъй, както когато нѣкой цигуларь ми свири. Азъ ще седна при него да го слушамъ и ще се радвамъ, че той ми свири. Значи той като свири, азъ мога да се радвамъ на неговото свирене тъй, както той се радва. Чувството, което той има къмъ мене, може да роди въ мисъльта ми нѣкоя нова идея. Азъ може да нѣмамъ тази техника при свиренето, но може да имамъ музикално схващане и ще мога да се ползувамъ само като слушамъ.

Сега, при вашитѣ стари възгледи за живота, ще имате и тия нови схващания. Ще правите опити с тѣхъ. Първиятъ опитъ, който трѣбва да направите тази година е опитътъ да контролирате извѣстни ваши мисли, които могатъ да ви раздразнятъ. Да кажемъ, имате една мисъль, която може да ви напакости, да ви спре 10 години въ вашето развитие. Е, хубаво, защо не спрете тази мисъль? Спри я, а не послѣ да страдашъ, да плачешъ. *(- Какви сѫ тѣзи мисли?*) Другъ пѫть конкретно ще се спра да говоря върху тѣзи мисли, които ни спъватъ. Сега разбирате ли това, което ви говоря тази вечерь? То е нѣщо много деликатно. То е нѣщо мощно. То е едно изкуство, което трѣбва да усвоите. Едно отъ великитѣ

изкуства въ свѣта е да се владате, когато вие искате. И не мислете, че то може да стане изведнажъ. То е, както онзи цигуларь, който сега учи. Най-напрѣдъ учи първа позиция, послѣ втора, трета, че послѣ упражнения, упражнения, упражнения. И слѣдъ като изкара всичкитѣ необходими упражнения, може да стане виртуозъ. И тогава, като излѣзе прѣдъ публиката, ще изсвири нѣщо хубаво, а не тия обикновени упражнения.

Човекъ, който прави опити да се самовлада, това сѫ все упражнения. Колко пѫти тия упражнения нѣма да може да ги изпълните! Даже и най-видниятъ цигуларь, прѣди да свири нѣкое хубаво парче прѣдъ публиката, той се упражнява два, три часа, дълго врѣме повтаря единъ и сѫщъ пасажъ и все пакъ вие виждате, че всички тонова не сѫ достатъчно ясни. Единъ тонъ е ясенъ, другъ - не. И колко пѫти той ще се умори, докато тоноветѣ станатъ отчетливи и ясни! Нѣкой пѫть пръститѣ му се уморяватъ и той ги маха, маха. Мислите ли вие, че когато искате да се въздържате, че ще можете изведнажъ да постигнете това изкуство? Ако кажете: „Азъ отъ сега нататъкъ нѣма да се гнѣвя", ще издържите ли? Кажешъ ли така, утрѣ ще се разгнѣвишъ четири пѫти до обѣдъ, въ вторникъ - седемь пѫти, а въ срѣда - десеть пѫти.

Азъ гледахъ веднажъ единъ господинъ иска да свири, но иска да снеме транспиранта. Сваля го, сваля го, не може да го свали. Догнѣвя го, дръпна транспиранта и го хвърли на земята, обаче прозорецътъ си остана откритъ. Той се наведе, вдигна го и отново го тури на мѣстото. Този човѣкъ не е нѣкой простакъ, ученъ човѣкъ е, но защо хвърли този транспирантъ? Той се разгнѣвява: какъ така този транспирантъ да не извърши неговата воля! Транспирантътъ казва: „За мене е безразлично дали се гнѣвишъ или не?" И наистина, той вижда, че нѣма причини да се гнѣви и взема, та закачва транспиранта.

Този гнѣвъ може да се избѣгне. Причината на този гнѣвъ произтича отъ чувството скритность. Той иска като свири да бѫде скритъ въ стаята си - да го не видятъ отъ вънъ. Ако той нѣмаше чувството на скритность, нѣмаше да има нужда

отъ транспирантъ и щѣше да избѣгне единъ случай на разгневѣване.

Скритность сѫществува и вѫтрѣ въ природата. То е едно чувство, отъ което се зараждатъ идеитѣ. Човѣкъ трѣбва да бѫде скритъ до извѣстна степень, да крие извѣстни чувства, защото въ скритностьта зрѣятъ тия чувства, които сѫ необходими да се достигне съвършенство. Въобще, у страхливитѣ хора скритностьта е по-силна, а у смѣлитѣ - по-слаба.

Сега, въ дадения случай, вие трѣбва да се убѣдите въ това, че всички необходими условия за вашето растене или щастие се намиратъ въ самитѣ васъ. Тамъ сѫществуватъ тѣ. Извънъ тази възможность, която се крие въ васъ, остава единъ външенъ плюсъ - той е на живата Природа или на Бога. Тъй както Слънцето иде и спомага на ония зародиши, които сѫ въ земята, да израстнатъ, така и въ човѣшката душа природата или Богъ иде и възраства всичко у него. Окрѫжающата срѣда около насъ, другитѣ сѫщества и тѣ сѫ до извѣстна степень помощници, тукъ или тамъ и могатъ да ни помогнатъ. Въ нѣкои случаи, обаче, не могатъ да ни помогнатъ. Запримѣръ, колко души въ живота ви могатъ да ви помогнатъ? Малцина сѫ, които могатъ да ви помогнатъ. Разбира се, в този случай ще се пазите отъ едно противорѣчие, което може да се роди въ вашата душа: когато се саморазвивате, не изключвайте хората отъ себе си. Законътъ е слѣдующия: Всички животни, всички растения, минерали, кристали, които сѫ вѫтрѣ въ васъ, едноврѣменно и всички души, които сѫществуватъ въ свѣта, не само че си иматъ отражение въ васъ, но си иматъ и прѣдставители въ васъ. Всѣки единъ човѣкъ, кѫдѣто и да е, има единъ живъ прѣдставитель вѫтрѣ въ васъ. Ти не търси да срѣщнешъ този човѣкъ отвънъ, а търси малката игла на Витоша. Този, малкиятъ човѣкъ, все ще го намѣришъ нѣкѫдѣ вѫтрѣ въ тебе и съ него ще се разговаряшъ.

Тогава вие ще се намѣрите въ слѣдното положение: въ единъ разказъ отъ Волтера се говори за нѣкаква французска експедиция, която отива да изслѣдва севѣрния полюсъ съ па-

раходъ. Едно интелигентно сѫщество рѣшило по това врѣме да изслѣдва слънчевата система, та като отивало къмъ Слънцето, слѣзло и на Земята. То стѫпило на нашитѣ океани и водата дошла до колѣнетѣ му. Като видѣло единъ параходъ, това интелигентно сѫщество взело парахода съ пръститѣ на рѫката си, а съ едни малки щипци хванало единъ французинъ. Слѣдъ като влѣзло въ контактъ съ него, почнали да се разговарятъ и то се учудило, че това малко сѫщество било толкова умно, та могло да прави такива научни изследвания. Така трѣбва да направите и вие. Ще хванете това малко сѫщество, което е вѫтрѣ въ васъ съ щипцитѣ си и ще се разговаряте съ него. То е много умно. Волтеръ въ този си разказъ, въ една хумористична форма прѣдава една истина.

Първиятъ законъ е: нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себе си. Вие казвате за нѣкого: „Азъ не искамъ да зная нищо заради него.” Не, не казвай тъй! Кажи си: „Азъ искамъ да зная нѣщо за този човѣкъ.” Азъ ще намѣря неговия другарь, който живѣе вѫтрѣ въ мене въ миниатюръ и ще го питамъ какво има да ми разправя. Туй, малкото сѫщество ще ни разправи самата истина, когато външниятъ човѣкъ нѣма тия условия. Този човѣкъ отвънъ и да иска да ми каже истината, не може. Тъй както сѫ създадени сега хората нѣматъ условия да се разбиратъ отвънъ, но вѫтрешно могатъ. Азъ не съмъ срѣщналъ досега нито единъ човѣкъ, който може да каже истината. Малцина сѫ тия хора, които могатъ да казватъ истината. А другитѣ все хъкатъ-мъкатъ, заобикалятъ. За да изнесе една истина, той отъ тукъ ще обиколи, отъ тамъ ще обиколи, не върви по права линия, тъй по Божественому. Въ историята Толстой е единиятъ, който е изнесълъ въ своята изповѣдь истината тъй, както трѣбва. Втория е св. Августинъ. Има и други нѣкои, но тия двамата сѫ главнитѣ.

Всички вие трѣбва да бѫдете чистосърдечни. Като дойде тази чистота, да можете въ себе си да говорите истината, а не отвънъ. Толстой се изповѣда не прѣдъ външния свѣтъ, а прѣдъ себе си, за да възстанови своя миръ, за да възстанови връзката между Бога и своята душа. Тази негова

изповѣдь стана достояние и на цѣлия свѣтъ, обаче, той се изповѣда прѣдъ себе си.

Сега, като говоримъ за изповѣдь, не разбирамъ изповѣдь прѣдъ външнитѣ хора, а прѣдъ себе си, прѣдъ нашата душа, за да възстановимъ връзката между Бога и насъ. За да се възстанови тази връзка, всичко трѣбва да бъде изложено на Божествената свѣтлина. Е, кажѫте вие: защо да не изложите всичко прѣдъ Бога? Ако Богъ е отворилъ вашитѣ очи, ималъ е туй довѣрие да ви покаже Небето и всичкитѣ тия възможности, които Той е създалъ за васъ, всички ония блага, които ви очакватъ, всичката онази грижа, която има за васъ, не заслужава ли и вие да бѫдете спрѣмо Него тъй, както Той е спрѣмо васъ? Защо не? Ще имаме къмъ Бога сѫщитѣ отношения, каквито Той има къмъ насъ - нито повече, нито по-малко. Той има отношения къмъ насъ като Богъ, а ние ще имаме отношения къмъ Него като човѣци. Моите отношения къмъ Бога ще бѫдатъ тъй прави, както моята душа може да ги опрѣдѣли. Туй е възможно и то е красивото въ свѣта! Щомъ дойде до това положение, човѣкъ се усѣща мощенъ, а прѣди това той е билъ малодушенъ, страхливъ, но рѣши ли веднажъ да изправи отношенията си къмъ Бога, той става герой, въ неговия умъ дойде свѣтлина, въ душата му настава единъ миръ, той расте прѣдъ себе си и казва: „Всичко е възможно. Този човѣкъ е прозрѣлъ вече Божествената свѣтлина, той е прѣдъ лицето ѫ.

Сега запримѣръ, ако вие идете въ Германия, Англия или Америка, кѫдѣто хората сѫ материалисти, и погледнете нѣкого, ако той е германецъ, ще ви каже: „Господине, защо ме гледашъ! Защо ме фиксирашъ?” Ако е англичанинъ, ще се дуелирате. Вие трѣбва да се пазите отъ такива хора. Съврѣменнитѣ хора сѫ тъй материалисти, че ги е страхъ да не би да проникнешъ въ тѣхната душа. Какво ще проникнешъ! Страхъ ги е да не проникнете въ тѣхнитѣ дребнавости, а всичкитѣ имъ дребнавости не струватъ нито една лула тютюнъ.

Вземете сега закона на обичьта. Обичьта има положителенъ полюсъ П.О. и отрицателенъ полюсъ О^{т}.О. Заражда се въпросъ: защо човѣкъ трѣбва да обича? - За да се прояви.

П.О.
О^{т}.О

Сѫществуването, животътъ не може да се прояви безъ обичь. Животъ безъ обичь нѣма. Първиятъ актъ на живота е обичьта. За да покажешъ, че живѣешъ, трѣбва да обичашъ. И слѣдователно, първата стѫпка на обичьта е къмъ единъ прѣдметъ. Намѣришъ една ябълка, вземешъ я, гледашъ я, обичашъ я. При отрицателния полюсъ пакъ има обичь. Отрицателниятъ полюсъ на живота винаги прѣдставлява областьта, въ която животътъ може да се прояви. Значи, за да се прояви животътъ, трѣбва да има кого да обичате. И най-първо човѣкъ обича себе си. Той не започва съ другитѣ, той обича себе си, тѣлото си: яде и пие. А слѣдъ врѣме той вече си допуща да обича и другиго отвънъ. Значи, той може да обича още едного. Той най-първо привлича всичко къмъ себе си, само расте. Като се развие, като забогатѣе, тогава допуща, че може да обича още едного вънъ отъ себе си. Туй допущане е прокарано навсѣкѫдѣ въ философията. Тогава човѣкъ се раздвоява.

Защо се раздвоява човѣкъ? Това е единъ философски въпросъ. Думата „раздвоявамъ" въ какъвъ смисълъ я употрѣбявате въ езика си?

Женскиятъ принципъ, който билъ първоначално у мѫжа, у човѣка, мѫжътъ не можалъ да го завладѣе, понеже този принципъ е билъ активенъ отвѫтрѣ, а пасивенъ отвънъ, а човѣкътъ - мѫжътъ - е билъ пасивенъ отвѫтрѣ, а активенъ отвънъ. Понеже човѣкъ по естество е двоякъ, то този принципъ - вториятъ *(женскиятъ)* е прозрѣлъ и видѣлъ външнитѣ нѣща. Неговата външна пасивность се прѣвърнала на външна активность, а на вѫтрешна пасивность. И вслѣдствие на това, този принципъ се отдѣлилъ отъ човѣка, напусналъ го, излѣзълъ навънъ. Такова било положението на Адама. Този принципъ, който излѣзълъ отъ мѫжа, не се върналъ вече. Ето защо и до днесъ виждаме между мѫжа и жената не сѫществува хармония. Между тѣхъ има вѣчно състезание. Дѣто казватъ, че любовь не може да сѫществува между тѣхъ, вѣрно е. Любовьта не е нѣщо външно. Най-първо този принципъ трѣбва да се върне вѫтрѣ, да стане отвънъ пасивенъ, а акти-

венъ отвѫтрѣ, да си вземе първото положение.

А сега и жената е активна и мѫжътъ е активенъ. Затуй, при сегашното състояние, не е възможно никакво възпитание и никаква култура. Сега това, което ви говоря, не се отнася до васъ. Вие сте само проявление на принципа, а ние говоримъ за общия принципъ. Туй, за което ви говоря, вие ще го намѣрите въ себе си. Тогава може да кажете: „Менъ не ми трѣбва мѫжъ." Не, противорѣчието ще дойде. Ти имашъ сърдце, имашъ и умъ, тѣ сѫ двѣ различни състояния, затова не можешъ да ги отречешъ. Ако твоето сърдце обикне извѣстенъ прѣдметъ отвънъ, то става активно. Сърдцето не трѣбва никога да се интересува за нѣща отвънъ, то трѣбва да се интересува само отъ вѫтрѣшни работи. Онова сърдце, което се интересува отъ външни работи, то е опорочено. И онзи умъ, който се интересува отъ външния животъ, и той е изопаченъ умъ. Ти не трѣбва да отричашъ своето сърдце или своя умъ, но трѣбва да ги направлявашъ правилно, всѣки да се занимава съ своята работа.

Сега тѣзи нѣща азъ не искамъ да ги вземете като абсолютни истини. Това сѫ разсѫдения. Вие ще ги вземете и ще ги провѣрявате и когато дойдете да се увѣрите въ тѣхната истинность, ще работите съ тѣхъ.

1 - - 2

Тогава може да напишемъ тъй: Ще означимъ ума съ 1, а сърдцето съ 2. Азъ бих опрѣдѣлилъ тъй: умътъ отвънъ е плюсъ, отвѫтрѣ минусъ, а сърдцето отвънъ е минусъ, значи пасивно, а отвѫтрѣ е плюсъ, значи активно. Ще запомните слѣдното: щомъ вашето сърдце обикне извѣстни прѣдмети или вещи отвънъ, непременно ще паднете въ извѣстно изкушение. Защо? Защото тази вещь вие не можете да я владѣете - първото нѣщо. Ако сърдцето ви обикне човѣкъ, и той ще иска да бѫде самостоятеленъ, слѣдователно и него не ще можете да владѣете. Вие, като обикнете нѣкого, все искате да го владѣете, а това е невъзможно. Това, дѣто нѣкой казва, че може да държи нѣкого подъ свое влияние, това сѫ празни думи. Казватъ, че Слънцето има грамадна сила и влияние, могло да привлича. Добрѣ,

вземете слѣдния фактъ прѣдъ видъ: извѣстна комета приближава близо до Слънцето приближава се, приближава, но слѣдъ това се завърти силно, отдръпне се и отиде въ пространството. Питамъ: ако Слънцето тъй силно влияе, защо не я задържи или спре при себе си, ами тази комета си заминава въ пространството? Значи, има и друго нѣщо въ свѣта, което движи тѣлата. Ако една комета е отивала къмъ Слънцето, да кажемъ, има си други причини, не е Слънцето фактора. Има и други центрове, които дѣйствуватъ невидимо. И ако ние въ даденъ случай се приближаваме къмъ нѣкой човѣкъ, това показва, че той ни влияе, привлича ни. Ние ще дойдемъ около него много близко, може би той ще ни нагорещи, ще ни придаде отъ своята идея, но сѫщеврѣменно ние ще си очертаваме единъ свой пѫть и ще се изгубимъ въ пространството, т.е. нѣма да се изгубимъ въ пространството, но ще продължимъ своя прѣдначертанъ отъ Божественитѣ сили пѫть. Ти можешъ да се влияешъ отъ тукъ - отъ тамъ, но винаги ще слѣдвашъ своя пѫть.

Значи, ние сме свободни въ своя пѫть. Всѣки единъ отъ васъ е свободенъ. Това да не ви плаши. Нѣкой казва: „Ще падна.” - Не, нѣмайте никакъвъ страхъ! Колкото близо и да дойдете до Слънцето, то нѣма да ви задържи. Все таки, колкото по-близо се приближавате до Слънцето, толкова побързо ще се движите. Послѣ пакъ ще си вземете пѫтя и ще бѫдете свободни. Други сили се грижатъ за вашия пѫть. Слѣдователно пѫтьтъ, който ви е опрѣдѣленъ по този Божественъ законъ, никой не може да ви го измѣни. Може, като се приближавате при нѣкое слънце или при нѣкоя планета - Юпитеръ, Сатурнъ, тѣ да ви поизмѣстятъ пѫтя малко, но това сѫ малки пертурбации. Въ сѫщность, никой не може да ви отклони отъ вашия пѫть. Даже и въ цѣлия козмосъ нѣмаме примѣръ, дѣто нѣкоя слънчева система да е измѣнила пѫтя на друга слънчева система. Може да си оказватъ извѣстно влияние, но то е обичь - допълнятъ се. Единъ пѫть една система ще влияе върху нѣкоя, другъ пѫть - другата ще влияе. Туй е стабилность. Значи пѫтьтъ, по който вървите, по кой-

то растете, е опрѣдѣленъ, никой не може да ви измѣсти изъ вашата орбита.

Но за да растете, ще имате разни влияния. Вземете запримѣръ една планета указва влияние на Слънцето, но и Слънцето ѹ указва влияние. Това е необходимо. Всѣко сѫщество, което се движи, е получило своя тласъкъ отъ нѣкое по-висше сѫщество, и то има своя точно опрѣдѣленъ пѫть. Въ този си пѫть това сѫщество може да се приближава или отдалечава отъ много центрове, да приема даже извѣстно влияние отъ тѣхъ, но не и да измѣни посоката си. То е получило тласъкъ на движение не отъ тия центрове, които срѣща на пѫтя си, та да се спре при тѣхъ.

Сега да се върнемъ къмъ мисъльта. Ще знаете, че оригиналътъ на всичко е вѫтрѣ въ васъ, а отвънъ е само копието. Затова външното нѣма да го обичашъ като нѣщо свое. Туй, което имашъ, то е у тебъ. Пъкъ като се изгуби отвънъ, ще кажешъ: азъ имамъ оригинала му, ще го намѣря въ себе си. Отвънъ ти можешъ само да му се радвашъ. Всичко това ние го допущаме само. Това сѫ допущения, математически вѣроятности, но дали е тъй или не, туй за васъ още не е доказано. Ще знаете, че всѣка една изказана мисъль не е изгубена, тя остава написана вѫтрѣ въ самия човѣкъ.

Да кажемъ, че обичате нѣкого. Той прѣдставлява само една възможность, за да се прояви вашата любовь. Вие благодарете на онова съчетание, което сѫществува въ свѣта, че можете да проявите любовьта си. Запримѣръ ако нѣма това бѣло платно тукъ, онзи кинематографъ може ли да отпечатва картинитѣ си? Тъй и вие благодарете, че има едно живо сѫщество, което ще ви позира. То е пасивно. Вие върху него ще проектирате любовьта си, а то ще ви разправя за вашата любовь. Аз, като любя нѣкого, не зная колко го обичамъ. Той ще ми разправя колко го обичамъ. Ама кой? - Този отвѫтрѣ, той ще ми разправя колко го обичамъ. Защото той едновременно е и отвънъ и отвѫтрѣ. Въ този случай вие, като обичате нѣкого, ще бѫдете толкова тихи и спокойни, ще ви бѫде безразлично дали той е при васъ или ще замине въ Америка.

Тия връзки се разтеглятъ. Кѫдето и да замине той, вие се радвайте на това, защото той едновръменно е и вѫтрѣ въ васъ.

Азъ ще ви приведа слѣдующия примѣръ, за да видите разликата между физическата и духовната любовь. Майка, която обича дѣтето си физически, ако рече то да иде на разходка, тя го държи при себе си, не го пуща, казва: „Не може, мама, може да ти стане нѣщо.” А онази майка, която обича дѣтето си духовно, тя ще го пусне, ще му приготви раницата и цѣлия день ще се радва, че то отишло на екскурзия. Тя нѣма да мисли, че може да му стане нѣщо. Тази е разликата. Физическата любовь все прѣдполага нѣкои пакости, все лоши работи и тѣ се случватъ, а духовната любовь ти носи хубавото и красивото. Щомъ обичаме нѣкого физически, може да му припишемъ най-лошитѣ качества, а ако го обичаме духовно, ще му припишемъ най-добритѣ качества, най-хубавитѣ. Запримѣръ физическата любовь ще каже: „може да му стане нѣщо”, „може да излъже”. Да, но ти само прѣдполагашъ, а това, което ти прѣдполагашъ, я стане, я не. Щомъ обичашъ физически, то ще стане, но, ако обичашъ духовно, лошото нѣма да стане, ще стане само хубавото. Духовната любовь е правилната, защото нѣма причини, които могатъ да измѣнятъ тази любовь. Тя е отъ Божествено естество. И затова Павелъ казва: „Любовьта не мисли зло, Любовьта никога не отпада”. И дѣйствително тъй е.

Сега азъ ви моля да смѣните вашето платно, т.е. каквито образи имате сега, турете ги на друго мѣсто, защото върху тѣхъ новото не може да дѣйствува. Извадете сега нови листове! Туй, което азъ ви казвамъ, не трѣбва да го напечатате на вашитѣ стари листове. Ще извадите нови листове и тамъ ще провѣрявате тѣзи работи. Защото, ако запазите вашите стари изображения и върху тѣхъ турите новитѣ, ще стане цѣла каша. Нека седятъ вашите образи отъ миналото, но единъ новъ листъ ще обърнете и върху него ще отпечатате вашитѣ нови идеи. Върху него ще правите вашитѣ опити.

Азъ мисля да направимъ единъ микроскопически опитъ. Ще го направятъ двама ученици. Той е слѣдующия: единия-

тъ ученикъ ще забие въ рѫката на другия една игла на дълбочина 1 см. Той ще я забие хубаво, така че да усѣти болка и ще я извади. Другиятъ ще му каже: „Още, още забивай!" Този, комуто забиятъ иглата, ще гледа да забрави болката, да я пръвъзмогне. Той трѣбва да се чувствува така, като че никаква игла не е забивана въ него. Въ съзнанието си да не допуща никаква мисъль, че е станало нѣщо, а да бѫде вѫтрѣшно тихъ и спокоенъ, като нѣкой факиръ, и слѣд врѣме да счита, че това е било една малка игра.

При това, не само да забрави този опитъ, но като си спомни за него, да му е приятно, че сѫ забили въ рѫката му игла на дълбочина 1 см. Това е единъ психологически опитъ. Разбира се, той ще стане по доброволенъ начинъ. Ще изберемъ двама отъ васъ, които искатъ. Всички нѣма да правите този опитъ. Ще бъдете внимателни при забождането на иглата. Ще опитаме какъ работи законътъ. Малко кръвь все ще излѣзе, но опитътъ трѣбва да се провѣри. Тази кръвь ще я съберемъ на едно много чисто платънце, ще направимъ една много хубава кутийка и тамъ ще го туримъ. Послѣ ще си отбѣлѣжимъ датата и деня на опита. Това ще бѫде първиятъ опитъ върху великитѣ идеи. Тази кутийка ще се пази отъ класа като свещена. Ако опитътъ излѣзе сполучливъ, съ тази кръвь може да се направятъ и други опити, а ако опитътъ не излѣзе сполучливъ, тогава и кръвьта не ще е толкова цѣнна.

За сега азъ ще свърша и другъ пѫть пакъ ще продължа върху този прѣдметъ. Искамъ да изясня нѣкои въпроси, прѣди да пристѫпимъ малко по-дълбоко да боравите съ тѣзи знания, които имате въ живота. На теория вие знаете много работи, но ви е необходимо дълбоко, правилно разбиране на всички въпроси.

Сега си запишете слѣднитѣ три правила за приложение:

1. Когато сърдцето ви изстива, че не може да обхване и вмѣсти свободата на другитѣ, продължете тогава радиуса на сърдцето си да обхване и недостатъцитѣ на хората; и продължавайте свещения пѫть на сърдцето къмъ Бога на Любовьта, при най-голѣмитѣ несгоди.

2. Когато умътъ ви се помрачава, че не можете да разберете и приемете извѣстни истини, удължете тогава радиуса на ума си. Мислете, че всичко така трѣбва да бѫде, за да се изяви Богъ на Вѣчностьта въ цѣлото разнообразие. Него намирайте въ всичко. И продължавайте великия пѫть на ума къмъ Истината и прѣзъ най-голѣмото противоречие.

3. И когато волята ви се изроди въ своеволие, че спира своята дѣятелность въ добро,удвои тогава радиуса на волята си. Приеми волята като даръ отъ Бога и я посвѣти въ служба Нему! Тъй продължавай мощния пѫть на волята за проява на Божията Благость и прѣзъ най-голѣмото зло!

Само свѣтлиятъ пѫть на Мѫдростьта води къмъ Истината!

Тя постоянно ни весели!

1 Лекция на
Младежкия Окултенъ Класъ
19.X.1924 година
София.

ПРИРОДА И ГЕОМЕТРИЯ

Размишление.

Кое е най-важното въ яденето?

Кое е най-важното въ храната?

Защо трѣбва хората да ядатъ? (- *За да добиятъ физическа сила.*) Ако е тъй, тогава машинитѣ добиватъ по-голѣма сила, като имъ се тури масло. Защо е силата на машината? (-*Да работи.*) Тази работа нужна ли е на самата машина? (-*Не.*) Всѣки човѣкъ, който придобива сила, безъ да знае защо му е тази сила, той прилича на машина. Слѣдователно всѣка една мисъль, всѣки единъ актъ, всѣка ваша дума, всѣко чувство и всѣко дѣяние, въ което съзнанието ви не взема участие, е единъ процесъ механически. Тази машина по-голѣма може ли да стане? По-силна може ли да стане? Не. Тя е толкова силна и голѣма, колкото е сама по себе си. Слѣдователно въ живота е силенъ само онзи, въ когото съзнанието присѫтствува, когато проявява силата. Да бѫде уменъ и разуменъ, то е пакъ проявление на силата. Трѣбва да има проявление на силата. Силата е потрѣбна само за разумното проявление на човѣка. А това е необходимо за вашето развитие, понеже, ако вие не си турите максими и норми, които сѫ вѣрни вѫтрѣ въ природата, няма да се мине дълго врѣме и вие ще изгубите смисъла на живота и ще минете презъ пѫтя на всички страдания, по които обикновенитѣ хора минаватъ.

Вие като ученици ще бѫдете изложени на изпитания. Вие не може да избѣгнете този законъ на промѣнитѣ. Ако искате да живѣете единъ обикновенъ животъ, той по нищо не се отличава отъ живота на животнитѣ. Вземете запримѣръ живота на едно магаре. Мислите ли, че това магаре нѣма съзнание? Има, пробужда се и неговото съзнание. И ако вникнете въ очитѣ на това магаре, ще видите, че една голѣма тѫга се крие въ очитѣ му. Тѫжно е магарето. Но въ неговата скрѣбь никой не влиза. Магарето забѣлѣзва това и казва: „Най-послѣ

самъ съмъ, ще си нося товара, какво ще казвамъ на тия хора, които не ме разбиратъ!”

Сега за живата природа, за всички сѫщества, които сѫществуватъ на земята, ще си съставите едно понятие не такова, каквото сегашнитѣ хора иматъ. Всички тия сѫщества сѫ разумни и страдатъ, само че сѫ на градация. Това сѫ все души закъснѣли, това сѫ души въ застой. Запримѣръ млѣкопитающитѣ сѫ души изостанали въ развоя на своето развитие, закъснѣли сѫ тѣ, птиците - сѫщо. И всички животни, които сега сѫществуватъ, това сѫ все закъснѣли души. Така ще има закъснѣли души и отъ човѣчеството. Тѣ ще бѫдатъ закъснѣли души отъ Бѣлата раса, както има закъснѣли души отъ черната раса. А единъ закъснѣлъ отъ черната раса много мѫчно може да мине въ бѣлата раса. Отъ една раса въ друга много мѫчно се минава. Въ природата има извѣстни междини или граници за такива души.

Искамъ всички отъ васъ да имате по-пълно понятие за природата. Онѣзи отъ васъ, които сте естественици, знаете ли кои сѫ ония елементи въ почвата, които даватъ по-голѣмъ растѣжъ на растенията? Кои сѫ елементитѣ, които стимулиратъ повече растението, споредъ съврѣмената наука? (- *Калий, натрий и азотъ.*) А ако тия елементи сѫ въ по-малъкъ размѣръ, какво ще бѫде растението? (- *По-слабо.*) Добрѣ, отъ какво произтича това, че у нѣкои почви тия елементи сѫ повече, а у други сѫ по-малко? (-*Има различни почви по произходъ.*) Какъ мислите, ако на мѣстото на една гора посадите една нива, почвата ще бѫде ли по-плодородна? Отъ какво се образува този черноземъ? Отъ клончетата и листата на тази жива материя. Слѣдователно всички тия елементи сѫ взети отъ листата и сѫ придадени на почвата, тѣ сѫ складирани въ почвата отъ самитѣ растения. Почвата е само това, каквото е единъ килеръ или една изба, а по отдѣлно взети, всѣко едно коренче, всѣко едно клонче и всѣки единъ листъ приема извѣстна енергия отъ слънцето чрѣзъ въздуха и я прѣдава на почвата. Само излишното се складира въ почвата. Растенията се развиватъ по-нормално, тѣ не могатъ да затлъстѣять тъй, както хората затлъстяватъ, а тѣ винаги ос-

таватъ излишека си долу на земята.

Отъ туй идвамъ до закона: ако вие не работите правилно, нѣма да можете да схванете ония елементи, които сѫ потрѣбни за духовния свѣтъ. И слѣдователно за бѫдеще вашето растене, вашето развитие ще бѫде ненормално. Да кажемъ, нѣкой пѫть вашата мисъль не работи. Защо? Понеже тия елементи, които даватъ потикъ на ума ви, ги нѣма, какъ ще работите? Да кажемъ, искате да четете. - Е, нѣмате свѣтлина. Искате да пишете. - Е, нѣмате книга, мастило. Искате да работите, но пръститѣ ви ги нѣма и т.н. Значи, има извѣстни елементи, които липсватъ. Трѣбва да знаете, че животътъ е тѣсно свързанъ както съ силитѣ въ природата, така и съ вашитѣ органи. До извѣстна степень вие може да приготвите половина отъ ония елементи, които сѫ необходими за вашето правилно развитие, а другата половина самата разумна природа доставя. Когато казвамъ, че трѣбва да живѣемъ разумно, подразбирамъ спазването на ония закони, които сѫ въ природата и тогава тѣ ще ни доставятъ материали, които сѫ необходими за живота. Забѣлѣзали ли сте нѣкой пѫть, когато вашиятъ животъ е естественъ, тогава тази фосфорна сила се събира у васъ и лицето ви взема другъ изразъ. Нѣкой пѫть пъкъ нѣкои отъ васъ иматъ доста желѣзо, но въ отрицателна, нисходяща степень, кинетическо желѣзо, не потенциално, а сгурия, която вие не можете да употрѣбите за живота. А това желѣзо дава друга краска на лицето ви.

Затова, тази година най-първо ще се научите да се филтрирате. Защото безъ филтриране, тъй както сте сега, въ школата на природата не биха ви пуснали. Прѣчистване ви трѣбва, защото ония разумни сили, съ които трѣбва да дойдете въ контактъ, сѫ чисти и ако вие сте нечисти, тѣ ще произведатъ една силна реакция въ вашитѣ мозъци и вслѣдствие на това се явяватъ неразположения, разболѣвания, ставате песимисти. Сѫщото е и въ свѣта, тамъ всички се разболѣватъ: и артисти, и художници. Послѣ, дали сте или не въ школата, щомъ не вървите по естествения пѫть на природата, съ васъ ще се случи това. Видимата природа, това е Богъ, Който се изявява спрѣмо насъ. Той е снизходителенъ, но е тол-

кова точенъ - не извинява и не прощава непоправенитѣ погрѣшки. Може да напълнишъ цѣла каца съ сълзи, но Той ще ти каже: „Трѣбва да поправишъ погрѣшката си.” Сега нѣкои казватъ, че погрѣшката може да се измие съ сълзи. Не, тя се мие, но пакъ остава.

Та първото нѣщо, което е необходимо сега за васъ, то е филтриране, прѣчистване, за да придобиете ония елементи, които сѫ необходими за създаването на единъ мощенъ характеръ, за явяването на единъ свѣтълъ умъ и за съграждането на едно благородно сърдце. А нѣма другъ начинъ. Този е правилниятъ пѫть за развиване. У мнозина състоянията, които сега иматъ сѫ, ненормални. Нѣкои отъ васъ психически сте въ трѣскаво състояние, нѣкои имате слабъ стомахъ, нѣкои хрема, други иматъ слаби нерви, не могатъ да изтърпѣватъ. Какъвъ е съставътъ на нервитѣ? (-*Главно фосфоръ, който имъ придава тази чувствителность.*) По какво се отличава сивото отъ бѣлото вещество въ мозъка? (-*Сивото съдържа клѣтки, а бѣлото е сборъ отъ нервни влакна.*)

Сега най-първо трѣбва да създадете разположение на ума си. А това, което вие наричате разположение, то понѣкой пѫть е настроение. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се стреми да създаде разположение на ума си. А това разположение се създава отъ онази, правата мисъль. Рекохъ, за да създадешъ настроение или разположение, трѣбва ти работа. Значи, ти създавашъ разположение чрѣзъ работа. А работата е благородно нѣщо, тя ще те улесни за създаване разположение.

Сега вѫтрѣ въ човѣка има нѣщо, което се противи. То е наслѣдствено. Прѣди милиони години, когато човѣкъ е минавалъ прѣзъ фазата на млѣкопитающитѣ, тѣ всички сѫ били плодоядни животни. Тогава природата е била много богата. Крушитѣ и другитѣ плодове капели направо отъ дърветата, та животнитѣ станали много мързеливи, само седѣли и яли. Туй положение е прѣкаралъ човѣкътъ тогава и сега, като човѣкъ, той си спомня това и казва: „Азъ мога пакъ да живѣя, както едно врѣме живѣехъ.” И турцитѣ казватъ сега: „Ако е нѣщо на късметъ, на краката да ми дойде”. Е, то е схващане

на миналото, тогава е било така, но при сегашнитѣ условия човѣкъ трѣбва да работи, да работи разумно. Слѣдователно той трѣбва да побѣждава въ себе си ония криви навици, които е придобилъ въ миналото. А такива у всички ви сѫществуватъ. Тѣзи навици сѫ животински. Запримѣръ, нѣкой пѫть кипвате, искате да си отмѫстите или пъкъ си казвате: „Иде ми да го хвана и да го разкъсамъ." Та това е едно разположение на мечката, на вълка, на лъва и сега по навикъ се пробужда и у васъ. Но сега не сте нито вълкъ, нито мечка, нито тигъръ, а сте човѣкъ. Следователно това животинското е вложено въ вашия организъмъ и стига да му дадете малко условия, то ще се прояви. И мечката, и тигъра вие ги имате, но въ миниатюръ. Но, ако вие дадете мѣсто на тази микроскопическа мечка, тя може да стане много голѣма, толкова голѣма, че да ви стане владетелка, та само като я погледнете, ще се сгушите и ще ѫ се подчинявате.

Нѣкой пѫть казвате: „Не може без гнѣвъ." Но това сѫ състояния животински, това е състояние на единъ неразуменъ животъ, животъ, въ който нѣма послѣдователность. Та ще правите разлика: у човѣка има едно животинско състояние - щомъ дойде, трѣбва да се стрѣмите да използвате неговата енергия, то не е вредно, но набрали се тия енергии, тѣ съставляватъ почвата, върху която човѣкъ живѣе. Върху тия животински състояния или върху тая животинска почва или чувства сѫ всадени общественитѣ чувства. Тѣ растатъ върху тѣхъ. Върху общественитѣ чувства сѫ посадени личнитѣ чувства, а върху личнитѣ чувства отгоре сѫ посадени моралнитѣ чувства. Следователно тѣ единъ на другъ си помагатъ. Нѣкой казва: „Ама какъ азъ да имамъ въ себе си животинското?" Имашъ го, какъ не. Онова хубаво растение, което е посадено въ почвата, какво лошо има? Човѣкъ може да се гнуси отъ почвата, но когато станатъ хубавитѣ плодове, тогава той си откъсва отъ тѣхъ, отъ този по-финъ материалъ.

Затова най-първо ще изучавате закона на растенията, това сѫ общественитѣ чувства. Законътъ на животнитѣ, това сѫ личнитѣ чувства, а самиятъ човѣкъ, това сѫ моралнитѣ чувства. Общо взето, тогава общественитѣ чувства, това сѫ

съзнателни растения, които изтеглятъ и превръщатъ енергията на животинското царство. Защото има растения, които седятъ по-високо отъ животнитѣ, но тѣ сѫ въ другия свѣтъ. На Земята животнитѣ седятъ по-горе отъ растенията, но растенията въ духовния свѣтъ седятъ по-високо отъ растенията на Земята. И тогава връзката, която сѫществува въ този вѫтрѣшенъ законъ е: човѣкъ всѣкога трѣбва да разчита на това, вложеното у него, т.е. въ неговата природа. Като казвамъ „човешката природа", включвамъ и Божественото, което е у него, Бога.

Единъ въпросъ: ако вие сте написали 10 тома книги по разни научни въпроси и седнете, та прочетете тия книги наново, тѣ ще ви направятъ ли по-умни? Писали сте, да кажемъ, по разнитѣ науки: физика, астрономия, естествена и др., ако прочетете това, което сте писали, ще придобиете ли нѣщо ново? Какъ мислите? Или да кажемъ, единъ грънчарь, който прави хиляди стомни, направилъ напримѣръ 10 различни вида, колкото и безпогрѣшно да ги прави, все пакъ тѣ ще съдържатъ ли онова, което може да се вложи въ една стомна? - Не. Затова хората на земята се допълнятъ. Ако вземемъ всички тия писатели, тѣ единъ другъ се допълнятъ. Като четешъ единъ писатель, той внася въ тебе една нова идея, защото той разглежда въпроса по-другояче. Другъ пѫть ще внесе по-друга мисъль. Затова хората четатъ разнитѣ учени хора, защото черпятъ сила и допълнятъ знанията си, защото всѣки единъ, който пише, влага нѣщо ново по единъ и сѫщъ въпросъ. Затова, при тази голѣма свобода, вие ще изучавате живата природа по начини, които сѫ вложени въ васъ, така ще се създаде хармония. Нали ние говоримъ за хармония или за една атмосфера, която има въ себе си мекота?

Има такива положения, когато човѣкъ може да свири на нѣкой инструментъ, разбира музика много добрѣ, но не може вѣрно да пѣе. Може даже да поправя грѣшкитѣ на другитѣ, но самъ съ гърлото си не може да вземе тона вѣрно. Тогава ще кажемъ: гърлото му е така устроено и неговата воля не може да го застави да вземе тона вѣрно съ гърлото си. А има и обратното: нѣкои хора пѣятъ много хубаво, но

не могатъ да свирятъ. Послѣ, нѣкой може да пише хубаво, писмено се излага отлично, но накарайте го да държи една устна речь, той се спъва. Отъ какво произтича това? Казватъ: „Понеже нѣкои отъ центроветѣ сѫ по-силно развити, тѣ черпятъ всичката енергия, а другитѣ центрове оставатъ по-слабо развити и вслѣдствие на това сѫ тѣзи дефекти въ проявитѣ.” Така е и въ музиката, изискватъ се много развити центрове. Защото единъ музикантъ може да бѫде само единъ изпълнитель, а може да бѫде и единъ музикаленъ творецъ, композиторъ. Но за да може той да създаде нѣщо ново, много качества трѣбва да бѫдатъ вложени у него: той трѣбва да има въображение, а за да създаде това въображение, трѣбва да е развита горната часть на челото му. Въ такава глава никакво творчество на музика не може да има. Това чело е на една китайска глава.

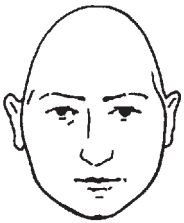

Челото трѣбва да се развие горѣ. Значи, трѣбва да има разширение на ума, за да може да има въображение. Колкото умътъ се повече разширява, толкова въображението става по-силно. Може всичко да си въобразявате. Не е лошо. Въ въображението не може да има грѣхъ. Може да си мислишъ, че си царь, че владѣешъ всичко. Може да си мислишъ, че си ангелъ и се намирашъ горѣ въ висинитѣ. Нищо лошо нѣма въ това. То е едно пѫтешествие. Когато човѣкъ нѣма работа, да се разхожда съ ума си, не е престѫпление. Ами онзи актьоръ, на когото като платятъ, излиза на сцената, носи корона и си мисли, че е царь, питамъ: царь ли е? Ти поне безъ пари ще играешъ ролята на царь и при това ще играешъ на себе си, а той? - Плащатъ му пари и той не играе за себе си, а за другитѣ. За него е още по-срамно да си мисли, че е царь.

Значи, въображението е потрѣбно. Въ него ти си свободенъ. Разбира се, и въображението си има закони, има си своитѣ граници, до които е позволено на човѣкъ да отива и

извънъ тия граници той не може да прѣстѫпи. Значи, въображението си има зона, граници. Ти можешъ да помислишъ, че ще станешъ много ученъ, че си много силенъ, че си много красивъ, че си богатъ… и най-послѣ да помислишъ, че всичко това го употрѣбявашъ за благото на човѣчеството.

Да кажемъ, бѣденъ си, три дни не си ялъ. Влѣзешъ и мислишъ, че имашъ хубава къща, че си царь, уреждашъ закони, пущашъ затворницитѣ, на бѣднитѣ раздавашъ хлѣбъ… и всичко това става мислено. Вие ще кажете, че това сѫ илюзии, нали? Но тия илюзии, щомъ сѫ за добро и за напрѣдъкъ на твоята душа, единъ день ще се реализиратъ. И ако ти, при такова състояние на духа, когато 3 дни не си ялъ, можешъ да мислишъ така, твоята воля е доста силна, отъ тебъ може да излѣзе нѣщо.

И хубаво е нѣкой пѫть да опитате характера си така, да изпитате вашата издръжливость. Запримѣръ прѣдставете си, че вие сте бѣдна: обущата ви сѫ окѫсани, роклята сѫщо, три дни не сте яли. Излизате вънъ на улицата и виждате нѣкоя хубаво облечена мома, роклята ѹ съ панделки, шапката ѹ и обущата ѹ нови, вие въ тоя моментъ да почувствувате радость зарадъ нея, а не да ви се стисне сърцето, но да се радвате, че тя има хубави дрехи. Това е разширение на сърдцето, това е характеръ. А това качество е необходимо за всички ви. Защото тамъ, дѣто сѫществува завистъ, напредъкъ не може да има. Съревнованието е хубаво, а завистьта е една спънка. А на васъ ви трѣбва съревнование, за да напрѣднете.

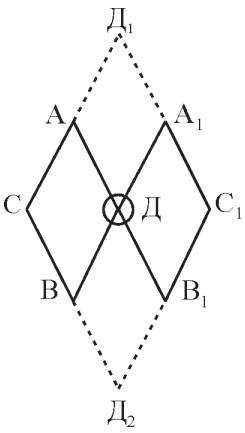

Какъ наричате тѣзи фигури въ геометрията? (-*Ромбове.*) То е едно движение на физическото поле. Това сѫ двѣ физически сѫщества, които иматъ само една допирна точка, това е точката Д. Тѣзи сѫщества слизатъ и се качватъ по тѣзи линии. Могатъ ли тия сѫщества да иматъ и други допирни точки? - Могатъ. Ако продължимъ А и $А_1$ нагорѣ и В и $В_1$ надолу, тѣ ще иматъ три допирни точки. Тази

фигура прѣдставлява едно положение на тесаракта. Тесарактътъ въ по-пъленъ смисълъ е единъ по-уголеменъ или разширенъ кубъ. Не е необходимо всички да вървите по една и сѫща посока. Да допуснемъ, че вие почвате да развивате известна идея. [Вие] сте въ центъра Д, развивате се тамъ и образувате единъ малъкъ кръгъ около себе си. Но, ако тръгнете пакъ по пѫтя на вашето развитие, но по посока А, $А_1$В или $В_1$, вие ще обиколите свѣта. Когато, ако седите само въ Д, ще разберете само отъ една страна свѣта.

Та всѣка една идея, която живѣе вѫтре въ човѣка, тя може да живѣе само при известни условия, може да се развива въ много отношения, а ако остане само около своя кръгъ, тази идея може да бѫде само потенциална. Сега разбира се, въ тази работа, азъ имамъ прѣдъ видъ сегашното ваше развитие, азъ не искамъ вие да се нагърбите съ една работа, която не е по силата ви, защото има известни идеи, които всички не можете да възприемете, понеже на всички умоветѣ не сѫ готови и всички идеи трѣбва да дойдатъ последователно. Но поне отчасти съ нѣкои отъ тия идеи вие трѣбва да се запознаете и да ги приложите. Има нѣкои нѣща, които сѫ необходими за васъ. Напримѣръ чувството на щедрость. Човѣкъ трѣбва да бѫде щедъръ и по сърдце и по умъ. Има хора, които по сърдце сѫ щедри, а по умъ скѫперници; има хора съ широкъ умъ, а съ тѣсно сърдце.

Защо тази фигура я наричате ромбъ? Какво значи ромбъ? Тя е гръцка дума. Втори пѫть вижте думата на гръцки какво значи.

Елементитѣ, които геометрицитѣ сѫ турили въ геометрията, сѫ ги взели отъ живата природа. Сѫщевременно това сѫ линии и фигури, които сѫществуватъ и у човѣка. Въ това се състои живата геометрия. Линиитѣ въ лицето на човѣка се чертаятъ геометрически, тѣ сѫ данни за геометрията и ние работимъ върху тѣхъ. И по тѣзи линии ние можемъ да знаемъ кой човекъ на каква степень на развитие е. Какви сѫ линиитѣ, които образуватъ неговото [лице]? Кривитѣ линии едноцентрови ли сѫ или двуцентрови? Защото има линии, които сѫ двуфокусни. Такъвъ човѣкъ разглежда нѣщата отъ

двѣ гледища. Той нѣма единъ центъръ, веднажъ разглежда нѣщата по единъ начинъ, а другъ пѫть по другъ начинъ. Такова е състоянието на неговия умъ. Казва: „Азъ така мислѣхъ, но сега мисля иначе.” И всѣки день все се мѣни, отъ единия полюсъ на другия и никога не можешъ да го намѣришъ на едно мѣсто, като на една прѣходна почва се намира той. А въ схващанията на единъ човѣкъ трѣбва да има широта. Трѣбва да се научите да се изслушвате, без да се критикувате.

Най-първо научете се да констатирате дали мисъльта е права или не, безъ да ѵ придавате нѣкакъвъ личенъ характеръ. Какво значи да се придаде личенъ характеръ на една мисъль. Може да приемемъ, че този, който говори, има нѣкаква тенденция. За самитѣ насъ това врѣди, ние си врѣдимъ, ние трѣбва само да констатираме мисъльта дали е права или не. Нищо повече! Така сѫщо кои страни на неговата мисъль сѫ прави и кои не сѫ прави. А и за себе си можемъ да констатираме, че въ нѣкое отношение сме прави, а въ друго не сме прави.

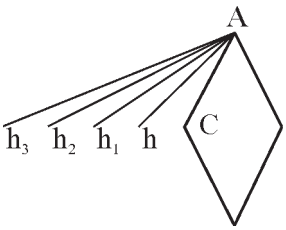

Да допуснемъ сега друго: линиитѣ почватъ да се отклоняватъ отъ правия пѫть *(чертежа)*. Какво заключение ще направите тогава? Прѣдставете си, че А е едно живо сѫщество и си има свой опрѣдѣленъ пѫть АС. Обаче това сѫщество при всѣко движение все прави извѣстно отклонение при движението си: АС, Ah, Ah_1, Ah_2, Ah_3… Какво означава това? То ще измѣни страната на ромба. Едната страна на ромба ще се увеличи и ние казваме: Имало е външни причини, които сѫ дѣйствували на това сѫщество, да си измѣни пѫтя. Такива линии на отклонение ще забѣлѣжите и въ човѣшкото лице.

Послѣ, човѣшкитѣ очи не сѫ симетрични. Ако погледнете по-внимателно, ще забѣлѣжите, че едното око е по-голѣмо, а другото по-малко. Всѣко измѣнение на вашето лице си има причини. Запримѣръ ако вие увеличите вашето милосърдие, ако милосърдието стане единъ потикъ у васъ, върховетѣ на тѣзи два ромба ще се съединятъ и ще образуватъ

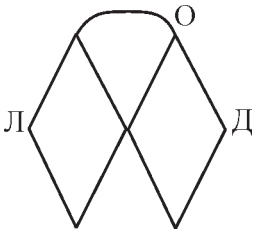

една правилна крива линия О - този чертежъ, това е човѣшкото лице. Двата ромба, това сѫ дѣсната *(Д)* и лѣвата *(Л)* страна на лицето. Значи въ този случай горната часть на лицето израства - О. Сѫщото става и когато въображението се развива. Щомъ пъкъ развиете вашата чувствителность, носътъ ви ще се развие - долу ще стане широкъ. А щомъ станете много скържавъ, носътъ ви ще се сплесне. Когато чувствата сѫ добрѣ развити, дихателната система взема по-голѣмо участие и носътъ се развива. А когато чувствата не сѫ развити, дихателната система работи по-слабо и вслѣдствие на това носътъ се сплесва. И у всички слабогрѫдни хора дупкитѣ на носа сѫ сплескани.

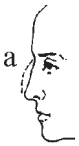

На нѣкои хора носътъ представлява права линия - англичанитѣ го наричатъ „чипъ носъ”. На други носътъ е гърбавъ (а), на трети - завитъ надолу (б), а на нѣкои вдигнатъ нагорѣ (с). Това не е нищо друго, освѣнъ отклонение на енергиитѣ въ човѣшкия организъмъ. Запримѣръ когато у човѣка се е появило чрѣзмѣрно желание да разглежда чуждитѣ нѣща, носътъ му се е вдигналъ нагорѣ. Това е навикъ отъ животнитѣ. Най-напрѣдъ човѣкъ като животно е ходилъ да подушва всичко и тази енергия, като се е събирала много на носа, издигнала го е нагорѣ. Това е станало у много любопитнитѣ хора. Такъвъ човѣкъ, като имашъ нѣщо да му казвашъ, ще ходи около тебе день, два, три, ще те пита, ще те разпитва. И кажешь ли му го, той си мисли, че много е научилъ. А има и друга крайность - хора крайно открити, у тѣхъ носътъ е завитъ. У песимиститѣ носътъ е завитъ надолѣ.

Но ще знаете това: всички енергии, които се проявяватъ като качество у човѣка, оказватъ извѣстно влияние върху извѣстни органи на лицето, все ще положатъ своя отпечатъкъ. Ако тази енергия е хармонична, ще се появи хармо-

нична черта на лицето ти, а ако е нехармонична, тя ще направи нехармонична линия на лицето ти. Не можете да избягнете това. А веднажъ тази енергия сложила извѣстенъ отпечатъкъ на лицето ти, тази промѣна ще се отрази и върху мозъка ти. И тази линия ще прѣдизвика извѣстни сили или ще се привлекатъ извѣстни елементи, които нѣкой пѫть сѫ полѣзни за вашето развитие, а нѣкой пѫть сѫ елементи крайно дисхармонични и тогава внасятъ една отрова въ живота ви. Та всичкитѣ линии, и разумни, и неразумни, вървятъ по извѣстни геометрически форми. Всички хармонични сили на доброто се движатъ по най-правилнитѣ линии на геометрията. А линиитѣ на злото спадатъ къмъ дисхармоничнитѣ линии въ геометрията. Затова вие ще се стремите най-първо къмъ хармонични мисли, чувства и дѣйствия. Ще се спрешъ въ себе си, ще кажешъ: „Моята мисъль трѣбва да бѫде права!" Какво значи това? Правата линия това е най-малката единица мѣрка, съ която всичко можете да мѣрите. Тогава ще кажешъ:

Мисъльта ми трѣбва да бѫде права!

Чувствата ми трѣбва да бѫдатъ прави!

Дѣйствията ми трѣбва да бѫдатъ прави!

Това винаги трѣбва да си го казвате.

Правъ трѣбва да бѫда и всичкитѣ ми прояви трѣбва да бъдатъ прави!

Отрицателнитѣ нѣща у васъ трѣбва да стоятъ като нѣща чужди, наслѣдствени, атавистически. Има много недѫзи на миналото, които се прѣповтарятъ периодически. Тѣ не се придобиватъ сега. Вие сте на земята при завършване на своята еволюция и трѣбва да изправите всичкитѣ форми, въ които сте съгрѣшили. Та прѣдстои ви една велика задача за създаване характера и за правилното мислене. Не мислете, че можете да мислите, каквото искате. Не, човѣкъ не трѣбва да мисли, каквото иска. Той трѣбва да мисли, каквото не иска! Туй е правото при сегашното развитие: да мислишъ, каквото не искашъ! Казвашъ: „Не искамъ да уча, не ми е приятно." А трѣбва да научишъ урока си. Тогава именно, ще постѫпишъ съгласно туй правото - ще учишъ, безъ да искашъ.

Другъ пѫть не искашъ да направишъ добро, а при това трѣбва да го направишъ. Тогава ще го направишъ, без да искашъ.

Слѣдователно ако правимъ това, което не искаме, ние сме на правата посока. Сега гдѣ сѣди противорѣчието на тази мисъль? Да правишъ това, което не искашъ - това значи, че у тебе има едно сѫщество, което не иска нѣщо, а има и друго, по-голѣмо, което иска да му го наложи. Тогава това, което нисшето сѫщество иска, ти ще му го откажешъ, а това, което то не иска, ти ще му го наложишъ, по всичкитѣ правила на приятелското изкуство.

Размишление.

Ще имате новъ поздравъ.
Аз ще ви кажа:
„Любовьта ражда доброто!"
Вие ще отговорите:
„Доброто носи за насъ животъ, свѣтлина и свобода!"

„За насъ" е общо, а когато употребявате тази формула за себе си, ще казвате: „Доброто носи за мене животъ, свѣтлина и свобода". Разбираме Божественото добро, Божественото благо.

2 лекция на Младежкия Окултенъ класъ
26.X.1924 година,
недѣля, София

КАКВО ИМА ВЪ ЛЕКЦИЯТА

Кое е най-важното въ яденето?
Защо трѣбва хората да ядатъ?
Човѣкъ, а пъкъ машина.
Тѫжно ли е магарето?
Закъснели въ своето развитие души.
Отъ кѫдѣ сѫ елементитѣ въ почвата?

Отъ листата, а почвата е килеръ.

Фосфоръ и желѣзо въ нашето лице.

Какво трѣбва да научимъ тази година?

Ненормални състояния.

Произходъ на мързела и други отрицателни качества.

Таблица на разнитѣ чувства.

Ако единъ, който е написалъ 10 научни книги, ги прочете наново, ще стане ли по-уменъ?

Необходимость отъ изучаване живата природа.

Въображение.

Кой седи по-горѣ: когато си въобразявашъ, че си царь, или платениятъ артистъ, когато е царь?

Граници на въображението?

Хубавата рокля. Въображението внася широта въ сърдцето.

Съревнованието кара хората да вървятъ напрѣдъ, а завистьта ги спъва.

Развитие въ малъкъ кр̃гъ и развитие въ много посоки.

Не всички идеи с̃ъ за мене.

Щедрость. Видове.

Какво значи ромбъ на гръцки?

Геометрията въ човѣшкото лице.

Какво значи да се придаде личенъ характеръ на една мисъль.

Милосърдие. Челото на милосърдния.

Кога носътъ е широкъ долу и кога тѣсенъ и защо?

Характерность на т̃ъпия носъ.

Доброто прави хармоничнитѣ линии въ лицето, а злото - нехармоничнитѣ.

Къмъ какво трѣбва да се стремимъ?

Правата линия като мѣрка.

Какво трѣбва да си кажемъ. Тритѣ прави формули.

Какво ни прѣдстои.

Чудната мисъль. Какво трѣбва да мисля азъ.

Да мислишъ, както не искашъ - това е хубавото!

Дѣ сѣди противорѣчието.

Новиятъ поздравъ.

ВЪЗПИТАТЕЛНАТА СИЛА НА СТРАДАНИЕТО

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

Размишление.

Прочетоха се темитѣ: „Отношение между психология, логика и етика".

Тема 2: „Първата отличителна черта на мисълта."

Върху тази тема, която писахте, азъ ще задамъ нѣколко въпроси:

Граматиката ли се е образувала по-рано и после рѣчьта?

Логиката ли се е образувала по-рано и после първото сѫждение? И моралътъ ли се роди по-рано и после отношенията на човѣшката душа?

Значи, граматиката сама по себе си не е сѫществувала прѣди човѣшкия духъ, който е създалъ рѣчьта. Човѣшкиятъ духъ е създалъ тази граматика. Всѣка рѣчь трѣбва да се изкаже по единъ или другъ начинъ; думитѣ трѣбва да се нареждатъ по единъ начинъ; а между всички прѣдмети въ свѣта трѣбва да има извѣстно отношние или извѣстно съпоставяне. Двѣ граматики има въ свѣта: едната азъ разбирамъ граматика, въ която рѣчьта е свободна да се изрази съ каквито си иска думи и наредени съвсѣмъ свободно по духъ. И друга една граматика, тя е на буквата, тамъ въ строгъ редъ вървятъ думитѣ, като войници вървятъ една слѣдъ друга последователно и по опрѣдѣленъ редъ. Но този редъ не е въ всичкитѣ народи еднакъвъ. Въ българския езикъ обикновено глаголътъ се поставя въ началото, има случаи дѣто глаголътъ се туря на края. А въ нѣмски езикъ, слѣдъ като изкажешъ едно

---

*прѣдложение - (рус.) изречение

дълго прѣдложение*, тогава ще туришъ глагола най-накрая. Питамъ: защо българската граматика е турила глагола отпрѣдъ, а нѣмската - накрая? Разбира се и тамъ има изключения. Ще кажете: „Така е свойствено на езика.” Какъ мислите, защо на единъ езикъ е свойствено да туря глагола въ началото, а на другия езикъ е свойствено да се туря глагола накрая? (-*Защото еднитѣ най-първо мислятъ и после дѣйствуватъ, а другитѣ първо дѣйствуватъ, че после мислятъ.*) Значи българитѣ най-първо дѣйствуватъ, а после мислятъ, а германцитѣ първо мислятъ, а после дѣйствуватъ. Всички съгласни ли сте съ това? (*Фактически германцитѣ повече дѣйствуватъ, отколкото българитѣ.*) Но германцитѣ сѫ били философски народъ, тѣ после, по примѣра на англичанитѣ, взели туй направление и се отказали отъ философията и може би за въ бѫдеще пакъ ще се измѣни граматиката имъ.

Забѣлѣжете друго: въ английската граматика има единъ навикъ, стремежъ да съкратяватъ думитѣ, когато германцитѣ разширяватъ думитѣ. Питамъ: англичанитѣ и германцитѣ, които сѫ отъ една и сѫща раса, защо това различие? Това сѫ все въпроси, които можемъ да си зададемъ, ние нѣма да ги рѣшимъ сега.

Има и други въпроси. Знаете ли коя дума се е появила най-първо въ човѣшката рѣчь? Има ли нѣкой, който да е челъ нѣщо ? (-*Спорѣдъ науката най-първо се явили съюзитѣ или подражателнитѣ звуци.*) Тъй, сега научнитѣ изслѣдвания показватъ, че когато човѣкъ почне да заболява, най-първо той загубва сѫществителнитѣ имена, туй показва, че тѣ сѫ отъ по-новъ произходъ; следъ туй той изгубва прилагателнитѣ, после глаголитѣ и оставатъ само съюзитѣ. И когато човѣкътъ почне да заздравява, пакъ по сѫщия начинъ се възвръщатъ думитѣ по реда си. Когато човѣкъ не може да употрѣби сѫществителнитѣ, употрѣбява глаголитѣ, напримѣръ вмѣсто секира, казва: „това, което сече” и др. И дѣйствително, първата рѣчь на човѣка е била еднозложна, отпосле е станала двусложна. (*Кой е първия слогъ, който е билъ произнесенъ*?) Той е като първата дума, съдържалъ е всичкия смисълъ на живота въ себе си.

Вие сте изучавали въ геометрията триѫгълницитѣ, всички триѫгълници, които сѫществуватъ въ геометрята и които има още неписани, вие знаете, носятъ въ себе си една идея, първична идея точно опрѣдѣлена. Сѫщо и всички криви линии, които сѫществуватъ въ свѣта, отъ какъвто и да сѫ характеръ, си иматъ смисълъ, въ висшата жива геометрия всичко е осмислено. Тамъ по отклонението на ѫглитѣ на квито и да сѫ линии, въ дадения случай може да се сѫди за характера на разумното дѣйствие. Да кажемъ, едно сѫщество прави отклонение на 1°, друго - на 2°, трето сѫщество прави отклонение на 3°, какво заключение ще направимъ за движението на туй сѫщество? Това сѫ аналогични разсѫждения: ако вие хвърлите едно тѣло съ голѣма бързина, какво ще стане съ него при тази бързина, ако срѣщне съпротивление на срѣдата, въ която се движи? Прѣди всичко, градуситѣ ще покажатъ силата, съ която се движи тѣлото. Колкото повече сѫ градуситѣ, толкова силата е по-голѣма и бързината е по-голѣма, а отклонението ще зависи отъ срѣдата, въ която се движи тѣлото. Щомъ отслабне силата, по сѫщия начинъ отклонението ще изчезне. Но и тази сила, която хвърля този прѣдметъ въ пространството и тя трѣбва да си има извѣстна идея. Ако ние хвърлимъ едно тѣло въ пространството и то не срѣщне никакво съпротивление, какъвъ ще бѫде пѫтя? (*-Въ физиката, законътъ на инерцията казва въ какъвъ случай тѣлото се движи праволинейно и равномѣрно.*) Да, тѣ сѫ прави, но така е само въ Божествения свѣтъ, само тамъ всичко е въ хармония, нѣма никакво противодѣйствие.

Сега, вие сте отъ младитѣ, можете ли да пишете, ако ви дамъ, върху темата: „Една отъ основнитѣ отличителни черти на младия.” По какво се отличава младиятъ човѣкъ? *(-Младиятъ има голѣмъ ентусиазъмъ, и за осѫществяване идеитѣ, и свѣтлитѣ нѣща, които сѫ въ живота, а старияътъ човѣкъ си казва: тѣзи работи сѫ неосѫществими въ този животъ.)* Другъ въпросъ: кое прави младия младъ*? (-Стремежътъ.)* Не е стремежътъ. Стремежътъ на младия е както стремежа на една граната. Но въ тази граната има

взривно вещество. Значи, у младия има заложени енергии и тия енергии го правятъ младъ, а у стария, понеже тия енергии сѫ изразходвани, той е старъ, така го наричатъ. Но и младиятъ може за 24 часа да остарѣе. Ако хипнотизираме единъ младъ и му внушимъ, че е старъ, той може да остарѣе; и ако стариятъ го туримъ въ единъ дълбокъ хипнотически сънь въ пета степень и му внушимъ, че той е младъ, и той може да се подмлади.

Въ новата психология трѣбва да се пазите отъ слѣдующето: ако не разбирате законитѣ въ природата, дълбокитѣ прѣживявания, дълбокитѣ морални сътресения, прѣживѣни неправилно, могатъ да ви застарятъ прѣждеврѣменно и да ви лишатъ отъ тази енергия на вашата младость. И когато стариятъ прѣживѣе една радость правилно, той се подмладява, добива нови енергии. Второто положение: и младиятъ и стариятъ мислятъ, но ето кѫдѣ е разликата. Да кажемъ прѣдъ мене има една ябълка, 10-годишно развито дърво съ плодове, въ рѫката си държа едно сѣме - ябълка. Питамъ, сѣмето по-голѣмо ли е отъ тази, голѣмата ябълка? Не, въ туй сѣме [има] смисълъ, идея има въ него. Младиятъ човѣкъ е едно сѣме, което трѣбва да се развие. Той още не е проявенъ въ своя животъ. У стария човѣкъ мисъльта се е проявила и реализирала въ живота, неговитѣ енергии сѫ изразходвани, станали сѫ кинетически, защото, споредъ закона на прѣраждането, ако той е изразходвалъ своитѣ енергии, че затова е остарѣлъ, питамъ тогава, той, слѣдъ като мине въ другия свѣтъ, какъ се ражда наново, от гдѣ сѫ тѣзи енергии? Но старостьта е нѣщо посторонно за човѣшката душа, то е нѣщо външно. И всичкитѣ стари чувстватъ, че сѫ млади, а само тѣлото имъ е остарѣло отъ вънъ. Не е свойствено на душата да остарѣва, това сѫ вторични състояния. Тѣ сѫ наложени на хората чрѣзъ внушение. Съ хиляди години хората си внушавали, че сѫ стари и остарѣватъ, че и другитѣ ще остарѣятъ и като мине човѣкъ 45, 50, 60 години, мислитѣ на хиляди поколѣния идатъ при тебе и ти казватъ: „Ти си вече старъ.” И ти кажешъ: „Хайде, да бѫде тъй както вие казвате.” Или трѣбва да бѫдешъ нѣкой гений да се боришъ съ тѣзи мисли.

Но тогава вашата работа ще мяза на единъ турски ходжа. Донесли му едно дѣте да го кръсти по православному, понеже попове нѣмало, били избѣгали, а понеже и той е попъ - да го кръсти. Той взелъ дѣтето, потопилъ го въ водата и казалъ: „Тъй да бѫде, както вашия попъ кръщава.” Извадилъ дѣтето и пакъ го потопилъ въ водата. Той, както попа, казва: „Тъй да стане”. И още веднажъ направилъ сѫщото и го кръстилъ.

Законътъ на внушението има тази мощна сила, че много пороци въ свѣта и много добродѣтели се поддържатъ отъ внушението. Тѣхниятъ потикъ иде отъ внушението. Нѣкой пѫть човѣкъ каже: „Азъ ще извърша едно прѣстѫпление”, и чувствува така, като че нѣщо е заложено въ него. Но това е внушение на нѣкои нисши сили и обратното: нѣкой пѫть човѣкъ иска да направи добро нѣкому, това е пакъ внушение на нѣкои добри хора или на добри сѫщества - висши сили. Сега възпитанието въ какво седи? Винаги да се внушава доброто, винаги да се поддържатъ внушенията на добритѣ сили и да се пази връзката съ тѣхъ.

Вие въ школата има да се борите съ нѣкои наслѣдствени мисли, които вие може да прѣодолѣете и трѣбва да прѣодолѣете. Разбира се, мѫчно е човѣкъ да се бори съ тѣхъ, но ако разбира закона, все таки може да си помогне. Научно има много данни. Въ геометрията запримѣръ има опрѣдѣлени черти на порока. Но при сегашното състояние, ако ви покажа нѣкоя линия на порока, вие ще мислите само за него и порокътъ ще се залѣпи при васъ като нѣкой кърлежъ.

Запримѣръ васъ ви се е случвало като говорите на нѣкой човѣкъ нѣщо и той направи една гримаса съ устата си, извади горната си джука малко настрани, навънъ, а долната настрани и навѫтрѣ, тогава се образува една такава крива линия. Но има голѣма опасность за васъ да сѫдите за човѣшкия характеръ по тия положителни *(въ низходяща степень)* данни. Вие нѣмате право да се произнасяте за никой човѣкъ. Можете да сѫдите за характера на човѣка само геометрически и математически. Такива данни има човѣкъ на лицето си, които сѫ постоянни. Азъ ще опрѣдѣля характера на чов-

ѣка отъ голѣмината на неговото око, неговия носъ, отъ дебелината и отъ голѣмината и дължината на неговата уста, отъ дължината на неговитѣ уши, после отъ широчината и височината на неговото чело, слѣдъ туй ще взема въ съображение неговата брада. Това сѫ основнитѣ черти. Сега, ако вземемъ голѣмото ухо, то има и добри и лоши страни. Забѣлѣзано е: хора съ голѣми уши сѫ щедри, а хора съ малки уши сѫ стиснати, но сѫщеврѣменно хора съ голѣми уши обичатъ широкия животъ. То е едно съвпадение сега на една добра и една лоша черта. Тѣ сѫ вѣроятности, математически вариации, но чрѣзъ редъ наблюдения може да се установи единъ законъ. Има извѣстно съотношение между ухото и главата. Правилното ухо трѣбва да бѫде толкова голѣмо, колкото е носа; и правилнитѣ вѣжди и тѣ трѣбва да бѫдатъ почти колкото дължината на носа. После, челото трѣбва да прѣдставлява 1/3 отъ лицето, и носътъ - 1/3, и брадата - 1/3, така е въ правилното лице. Тази правилность зависи не отъ стремежитѣ ви, тя зависи отъ онази разумна връзка между вашитѣ мисли и чувства.

Сега ние говоримъ за правата мисъль. Може ли нѣкой отъ васъ да ми каже по какво се отличава правата мисъль? Има ли правата мисъль нѣкои отличителни черти, съ които тя се отличава въ дадения случай, че е права или не? И найпосле една права мисъль съ каквато и да е дума може ли да я изкажете?

Първичниятъ езикъ на човѣчеството е билъ образенъ. Щомъ произнесешъ една дума изпъква единъ образъ въ тебе. Вземете думата „рѣка” - имате единъ живъ образъ въ ума си. Източнитѣ езици сѫ били образни, идеята изпъква ясно. Вземете съврѣменнитѣ думи, има думи, които не произвеждатъ никакъвъ образъ. А ако кажете: гладенъ съмъ, жеденъ съмъ, боленъ съмъ… винаги произвеждатъ образи въ насъ. Силни думи сѫ тѣ. И тогава, колкото думи намирате вие въ единъ езикъ, които да иматъ образи, тѣ сѫ силнитѣ думи, а другитѣ думи сѫ вторични, за да разберемъ тѣхния вѫтрѣшенъ смисълъ ние ги тълкуваме, единъ день и тѣ ще добиятъ образи. Има шансъ за тѣхъ.

Ето една дума, която нѣма образъ, какво означава думата „шансъ”? Има възможность да бѫда назначенъ, това значи шансъ, а тия думи, които иматъ образи, тѣ сѫ разумни. Думата „пѣя”, тя е образна, „плача” - сѫщо. Ние трѣбва да се стремимъ да изработимъ единъ езикъ образенъ, всѣка една дума да има образъ живъ, защото когато всѣка една дума има или придобива единъ образъ, тогава езикътъ става понятенъ и разбранъ за насъ. Има единъ езикъ животински или прѣдметенъ езикъ, той е материаленъ езикъ, само на задоволяване. Това е езикътъ на вълка. Нему му трѣбва овцата само за да я изяде. После има единъ езикъ на хората, на човѣцитѣ, той е този образния езикъ, отривистъ езикъ, въ него проличава вече идея. Той обхваща живота, свѣтлината и свободата на човѣка. И трети единъ езикъ, идеенъ езикъ, на ангелитѣ, и той е образенъ. Той включва Любовьта, Мѫдростьта и Истината.

Сега често говоримъ за добрия животъ. Добъръ животъ, но въ какво? Туй понятие добро за вас не е опрѣдѣлено. Какво нѣщо е добъръ човѣкъ? Въобще българинътъ подъ „добъръ човѣкъ” подразбира човѣкъ, който може да те прѣгледа, т.е. да ти помогне въ дадения случай, да те нахрани и услужи. А лошъ човѣкъ нарича, който въ дадения случай не ти прави услуга, не те прегледа.

А въ какво седи правата мисъль? Срѣщна те и те питамъ: „Кажи ми една права мисъль, азъ се нуждая отъ нея.” Допуснете, че нѣкой минава покрай васъ и ви каже: „Слушай приятелю, искамъ да ми дадешъ единъ съветъ, взелъ съмъ тази тояга, мисля да набия единъ човѣкъ, но ще направя каквото ти ми кажешъ, да го бия ли или да не го бия?” Ако ти му кажешъ да го набие, понеже неговата честь е накърнена, че и другъ пѫть да не говори тъй по твой адресъ, ти казвашъ една мисъль, която не е права. Защото нѣкоя вечерь той пъкъ ще набие приятеля ти. Значи, ти давашъ една мисъль, която води къмъ лоши последствия. А ти му кажи: „Що ти трѣбва да го биешъ, остави го, тази работа ще се оправи, ти имашъ сега по-важна работа.” Тогава ти ще му дадешъ една трѣзва мисъль.

Ще ви задамъ другъ единъ въпросъ: трѣбва ли да причиняваме на хората страдания или не? (*-Вие казахте: „Нито увеличавайте, нито намалявайте страданията на хората.”)* (*-Онзи, който знае да причинява страдания, нека причинява, но не и всѣки.*) Сега забѣлѣжете, че има извѣстна зона на земята, която обхваща почти цѣлата бѣла раса, дѣто страдането е прѣувеличено по причина на тѣхната нервна система. Но да страда човѣкъ, то е една голѣма привилегия. И сѫщества, които страдатъ, природата гледа на тѣхъ съ много голѣма благосклонность. А онѣзи, които не страдатъ, къмъ тѣхъ тя не е благосклонна. Радоститѣ сѫ само едно последствие на страданията. Радоститѣ, това сѫ плодъ на страданията, човѣкъ, който не е страдалъ, той не може да има и плода - радостьта. Ние говоримъ за ония, разумнитѣ страдания, защото има страдания, които не сѫ разумни. Но разумнитѣ страдания въ природата, тѣ сѫ една привилегия. Туй е единъ законъ, ще го знаете и ще се радвате на тази привилегия отъ невидимия свѣтъ.

Ако тъй се научите да се радвате, не да иде[те], да се напиете, че да си пукнете главата нѣкѫде и да страдате, това не е страдание. Но когато вѫтрѣшно, морално страдашъ, изгубвашъ богатство, обществено положение, но за идея ти страдашъ - това е една привилегия. И споредъ закона това страдание ще ти донесе радость. Вие трѣбва това да провѣрите. Когато вие страдате по този начинъ, считайте, че това е една привилегия на природата. Природата или Богъ изявява винаги своята благосклонность къмъ васъ чрѣзъ страданието. И първиятъ актъ на Бога, първото проявление на Бога, когато Той се ограничи и Той страда въ себе си, Той усѣща едно такова страдание, за което вие нѣмате понятие. Но Той знае, че плода на тия страдания ще бѫде за благото на човѣчеството, на което Той прави тази привилегия, като счита въ своята прѣмѫдрость, че туй е потрѣбно.

Слѣдователно страданието лежи въ основата на живота, говоря за разумното страдание. Защото има нѣкои отъ васъ, като влѣзахте въ школата, започнаха разумнитѣ стра-

дания и тѣ казватъ: „Тази работа не е заради* менъ.” Е, коя работа е заради васъ? По-лека работа отъ страданието за човѣка нѣма. За страданието не се изискватъ никакви разноски. На страданието нѣма да му наемешъ стая отдѣлно. То казва: „Азъ съмъ отъ тѣзи, благороднитѣ, азъ ще живѣя въ дома ти и нищо нѣма да харчишъ заради мене, азъ съмъ много скроменъ.” При това, туй вѫтрешно, морално страдание, то придава дълбочина на човѣшата душа и широчина на ума. Защото човѣкъ, когато страда - той мисли. Туй страдание не парализирва човѣка, но му дава потикъ да мисли. (-*Е, трѣбва ли да причиняваме страдания на другитѣ*?) Не им причинявайте страдания и не ги лишавайте отъ тѣхнитѣ страдания. Защото, ако ги лишите отъ страданията, тогава ще имъ причините страдания, понеже щомъ прѣмахнете онова страдание на природата, вие ги лишавате отъ тѣхнитѣ естествени страдания, които имъ сѫ необходими, и имъ причинявате други - изкуствени страдания.

Не разбирамъ да бѫдешъ хладнокръвенъ къмъ чуждото страдание. Ако ти имашъ едно такова страдание и азъ дойда къмъ дома ти, азъ нѣма да направя ни най-малъкъ въпросъ за вашето страдание, то е нѣщо свещенно и нѣма да го бутамъ, за друго ще се разговаряме. Въ духовнитѣ страдания всѣкога има една връзка, една непреривность, а въ физическитѣ страдания тази връзка я нѣма. Запримѣръ вие боледувате, казвате: „Само да оздравея, ще бѫда благодаренъ на Бога.” Но като мине болестьта, вие забравяте Бога, значи нѣма духовна връзка. Колко пияници, биятъ ги и теглятъ отъ главата си, но все пакъ забравятъ и пакъ пиятъ. И дълго врѣме трѣбва да ги биятъ, за да извадятъ една малка поука. Това не е страдание, това е животинско състояние, а страданието, то е нѣщо разумно, то спада къмъ Божествения свѣтъ.

Сега ще ви запитамъ другъ единъ въпросъ: трѣбва ли да злоупотрѣбимъ съ довѣрието на единъ нашъ приятель? И слѣдъ като злоупотрѣбите какъвъ е цѣрътъ, съ който може да се възстанови довѣрието? (-*Явно е, че не трѣбва*.) Не

---

*заради - за (бел.ред.)

само, че не трѣбва, но туй довѣрие трѣбва да го считате свещено. Азъ говоря за довѣрието, когато нѣкой приятель си отвори душата къмъ васъ и счита, че въ всичкитѣ случаи ти ще постѫпишъ тъй съ него, както и той би постѫпилъ. Тъй че, не само че не трѣбва да злоупотрѣбите, но трѣбва да считате свещено неговото довѣрие спрѣмо васъ. Туй е едно правило, ще си го запишете. Туй е за всинца ви. У всѣки човѣкъ има една личность физическа, а другата - духовна. У всѣки отъ васъ има единъ Божественъ човѣкъ, той всѣкога говори истината, у него всѣкога има този стремежъ къмъ истината. Ще каже някой: „У менъ нѣма нищо Божествено, но той страда, а туй, което страда, то е Божествено, което изпитва морално страдание, а отъ външния свѣтъ нѣма защо да се тревожите. Всички трѣбва да подкрѣпяте туй Божественото, което се развива у васъ.

(-*Сега какъвъ е цѣрътъ, за да се възстанови това доверие пакъ*?) Да кажемъ единъ вашъ приятель ви се довѣрилъ напълно, но вие сте злоупотрѣбили съ неговото довѣрие. Сега, за да възстановите неговото довѣрие, вие ще му се доверите напълно, ще му дадете той да разполага съ васъ тъй, както съ себе си. Ето ви цѣрътъ. Защото той ви е далъ пълно довѣрие, безъ да иска вашето довѣрие, сега по обратния пѫть, вие за да възстановите туй довѣрие, което сте нарушили, вие ще му дадете довѣрие, той да разполага съ васъ, такъвъ е цѣрътъ.

Само да не попаднете въ положението на онзи германски професоръ, който си правилъ психологически наблюдения и опити, за изважданието двойницитѣ на хората отъ тѣлата имъ. Та той правилъ често такива опити съ единъ свой ученикъ. Единъ денъ професорътъ рѣшилъ да направи единъ такъвъ опитъ: да извади своя двойник и да го тури въ тѣлото на ученика, а двойникътъ на ученика да влѣзе въ неговото тѣло, но като направилъ този опитъ, ученикътъ се забъркалъ въ тѣлото на професора и не можалъ да излѣзе навънъ. А и професорътъ, въ туй младото тѣло, не можалъ да помогне на своя ученикъ. Разбира се, слѣдъ дълги усилия той сполучилъ да се оттегли, но трѣбвало да мине прѣзъ голѣми страдания.

Сега правя сравнение, старият моралъ и новият моралъ, това сѫ студента въ тѣлото на професора и професорътъ въ тѣлото на студента. А това е единъ отъ опаснитѣ опити. Тамъ се забатачватъ хората сега. Старият професоръ да влѣзе въ тѣлото на младия студентъ иди-дойди, но младиятъ студентъ да влѣзе въ старото тѣло на професора, то е тежко. Въ природата има извѣстни стари идеи и когато човѣкъ дойде до извѣстна възрасть, тѣ се явяватъ, изпъкватъ въ съзнанието му и лицето му става вече старо. Когато евреитѣ, като дойдатъ до извѣстна възрастъ, всички приличатъ на расата си, този типиченъ за тѣхъ носъ, тѣзи очи, после всичко да обуславя, това сѫ черти точно опрѣдѣлени у тѣхъ.

Може ли нѣкой отъ васъ да даде опрѣдѣление на думата „довѣрие”? Кога имате довѣрие? Прѣдставете си: васъ ви гонятъ, вие сте на брѣга, има единъ лодкаринъ тамъ, вие ще се спрете, да видите кой е той, че да му се довѣрите? Не, вие влизате въ лодката и си казвате: „Каквото Господь даде”, и се мислите сигуренъ въ неговата лодка. Тъй че нѣкой пѫть довѣрието се налага на васъ. Ти влизашъ въ лодката, не знаешъ какво може да стане, отъ него зависи, може да те прѣдаде на този, който те гони. Но човѣкъ при извѣстни случаи напълно може да се довѣри на другъ човѣкъ. Въобще въ такива случаи, когато човѣкъ напълно се довѣри и изведнажъ на нѣкого, той не остава излъганъ, съ много малки изключения. Въ душата има едно качество, интуитивно тя схваща, че въ всѣки човѣкъ има една добра страна, че ако ти се довѣришъ напълно на нѣкой човѣкъ, рѣдко сѫ случаитѣ дѣто той може да злоупотреби съ тебе. Но само ако се довѣришъ напълно и изведнъжъ изключенията сѫ много рѣдки, а ако се довѣришъ съ разсѫждения и умувания, изключенията сѫ повече.

Запримѣръ нѣкой те гони, влизашъ въ една кѫща и веднага имашъ пълно довѣрие въ тези хора, защото нѣма другъ изходенъ пѫть, и случва се - хората ти помогнатъ. В дадения случай, това е довѣрието, което ти имашъ къмъ тѣхъ, то ги кара да ти помогнатъ. Довѣрие има даже и у животнитѣ, ако човѣкъ вѣрва на [тѣхъ] и тѣ спазватъ този законъ на довѣ-

рие. Единъ свещеникъ ми разправяше за една своя котка. Тя е била примѣрна по довѣрие. Тойималъ пълно довѣрие въ котката си, че тя въ негово отсѫтствие нѣма да направи никаква пакость. Сутринь, когато свещеникътъ отивалъ на работа, тя отивала до вратата да го изпрати и докато той се върнѣлъ, тя не бутала нищо, освѣнъ ако той ѹ даде. А иначе, тя съзнавала, че на нея иматъ довѣрие и не бутала, не искала да злоупотрѣби съ довѣрието, което ѹ се давало. Това е една черта характерна. У всѣки единъ човѣкъ има туй, доброто. У всички хора има една добра черта. Не мислете, че доброто трѣбва сега да го придобиете. Не, то е вложено въ васъ, изисква се само врѣме, т.е. благоприятни условия да се прояви. А тѣ отъ васъ зависятъ да ги създадете.

Да направимъ едно упражнение съ рѫцѣтѣ.

Любовьта ражда доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

IV година, 3 школна лекция на
I Младежки Окултенъ Класъ
2.XI.1924 год., недѣля, 7 часа вечерта,
София

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ ВЪ ЛЕКЦИЯТА

Граматиката ли се е появила по-рано или рѣчьта?
Логиката или сѫждението?
Моралътъ или отношенията на хората?
Отговори.
Двѣтѣ граматики.
Коя дума се е появила най-първо въ човѣшката рѣчь?
Физически закони за обяснение отклонението на ѫглитѣ въ движението.

По какво се отличава младиятъ човѣкъ?

Енергията у младия и стария човѣкъ.

Мисъльта у стария и младия човѣкъ.

За внушението.

Законъ на внушението.

Черти на порока.

Нѣмаме право да сѫдимъ хората.

Какво значи голѣмото ухо?

Какво съотношение трѣбва да иматъ частитѣ на правилното лице?

По какво се отличава правата мисъль?

Новъ езикъ - образенъ езикъ.

Прѣдметенъ, образенъ и идеенъ езикъ.

Какво нѣщо е добъръ човѣкъ?

Примѣръ. Що е трезва мисъль?

Трѣбва ли да причиняваме на хората страдание?

Страданието като привилегия и благосклонность отъ Невидимия свѣтъ.

Страда ли Богъ?

Коя работа е за насъ?

Духовни и физически страдания.

Трѣбва ли да злоупотрѣбимъ съ довѣрието на единъ нашъ приятель?

Какъвъ е цѣрътъ, съ който може да се възстанови довѣрието пакъ?

Що е довѣрие?

Какъ се появява довѣрието?

Законъ на довѣрието.

Трѣбва да създадемъ условия на доброто да се прояви у насъ.

УСЛОВИЯ, ЛЕЖАЩИ В ТРИЖГЪЛНИКА

Любовьта ражда доброто.
Доброто носи за насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

Размишление

Прочетоха се темитѣ: „Първата отличителна черта на мисъльта.”

Тема 3: Ще извадите основнитѣ мисли на първата лекция отъ четвъртата година. Да видимъ кой какви основни мисли ще извади.

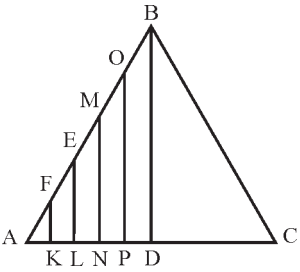

Методий, излѣзъ и начертай на дъската единъ равностраненъ трижгълникъ по всичкитѣ правила на чертането.

Какъ мислите, този трижгълникъ може ли да означава движението на човѣка, пжтя, по който човѣкъ върви? Спуснете отъ страната AB петь перпендикуляра къмъ основата AC. FK, EL, MN, OP и BD. Тия линии по своята дължина иматъ ли извѣстно отношение? (*-Една отъ друга сж по-малки.*) Гдѣ условията сж най-добри? Прѣдставете си, че това сж сжщества. KF - това е едно малко сжщество. При К то се ражда, а при F - умира. Живѣе само 10 години. Другото сжщество се ражда при L, а при E умира на 40 години. Третото - при N се ражда, а при M - умира на 60 години. Четвъртото се ражда при P, а при O - умира на 80 години. А послѣдното умира при B на 100 години. Да кажемъ, че 100 години е крайния прѣделъ. Ако живѣе повече, почва да слиза по другата линия. Или може да вземемъ, че при A се ражда, а при B достига най-високата точка на своя правиленъ животъ, а при C достига 100 години - крайния прѣдѣлъ. Добрѣ, защо това дѣте KF умира на 10 години?

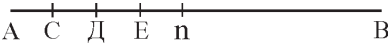

Прѣдставете си друго разсѫждение. Имате пакъ линията АВ, раздѣлена на 5 части. Едно лице тръгва отъ А, достига до С. Друго - до Д и спира. Трето - до Е, до n и до В. Защо първото лице се спира до точката С? Нали този пѫть трѣбва да се изходи? Кои са причинитѣ, дѣто това лице се спира при С? Може да кажемъ: „Туй дѣте има хилаво тѣло, значи то не може да издържа на външнитѣ условия и затова умира рано.” Другото дѣте умира на 20 години. Значи неговото тѣло е по-здраво. Слѣдователно само ония тѣла сѫ здраво съградени, които извървяватъ този цѣлия цикъль АВ или въ триѫгълника пѫтя АВС.

Тогава това сѫ съотношения между линиитѣ въ триѫгълника. АВ прѣдставлява външнитѣ условия, а АС това е почвата или условията, при които този животъ се проявява. Философски погледнато, какви причини може да има въ дадения случай, че това дѣте е умрѣло на 10 години? Три причини може да има: първата причина може да бѫдатъ бащата и майката; втората причина - обществото и третата причина - само дѣтето е скѫсило живота си. Причината може да се опрѣдѣли и по закона на математическитѣ вѣроятности. Да обясня сѫщото по другъ начинъ. Вие хвърляте единъ камъкъ. Той се издига до извѣстна височина и се спира при F. Значи вие съ малка сила сте го хвърлили. Слѣдующия пѫтъ хвърляте камъка по-силно - достига до Е. Послѣ - до М, до О, а като достигне до В, то ще бѫде най-голѣмата сила, съ която сте хвърлили този камъкъ. Слѣдователно ще знаете - АВС това е правилниятъ цикълъ на движението.

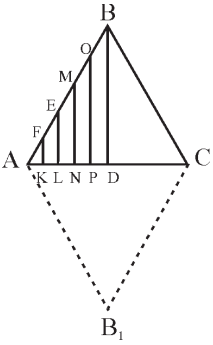

И тъй, като схема ще знаете: триѫгълникътъ е пѫтя, по който човѣкъ се качва. АВ е младостьта, точката С е, която служи за врѫзка съ Невидимия свѣтъ, тя не се вижда. И А, като начална, е невидима, а другитѣ се виждатъ. Когато движението стигне до С, пѫтьтъ продължава нататъкъ и се образува другата половина на триѫгълника - $СВ_1А$. Получаваме ромба $АВСВ_1$. Какво

значи ромбъ, питахте ли? (-*Играчка, пумпалъ, фърфълакъ.*) Значи движение. Въ този ромбъ ние виждаме само едната страна - единия триѫгълникъ, а другата половина AB_1C не виждаме.

Ако на вашата рѫка има астрологически бѣлѣгъ, че слѣдъ десеть години ще заминете за другия свѣтъ, питамъ, ако вие знаете това, можете ли да продължите живота си? (-*Може, но ако е дѣте, нѣма да може.*) Но има и разумни дѣца. Но ние ще приложимъ закона иначе. До тукъ бѣше за вашия физически животъ. Но прѣдставете си друго. Вие постѫпвате въ една окултна школа. Най-първо вие сте въ точката А, нищо не знаете. Дойдете до точката F - това е първата година. До тукъ дойдете и си излѣзете, колко ще знаете? Изминали сте пѫтя АК, достигнали сте до F. Другъ ученикъ продължава пѫтя си и прѣзъ втората година стига до L и точката Е и си отива, напуща училището. Е, кой тогава ще бѫде истинския ученикъ? Който завърши цѣлия цикълъ. Ето ви единъ новъ начинъ на разсѫждение, съ който вие още не сте запознати. Запримѣръ вие говорите за триѫгълници, но не знаете тази идея, която триѫгълникътъ крие въ себе си. И колко още идеи има скрити въ триѫгълника.

Сега това ви навеждамъ, за да имате постоянство, като почнете нѣщо, да го изкарате до край. А сега мнозина отъ васъ нѣмате постоянство. Запримѣръ забѣлѣзвамъ, че не всички си пишете темитѣ. А ония, които ги пишатъ, пишатъ ги като останатъ 5 минути, тогава почватъ да мислятъ какво да пишатъ. Но това е криво разсѫждение. Прѣзъ цѣлата недѣля* ти можешъ да мислишъ върху темата си, да стане тя добрѣ позната въ съзнанието ти. Ти можешъ да вършишъ каквато и да е работа и пакъ да помислишъ за темата си. После, нѣма ли да намѣрите 5 минути всѣки день празно врѣме да помислите за темата си? 5 х 6 = 30. 30 минути ако мислите прѣзъ седмицата, достатъчно е. А вие колко мислите върху една тема? Трѣбва да знаете, че всичкитѣ теми, които се развиватъ тукъ, сѫ за усилване на вашия характеръ. И когато чо-

*недѣля - (рус.) седмица

вѣкъ развива извѣстни мисли въ свѣта, той едноврѣменно съ своята мисъль спомага на всички хора. Не мислете, че съ вашата мисъль не спомагате на човѣчеството. Едно отъ двѣтѣ, вие или спомагате или спъвате цѣлото човѣчество. Защото вие не сте сами, вие имате връзка съ цѣлото човѣчество. И ако искате да бѫдете учени хора, вие трѣбва да мислите и не трѣбва никога да казвате: „Азъ нѣмамъ врѣме."

Послѣ въ посѣщението ви въ класа трѣбва да бѫдете много редовни. Веднажъ човѣкъ постѫпи ли въ единъ окултенъ класъ, той трѣбва да бѫде много редовенъ. Защото по това се познава дали имате характеръ. Ще помните едно: като дадешъ едно обѣщание, ти си задълженъ вече и нищо не може да те извини. Небето не обича залъгалки. Никой не те свързва, но за себе си, дадешъ ли едно обѣщание, нищо не те извинява. Ще изпълнявате обѣщанията си. И ако вие пропуснете каквато и да е тема и не я напишете или си кажете: „Може и да не ида въ класъ," вие скоро ще платите съ живота си за това. Та затова се изисква въ всичко да бѫдете абсолютно редовни. И живата природа обича голѣма редовность. И ако спазвате тази редовность, вие ще забѣлѣжите, че ще настане една промѣна въ живота ви. Азъ бихъ желалъ всички да рѣшите въ себе си да бѫдете редовни и изправни.

Сега мнозина отъ васъ мислятъ, че свободата на човѣка седи въ това, човѣкъ да мисли каквото иска. Не, свободата на човѣка седи въ това да мислишъ това, за което не искашъ. А кое нѣщо човѣкъ не иска? Запримѣръ да ядешъ една хубава, топла баница, туй кой не го желае? Въ този случай въ какво седи волята? -Да не ядешъ баницата. Повикай другъ нѣкой отъ улицата и го покани да яде баницата прѣдъ тебе, а ти само да гледашъ. Това е воля - да направишъ това, което не искашъ. Въ това седи свободата. А има и други такива случаи, когато баницата е приготвена за тебе, а другъ я изяжда, защото твоятъ стомахъ е разваленъ. Ти ще мислишъ съ мисъльта на онзи, който яде, и ще се радвашъ, че той яде.

Сега въ науката има извѣстни положения, които трѣбва да изучавате. Запримѣръ вие още не сте се спрѣли като гръцкитѣ философи да се запитате вие като индивидъ какво

пръставлявате. Вие казвате: „Азъ съмъ.” Но кой си ти? Казвате: „Ама азъ мога да мисля.” Като можешъ да мислишъ, кажи какви задачи можешъ да рѣшавашъ? Или въ какво седи тази мисъль? „Ама азъ се самосъзнавамъ.” Много добрѣ, въ какво се самосъзнавашъ? Щомъ се самосъзнавашъ въ тѣлото си, азъ рекохъ: „Излѣзъ изъ тѣлото си малко да се поразговоримъ.” „Е, какъ тъй?” Че първото нѣщо, щомъ се самосъзнавашъ, трѣбва да излѣзашъ изъ тѣлото си навънъ и всѣкога трѣбва да си господарь на тѣлото си. Казвашъ: „Е, не мога да излѣза изъ тѣлото си навънъ.” Тогава ти си единъ затворникъ, ти мислишъ съ своите окови, не мислишъ като единъ свободенъ човѣкъ. Дотогава, докато човѣкъ е свързанъ съ своя личенъ животъ, докато той е свързанъ съ своя семеенъ животъ, съ обществения животъ и съ човѣшкия животъ, той е все ограниченъ. Тѣ сѫ 4 положения, които трѣбва да надраснете. И всички древни школи сѫ имали научни методи, т.е. редъ прѣпятствия, които тѣ трѣбвало да прѣвъзмогнатъ за усъвършенствуването на своя характеръ.

Сега по триѫгълника. Когато човѣкъ умира младъ, три причини може да има: самата почва може да е причина - основата на триѫгълника АС. Въ втория случай обществото може да е причина - АВ, а въ третия случай самия индивидъ - KF. Значи, три различни положения може да има. Въсѫщность умътъ, сърдцето и волята на човѣка вървятъ заедно. Вие не можете никога да отдѣлите ума на човѣка или сърдцето му или волята му. Тѣ тритѣ сѫ недѣлими.

Знайте друго: външната срѣда не може да бѫде по-силна отъ насъ. (*-Какъ да си изяснимъ факта, че като дойдатъ извѣстни течения въ живота, едни издържатъ, а други не*?) Причината е въ самия индивидъ. (*-Трѣбва да приемемъ тогава, че външнитѣ условия сѫ едни и сѫщи за всички.*) (*-При хвърляне едно тѣло има пакъ три причини: съ каква сила се хвърля тѣлото, въздѣйствието на срѣдата, дали е въздухъ или вода, и земното притегляне.*)

За съпротивление може да се говори само на физическия свѣтъ. Съпротивленията въ умствения свѣтъ сѫ отъ другъ родъ, сѫщо и съпротивленията въ чувствения свѣтъ сѫ отъ

друго естество. Запримѣръ какви съпротивления може да има въ умствения свѣтъ на човѣка или въ неговия чувственъ свѣтъ? (-*Съпротивление въ умствения свѣтъ прѣдставлява кривото разбиране на нѣщата*. *Тъмнината*.) Прѣдставете си, че вие се намирате въ единъ идеаленъ свѣтъ, както е било първоначално, тогава как се родиха противорѣчията между хората? Първоначално всички хора излезли при едни и сѫщи условия, а при това виждаме туй голѣмо различие, което днесъ сѫществува?

Сега да обясня друго едно явление: човѣкъ, който обича храната, кѫде ще се спре? - Въ нѣкоя гостилница. Човѣкъ, който обича знанията, кѫде ще се спре? - Въ нѣкое училище. Който обича да се моли? - Въ нѣкоя църква ще се спре. Онзи, който обича хорцето, и т.н. Всѣки човѣкъ ще спре тамъ, дето той желае. Възможноститѣ за всѣки човѣкъ сѫ еднакви, но строежа на всѣки човѣкъ не е еднакъвъ, защото всеки единъ е задълженъ да строи самъ. И вследствие на това може да обяснимъ, че нѣкои индивиди сѫ използвали условията добре, а други - не сѫ.

Сега вашиятъ умъ седи в едно заблуждение. То е следующето. Вие сега вземате предвидъ вашитѣ бащи и майки, вземате предвидъ и обществото. Но представете си, че едно време е нѣмало бащи и майки и общество, ти самъ си билъ и индивидъ, и баща, и майка, и общество. Тъй е било първоначално. Клетката сама се размножава, разделя се, значи общество е нѣмало тогава. *(-Но, за да се появи човѣкъ*, *макаръ и като клетка*, *все е сѫществувала известна природа около него.)* Слушайте, математчески трѣбва да разсѫждавате. Вие не можете да извадите една часть отъ своето цѣло. Вие математически можете да извадите и логически може да го делите, изваждате, да туряте дроби, но въ природата никога не можешъ да делишъ частьта отъ цѣлото. Математически вие може да делите дробите колкото искате, но въ природата такова деление нѣма. Цѣлото се проектира въ своите части. Туй цѣло държи частитѣ въ себе си. Всѣка часть е зависима отъ другитѣ. Ако вие сте една часть на едно цѣло, тогава ще кажете: „Условията сѫ такива.” Нѣма никакви ус-

ловия, това е идеята вътре въ васъ, която дѣйствува. И тогава въ духовния свѣтъ всѣка една частъ има условията на цѣлото въ себе си, може да се развива, а може да дойде и въ противоречие съ цѣлото, но въ края на краищата тази часть трѣбва да се примири съ цѣлото, тя не може да излезе извънъ цѣлото.

Сега съврѣменнитѣ хора искатъ да излязатъ отъ цѣлото - тамъ е всичката борба. Но това е невъзможно. Всѣка часть си има известно отражение. И като рекохъ, че ние по умъ не се различаваме единъ отъ другъ, разбирамъ, че общия умъ, който действува въ насъ, е единъ и сѫщъ. Но умътъ на цѣлото не може да се побере въ своята часть. Въ висшата окултна математика частьта може да бѫде равна на цѣлото, но частьта не може да стане по-голѣма отъ цѣлото, едно положение. А цѣлото може да стане по-голѣмо отъ частьта. Ето разликата, това сѫ двѣтѣ положения. Тукъ седи онази велика необходимость, която ограничава частитѣ и тѣ трѣбва да се подчиняватъ, то е единъ вѫтрѣшенъ законъ на битието.

Та ние можемъ да бѫдемъ като цѣлото, но по-голѣми отъ цѣлото не можемъ да бѫдемъ. И слѣдователно, всѣки единъ трѣбва да се движи въ рамкитѣ на туй цѣло. Схванахте ли разликата сега? Вие нѣма да разсѫждавате съ ума на обществото и съ ума на съврѣменнитѣ хора, то е кривъ умъ. Кривъ, понеже той се е спрѣлъ въ извѣстенъ етапъ. Съврѣменното мислене не е мислене на цѣлокупното човѣчество, защото за да мислимъ право трѣбва да съберемъ всичкитѣ хора отъ създание мира и всичкитѣ, които за въ бѫдеще ще дойдатъ - това е цѣлото. А сега имаме една малка часть, наречена общество, но туй не е цѣлото. Теософитѣ прѣдполагатъ, че има 60 милиарда човѣшки души, които образуватъ цѣлото. А сега на земята има единъ и половина милиардъ, да допуснемъ, че сѫ два милиарда, а тогава не допускате ли, че въ другия свѣтъ тѣ не съставятъ условие за развитие? Значи въ невидимия свѣтъ има повече души, а вие тѣхъ нѣмате прѣдъ видъ. И дисхармонията, която сега се забѣлѣзва, е само по отношение на нашия животъ, а не по отношение на този, цѣлокупния животъ. Мислите ли, че цѣлото, което е

по-голѣмо отъ частьта си, ще позволи на своята часть да си играе съ него? То е немислимо. Най-първо хората мислятъ, че знаятъ много, че сѫ всесилни и въ младитѣ си години всички ставатъ безвѣрници, понеже уповаватъ на своята сила. Като минатъ 45-50 години ставатъ набожни, а къмъ 80-та година всички се прѣдаватъ и вѣрватъ въ Невидимия свѣтъ. Това е една слабость на човѣшкия умъ.

(-Всички души едноврѣменно ли сѫ създадени?) Не, тѣ сѫ излѣзли при разни условия. *(-Тогава различието е напълно обяснимо.)* Всички души сѫ излѣзли въ битието въ единъ опрѣдѣленъ цикълъ послѣдователно. Възможно ли е човѣкъ да се роди по всѣко врѣме? Има дати, дѣто е невъзможно да се роди човѣкъ. За всѣко раждане си има точно опрѣдѣлени математически дати. Астрологически е доказано това. Сега астролозитѣ вематъ под внимание само планетитѣ, а при това всичкитѣ звѣзди, които сѫществуватъ, упражняватъ голѣмо влияние. Слѣдователно разнообразието седи въ това, коя звѣзда кому какъ влияе. И дѣто се различаватъ хората, то е по причина на тия звѣзди, а тѣ сѫ безброй, и отъ тамъ сѫществува туй разнообразие между хората.

Сега това е едно упражнение за ума ви, да се хвърли една по-свѣжа мисъль, да знаете, че всичко въ свѣта не е атавистически или както турцитѣ вѣрватъ, фатализъмъ, т.е. че всичко е опрѣдѣлено. Нѣщата дѣйствително сѫ точно опрѣдѣлени, но въ туй опрѣдѣление на живата природа сѫществува една абсолютна справедливость и свобода. Т.е. ти, като излѣзешъ въ пѫтя на живота си, не трѣбва да закъснѣвашъ! Закъснѣешъ ли веднажъ, мѫчно можешъ да намѣришъ пѫтя на своята срѣда. Ти вече излизашъ вънъ отъ тази струя и трѣбва дълго врѣме да чакашъ докато те турятъ нѣкѫдѣ. Тамъ е всичката опасность, затова ти трѣбва да пазишъ своя пѫть и да се не отклонявашъ. А човѣкъ може да загуби пѫтя си по причина на едно мимолѣтно желание само, но туй желание е въ сила да те изкара изъ пѫтя, а веднажъ излѣзналъ изъ пѫтя, течението си върви, а ти самъ съ силата си не можешъ да влѣзешъ на друго мѣсто, освенъ ако те турятъ.

Та всички трѣбва да бѫдете много внимателни. Нѣкой пѫть вие излизате изъ вашия пѫть и казвате: „Послѣ пакъ ще влѣзна.” Но не можешъ да влѣзешъ тъй както и да е. Сега вие можете да мислите, че такава е сѫдбата, но за да те сѫдятъ, кой е причината? Ти като извършишъ едно прѣстѫпление ще те сѫдятъ. И можемъ да кажемъ 50% човѣкъ самъ си е причина дѣто го сѫдятъ.

Сега ще турите въ ума си да развиете тази черта въ себе си: да учите правилно, да мислите правилно. Всички трѣбва да имате въ основата си правилна мисъль. Ако тази мисъль е въ пѫтя, по който вървите и не ви отклонява, тя е правилна, дръжте я. Ако тази мисъль ви отклонява не я приемайте, отхвърлете я. Всѣка мисъль, която ще ви помогне въ пѫтя, по който вървите, дайте ѹ ходъ. А всѣка мисъль, която може да ви спре или отклони, на тази мисъль не давайте мѣсто, тя не е ваша мисъль, тя е чужда. Сѫщото е и за желанията.

Защо много хора болѣдуватъ? Какъ схващате това? Кои сѫ причинитѣ за явяването на толкова много болести? (- *Че човѣкъ влиза въ извѣстна срѣда, която не е за него.*) Правъ сте, до извѣстна степень е така. Всички съгласни ли сте? Но азъ ще ви дамъ единъ другъ примѣръ: баща и майка искатъ много да иматъ дѣте, създаватъ условие за него, гледатъ го много добрѣ, треперятъ надъ него, а при това слѣдъ 4-5 години дѣтето умира. Коя е причината? Три възможности има: първото прѣдположение е, че малка е любовьта въ дома. Ако пъкъ дѣтето се ражда глупаво, че не може да се учи - малка е мѫдростьта въ дома; ако дѣтето се ражда хилаво, че не е свободно въ живота си - истината е малка. Тъй седи въпросътъ. Втората причина, това е ако въ обществото нѣма любовь, мѫдрость и истина. И третата причина може да бѫде самия индивидъ. Любовьта е сила въ природата, безъ нея се явяватъ болести.

Може да направите слѣдующия опитъ: най-здравиятъ отъ васъ да излиза всѣка вечерь една седмица наредъ при залѣзъ слънце и да каже: „Азъ ще се разболѣя.” Другъ пъкъ, който е малко боленъ, да става рано, когато слънцето изгрѣва и да казва: „Азъ ще оздравѣя, азъ ще бѫда здравъ.” И

слѣдъ една седмица ще видите какъ ще ви подѣйствуватъ тия сили сутринь и вечерь.

Сега външнитѣ промѣни въ живота васъ често ви спѫ-ватъ. Азъ забелѣзвамъ щомъ нѣкои срѣщнатъ прѣпятствие въ живота, искатъ или да излѣзатъ отъ тази срѣда, или да умратъ. Младиятъ, гледашъ го, не иска да живѣе или иска да измѣни срѣдата. Но тази срѣда може да я измѣните само по единъ разуменъ начинъ. Сѫщо и за нѣкои нѣща можете да желаете умирането. Има едно разумно умиране, а не да умирате глупаво, безъ да знаете защо умирате. По-жалко нѣщо нѣма отъ това. Нѣкой казва: „Искамъ да умра.” Защо? -„Дотегна ми живота.” То е глупаво умиране. Другъ пъкъ казва: „Искамъ да умра.” Защо? „Искамъ да уча музиката, пъкъ на земята нѣма условия, горѣ ще ида.” Рекохъ, тогава върви по-скоро. Или пъкъ казва: „Искамъ да уча доброто, пъкъ понеже тукъ нѣма условия за доброто, искамъ да замина за другия свѣтъ.” -Хубаво, но ще дадешъ едно прошение тамъ. И ако въ туй училище, въ което искашъ да постѫпишъ, има вакантни мѣста, ще идешъ. А ако нѣма мѣсто, ще чакашъ година, двѣ, петь, десеть и като те приематъ, нито минута не се бави. Но не да умирате прѣждѣвременно и да подсмърчате нѣкѫдѣ, а да нѣмате мѣсто никѫде - нѣма по-ужасно нѣщо отъ това. Тогава желайте да умрете!

Вие ходили ли сте въ онзи свѣтъ да видите какво е тамъ безъ тѣло, ако не ви е дошло врѣмето? Затова туй училище е необходимо за васъ. Пъкъ ако тукъ не си пишете темитѣ, какъ ще ги пишете горѣ? Ако тукъ сте нередовни, като идете въ другия свѣтъ, че тамъ вашитѣ работи съвсѣмъ ще се забъркатъ. Ако тукъ сте мързеливъ и там ще бѫдете мързеливъ. Сѫщите качества, които човѣкъ има тукъ и тамъ ще ги има. А тукъ човѣкъ по-скоро се поправя. Смъртьта не измѣня човѣка, тя само го ограничава, но у него потенциално всичко остава. Тамъ човѣкъ нѣма стомахъ, но желанието у него да яде и пие остава. Желанията седятъ, но органитѣ ги нѣма. И тамъ искатъ да го научатъ, че не трѣбва да пие, понеже нѣма органъ. И тамъ е лошото, че онѣзи хора, които умиратъ съ много желания и като нѣматъ органи, влизатъ въ други

хора и усилватъ у тѣхъ желанието за пиене повече. И така се правятъ много прѣстѫпления. Затуй щомъ ти се пие нѣкой пѫть много винце, не пий, защото туй прѣсилено желание не е твое. Ще му кажешъ: „Ти и безъ винце можешъ."

Сега на мисъльта. Всички трѣбва да се стремите да усвоите този правиленъ равностраненъ триѫгълникъ. Всѣки трѣбва да си тури за идея да стане единъ равностраненъ триѫгълникъ и да владѣе всичкитѣ линии на този триѫгълникъ - външни и вѫтрѣшни; и почвата, и условията, вие сами на себе си да бѫдете господари. Да разбирате перпендикуляритѣ, три вида перпендикуляри има, могатъ да се спуснатъ въ единъ триѫгълникъ. А вие трѣбва да можете да владѣете тия три вида перпендикуляри. Сега разгледахме само перпендикуляритѣ, спуснати къмъ почвата. А има още два вида перпендикуляри. Въ друга лекция ще се спремъ още да видимъ какво значи перпендикуляръ. (-*Най-кѫсото разстояние между точка и права*.) Нали перпендикуляръ това е една проява въ живота. Силови прояви сѫ тѣ, понеже всичкитѣ сили се движатъ по права линия. Тѣ образуватъ перпендикуляръ или най-кѫсото разстояние на движението, а това е пѫть на силитѣ въ живота.

Размишление.

Любовьта ражда доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

IV година
4 школна лекция на I младежки Окултенъ Класъ
9. XI. 1924 год.
Недѣля 7 часа вечерьта,
София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА

Чертежъ I. Видове условия на животъ въ триѫгълника.

Причини за ранната смъртъ.

Чертежъ II. Триѫгълникътъ се прѣвръща на ромбъ, за да завърши своето движение.

Кой е истинския ученикъ споредъ триѫгълника?

Да пишемъ ли темитѣ си?

Редовность и постоянство като методъ за усилване на характера.

Въ какво седи свободата на човѣка?

Въ що седи самосъзнаването?

Четиритѣ условия, при които човѣкъ е ограниченъ

Външната срѣда не може да бѫде по-силна отъ насъ!

Човѣкъ се спира тамъ, дѣто той желае.

Отношение между частитѣ и цѣлото.

Душитѣ едноврѣменно ли сѫ създадени?

Може ли човѣкъ да се роди на всѣко врѣме?

Ученикътъ не трѣбва да закѫснява.

Правилна мисъль и правилно учение.

Двата опита.

Има едно разумно умиране.

Преждеврѣменно умиране.

Условията на триѫгълника, приложени къмъ живота.

Видове перпендикуляри.

КАКВА РОЛЬ ИГРАЯТЪ ПРОТИВОРЪЧИЯТА ВЪ ЖИВОТА

ВЛИЯНИЕ НА ПЛАНЕТИТѢ

Любовьта ражда Доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

Размишление.

Прочетоха се темитѣ „Основнитѣ мисли отъ I лекция тази година".

Какъ бихте означили противорѣчията съ единъ математически знакъ? *(-Отъ знака на опозицията може да си послужимъ:* ☍ *или* ≠*.)* А какъ бихте изразили съгласието математически? *(*☌ *или* =*)*

Каква роль играятъ противорѣчията въ природата? Защото всѣко противорѣчие си има извѣстна роль. Дѣ се раждатъ противорѣчията? Нали при сили, които сѫ еднакви? Двѣ положителни сили сѫ въ противорѣчие. Защо? (-*Положително и положително се отблъскватъ*.) Има двѣ течения на електричеството: Едно положително течение на електричеството отъ центъра на Слънцето; и друго положително електричество - отъ центъра на Земята. Когато тѣ се срѣщатъ, се отблъскватъ, понеже електричеството, което иде отъ Слънцето, иска да проникне центъра на Земята, да направи единъ цѣлъ кръгъ; и елекричеството, което иде отъ центъра на Земята и то иска да направи единъ кръгъ, и като се срѣщатъ, тѣ се спиратъ въ своите дѣйствия. Защо? Има противорѣчие. Тогава на помощь на това противорѣчие идатъ двѣ други течения: едно магнетическо течение отъ Слънцето и друго магнетическо течение отъ Земята. Тѣ идатъ и отклоняватъ теченията на електричеството. Едното отклонява електрическото течение на Слънцето въ дѣсно, а другото отклонява

електрическото течение на Земята въ лѣво. И ние казваме: Положително съ отрицателно се съединяватъ. Схващате ли идеята каква е? Сега туй обяснение ще го вземете като една математическа вѣроятность. Вие сами ще мислите върху тия течения. Азъ ги турямъ въ закона на математическитѣ вѣроятности. Ето защо трѣбва да работите, защото въ окултната наука никога не може да се приеме нѣщо, което не е доказано. А всѣко нѣщо вие можете да го провѣрите въ себе си.

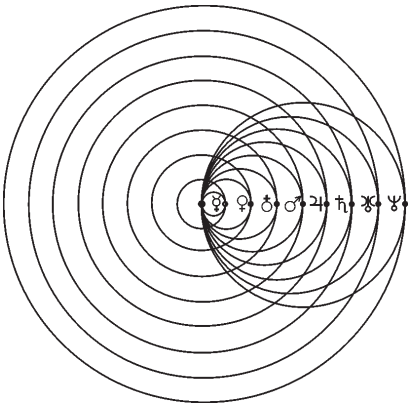

Сега тия течения, които идатъ отъ Слънцето, проникватъ въ цѣлата слънчева система. Отъ Слънцето минава единъ кржгъ, който минава прѣзъ центъра на Меркурий. Послѣ другъ кржгъ, който минава прѣзъ центъра на Венера и т.н. прѣзъ всичкитѣ центрове на планетитѣ. Това сж все електрически течения, които правятъ тия кржгове. Но такова едно съчетание: всички планети да бждатъ на една права линия се случва много рѣдко. Но прѣдставете си, че тѣ сж въ разни положения, както е обикновено, разбирате ли тогава какъ се влияе на Земята? Това сж течения отъ Слънцето, които отиватъ къмъ всичкитѣ планети.

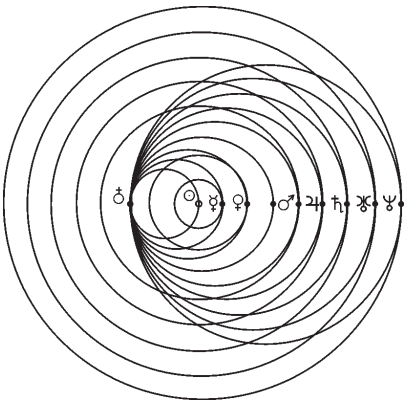

А има и други течения отъ разнитѣ планети къмъ Земята. Да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ е подъ влиянието на Юпитеръ, значи 482 милиона мили е далечъ отъ Слънцето, той нѣма да бжде жежъкъ темпераментъ, нѣма

да има темперамента на Ве-нера, т.е. тия електрически течения се различаватъ, за-щото тия токове, които излизатъ отъ Слънцето, не сѫ едни и сѫщи. Това сѫ течения, които идатъ отъ други сфери, от други свѣтове. Трѣбва да се начертае и друга една картина, да видите какъ Слънцето съставлява часть на друго едно слънце и около него има такива течения, но тия течения сѫ по-интензивни, по-силни въ своитѣ трептения. А тия течения на Слънцето тѣ сѫ вторични, тѣ сѫ които влияятъ на хората.

Ако нѣкой човѣкъ е накрая на слънчевата система, питамъ: за колко врѣме ще дойде свѣтлината до него? Свѣтлината иде на Земята за 8 минути, нали? Тогава до Юпитеръ за колко минути ще иде? - Приблизително за 40 минути. До Сатурнъ? Тъй че до послѣдната планета ще вземе около 5 часа, докато стигне. Ако вие се намирате подъ влиянието на Юпитеръ, Слънцето или тази интелигентна свѣтлина ще ви повлияе другояче, отчасти ще повлияе тя на вашето развитие, само на нѣкои части на вашия мозъкъ ще повлияе. А какъ ще ви повлияе Юпитеръ? Ще повлияе на личнитѣ ви чувства, послѣ ще повлияе донѣкѫдѣ на милосердието. Но неговото влияние нѣма да подигне всички чувства у васъ, нѣма да повлияе на цѣлото развитие на вашия организъмъ. Затова трѣбва всички планети да влияятъ върху васъ.

И такива влияния има отъ всичкитѣ планети. Това сѫ слънчеви течения и вие сте единъ фокусъ, дѣто всичкитѣ тия течения по цѣлия космосъ се събиратъ въ васъ и ако нѣкой, който може да види, ви погледне, ще види колко много кръгове има около васъ, това сѫ все различни влияния, различни течения. И вие мязате като омотанъ въ една паяжина съ хиляди нишки отъ главата до петитѣ, така ще бѫдете опасани. И това сѫ все влияния, които даватъ потикъ на вашитѣ чувства, на вашето тѣло. И всичкитѣ тия нишки трѣбва да ги пазите. Ако нѣкой пѫть скѫсате една нишка - има сѫщества, които ще ви спратъ. Има такова спиране въ еволюцията, докато дойдатъ други сѫщества, да я съединятъ, всички нишки се спиратъ. Когато нѣкой скѫса нѣкоя нишка той се спи-

ра и цѣлата раса спира, всичко около него е въ застой, а другитѣ, които не сѫ спрени, се развиватъ.

Като ви рекохъ, че трѣбва да живѣете добрѣ, подразбирамъ, понеже не знаете тази дълбока наука, да не скѫсате тия нишки, защото щомъ скѫсате, ще се спре развитието ви. Нѣкои казватъ: „Азъ мога да скѫсамъ една нишка." Лѣсно се кѫса нишката, но мѫчно се възрзва. И въ този смисълъ може да се каже, че човѣкъ е изтъканъ. Цѣлия космосъ тъче. Всички тия течения тъкатъ човѣка.

Сега азъ ви давамъ тази идея, за да бѫдете въ живота си сериозни - туй, което ви е дадено, да го пазите. Ще си кажешъ въ себе си: „Туй нѣма да го изгубя азъ!" Тази е мисъльта, която искамъ да ви дамъ за сериозността въ вашето развитие. Човѣкъ постоянно се мѣни. Всѣки день вие ще бѫдете подъ влиянието на разнитѣ планети. Човѣкъ постоянно се движи и попада подъ разнитѣ влияния. Всички хора се движатъ въ разни посоки: едни отиватъ къмъ Слънцето, други се връщатъ отъ тамъ. И тъй постоянно движение има въ разнитѣ посоки. Да кажемъ сутринъ сте подъ влиянието на Меркурий. Слѣдъ туй може да попаднете подъ влиянието на Венера или на Юпитеръ и т.н. Но прѣзъ цѣлия день влиянията на всичкитѣ планети ще минатъ прѣзъ вашия организъмъ и вечерно врѣме, като заспите и тогава вашия астраленъ двойникъ ще бѫде пакъ подъ влияние на тия течения, само че въ друга форма. Тъй щото и когато сте буденъ и когато спите, цѣлата природа работи върху васъ.

Законътъ на развитието поставя човѣка въ хармония отъ тия влияния въ слънчевата система. Щомъ се скѫсатъ нѣкои от тия нишки, тогава става подпушване и у човѣка се явяватъ извѣстни кармически послѣдствия. Запримѣръ, ако влиянията на Марсъ станатъ господствующи въ живота на нѣкой човѣкъ, той ще стане военен, ще мисли само за войни, какъ да се бие. И тогава, за да го изцѣримъ, какво трѣбва да направимъ? Трѣбва да го туримъ въ влиянието на друга планета. Като дойдатъ влиянията на Юпитеръ върху него до извѣстно врѣме той ще бѫде благоразуменъ, ще се самовла-

да, но щомъ тия влияния взематъ надмощие, той става горделивъ и се счита като главния богъ Юпитеръ - заповѣдва и др. А, за да го излѣкуваме, трѣбва да измѣнимъ влиянията. Нѣкои отъ тия планети дѣйствуватъ религиозно върху човѣка, но ако дълго врѣме прѣкара тамъ, неговиятъ умъ съвсѣмъ може да се разшири, той ще се зарази съ нѣкои егоцентрични религиозни вѣрвания. Затуй и отъ тамъ ще го измѣстимъ. Човѣкъ трѣбва постоянно да отива къмъ Слънцето и да се връща до нѣкоя планета, но винаги ще трѣбва да прави едно движение къмъ Слънцето. Изискватъ се строги правила, защото който не знае тѣзи правила може за влѣзе въ нѣкой тренъ и да го закара тамъ, дѣто не трѣбва. Значи, трѣбва да знаешъ тарифата, тукъ-тамъ нѣма. Като влѣзнешь въ тия течения, трѣбва да бѫдешь много точенъ, защото другояче можешъ да влезнешъ въ нѣкое течение и да отидешъ тамъ, дѣто не трѣбва.

Та влиянията на всичкитѣ тия планети образуватъ Слънчевата система. Нѣкои влияятъ положително, други - отрицателно и тъй съграждатъ темперамента на човѣка. Всѣки единъ темперментъ е лошъ, когато не е съграденъ добрѣ. Когато сангвиническиятъ темпераментъ е доброкачественъ, по-хубаво отъ това нѣма. Когато нервниятъ темпераментъ е доброкачественъ, по-хубаво отъ това нѣма. Когато холерическиятъ темпераментъ е доброкачественъ, по-хубаво отъ това нѣма. Когато флегматическиятъ темпераментъ е доброкачественъ, по-хубаво отъ това нѣма. Слѣдователно тѣ се балансиратъ, двата отиватъ съ положителнитѣ течения и другитѣ два отиватъ съ отрицателнитѣ течения и между тѣхъ има едно преплитане, ставатъ силови обмѣни. Всѣки единъ темпераментъ си има извѣстенъ органъ, който е най-силно развитъ. А тия органи сѫ центъра на тия сили, които функциониратъ въ живата природа. И всички вие сте подъ тѣхно влияние.

Сега вие можете да кажете: „Менъ не ми трѣбва астрология, азъ не се занимавамъ съ това.” Ти можешъ да не се занимавашъ, но небето се занимава съ тебе. Ще каже една

топка на дѣтето: „Азъ нищо не искамъ да зная за тебе.” Но дѣтето казва: „Азъ искамъ да се занимавамъ съ тебе.” Топкитѣ трѣбва да разбиратъ туй свойство: магнетическото влияние на цвѣтовете. Ако една топка е червена, за да се избави отъ дѣцата, тя трѣбва да измѣни цвѣта си, тогава тѣ ще я захвърлятъ и тя ще е свободна. Слѣдователно вие трѣбва да разбирате влиянието на тия планети, понеже тѣ, като ви взематъ въ своя кржгъ, вие като една топка ще скачате и послѣ ще се научите дѣйствително, че трѣбва да разбирате астрологията.

Астрологията се занимава съ физиологическия процесъ на човѣшкото развитие. А тия процеси вие трѣбва да ги знаете. Това е едно основно знание вжтрѣ въ окултната наука. И всѣки единъ, който иска да има единъ нормаленъ умъ, едно нормално сърдце, трѣбва да разбира тия влияния на планетитѣ. Знаете ли какво нѣщо е нормаленъ умъ? Нормаленъ умъ наричамъ азъ, който не се стрѣска отъ мжчнитѣ задачи въ живота. А нормално сърдце наричамъ, което не се дразни отъ малкитѣ работи. Сърдцето трѣбва да чувствува. Можешъ да чувствувашъ болка, можешъ да страдашъ, то е въ реда на нѣщата, но да се стрѣскашъ, това не е позволено. Въ природата нѣма стрѣскане. Стрѣскането произвеждаме ние. Въ природата има страдания, интензивни страдания, но стрѣскане тамъ нѣма. Стрѣскането, това е единъ опасенъ процесъ на отскачане, на прѣкжсване, а туй прѣкжсване е много ужасно. Седи нѣкой, стрѣсне се: „Какво ще стане съ менъ?” Че като се стрѣска, стрѣска, най-после отъ него нищо не остава. Сътрѣсенията, стрѣсканията, тѣ сж за човѣка удари. Затуй ще избѣгнете стрѣсканията. А за да се избѣгнатъ тѣ, човѣкъ трѣбва да има вѣра въ великия законъ, който работи въ Божествения свѣтъ. Понеже всичко туй прѣдставлява една разумна система, тия планети сж ги образували разумни сжщества и тия течения сж подъ строгия контролъ на тѣзи сжщества и чрѣзъ тѣхъ тѣ влияятъ прѣзъ пространството на хората. Когато единъ възвишенъ духъ иска да ви повлияе въ една насока, ще бутне извѣстенъ бутонъ и ще изпрати тия

течения, ще ти помогне. А когато иска да те спре, пакъ ще бутне единъ бутонъ, противоположно дѣйствие ще прати. Тъй щото тѣ ще си служатъ съ тѣзи течения или да ви подтикнатъ къмъ добро или да спратъ направлението на вашата мисъль или вашето желание.

Та ще се съобразявате съ онзи великъ законъ на космоса, който дѣйствува хармонично въ всички направления. Ще си турите за задача да се хармонирате астрологически. Всички трѣбва да знаете кой отъ коя планета повече се влияе. Тогава съобразно тази система нареждайте се по мѣстата си. Ще се научите отъ астрологията кой съ кого се допълня, кои си противодѣйствуватъ и кой трѣбва да влѣзне помежду, за да се примирятъ. Тъй искамъ да бѫдете наредени въ класа. Ще туримъ тази система на нареждане.

Сега една задача ще ви дамъ: Астрологически да се наредите. Колко души отъ васъ разбирате астрологията, сега ще ви дамъ работа. Горѣ-долу всѣки да знае подъ какво влияние пада. Венера съ кого върви? - Съ Марсъ. Меркурий? - Съ Юпитеръ. Слънцето? - Съ Меркурий и Луната. Сатурнъ - съ Юпитеръ и т.н., ще ги хармонираме. Да видимъ нѣма ли да тръгне. Ще направимъ единъ опитъ. Тогава до слѣдующия пѫть ще може ли всѣки единъ отъ васъ да знае подъ чие влияние пада. Само точно да се опрѣдѣлятъ типоветѣ. Помежду васъ може и по другъ начинъ да се постигне хармония. Ако всѣки седне съ когото обича приблизително пакъ може да си хармонирате. Но понеже вашата обичь се мѣни, постоянно ще си мѣните мѣстата. Нѣкои ученици отъ първитѣ чинове, слѣдъ извѣстно врѣме, ще ги намѣрите най-накрая. А други, отъ послѣднитѣ чинове, гледашъ ги, дошли до най-прѣдния редъ. И тогава този ученикъ ще го наричатъ малко ексцентриченъ. А то е едно желание у него да намѣри нѣкого съ когото да си хармонира. Това е единъ вѫтрѣшенъ стремежъ. Ние ще направимъ единъ опитъ, за да се избѣгне това натегнато състояние, което се заражда у васъ сега въ класа. Натегнатото състояние седи въ това: извѣстни стари идеи, които имате отъ свѣта, носите ги съ себе си, и сега

новитѣ идеи влизатъ въ сблъскване съ вашия умъ. А ние не искаме да има никакво сблъскване, затова въ вашия умъ трѣбва да има мѣсто за всѣка идея, за да не става никакво сблъскване. Щомъ идеитѣ се сблъскатъ, тѣ не могатъ да произведатъ този хармониченъ резултатъ, който се очаква при новитѣ идеи. Този начинъ на разсѫждение ще ви повлияе да се образува едно хубаво настроение на духа ви.

Често онѣзи, които слѣдватъ окултната наука, но не сѫ запознати много добрѣ съ тия клонове на науката *(астрология, хиромантия, френология и др.)*, та когато въ живота ви нападне една меланхолия или обезсърчение, едно рѣзко промѣняване отъ едно състояние въ друго, не могатъ да си помогнатъ. Напримѣръ ако нѣкой мине отъ едно религиозно състояние въ негативно състояние къмъ Сатурнъ, веднага той ще се обезвѣри и трѣбва да дѣйствуватъ върху него тия магнетични влияния на Слънцето, да му се отклони ума отъ тѣзи отрицателни мисли и той ще се хармонира. Казва нѣкой: „Не вѣрвамъ въ нищо.” Но утрѣ, щомъ го извадите отъ това течение, ще каже: „Азъ съмъ се заблуждавалъ.” Защото въ свѣта има едно перспективно отклонение: може да видимъ нѣщата, които никакъ не сѫществуватъ и да считаме упражненията за реалность. Там е опасностьта. А когато виждаме и самитѣ реалности, нѣма опасность.

Та, понеже вие сте млади, крѣхки сте още, вашиятъ организъмъ е крехъкъ, вие не може да издържате, вашитѣ мозъци не сѫ тъй гъвкави, за да могатъ да издържатъ ония силни движения, които нѣкой пѫть се намиратъ въ природата. Постоянно трѣбва да се калите, но да се калите правилно. Мозъкътъ ви да се кали, да стане гъвкавъ, еластиченъ, издръжливъ, за да можете да използвате теченията и като влѣзете въ живота, да бѫдете приготвени за всичкитѣ противорѣчия, които може да срѣщнете и да може да побѣждавате, не да бѫдете побѣдени. Като влѣзете въ свѣта нѣма да ви посрѣщнатъ съ финикови вѣйки и много пѫти ще ви посрѣщнатъ много недружелюбно и тогава трѣбва да разбирате какъ трѣбва да постѫпвате.

Нѣкои казватъ: „Да се изолирамъ.” Какъ ще се изолирате? Казвате: „Азъ постникъ ще стана.” При майка си и при баща си да се изолирашъ, но влѣзнете въ нѣкое село, гладенъ сте, имате нужда, какъ ще се изолирашъ тогава? Нѣмате срѣдства, не сте свикнали и да просите, какъ ще посѫпите? Да кажемъ, най-послѣ сте заставенъ да влѣзнете въ нѣкой дворъ. Хубаво, сега начина: какъ ще си поискате хлѣба? Ако сте единъ цигуларъ, ще си извадите гъдулката и ще свирите, или ако знаете едно изкуство, може да работите, ще влѣзете въ двора, ще видите отъ какво има нужда този човѣкъ, ще му свършите работата и той ще ви помогне. Пъкъ, ако нѣмате никакво изкуство, ще постѫпите прѣмо, да кажете, че имате нужда, нищо повече. Но все таки едно изкуство трѣбва да знаете.

Изкуствата произтичатъ отъ планетите. Меркурий ще ви научи да бѫдете търговецъ. Какво може да ви научи Юпитеръ, кое изкуство поддържа той? (-*Висшата търговия, финансиитѣ, дипломация.)* Сатурн? (-*Той го бива за началникъ на отдѣлението, послѣ и дребнитѣ занаяти*, *обущарь*…) А Слънцето има отношение къмъ изкуството, около държавницитѣ, около двора завзема все по-блѣстящи служби, а между ученитѣ има отношение къмъ изкуствата. Първичната идея, която сѫществува въ космоса, разбира: къмъ Божествения дворъ, къмъ Божествената държава трѣбва да се движимъ. А понеже хората сѫ забравили тази Божествена държава, тѣ гледатъ на тази държава, която хората сѫ създали. А първичното чувство е къмъ Божествената държава, къмъ Бога. Трѣбва да знаете, че всичко въ космоса има съвсѣмъ друго прѣдназначение, отколкото тукъ на земята.

Сега може да направите този чертежъ съ краски да се различаватъ тия крѫгове, може да употрѣбите 7-тѣхъ цвѣта на дѫгата. Може вмѣсто на крѫговетѣ да турите тѣзи цвѣтове на планетитѣ.

Сега да дойдемъ до противорѣчията. Противорѣчията въ свѣта, това сѫ възможноститѣ, въ които вие можете да се развивате. Междинитѣ, това сѫ мѣстата, дѣто човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърдце може да се развива и расте. Всѣко

противорѣчие дава една възможность на човѣка. Запримѣръ роди се едно противорѣчие въ живота, но туй противорѣчие ще ти даде една нова мисъль. Значи, дава една нова възможность. Противорѣчията сѫществуватъ и въ науката, но това сѫ възможности за ученитѣ хора да се родятъ нови идеи. Противорѣчия въ науката, това е една възможность за нови изслѣдвания. Противорѣчия сѫществуватъ и въ духовния свѣтъ. Тѣ сѫществуватъ и въ невидимия свѣтъ и тѣ даватъ възможность за истини, които намъ сѫ потрѣбни. Та тия естествени противорѣчия вие ще ги считате като възможности, нѣма да се оплаквате. Най-първо ще разгледате обективно туй противоречие и ако то не може да ви донесе никаква полза, то не е противорѣчие. Защото естественитѣ противорѣчия, въ природата всѣкога носятъ полза. Използвайте тия противорѣчия, тѣ даватъ възможность за растене.

А тамъ дѣто сѫществува хармония, тамъ вече човѣкъ може да се прояви. При хармонията и при радостьта човѣкъ е свободенъ, тамъ може да прояви своята воля. А противорѣчията му даватъ само възможность да може да прояви една идея. А при хармоничнитѣ съвпадения астрологически тия противорѣчия ни даватъ възможность да се проявимъ като разумни сѫщества, като сѫщества, които сме свободни. Тѣ сѫ моменти само, защото трѣбва да знаете въ този законъ свободата нѣма врѣме и пространство. Духовниятъ и физическиятъ свѣтъ се отличаватъ по двѣ нѣща: врѣмето и пространството въ духовния свѣтъ е несъизмѣримо, а врѣмето и пространството въ физическия свѣтъ е съизмѣримо. Слѣдователно нашето врѣме и пространство въ духовния свѣтъ не сѫществува, понеже е съизмѣримо, а въ духовния свѣтъ съизмѣрими нѣща не сѫществуватъ. Тѣ сѫ отражения.

Какви сѫ възможноститѣ на едно сѫщество отъ духовния свѣтъ? Всѣки единъ отъ васъ си прѣдставя сега Георги Марковъ. Но има още единъ Георги Марковъ. Този Георги Марковъ тукъ на физическото поле не може да посѣти тия планети, той може само да ги гледа и да си мисли за тѣхъ; а онзи Георги Марковъ въ духовния свѣтъ ще му вземе наймного два часа да иде при всичкитѣ планети да ги разгледа и

да се върне. Тъй щото въ възможноститѣ на този Георги Марковъ и на онзи Георги Марковъ има разлика. Това се отнася до всинца ви. Не е само за Георги Марковъ. Та когато се върне онзи Георги Марковъ разправя на този Георги Марковъ какво има по планетитѣ. А този Георги Марковъ долу слуша и казва: „Не те разбирамъ.” А онзи казва: „Нѣма нищо, ще се разберемъ по-нататъкъ.” Всѣки день иде той и по единъ или другъ начинъ се старае по малко да разкрие отъ това, което е видѣлъ. А понеже разполага съ едно несъизмѣримо врѣме и пространство, той е търпеливъ. А, че ти си разбиралъ малко, той е доволенъ и на това. Постоянно идва при този Георги Марковъ на земята, разправя му и пакъ се връща на планетитѣ. Най-послѣ този Георги Марковъ почва да се радва и казва: „Нѣкаква идея ми дойде.” Той се вдъхновява, това е поетическиятъ гений.

Всѣки има по единъ гений, само трѣбва да го долавя. Това не е нѣщо фиктивно, това е една дѣйствителна истина. Тѣ го наричатъ ангелъ хранитель. Той е толкова интелигентенъ, толкова свѣтло лице има, такъвъ гласъ, такива трепетения има около него и отъ него диша животъ. И когато иде, всѣкога се усѣщашъ радостенъ, всичко ти е свѣтло; пъкъ като си заминава, си неразположенъ духомъ. Той като идва си радостенъ, като си заминава - скърбенъ си, усѣщашъ се стѣсненъ въ сърдцето. Той все ходи по планетитѣ, не само по планетитѣ, но и още по-далече ходи той и се връща. Нѣкой пѫть и той ще те пита: „Я, ми кажи ти нѣщо сега изъ твоя животъ.” И ти почнешъ да му разправяшъ тѫгитѣ си и скърбитѣ, а той седне и те слуша и почне да смѣта, смѣта. Послѣ бутне едно бутонче и веднага се измѣнятъ теченията, тебе ти свѣтне. Но дълго врѣме ще му разправяшъ и нѣма да го лъжешъ. Той казва: „Право казва.” И записва всичко каквото му кажешъ. Понеже, ако право казвашъ - и резултатътъ ще бѫде правъ. Ако криво казвашъ - и резултатътъ ще бѫде кривъ.

Та невидимиятъ свѣтъ или духовниятъ свѣтъ взема живо участие за разумнитѣ хора на земята, които разбиратъ,

всѣки день ги посѣщаватъ. Затуй ние искаме да приготвимъ условия да разбирате вече небесния езикъ. А той, ангелътъ говори отлично на твоя езикъ, той много добрѣ те разбира и отлично говори на езика ти. Той, като дойде при тебе, нѣма да те кара да учишъ неговия езикъ, ти, като идешъ горѣ, тогава ще учишъ неговия езикъ, но щомъ дойде Духътъ, той говори отлично на твоя езикъ.

Сега да направимъ едно малко упражнение: Сега прѣдставете си, че рⷪцѣтѣ ви сⷪ въ Слънцето. Ще направите единъ малъкъ крⷪгъ да обхванете първата система - Меркурий. Като се прави този крⷪгъ съ рⷪцѣтѣ произнася се: „Меркурий"; вториятъ крⷪгъ - малко по-голѣмъ: „Венера"; третиятъ крⷪгъ - още по-голѣмъ: „Земята" и т.н. Крⷪговетѣ ставатъ все по-голѣми: „Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ, Нептунъ." *(Рⷪцѣтѣ сⷪ напрѣдъ.)* Сега ще кажете тъй:

„Всичко каквото Богъ е вложилъ въ Вселената, благото, което е определилъ за насъ, да дойде и да се реализира въ нашата душа."

Съ крⷪгове на рⷪцѣтѣ ще кажете: „Аминъ, тъй да бъде!"

Аминъ, то значи: Всичко тъй да бъде. Всичко тъй, както е написано, тъй да бⷪде. Аминъ е дума, която не може да се прѣведе, тя е свещена дума, която включва всичко хубаво и Божествено въ насъ.

IV година
5 школна лекция на I-ви Окултенъ Младежки Класъ
16.XI.1924 год. 8 часа вечерьта,
София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА:

Каква роль играятъ противорѣчията въ природата?

Четиритѣ течения въ вселената.

Чертежъ I. Течение отъ Слънцето къмъ планетитѣ.

Влияние на планетитѣ.

Слънцето съставлява часть на друго едно слънце, невидимо за насъ.

Хиляди нишки около нашето тѣло.

Причини на подпушване. Законъ на равновѣсието.

Постоянно трѣбва да се пази връзка съ Слънцето.

Нужно ли е изучаването на астрологията?

Що е нормаленъ умъ и нормално сърдце?

Какъ помагатъ възвишенитѣ сѫщества чрѣзъ теченията?

Система за нареждане въ връзка съ планетитѣ.

Можемъ ли да се изолираме?

Що прѣдставляватъ за насъ противорѣчията?

Врѣмето и пространството въ духовния и физическия свѣтъ.

Какви сѫ възможноститѣ на едно сѫщество отъ духовния свѣтъ.

Невидимиятъ свѣтъ взема ли живо участие за живота на разумнитѣ?

Упражнения съ планетитѣ.

Думитѣ: „ ... „

Що значи „Аминъ”?

СВѢТЛИНА И ЗНАНИЕ
МУЗИКА

Любовьта ражда доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

Размишление.

Тема 4: „Основнитѣ мисли отъ II лекция тази година.”

Трѣбва да знаете - въ всѣка една лекция има само три основни мисли. А всѣка една категория може да се раздѣли още на три, тѣ поотдѣлно и тѣ могатъ да се раздѣлятъ на още до три и т.н. Но основни мисли въ всѣка една лекция има само три, тѣхъ ще търсите, нѣма повече да търсите. Туй да ви служи като едно правило.

Ще ви попитамъ тази вечерь: коя е основната мисъль на живота? Или коя е основната мисъль за човѣка? Вие ще кажете - Богъ. Не, при сегашното състояние основната мисъль не е Богъ, туй не е отричане, но основната мисъль, която трѣбва да ви занимава, това е вѣрата, а вѣрата носи съ себе си знание. Вие Бога ще го намѣрите само по пѫтя на знанието, не по обикновеното знание, а знанието, което хвърля свѣтлина. За да разгледате една вещь подъ микроскопа, трѣбва да имате достатъчно свѣтлина и колкото прѣдмета е по-малъкъ, толкова свѣтлината трѣбва да се увеличи. Слѣдователно за ония, отвлеченитѣ идеи се изисква по-силна свѣтлина на знанието. И тъй, трѣбва да имате знание. Сега вие считате знание да прочетете една книга. Това не е знание, това е помнене. Прочетешъ една книга и казвашъ: „Азъ зная.” Не, то е помнене, ти си събралъ въ торбата си това - онова отъ разни мѣста и послѣ казвашъ, че знаешъ. Не, това не е знание, това е помнене. Не е знание, защото знанието е единъ резултатъ на човѣшкия умъ, който трѣбва да роди нѣщо отъ себе си. Този умъ трѣбва да се запали, т.е. самъ по себе си трѣбва да даде свѣтлина на човѣшката душа. Най-първо ви

трѣбва знание. Туй сѫ го наричали въ старо врѣме сърдце, но разумното сърдце. Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пѫть, на васъ ви трѣбва единъ умъ, не обикновенъ умъ, какъвто животнитѣ иматъ, но умъ разуменъ, защото обикновениятъ умъ не разбира нѣщата въ природата. Трѣбва ви едно разумно сърдце.

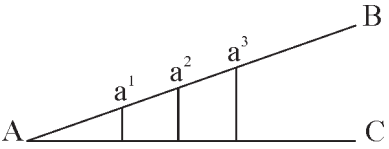

Тукъ имате единъ ѫгълъ BAC. Какво означава ѫгълътъ въ обикновената геометрия? Двѣ линии ограничаватъ извѣстно пространство, нали така? При това, въ физиката тия ѫгли показватъ посоката на движението. Но този ѫгълъ си има дълбокъ вѫтрѣ-шенъ смисълъ. Прѣдставете си, че точките A,B,C сѫ живи сѫщества и иматъ отношение помежду си. Страната BC е отворена. Тия три сѫщества A, B, C иматъ двѣ посоки, а нѣ-матъ равнодѣйствуваща линия. Тия сѫщества се лутатъ, нѣ-матъ идеалъ въ живота си. Ѫгълътъ всѣкога означава двѣ сѫщества, които живѣятъ безъ идеалъ, нищо повече. Ще кажете: „Какво значи безъ идеалъ?" Азъ ще ви опрѣдѣля какво значи. Перпендикуляритѣ, спуснати отъ AB къмъ AC, не образуватъ никакви триѫгълници, това сѫ въображаеми линии. Линиитѣ AB и AC, тѣ сѫ линии на физическото поле и сѫ видими, а другитѣ линии, тѣ сѫ проекции, тѣ сѫ само въ мисълта, мислови линии сѫ тѣ, а сѫщевременно иматъ влияние върху A, B, C.

Сега да обяснимъ въпроса както седи въ физическия свѣтъ ABC - туй е една долина отворена и малки рѣкички се вливатъ. Значи, онзи инженеръ прѣдполага, че подпушвания може да станатъ по-лѣсно при A, понеже напорътъ, който иде, е по-малъкъ. Слѣдователно за да спре тия води, колкото и голѣми да ставатъ тѣзи рѣки или колкото по-голѣми сѫ перпендикуляритѣ, толкова енергията, която трѣбва да употрѣбимъ, за да подпушимъ водата, ще бѫде по-голѣма.

И тъй, малкитѣ погрѣшки въ началото се поправятъ полѣсно, отколкото въ тѣхното отдалечаване. Значи, още въ

самото начало всѣка една погрѣшка прѣдставлява единъ отворенъ ѫгълъ. И въ самото начало вие можете да опрѣдѣлите съ каква сила можете да изправите вашата погрѣшка. Математически вие можете да си направите своето уравнение и колкото тази линия *(перпендикуляръть)* се проточва, толкова по-мѫчно е да се изправятъ погрѣшкитѣ. Значи АВ и АС въ дадения случай сѫ елементи, които ни показватъ по кой начинъ ние можемъ да поправимъ своитѣ погрѣшки. Колкото тия перпендикуляри сѫ по-дълги, толкова поправянето на тия погрѣшки е по-мѫчно.

А сѫщеврѣменно този ѫгълъ има и друго значение. Този ѫгълъ може да означава интелигентностьта на единъ човѣкъ. Той е единъ уредъ, който показва силата, съ която човѣкъ въ дадения случай разполага. Слѣдователно вашата интелигентность ще зависи от този перпендикуляръ, който е спуснатъ отъ АВ къмъ АС. Ако турите А под ухото и теглите къмъ горната часть на носа - В и другиятъ лѫчъ да отива подъ носа - С, ще се образува единъ ѫгълъ. Слѣдователно въ този ѫгълъ ще помѣстите всичкитѣ сѫщества и ще имате разни перпендикуляри, спуснати отъ челото къмъ долната часть на носа. Тѣхната интелигентность ще зависи от дължината на тѣзи перпендикуляри. Колкото тази линия е по-голѣма, толкова и интелигентностьта е по-голѣма. А колкото перпендикуляръть е по-малъкъ, толкова и интелигентностьта е помалка. Слѣдователно интелигентностьта на човѣка не се опрѣдѣля отъ дължината на носа, а споредъ перпендикуляра, спуснатъ [отъ] челото надолу. А носътъ показва само относителна интелигентность.

Сега, този ѫгълъ ВАС показва една погрѣшка, направена на физическото поле. Тогава въ умствения свѣтъ трѣбва да се изработи единъ начинъ, по който ние да изправимъ своята погрѣшка. Да кажемъ, нѣкой човѣкъ се понапилъ, удари го другъ и му повръди носа. Този не знае законитѣ, съ които да може да възстанови тия клѣтки, за да порастне носа му и той ще ходи безъ носъ. Но има единъ ученъ човѣкъ, той разбира отъ присаждане, може да поправя носа. Той ще оп-

рѣдѣли каква часть трѣбва да се отреже или отъ рѫката му или отъ гърба му и да направи носа. Но само умниятъ човѣкъ може да направи така.

Когато тия спуснати отвѣсни линии излизатъ вънъ отъ ВС, погрѣшката е непоправима вече. Крайниятъ прѣдѣлъ за поправянето извѣстна погрѣшка сѫ точкитѣ В и С. ВС е крайниятъ прѣдѣлъ, до гдѣто вашата погрѣшка може да се проточи и крайната възможность, дѣто тази погрѣшка може да се поправи. Защото една погрѣшка, направена на физическото поле, въ единъ периодъ отъ четири поколѣния се изисква да се поправи. Той е послѣдниятъ прѣдѣлъ. Повече отъ четири рода не може да се продължи поправянето. Тукъ е линията ВС. АВ и АС показватъ крайния прѣдѣлъ. А a^1, a^2, a^3 - това сѫ периоди на живота: 20 години, 40 години, 60 години, 80 до 100 години има възможность да се поправи тази погрѣшка.

Е, да допуснемъ сега, че вашиятъ носъ намѣсто да върви отвѣсно и да раздѣля лицето ви на двѣ симетрични части, е имало накривяване или налѣво или надѣсно. Ще кажете: „Майка ми тъй ме е родила, законътъ е такъвъ въ природата.” Не, не, природата е направила нѣщата отлично, а ако вашиятъ носъ е кривъ, причината е въ васъ. Е, коя е причината, че се е изправилъ носа ти? Казвашъ: „Съ кривъ носъ не мога ли да живѣя?” Можешъ да живеешъ, но все ще ти липсва нѣщо. И вие оставите този кривъ носъ да мине четири поколѣния, безъ да се поправи тази погрѣшка наврѣме, много нещастия ще дойдатъ върху това послѣдно поколение. Защото удоветѣ, които сега имате, вѣждитѣ, носа, това сѫ уреди, съ които ще си служите да познавате вѫтрѣшния вашъ животъ. Запримѣръ вие имате единъ уредъ топломеръ, съ когото си служите въ нѣкои случаи. Така и носътъ въ васъ е единъ уредъ, както компасътъ показва накѫдѣ се движите. Компасътъ е необходимъ за парахода въ океана. Ще кажете: „Параходътъ може да се движи накѫдѣто си иска.” Ако се движи накѫдѣто си иска, работата нѣма да излѣзе на добъръ край. Та въ знанието и въ пѫтя на съзнанието и въ учението

е сѫщото. Не мислете, че като тръгнете въ новото учение, можете да се движите както си искате.

Нѣкой казва: „Азъ мога да мисля за всичко.” Е, какво, кажете ми тогава, прѣди сѫществуването на тази Вселена, какво е имало, отъ кѫдѣ е изпъкнала тя? Рекохъ ви азъ, било е врѣме, когато Вселената не е сѫществувала, какво е било тогава? Вие ще кажете: „Тъмнина е било.” Отъ гдѣ знаете че е така, какви данни имате за това? Другъ ще каже: „Свѣтлина е било.” Кои сѫ научнитѣ ви данни, от гдѣ знаете, че е било свѣтлина или тъмнина? Тъмнината у васъ, това е едно субективно схващане. Въ реалния животъ, въ абсолютния животъ нѣма нито тъмнина, нито свѣтлина. Е, какво има тогава? Виждате ли какъ може да се забърка човѣкъ! Туй отричане показва, че сѫществува нѣщо извънъ тъмнината и свѣтлината. Сѫществува нѣщо друго, отъ което тъмнината и свѣтлината сѫ единъ резултатъ. Тогава ние не го знаемъ това нѣщо какво е. Тѣзи въпроси сега сѫ само гимнастика на ума. Е, такъвъ родъ разсъждения до какво заключение ще ви доведатъ? До никакви заключения. Или който казва, че за всичко можемъ да мислимъ, можемъ ли ние да съберемъ всичката вселена на върха на една игла и тази игла да държимъ на рѫката си? Хайде сега, мислете за това. Казва нѣкой: „Азъ съмъ свободенъ да мисля всичко.” Не, всичко не ти е опрѣдѣлено да мислишъ. При мисленето вие имате едно рационално число, точно опрѣдѣлено ще мислишъ само за онова, което въ дадения случай може да ви ползва. Въ този животъ да донесе извѣстно благо за ума ви. Слѣдователно за всичко не можете да мислите. Може нѣкой пѫть да ви се навѣятъ нѣкои мисли посторонни, то е другъ въпросъ, но за всичко не може да се мисли.

Сега какво значение може да има още този ѫгълъ BAC или странитѣ AB и BC? Той нѣма равнодѣствующа линия, нали тъй? *(-Има само два лъча.)* Казватъ, че тия лѫчи ги изпраща Слънцето. Питамъ: какво търсятъ тия лѫчи? Каква нужда имаме ние отъ Слънцето? Трѣбва Слънцето да има нѣкакъвъ интересъ отъ насъ. *(-То не се интересува отъ на-*

съ.) Хубаво, тази лампа интересува ли се отъ нашия класъ? (*-Не.*) Но кой я запали? (*-Ние.*) Значи, тя изпълнява вашата воля, но кредита ѹ отъ кѫде иде? (*-Отъ Слънцето.*) Вие разрѣшение отъ Слънцето взели ли сте? (*-Понеже учимъ, полага ни се.*) Добрѣ, значи ние сме взели извѣстна енергия отъ Слънцето и сѫществата въ Слънцето измѣрватъ колко енергия ще изразходвате и колко ще научите и послѣ правятъ единъ балансъ: класътъ ВАС е изгорилъ толкова калории и толкова е научилъ. Слѣдователно ще знаете - природата обича точенъ балансъ, тя е много щедра, но държи много точни смѣтки. Прощава, но не забравя. Тя ще ти прости, но ще пише въ книгата си: „Едно своенравно и лѣниво дѣте, за тази работа не го туряйте." И като дойде пакъ такава работа, тя казва: „То не е за тази работа." И тя дава своята рекомандация и на другитѣ. Вие, като идете при тѣхъ, всички казватъ: „Вие сте много добъръ, но ще почакате малко, ще бѫдете търпеливи", ще ви утѣшатъ, но нѣма да ви назначатъ. Природата е много взискателна. Когато нѣма да ви назначи, тя пакъ ще ви търпи, понеже единъ денъ вие ще станете нейни чиновници.

Та азъ ви казвамъ нейните отношения какви сѫ, нѣма церемонии при нея, не грубость, ще те извади на дъската. (*-Каква работа можемъ да вършимъ въ природата*?) Единъ день ще ви дадатъ кормилото на Земята да го управлявате. (*-Нѣщо по-близко?*) Ще ви дадатъ българския народъ да го управлявате. (*-Нѣщо по-близко до насъ?*) Ще ви дадатъ да създавате новата поезия, новото изкуство, новата музика, новата литература. Или да научите ония материали, които сѫ скрити вѫтре въ природата и съ тѣхъ да си съградите жилища, които да бѫдатъ хигиенични. Защото тази, сегашната, черната материя, въ нея сѫ внесени чернитѣ лѫчи, които задържатъ свѣтлината повече и затова е врѣдна. А има елементи отъ тази жива материя, които съдържатъ повече отъ свѣтлината, тѣ сѫ здравословни. Тази материя за бѫдеще може да се изважда отъ природата и отъ нея да се приготвятъ жилища за човѣка, а така всѣкога човѣкъ ще бѫде здравъ.

Влага нѣма да има и никакви микроби нѣма да има, ще бѫде приятно за живѣние.

Сега, какво значатъ странитѣ на този ѫгълъ? АВ, това е единъ лѫчъ, който излиза отъ ума на човѣка, той зависи отъ интензивностьта на неговата мисъль. А, АС прѣдставлява интензивностьта на неговитѣ чувства и тази е причината, че се е образувалъ този ѫгълъ тукъ. АВ прѣдставлява енергията по-разрѣдена, а АС прѣдставлява енергията по-гѫста. Слѣдователно тия енергии не могатъ да вървятъ въ една и сѫща посока, между тѣхъ ще се яви раздвояване. За да разрѣшимъ този въпросъ въ този ѫгълъ, трѣбва да спуснемъ тази равнодѣйствуваща сила ВС и ѫгълътъ се затваря и се образува триѫгълникътъ АВС. А този триѫгълникъ се движи около центъра *С* и като се върти, ще опише една окрѫжность. Тогава прѣдполагаме, че радиусътъ опрѣдѣля дѣятелностьта на човѣка - той знае въ дадения случай как трѣбва да постѫпи.

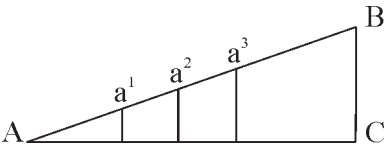

Въ този случай АС означава материалния свѣтъ, АВ - умствения свѣтъ, а ВС - това е духовния свѣтъ. Слѣдователно ония сили вѫтре въ насъ, когато ние мислимъ и чувствуваме, значи нашитѣ мисли и нашитѣ чувства се движатъ около извѣстенъ центъръ и правятъ единъ крѫгъ. Най-първо, вие мислете за единъ приятель, проектирайте ума си къмъ него - вашата мисъль да направи една обиколка и се върне пакъ назадъ. Старият човѣкъ прави така, казва: „Когато бѣхъ на 5 години дѣте, прѣдставяхъ си, че слѣдъ туй бѣхъ на 10 години, че ходихъ на училище, въ гимназията, университета… и най-послѣ додѣто туй положение се свърши.” Той почти е направилъ единъ крѫгъ и се е върналъ пакъ до себе си. Но старият човѣкъ, като дойде до извѣстна възрасть, спре. Той напрѣдъ не може да проектира мисъльта си, умътъ му все назадъ мисли и затуй старитѣ хора разправятъ всѣкога за своето минало, а младитѣ разправятъ всѣкога за своето бѫдеще. Старият раз-

правя за своя миналъ животъ, той не е извадилъ поука за живота си и младиятъ говори за своето бѫдеще, безъ да мисли за нѣкаква поука. А тъй и единиятъ и другиятъ се балансиратъ.

Слѣдователно на стариятъ човѣкъ ние знаемъ доколко е реализиралъ своя животъ. Ще кажете: „Азъ съмъ пръживѣлъ тия и тия работи", но то е едно субективно пръживяване, наричамъ пръживяване въ живота, когато туй, което е пръживялъ човѣкъ, неговото пръживяване може да стане основа, а другитѣ да се ползватъ отъ него. Тогава той има едно реално пръживяване? Нѣкой каже: „Азъ имамъ пръживяване." Но отъ неговитѣ пръживявания никой не може да се ползва. Тогава то е частично, т.е. до извѣстна степень то е пръживяване, но само заради* него.

Сега, ако вашиятъ носъ се изкриви налѣво, причин[а] за изкривяване на носа ви налѣво е вашето сърдце. Ако вашиятъ носъ се изкриви надѣсно, причин[а] на изкривяването тогава е вашиятъ умъ. Ако носътъ ви се завърти надолу - причината е вашето физическо тѣло, изопачена е волята ви. Слѣдователно умътъ и сърдцето и волята ви могатъ да се изопачатъ и природата показва, че ти въ живота си имашъ извѣстно отклонение. Туй отклонение още въ началото си можешъ да го поправишъ.

(-Какъ може сърцето да се прояви лошо?) По свиването на мускулитѣ се познава дали умътъ или сърцето се е отклонило отъ тебе. Когато умътъ работи, мускулитѣ се свиватъ по единъ начинъ, когато сърдцето работи, мускулитѣ се свиватъ по другъ начинъ и когато волята работи мускулитѣ се свиватъ по трети начинъ. И тѣзи свивания се различаватъ по дължината си. Еднитѣ мускули се свиватъ отъ едната страна, а отъ другата се продължаватъ и тогава се появява изкривяване. Туй показва, че силитѣ между ума и сърцето не дѣйствуватъ равномерно. Тогава ще се върнете въ съзнанието си назадъ. Всѣкога изкривяването на носа ви се дължи или въ вашитѣ дѣди, или въ вашитѣ прадѣди е имало една лоша мисъль, или едно лошо чувство. Като прѣмахнете

*заради - за (бел.ред.)

туй чувство или тази лоша мисълъ, носътъ ви пакъ ще се върне на мѣсто въ своето нормално състояние.

Туй знание е потрѣбно за васъ, за да може природата да ви се открие, да направите нѣщата въ самата природа интересни. Само поетътъ може да ви разкрие какво нѣщо е една ябълка. Вие може да гледате ябълката и да не видите нищо, но този поетъ, като погледне тази ябълка, гледа - пише, гледа - пише и вие, като прочетете това написано, чудите се откѫдѣ го е взелъ или като седне при нѣкой изворъ, той пише ли пише. И вие кажете: „Гдѣ го намѣри туй нѣщо?" Или учениятъ човѣкъ, погледнешъ го, седналъ при нѣкоя буболечица и отъ нея изучава живота. Тия малкитѣ сѫщества той ги е направилъ толкова интересни, че ти виждашъ цѣла наука. Учениятъ човѣкъ вижда нѣща, които обикновениятъ човѣкъ не вижда. Има извѣстни съотношения, извѣстни проблѣсвания, които той само схваща. И вашето съзнание трѣбва да се проясни, да схващате нѣщата, които въ другъ случай не бихте схващали.

Имате много желания. Азъ ви рекохъ, има само единъ начинъ за да постигнете вашитѣ разумни желания - абсолютна вѣра трѣбва да имате! Много въпроси могатъ да ви безпокоятъ, но ще имате една опорна точка, отъ която никога нѣма да се отдѣляте. Отъ тази точка ще разглеждате всичкитѣ нѣща въ живота, на опорната точка ли сте, всичкитѣ въпроси могатъ да се разрѣшатъ, но откѫснете ли се отъ тази опорна точка, тогава нѣмате вече мѣрка. Слѣдъ като придобиете абсолютната вѣра въ себе си, тогава ще дойде вториятъ законъ: Любовь къмъ Бога. Този законъ ще създаде въ васъ труда, прилежанието, работоспособностьта, науката, всичко това иде отъ втория законъ. Значи, най-първо ще минете прѣзъ дисциплината, послѣ ще дойдете до втория законъ. Тукъ ще ви освободятъ отъ всичкитѣ ограничения. Въ Божествената Любовь ще научите закона за свободата. При сегашнитѣ условия щомъ излѣзнете навънъ да изучавате любовьта на обществото или на ближния, безъ да прилагате Божия законъ, нѣма да дойдете до никакви резултати. Ако изл-

ѣзете да изучавате любовьта на робството, какво ще научите? Робството е създало робството. Какво направиха американцитѣ, когато имаха нужда отъ повече работници? Надигнаха се плантации, отиваха въ Африка и отъ тамъ си докараха негри съ женитѣ и дѣцата - роби да имъ работятъ и си създадоха една мѫчна проблема - въпросътъ за чернитѣ, която не можаха да разрѣшатъ. Сега робитѣ сѫ свободни.

Слѣдователно ако ние първо не разрѣшимъ този, вѫтрѣшния основенъ законъ на вѣрата, която се отнася къмъ индивидуалния вѫтрѣшенъ животъ, послѣ втория основенъ животъ [законъ]- Любовьта къмъ Бога, а влѣземъ да изучаваме третия законъ - той е опасенъ. Щомъ обикнешъ единъ народъ или едно общество, ти ще се вплетешъ въ извѣстни грѣхове. За да не се вплиташъ, ти не трѣбва да си създавашъ тѣсна вѫтрешна връзка съ когото и да било. Ти трѣбва да бѫдешъ съвършено безкористенъ! Ти трѣбва да правишъ добро безъ да си задълженъ, но щомъ се свържешъ и обикнешъ когото и да е, непрѣменно ще паднешъ въ съгрѣшение.

Въ Америка има говедари, тѣ не сѫ като българскитѣ. Българскитѣ говедари ходятъ съ своите криваци и пѣшъ, а тѣ иматъ 200-300 говеда. А въ Америка говедаритѣ ходятъ съ коне и носятъ вѫжета. Тѣ пасатъ 10 000-20 000 добитъци. Нѣкой пѫть тия говеда се подплашватъ и хукнатъ въ извѣстна посока. Говедаритѣ, като видятъ това и тѣ прѣпускатъ съ конетѣ си и бѣгатъ колкото се може, защото ако не бѣгатъ, говедата могатъ да ги завлекатъ и нищо да не остане отъ тѣхъ. Единъ народъ, съ своитѣ стремежи, мяза [на] тия подплашени говеда. Нѣма какво да ви доказвамъ, имате прѣсни факти доколко съврѣменнитѣ народи сѫ мощни и морални. То е извѣстно.

Слѣдователно вие ще започнете съ основния законъ на Вѣрата, послѣ съ основния законъ на Любовьта къмъ Бога и тогава ще се върнете къмъ основния законъ на Надеждата. Той е най-опасния законъ. Въ надеждата азъ включвамъ материалния святъ, отношенията, които ги има. И много мѫчно

могатъ хората да се справятъ. Запримѣръ вие седите тукъ, не сте разположени, всички седите единъ до другъ, нѣщо ви стиска и вие мълчите, благоприличието го изисква, защо? Има си причини, че не си разположенъ. Трептенията на едно тѣло не сѫ едни и сѫщи съ трептенията на друго тѣло. Вие не сте наредени хармонично. Азъ, ако река да седна нѣкѫдѣ, ще кажа: „Приятелю, обичашъ ли да седна до тебе, вижъ какви сѫ моитѣ трептения, хармониратъ ли съ твоитѣ? Може да не сѫ въ хармония - ще седна на друго мѣсто" и т.н. Ще мѣня мѣстото си, докато намѣря нѣкого, дѣто трептенията ни да сѫ въ съгласие.

Та, сега ще проучвате тия вѫтрѣшнитѣ енергии основно, ще правите наблюдения, ще бѫдете искрени спрѣмо себе си. Седнете единъ до другъ и вижте най-първо има ли хармония между трептенията на тѣлата ви. Послѣ може да направите другъ единъ опитъ съ рѫцѣтѣ си, той е пакъ да видите какъ вибриратъ тѣлата ви. Та най-първо ще намѣрите дали имате еднакви вибрирания, послѣ ще намерите дали въ вашитѣ чувства има хармония, а на трето мѣсто - дали вашитѣ умове вибриратъ еднакво. Тогава, ако има еднакви вибрирания въ васъ, ще се зароди една нова идея, нови мисли. И двамата приятелски ще разговаряте, промѣняте мисли, раздѣляте се. И единиятъ е доволенъ, и другиятъ е доволенъ.

Та рекохъ, сега ще се стремите къмъ тази правилность, нѣма какво да се сърдите. Ако седнете до едного и тѣлата ви не вибриратъ хармонично, ще седнете до другиго. Прѣдставете си, че имате два инструмента, двѣ арфи, обаче нагласени на два различни ключа. Явява се една дисхармония. Рекохъ, различно нагласени сѫ тия двѣ арфи. Но ти не знаешъ какъ да нагласишъ едната, ще повикашъ нѣкой майсторъ, той ще ги направи на еднакъвъ ключъ и вие ще свирите хармонично. Та, най-първо ще трѣбва да научите да нагласявате тѣлата си. Сега, като ви виждамъ, всички сте на разни гами. Не е злото тамъ, но ако искате да работите заедно, трѣбва да нагласите ключоветѣ си въ една гама и тогава всѣки единъ ще свири своята часть и всички ще бѫдатъ въ хармония. Не

е необходимо всинца да мислите едно. Всѣки ще мисли, всѣки ще чувствува и ще дѣйствува разнообразно и пакъ ще има хармония. Нали имаме много пѣсни на единъ ключъ. Напримѣръ на цигулния ключъ соль.

В природата има ли музика? (*-Има.*) Ние пѣемъ тъй, както мислимъ. Нашето пѣние не е пѣние на природата и нашето свирене не е свирене на природата. Ако влѣзете въ нѣкоя гора и тамъ има тонове, но трѣбва много деликатно ухо, за да забѣлежи тия трептения. Ухото, което е силно, може да схване въ всѣки единъ листъ шумолението какво е. Често става едно унищожаване на вибрациитѣ и тогава се ражда единъ малъкъ шумъ. Сегашната музика, тя изразява степеньта, до която ние сме стигнали. Вземете тона „До". (*-Въ природата „До" звучи съ много още тонове, които го придружаватъ, тѣ сѫ по-високи и по-ниски*.) Тъй. Въ единъ тонъ има три качества. Тонътъ може да има трептения, колебания, които сѫ физични; въ тия трѣптения може да има интензивность и най-послѣ тонътъ може да има смисълъ. Може да накарамъ тонътъ, който азъ издавамъ, да трепти малко. Когато човѣкъ пѣе безъ вдъхновение, той пѣе механически, но когато той е вдъхновенъ, въ гласа му има едно малко колебание. Едни тремули, наричатъ го вдъхновение или вливане на една малка чувствителность въ тона. И въ тия движения се прѣдава една малка лекота въ тона. Тогава въ чувствата има музика и въ мислитѣ има музика. Мисъльта, това е висша музика; чувствата, това сѫ висша музика и когато вашитѣ чувства сѫ такива, че нѣма музика въ васъ, тогава усѣщате едно свиване. Но когато чувствата ви сѫ музикални, тогава усѣщате едно разширение.

Въ хармоничната музика винаги има едно разширение, съчетание има на тоноветѣ, които даватъ обемъ и разширение на мисъльта. И когато мисъльта ви е музикална по сѫщия законъ има разширение и свѣтлина се ражда въ ума ви. Чувствата ви трѣбва да бѫдатъ музикални, тогава тѣ ще внесатъ една приятна животворяща топлина въ душата ви. Тъй, както сега пѣете, то не е още музика. Само, когато човѣкъ поч-

не да мисли музикално и да чувствува музикално и да пѣе музикално, той е музикантъ. Запримѣръ азъ ви слушамъ въ недѣля, като пѣете, като че някоя топка отскача. Има една студенина. Туй не е пѣене. Пѣешъ „Богъ е Любовь", а сѫщеврѣменно казвашъ: „Гладенъ съмъ." Пѣешъ едно, а мислишъ друго. Пѣешъ едно, а чувствувашъ друго. А въ пѣнието именно и чувствата и мислитѣ трѣбва да бѫдатъ музика. И тамъ е всичката тайна на живота. Който може да приведе своя умъ и своето сърце и своята воля въ музика, той образува силно движение, противъ което никой не може да противостои.

В: Сега, вие ще турите другъ ключъ, азъ го наричамъ „ключътъ на вѣрата". По този начинъ искамъ въ всинца ви да се яви вдъхновение. Безъ вдъхновение никой не може да работи. Ученикъ, който влѣзе въ единъ класъ, той трѣбва да има вдъхновение. Нищо друго не трѣбва да те занимава. Ученикъ безъ вдъхновение е мъртавъ. Че обуща си нѣмалъ, шапка си нѣмалъ, това сѫ второстепенни работи. Това нищо не значи за ученика. Или че си боленъ, сърцебиене имашъ, това е нищо. Вдъхновение имашъ ли, тамъ е силата и обуща ще дойдатъ, и дрехи ще дойдатъ. Но изгубишъ ли го, ти си мъртавъ. И всѣки може да те погребе. Имашъ ли го, всичко се разтваря. Въ природата сѫществува този законъ, онова, заровеното зърно въ земята, какъ пробива яката земя? Вдъхновение има у него. Туй сѣменце развива своитѣ химически сили, своитѣ умствени сили, биологически и физически. Всичкитѣ тия сили сѫ съсрѣдоточени къмъ сѫщата цѣль, почвата се разтваря. И погледнешъ, туй сѣменце пробило земята. Ако туй сѣме нѣмаше туй вдъхновение, то ще се изгуби въ почвата - ще изгние. И когато ученикътъ има туй вдъхновение, вие може да го заровите кѫдѣто и да е, той пакъ ще излѣзе отгорѣ. Тъй щото у всички ви този законъ трѣбва да дѣйствува.

Сега, първото нѣщо десеть деня наредъ, като станете сутринь отъ леглото си, ще кажете: Вдъхновение! Вдъхновение! Вдъхновение! *(Три пѫти.)* На обѣдъ - пакъ три пѫти и тогава ще ядете. И вечерно врѣме, като си лѣгате - пакъ

три пѫти. Всичко деветь пѫти. Десеть деня по деветь пѫти ще казвате „вдъхновение”! Тогава ще си направите едно тевтерче и ще си отбѣлѣжите вѫтрѣ този опитъ. Азъ ви рекохъ, отъ този опитъ ще спечелите нѣщо по-малко отъ просено зърно, но туй, което го спечелите, то е толкова цѣнно, че съ милиони не можете да го купите. За да добиете единъ грамъ отъ първичната материя, отъ която е създаденъ сегашния свѣтъ, всички фабрики по цѣлия свѣтъ трѣбва да работятъ 3000 години. Е, колко милиона ще струва тогава единъ грамъ? И знаете ли какви чудеса може да извърши този грамъ? Вие ще добиете много малко, но туй, малкото е толкова цѣнно, то е всесилно въ васъ. За въ бѫдеще вие ще положите една основа въ живота си.

Често ви слѣдя, като ви давамъ нѣкое упражнение, казвате: „Може и така да мине.” Не, не, не може да мине така, не се лѫжете. Упражненията, които азъ ви давамъ, тѣ вървятъ по единъ основенъ законъ на природата. Това не сѫ глупави работи, това сѫ умни нѣща. Ще кажешъ тъй: „Вдъхновение!” Съ сила рѫцѣтѣ надолу и ще го почувствувашъ въ сърдцето си. Послѣ ще го помислишъ въ ума си, пакъ ще кажешъ: „Вдъхновение!” И трети пѫть пакъ ще кажешъ: ”Вдъхновение!” Съ сила, за да почувствувашъ, че извѣстна сила е дошла въ тебе. Туй упражнение ще го правите сами, никой да не ви вижда. Съ кое качество се отличава ученикътъ? -Ученикътъ е вдъхновенъ! Затуй се благославя. А туй вдъхновение е необходимо, тъй както свѣтлината, тъй както живота, тъй както Любовьта.

Сега разбрахте, всички ще направите това упражнение. Като станете сутринь, ще го направите тъй, че да се разтърси атмосферата, че азъ да почувствувамъ въ моята стая, че дѣйствително има вдъхновение между ученицитѣ. Но нѣма да викате високо, тихо, на себе си ще го кажете: „Вдъхновение!” Въ това, тихото говорене има музика. Тихото говорене има едно качество, то дѣйствува силно вѫтрѣ въ душата. Тихо ще го кажете, но силно ще концентрирате мисъльта си. Щомъ го кажете високо, вдъхновението се губи. Затуй тихо

ще го кажете, че да сте доволни сами отъ себе си и да го почувствувате въ душата си. Съ вѣра ще го направите. Не се смущавайте дали имате вдъхновение или не. По който и да е начинъ, направете го и вие ще придобиете вдъхновението. Само по този начинъ могатъ да се образуватъ ония, красивитѣ чувства, ония, красивитѣ мисли, които сѫ необходими за съграждането на вашия животъ. То е необходимо за бѫдеще.

Прѣдъ васъ седи едно бурно море, което трѣбва да прѣминете, единъ животъ, който е пъленъ съ мѫчнотии. И за да можете да побѣдите и прѣвъзмогнете всичкитѣ тия мѫчнотии трѣбва ви вдъхновение. Сега, щомъ дойдете до нѣкоя мѫчнотия, ще се спрете малко и ще кажете: „Вдъхновение!" И като я вдъхновишъ, тя казва: „Азъ отстѫпвамъ прѣдъ вдъхновението", отваря ти пѫтя и ти минешъ напрѣдъ. Дойде нѣкоя друга прѣграда, ти пакъ произнасяшъ въ ума си тази дума и тя каже: „Прѣдъ вдъхновението и азъ отстѫпвамъ", ти пакъ минешъ напрѣдъ. Но нѣмашъ ли вдъхновение, тѣ казватъ: „Хора безъ вдъхновение, ние не ги признаваме." Не ги пускатъ да минатъ и тѣ се набиратъ единъ до другъ, седатъ и плачатъ. Питатъ: „Кои сѫ тѣзи тамъ?" Отговарятъ: „Тѣзи сѫ плачущитѣ, които сѫ безъ вдъхновение." - "Е, защо седатъ тамъ?" - „Докато се научатъ на вдъхновението, а щомъ се вдъхновятъ, ще тръгнатъ и тѣ напрѣдъ."

Размишление.

Забѣлѣжка:

Сега имайте прѣдъ видъ, азъ дълго врѣме съмъ търсилъ тази дума на български. Тя е една силна дума. И всѣка една дума, за да бѫде силна, трѣбва да съдържа три елементи въ себе си. Думата „вдъхновение" има тия три елемента въ себе си. Думата „любовь" нѣма тия три елемента; „вѣра" - и тя има тѣзи елементи, силна дума е; „надежда" - нѣма тритѣ елемента. Самата дума „надежда" на български е слаба, тя има само два елемента. „Обичь" - сѫщо два елемента, думата „благость" е силна дума, съдържа и тритѣ елементи, а та-

кива думи сѫ малко. Думата „вдъхновение" е силна въ своето трептение. Ако вие можете да схванете тия три елемента, вие ще почувствувате нейните трептения. Тази дума ще внесе нѣщо ново въ васъ - туй, което вие искате. Вие ще си я запишете и ще си я произнасяте, за десеть деня едно приятно упражнение ще бѫде.

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

IV година
6 школна лекция на
I МладежкиО култенъ Класъ
23. XI. 1924 г. недѣля,
София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА:

Колко основни мисли съдържа всѣка лекция?
Коя е основната мисъль на живота? - За човѣка?
Какъ ще намѣримъ Бога? Що е знание?
Какво означава ѫгълътъ?
Какъ трѣбва да се поправятъ погрѣшкитѣ?
Кога погрѣшката е поправима? Крайниятъ прѣдѣлъ.
Възможность за поправяне на погрѣшката. Крайниятъ прѣдѣль.
Удоветѣ на лицето - това сѫ уреди за познаване вѫтрѣшния нашъ животъ.
Има нѣща, за които не можемъ да мислимъ.
Има ли Слънцето интересъ отъ насъ?
Природата държи точна смѣтка за нашата дѣйность.
Новитѣ елементи въ природата.
Ѫгълътъ ВАС въ лицето на човѣка.
Какъ нашитѣ мисли правятъ кръгове или обиколка.

Що е прѣживяване?

Причини за изкривяването на носа.

Само чрѣзъ знание можемъ да разкриемъ нѣщата въ природата.

Първятъ законъ - абсолютна вѣра!

Вторият законъ - Любовь къмъ Бога!

Трети - Надежда.

Музика въ природата.

Има ли музика въ чувствата и мислитѣ?

Кога пѣнието е музика?

Новиятъ ключъ: Вѣрата!

Вдъхновението.

Има ли вдъхновение въ природата? Съменцето.

Упражнение за 10 деня съ думата „Вдъхновение”.

Какво ще придобиемъ?

Съ кое качество се отличава ученикътъ?

Атмосферата ще разтърсимъ. Тихо ще говоримъ.

Какъ ще преминемъ всѣка мѫчнотия и преграда? - Съ вдъхновение!

СЪСРЕДОТОЧЕНИЕ

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

Размишление.

Прочетоха се темитѣ: „Основната мисъль отъ втора лекция.”

Искамъ десеть души отъ васъ, да си вдигнатъ рѫката, които ще пишатъ върху: „По какво се отличаватъ подсъзнателнитѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателнитѣ дѣйствия?” Или: „Хармоничнитѣ черти на подсъзнателнитѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателнитѣ дѣйствия.” Нѣма да философствувате, ще намѣрите примѣръ на подсъзнателно дѣйствие въ природата, на съзнателни и самосъзнателни. Гдѣ се показватъ. Само толкова. Ще дойдете до свръхсъзнателнитѣ дѣйствия - тѣхъ ще оставите.

Сега, азъ бихъ ви задалъ друга една тема: „Отношение на растенията, животните и човѣка по отношение тѣхното движение.” Какъ ще ги хармонирате, по какво се отличаватъ? Растенията се движатъ перпендикулярно надолу, животнитѣ се движатъ хоризонтално, а човѣкъ се движи перпендикулярно нагорѣ. По това се отличаватъ тѣ - по стремежитѣ си. И тогава правимъ изводи: растенията сѫ сѫщества въ своето слизане, тѣхнитѣ идеи, мисли постоянно се ограничаватъ; а човѣкъ въ своитѣ мисли и въ движението си нагорѣ, постоянно се разширява; а животнитѣ сѫ срѣдата между човѣка и растенията. Защо ви навеждамъ тази мисъль? Когато азъ навеждамъ една извѣстна мисъль, азъ имамъ прѣдъ видъ нейното приложение въ живота - въ широкия животъ.

Много хора сега вегетиратъ, тѣ сѫ като растения - слизатъ надолу, тѣ сѫ хора-растения, понеже тѣхнитѣ идеи постоянно ставатъ по-дребни, стесняватъ се. Тѣзи хора перпен-

дикулярно слизатъ надолу, както растенията. А кѫдѣ ще слѣзнатъ? - Въ ада. Адътъ, това е най-гѫстата материя, до която могатъ да слѣзатъ; най-ограниченитѣ условия, дѣто човѣкъ не може да се развива. Свѣтлината тамъ е като катранъ, нищо повече. Тамъ нѣма свѣтлина, а само напрѣдналитѣ отъ тѣхъ изваждатъ по малко отъ свѣтлината, защото я нѣматъ и тѣ не обичатъ да изразходватъ свѣтлината си. Като я добиятъ, тѣ я пазятъ, както ние пазимъ скѫпоценнитѣ си камъни. Тѣ я пазятъ както зѣницата на окото си, понеже имъ трѣбва въ нѣкои случаи. А като си свършатъ работата, тѣ я затварятъ и пакъ живѣятъ въ мрачина.

Сега туй да оставимъ, то е вметнато прѣдложение* само. Ще знаете, че човѣкъ на когото идеитѣ не се разширяватъ, то е едно растение и той трѣбва да се спре тамъ, дѣто растението се спира, а не да отива по-долу. Поне растенията се отличаватъ съ едно, тѣ нѣматъ омраза, тѣ изкупуватъ грѣховетѣ си, като даватъ плодоветѣ си - самопожертвуватъ се и тѣ се отличаватъ съ една довѣрчивость, която не е достояние на човѣка. То ти дадЎ най-първо пл-тата, казва: „Ти най-първо ме изяжъ, а послѣ ми посѣй сѣмето.” А кой човѣкъ плаща днесъ по-рано? Когато растенията плащатъ, прѣди да имъ се свърши работата, ти я я свършишъ, я - не. Хиляди отъ тѣхъ сѫ изядени, безъ нѣкой да ги е посѣлъ.

Въ свѣта има единъ законъ: Всѣка една круша, изядена отъ тебе, ти се ангажирвашъ да посѣешъ сѣмето ў. Казвашъ: „Даромъ е крушата.” По отношение на растенията - да, но по отношение на тебъ - не е даромъ. Ти си я изялъ и си длъженъ да я посѣешъ. Вие живѣете, турцитѣ казватъ: „Аллахъ керимъ.” Дѣйствително така е, но и за туй „аллахъ керимъ” човѣкъ има своитѣ задължения, микроскопически задължения, които той трѣбва да изпълни.

Та сега вие присѫтствувате въ школата. Азъ говоря, но въпросъ е дали вашиятъ умъ присѫтствува или не. Значи ученикъ, който е въ класъ и умътъ му е раздвоенъ, той на половина е ученикъ. И тогава математически може да се оп-

---

*прѣдложение - (рус.) изречение

рѣдѣли съ колко отъ вашитѣ способности вие присѫтствувате въ класъ. Човѣкъ има около 40 чувства и способности. Е, колко отъ тѣхъ присѫтствуватъ въ класъ? Ще пазите единъ законъ: Каквато работа започнете, въ дадения моментъ трѣбва да присѫтствувате съ цѣлия си умъ. Въ момента, не въ врѣмето и пространството, но въ момента да присѫтствува съ целия си умъ. Тъй ще придобиете единъ навикъ. Запримѣръ вие седите въ класъ и казвате: „Дано се свърши поскоро.” Но то е единъ навикъ да се концентрирашъ. Съврѣменното обучение въ отдѣленията, гимназията, въ университета, то е единъ методъ за концентриране на човѣшката мисъль. То е единъ методъ да може да се концентрирате, да разработвате вашитѣ способности. И онези, които не разбиратъ закона, тѣ гледатъ да свършатъ училището, да взематъ дипломата. Не е само така въ свършването. Да свършишъ, значи да научишъ този законъ да контролирашъ ума си и своитѣ способности. Туй е най-голѣмата придобивка отъ учението и туй е сѫщинското предназначение на училището. Тъй е било и въ старо време въ школитѣ, които сѫ се образували тогава. Сега разбира се, се дава само знание и то не е лошо, т.е. потикъ къмъ знание се дава.

Сега отъ васъ десеть души излезте на таблата единъ по единъ и всеки да напише една геометрическа форма, единъ малъкъ триѫгълникъ, една крива линия, една права линия, единъ малъкъ ѫгълъ, една окрѫжность - каквато форма искате. Кой отъ васъ ще излезе първия?

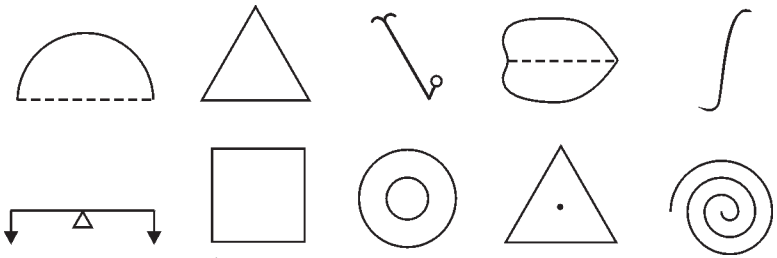

Е, тази азбука има ли смисъль сега?

Вие, който писахте първата фигура, имахте ли нѣкаква мисъль, като чертахте този полукръгъ? *(Борисъ Николовъ:*

„Мислѣхъ да напиша единъ полукръгъ.") Значи тукъ е работило подсъзнанието. Нѣмалъ е никаква друга мисъль. Този полукрѫгъ показва движението на нѣщо. Но какво е това движение? Може да е движението на едно тѣло неорганическо, а може да е движение на едно разумно сѫщество. Той въ посъзнанието си казва: „Човѣкъ трѣбва да има чисти и благородни мисли и желания." Този полукрѫгъ прѣдставлява челото, Божественото у него казва: „Чисти желания и чувства благородни трѣбва да има всѣки човѣкъ."

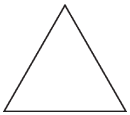

Този триѫгълникъ какво показва? Каква бѣше вашата мисъль? *(Пенка Михайлова: „Стремежъ нагорѣ.")* Хубаво. Въ нея свръхсъзнанието казва: „Човѣкъ, за да може да има такива чисти чувства, непрѣменно му трѣбва единъ Божественъ умъ, едно Божествено сърдце и една Божествена воля, които да сѫ насочени нагорѣ." Свръхсъзнанието въ нея това казва.

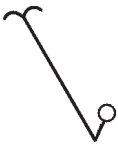

Каква бѣше вашата идея? *(Христо Койчевъ: „Знакътъ на Слънцето.")* Това е една лу-ла, едно духало. Тази лула, както е поставена на физическото поле, има единъ наклонъ нагорѣ, показва, че непрѣменно Божественитѣ нѣща трѣбва да се раздухватъ на физическото поле. Все трѣбва да има нѣщо да ги раздухва въ васъ. А раздуването съ какво става? *(-Съ скърби.)* Скърбитѣ и страданията, това сѫ духалото. Скръбьта е тукъ на тази лула, която гори, то е сѫщеврѣменно и огнище. Значи, третиятъ знакъ показва, че нѣщата трѣбва да се раздухватъ, а за да се раздухватъ, човѣкъ трѣбва да слѣзе надолу въ материята и слѣдъ това да има едно възкачване нагорѣ. За да се раздухватъ нѣщата трѣбва сърдце.

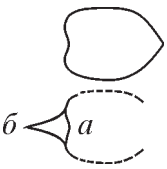

Вие за какво мислѣхте, като чертахте тази фигура? *(Юрданъ Костовъ: „Азъ съмъ работилъ върху тази фигура и не съмъ дошълъ до едно окончателно разрѣшение на този въпросъ.")* Тази фигура наподобява човѣшкото сърце, сърцеподобна. (*-Има нѣщо несъизмѣримо въ тази величина.*) Несъизмѣрима е та-

зи фигура, защото има една малка вглъбнатина. На какво се дължи тази вглъбнатина? *(а)* Тя се дължи на извѣстни сили, които сѫ оттеглили това правилно движение. А противоположното движение е навънъ (*б*), обратното движение на тази вглъбнатина. Тогава несъизмѣримата часть е тази между *а* и *б*. Туй движение не може да се измѣри. Слѣдъ колко милиона години движението *а* ще се обърне въ *б*? Запримѣръ въ човѣшката рѫка туй движение го имаме отъ палеца и показалеца, слѣдъ колко милиона години то ще се върне въ другата рѫка? Тукъ имате сѫщото нѣщо. Защото въ свѣта става едно прѣповтаряне, но тогава нѣма да бѫдете сѫщия, но ще бѫдете обратното на това, което сте сега. Защо начертахте тази фигура на западъ, а не я начертахте перпендикулярно? *(-Защото така се образува отъ окрѫжността.)* Т.е. самото положение на сърдцето, както е тукъ поставено, разрѣшава въпроса. Къмъ западъ е вглъбнатината, а острата часть е къмъ изтокъ. Значи стремежътъ на сърцето е къмъ изтокъ.

Когато човѣкъ на земята желае много материални работи, когато той е материалистъ, неговитѣ бедра започватъ да растатъ. Той въ бедрата си става широкъ. Щомъ прѣвъзмогва* материалното, растатъ бедрата. Щомъ духовното почва да прѣобладава, раменѣтѣ му ставатъ широки; а щомъ Божественото почне да прѣодолява, главата му почва да става правилна. Туй е отношението на частитѣ. Разбирамъ съотвѣтно на тѣлото. Азъ взимамъ за норма височина 165 см. При тази височина колко трѣбва да бѫдатъ широки бедрата, колко раменѣтѣ и колко широчината на главата? Всичко туй оподобява сърдцето. Значи, непрѣменно на човѣка му трѣбва сърдце, въ което да става обмена на тази, Божествената енергия. Въ Бога има сърдце.

То е законъ на вѣчностьта. (*Олга Славчева: „Азъ си мислѣхъ, човѣкъ може да се издигне по линията на живота до крайния прѣдѣлъ.”*) Само въ вѣчностьта всички нѣща могатъ да станатъ. Извънъ врѣмето и пространството ставатъ великитѣ работи

*прѣвъзмогва - прѣобладава

въ живота. Тази линия това показва: не се обезсърчавай, защото въ вѣчността има условия и възможность за всичко. Нѣма погрѣшка, която въ вѣчността да не може да се поправи. Туй, което въ врѣмето и пространството е непостижимо, въ вѣчността е постижимо. Или въ живота си никога да се не обезсърчавашъ!

Каква бѣше вашата идея? (*-Цвѣтанъ Стайковъ: „Въ живота има равновѣ-сие, само че това равновѣсие се колебае. Въ живота има ту скърби, ту радости, които се колебаятъ, както едни вѣзни."*) Кое въ природата мяза на вѣзни? (*-Рѫцѣтѣ.*) Въ тази фигура имате три дѣйствующи сили въ разни посоки. Какъ ще намѣрите тѣхната равнодѣйствующа сила? Има ли нѣкой инженеръ отъ васъ да направи изчислението? (*-Ще намѣримъ равнодѣйствующата сила на двѣ отъ тѣзи сили, послѣ ще намѣримъ равнодѣйствующата на получената и третата и тя ще бѫде търсената равнодѣйствующа сила.*) Значи шестата фигура показ-ва, че у човѣка силитѣ трѣбва да се уравновѣсятъ, т.е. уравновѣсенъ организъмъ, добъръ организъмъ трѣбва да има човѣкъ.

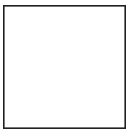

Въобще квадратътъ показва бойно поле, мѣсто на противодѣйствующи сили. Човѣкъ трѣбва да бѫде герой, за да издържи на това мѣсто. Ако отъ всѣка точка те обстрѣлватъ, кѫдѣ трѣбва да се оттеглишъ? Такова обстрѣлване може да стане и въ психическия свѣтъ и вие трѣбва да знаете закона да намѣрите равнодѣйствующата сила на този квадратъ, тогава вие може да се избавите отъ мѫчното положение, въ което се намирате. Квадратътъ, това сѫ мѫчнотиитѣ, които се срѣ-щатъ въ физическия свѣтъ. Значи мѫчнотии отъ материаленъ характеръ. Въ духовниятъ свѣтъ квадратъ нѣма. Въ духовния свѣтъ квадратътъ е само една страна. *(Кирилъ Икономовъ.)*

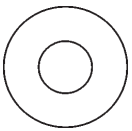

Какво тълкувание бихте дали на тия кръгове? *(Генчо Александровъ: „Понеже става дума за концентриране, този е знакътъ за концентрирането.")* Тия два кръга показватъ въ подсъзнанието, че човѣкъ трѣбва да разбира за-

конитѣ, по които клеткитѣ се развиватъ или ембрионалното състояние на вашитѣ мисли и чувства. Това означаватъ двата кржга.

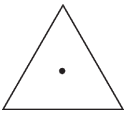

Силата на човѣка трѣбва да бжде въ самия него. Това означава трижгълникъ съ точка. *(М.Тодорова.)*

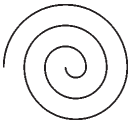

Тази фигура показва, че човѣкъ отъ хаоса трѣбва да знае да създаде хармония. Тази фигура прѣдставлява и единъ охлювъ. Дѣцата нали иматъ прашки, турнатъ едно камъче и послѣ въртятъ, въртятъ, това е все спирално движение. Но камъкътъ по този начинъ не може да излѣзе навънъ. Единиятъ край на прашката има една малка дупчица, въ която е прокаранъ единъ пръстъ, а другиятъ край свободно се държи. Този камъкъ, за да излѣзѣ навънъ, единиятъ край на прашката трѣбва да се спусне. Кой е единиятъ край? Ти си хваналъ двата края: единиятъ край на небето и другиятъ край на земята и ги въртишъ на пръста си. Казвашъ: „Какво да правя въ туй безизходно положение?" Ще пуснешъ края на земята и ще отидешъ на небето, нищо повече. Значи, ако има извѣстна идея, която те спъва, не знаешъ какъ да я разрѣшишъ, ще пуснешъ единия край, камъкътъ ще излѣзе, а другия край ще държишъ. Камъкътъ, това сж твоитѣ желания, тѣ трѣбва да отидатъ по нѣкаква посока. А прашката ще седи въ тебе. Тази връвь ти трѣбва. Въ този случай тя прѣдставлява твоя мозъкъ, който е заченалъ извѣстни мисли, ти нѣма да изпратишъ твоя мозъкъ, той ти трѣбва, той ти е необходимъ, но мислитѣ, тѣ трѣбва да излѣзатъ навънъ. *(Георги Радевъ.)*

Сега, туй което го създадохме на дъската, то бѣше въ подсъзнанието ви вжтрѣ. Значи, тия идеи въ самитѣ ви дѣйствия ги нѣма още.

Може да ви задамъ една тема: „Защо природата е създала благоуханието у цвѣтята?" Или: „Каква роль има благоуханието у цвѣтята?" Тема шеста ще бжде това слѣдъ идующия пжть. Сега кои сж тѣзи десеть души, които ще пишатъ за подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието? *(Тема 5*)

Тѣзи, които излѣзоха тукъ на дъската, тѣ ще бѫдатъ десеттѣхъ.

Щомъ природата е вложила туй благоухание, тя си има и своята задача. Естественицитѣ ще кажатъ: „Да си привличатъ малкитѣ мушички", но не е само за това. Туй благоухание има и друго прѣдназначение. (*-Показва скръбьта имъ.*) Да, скръбь, но сѫщеврѣменно тази миризма образува и една дреха да се запазятъ отъ студа, особено сутринь и вечерь прѣзъ пролѣтьта, когато е по-студено, тогава цвѣтята издаватъ по-силна миризма.

Сега, първото нѣщо въ класа, вие трѣбва да се учите на концентриране. Вие трѣбва да знаете въ дадения случай туй, което учите кѫдѣто и да сте, то е най-важното. Не, че трѣбва другото да прѣнебрѣгнете, но въ дадения случай ще бѫдете заетъ само съ едно. Послѣ и човѣкъ не може да концентрира дълго врѣме ума си върху едно и сѫщо врѣме [нѣщо] - той ще се хипнотизира. Но въ дадения случай всичкия си умъ ще концентрирате въ една посока, тогава ти ще можешъ да разрѣшишъ своята задача по-лѣсно. И всѣка една задача зависи отъ концентрирането на ума. Само ако можешъ да концентрирашъ своитѣ мисли и чувства всецѣло въ една посока, ти ще разрѣшишъ скоро твоята задача. А когато не се концентрирашъ, има борба у тебе, колебаешъ се и минава дълго врѣме безъ ти да разрѣшишъ нѣщо. Вие, като ученици, трѣбва да имате тази способность: да се концентрирате въ дадения случай съ всичкия си умъ. Ще почнете съ малки нѣща, ще правите микроскопически опити. Има такива малки задачи за концентриране на ума. То играе важна роля въ живота на ученика. Както военниятъ, безъ револверъ, пушка и шашка, не е военецъ; както ученикъ-химикъ, безъ лаборатория съ своитѣ елементи и уреди, не е химикъ; както свещеникътъ, безъ епатрихилъ, безъ одежди, безъ кандилце, безъ требникъ, не е свещеникъ; така и ученикътъ, безъ концентриране на ума, не е ученикъ. Всъки човѣкъ трѣбва да има извѣстни пособия. Концентрирането е необходимо за всинца ви.

Първо, ще се стремите да елиминирате, да отстраните

всички кармически недѫзи и съ концентриране да може да се справите съ своитѣ недѫзи. И когато човѣкъ изправи всичкитѣ си недѫзи, неговата воля ще уякне. Затова му сѫ дадени тѣзи недѫзи. Тѣ сѫ силови линии, които сѫ дадени на човѣка, за да усили волята си. И той трѣбва всички тѣхъ да тури въ хармония. Сега, концентрирането на ума е потрѣбно. Когато концентрирането е слабо, хората лесно заболѣватъ, тогава човѣкъ и лесно се плаши, а пъкъ когато е силно концентрирането на ума, тогава страхътъ е изключенъ.

Сега, нека единъ отъ васъ, който е художникъ, да вземе всичкитѣ тия десеть части, да ги намѣсти тъй, че да направи единъ човѣкъ. То е една по-сложна задача, нали? Азъ ще ви дамъ идея какъ може да се работи. Само схемата ще ви дамъ.

Ето, това е човѣкътъ. *(I.)* (-*Това не е човѣкъ.*) Човѣкъ е. Ето, това прѣдставлява човѣкъ. *(II.)* Главата - горниятъ триѫгълникъ; раменѣтѣ - втория трѣѫгълникъ и бедрата съ краката - третия триѫгълникъ. Това е физическиятъ човѣкъ. Духовниятъ човѣкъ го нѣма, той е на друго мѣсто. Понеже всичкитѣ тѣзи триѫгълници сѫ съ върха надолу, затова е физическиятъ човѣкъ. Тогава кѫдѣ ще търситѣ духовния човѣкъ? Кѫдѣ сѫ признацитѣ на духовния човѣкъ? Нали тамъ движението трѣбва да върви нагорѣ? Въ носа имате единъ малъкъ зароди-шъ, тамъ широчината е долу, а острата часть е горѣ. Значи духовниятъ човѣкъ е въ носа - тамъ имате движение нагорѣ. Засега въ тѣлото на човѣка геометрически само носътъ долу е широкъ, а горѣ тѣсенъ. Виждате колко малъкъ е духовниятъ човѣкъ въ сравнение съ физическия човѣкъ, или носа въ сравнение съ цѣлото тѣло на човѣка. Тѣзи триѫгълници по-казватъ направлението на силитѣ въ физическия свѣтъ. Виж-дате, че всички тия грамадни сили

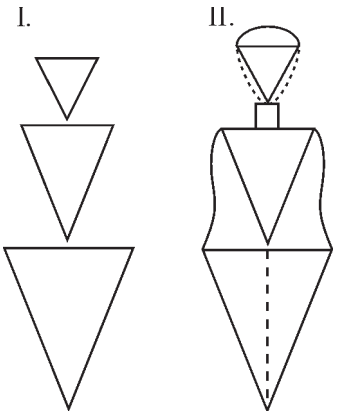

слизатъ къмъ земята. А само една малка часть, силитѣ на носа отиватъ нагорѣ.

И Писанието не казва, че Богъ вдъхналъ въ устата на Адама, но казва: „Вдъхна дихание чрѣзъ ноздритѣ.” Защо? Чрѣзъ устата не може ли да се вдъхне? Значи носътъ е Божественото у човѣка, духовното отъ тамъ започва - отъ мисъльта. И туй, малкото единъ день ще се развие и цѣлото устройство на човѣка ще се измѣни. Това е само една схема за човѣка, а другитѣ фигури по сѫщия законъ вие ще ги наредите. Това е една задача, единъ ребусъ, който трѣбва да изработите. Първата фигура азъ я употрѣбихъ, направихъ челото, на другитѣ вие ще имъ намѣрите мѣсто.

Възнитѣ кѫдѣ ще турите? *(-Ржцѣтѣ.)* Тъй, значи човѣкъ трѣбва да има воля, това означаватъ възнитѣ и т.н. Ще се постараете да извѣстна степень да съчетаете тѣзи части, то [е] само едно упражнение да се научите да уподобявате нѣщата. Ще почнете отъ външното уподобление и тогава ще разглеждате вѫтрѣшния смисълъ на всѣки единъ знакъ.

Станете да направимъ едно упражнение съ рѫцѣтѣ.

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

IV година
7 школна лекция на
I Младежки Окултенъ Класъ.
30.XI. 1924 год. Недѣля
7.15 ч.в.
София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА

Тема 5. По какво се отличаватъ подсъзнателнитѣ, съзнателни и самосъзнателнитѣ дѣйствия?

Отношение на растенията, животнитѣ и човѣка въ движението имъ.

Какво значи концентриране на ума.

Десеть геометрически фигури. Тълкуване.

Тема 6: „Защо природата е създала благоухание у цвѣтята?"

... и ученикъ безъ концентриране не е ученикъ!

Концентрирането спомага за уякване на волята, за изправяне на стари недостатѫци.

Схема за човѣка - тритѣ триѫгълника.

Кое прѣдставлява духовното въ тѣлото на човѣка? - Носа.

ВЕЛИКАТА ПОГРЪШКА

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

Размишление.

Прочетоха се темитѣ: „Хармоничнитѣ черти на подсъзнателнитѣ, съзнателни и самосъзнателни дѣйствия”.

Тема 7: „Ролята на свръхсъзнанието”.

Черт. 1

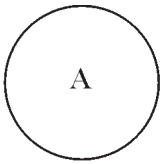

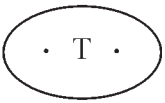

Искамъ трима души да излѣзатъ изведнажъ на дъската да напишатъ три геометрически фигури и три букви. *(Колю Каишевъ, Георги Томалевски, Кръстю Христовъ.)*

Сега въ минало упражнение имаше нарисуванъ единъ триѫгълникъ съ точка. Какво означава триѫгълникъ съ точка? Гледанъ отгорѣ, това е пирамида, означава човѣка въ своето проявено естество. Триѫгълникътъ самъ по себе си показва движение, проявление и посока на своитѣ сили. А триѫгълникъ съ точка винаги показва проекция на пирамида, гледана отгорѣ.

Сега вие се безпокоите, често, като ви погледне човѣкъ, мислите, като че ще разгадаятъ всичкитѣ тайни, които се криятъ въ васъ. Не, азъ гледамъ вашия носъ, то е една проекция само, ти не си въ носа си. Или гледамъ челото, то е пакъ една проекция. На нѣкои хора челата сѫ голѣми, а на други сѫ малки. На нѣкои хора носътъ е голѣмъ, на други е малъкъ. Защо? Защото не сѫ се проявили още. Тѣ сѫ още въ движение и слѣдователно, само една малка часть се е проявила. Тъй щото изискватъ се много сѫществувания, за да види човѣкъ въ сѫщность какво прѣдставлява. Нали астроло-

зитѣ турятъ всичкитѣ хора въ единъ голѣмъ човѣкъ, тѣ го наричатъ Адамъ Садмумъ.

Тъй щото всѣки единъ човѣкъ на земята прѣдставлява едно малко отражение на голѣмия човѣкъ. Той не прѣдставлява единъ съвършенъ образъ. Вземете едно млѣкопитающе, една крава или единъ волъ, прѣдставляватъ ли тѣ човѣка? То е въ извѣстно отношение, прѣдставляватъ. Волътъ има двѣ очи и човѣкътъ има двѣ очи; волътъ има носъ и човѣкътъ има носъ; волътъ има уста и човѣкътъ има уста; волътъ има двѣ уши и човѣкътъ има двѣ уши. Вземете коня, по какво се отличава той? Коньтъ нѣма рѫцѣ, но има копита, има нѣщо, по което той се отличава отъ човѣка. Послѣ, начинътъ, строежътъ на неговото чело не е както строежа на челото на човѣка. При това коньтъ има опашка, човѣкътъ нѣма опашка.

Е, каква роль играе опашката у животнитѣ? Нали има естественици тукъ, кажете! (*-Тя спомага на движението.*) Тази опашка е свързана въ края на гръбначния стълбъ и слѣдователно, когато тя се раздвижва, регулиратъ се мозъчнитѣ течения и се спомага за правилното движение, тя е регулаторъ. И когато нѣкое животно изгуби присѫствие на духа, то свие опашката си. У всичкитѣ е така. А когато животното мисли, тази опашка се движи нагорѣ и надолу, показва, че животното е въ едно отлично настроение на духа. Но не се ли мърда опашката, то е болно. Сега този регулаторъ у човѣка е миналъ отпрѣдъ. Животното мисли съ опашката си, т.е. неговата дѣятелность се регулирва отзадъ, теченията сѫ такива, понеже то върви хоризонтално съ земята, а посоката, въ която човѣкъ се движи, е обратна на тази у животнитѣ. Човѣкъ чрѣзъ носа регулира своитѣ мозъчни течения. Вие, като махнете носа на човѣка, той правилно не може да мисли. Това сѫ проекции, има извѣстни сили въ духовния свѣтъ, които съотвѣтствуватъ на носа. Самата интелигентность на човѣка не седи въ самия носъ. На човѣка може да му направятъ единъ изкуственъ носъ, ще бѫде ли интелигентенъ? Не, този носъ трѣбва да бѫде живъ, трѣбва да бѫде създаденъ отъ свръхсъзнанието на онзи, великия човѣкъ. Запримѣръ

много отъ вашитѣ носове сѫ въ проекция, тѣ сѫ въ ембрионическо състояние, т.е. носоветѣ ви не сѫ развити. Послѣ, челата ви сѫщо се намиратъ въ едно ембрионическо състояние. Значи прѣдъ васъ седи единъ дълъгъ периодъ, въ който душата ви трѣбва да работи за сформирувaнето на онова правилно тѣло, което трѣбва да имате. Правилно тѣло азъ наричамъ тѣло, което може да издържа всичкитѣ мѫчнотии, тѣло, което не се поддава на слабости.

Страхътъ запримѣръ се дължи на тѣлото. Чувствувашъ, че ще те биятъ и ти се уплашишъ и тогава поизлъгвашъ малко. Тогава страхътъ къмъ коя категория ще го турите, къмъ подсъзнателнитѣ сили, къмъ съзнателнитѣ или къмъ самосъзнателнитѣ? *(- Съзнателнитѣ.)* Когато човѣкъ хуква да бѣга, той съзнава ли това? *(-Не съзнава.)* То съзнанието послѣ се явява. Има и съзнателенъ страхъ, но тукъ влиза вече разсѫждението, а първоначално страхътъ е въ подсъзнанието. Напремѣръ като ти кажатъ „пожаръ", ти хукнешъ да бѣгашъ, нищо повече, не му мислишъ много. Не, че съзнавашъ пожара, но самата дума „пожаръ" дава единъ потикъ въ твоето подсъзнание. А слѣдъ като помислишъ малко, виждашъ, че този пожаръ, при дадени условия, е несъвместимъ и страхътъ нѣма мѣсто.

Сега защо искамъ да развиемъ тази тема? Често въ вашия животъ се заражда обезсърчение. Нѣкой пѫть вие се считате гениални, т.е. като че ще разрѣшите всичкитѣ въпроси, разхождате се въ стаята си и си махате рѫцѣтѣ натукъ - натамъ. То е хубаво. Питамъ: отъ кѫдѣ е дошло туй състояние? Вие не го знаете, но се разхождате смѣло и сте доволенъ самъ отъ себе си. Мине извѣстно врѣме, промѣни се състоянието, вие се посвиете малко, казвате: „Тази работа не е за менъ". И като дойде самосъзнанието, то ти казва: „Ти си дребнавъ човѣкъ" и вие се свиете въ черупката си. Найпърво иде подсъзнанието - ти се разпущашъ; послѣ иде съзнанието - ти се посвиешъ; и най-после, при самосъзнанието - ти станешъ една запетая. Казвашъ: „Що ми трѣбва, я да си гледамъ азъ своето положение." Питамъ азъ: какъ се явяватъ

тия психологически състояния? Ще кажете вие: „Отъ подсъзнанието идатъ.” Но тия бутончета какъ идатъ? Най-послѣ ти не се спирашъ въ подсъзнанието и влизашъ въ една друга областъ на обезсърчение. Обезсърчишъ се, обезвѣришъ се, изгубишъ посоката и на подсъзнанието и на съзнанието и на самосъзнанието и се намирашъ въ мъгла.

Слѣдъ като напусне човѣкъ самосъзнанието, въ коя область влиза? Азъ ще ви дамъ една математическа вѣроятность. Когато чувствувате тѣзи разположения на обезсърчение азъ го оприличавамъ на единъ плодъ пръждевръменно откѫснатъ отъ вѣтъра, че е падналъ долу при корена си. Всѣка една ваша мисъль неузрѣла, като падне, тя отново трѣбва да се трансформира и да се подеме пакъ отново отъ коренитѣ на живота и да ѫ се даде нова форма, новъ животъ. Вие, като не разбирате закона, като не съзнавате тази работа, казвате: „И този плодъ остана малъкъ.” Мислите, че ще излѣзе нѣщо, но дойде една малка буря, раздруса дървото и плодътъ падна долу. Вие това не можете да го обясните, вие вѣтъра не може да го чуете, малко сте глухъ, но виждате ябълката паднала долу при дънера. Ти виждашъ твоя идеалъ падналъ долу и казвате: „Отиде идеалътъ ми.” Не считайте, че това, което е горѣ, е идеалъ. Идеалъ може да бѫде само единъ узрѣлъ плодъ и този идеалъ никога не пада отъ вѣтъра, той ще ви чака, той е живъ, вие ще го откѫснете. Та рекохъ, нѣкои отъ вашитѣ мисли и желания тъй падатъ и въ слѣдствие на това вие се обезсърчавате. Вземете на едно малко дѣте куклата, то ще се обезсърчи. Защо? -Нѣма съ какво да се занимава. Сѫщиятъ законъ е и у човѣка. Човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърце трѣбва да има мисли и желания, които да останатъ при всичкитѣ бури на дървото на живота.

(черт.1) Какво означава този голѣмиятъ кръгъ, на какво е емблема кръгътъ? (*-Прѣдставлява единъ завършенъ цикълъ.*) Вземете, когато годятъ нѣкого, турятъ му единъ кръгъ - пръстенъ на ръката, завършена ли е неговата работа? Не. Кръгътъ тукъ означава една работа, въ която могатъ да те впрегнатъ. Това е кръгътъ. Значи, опрѣдѣлена е дѣятелность-

А 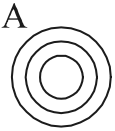 та на човѣка. Крѫгътъ всѣкога означава една опредѣлена дѣятелность. И хубаво е, когато мислитѣ ви сѫ разхвърляни понѣкога, да си правите такива малки крѫгчета. *(А)* Тѣзи крѫгчета означаватъ: дѣятелностьта на човѣка се разширява.

А тази буква „А” какво означава? Този знакъ е взетъ отъ египетската азбука. Това показва, че египтянитѣ сѫ били изправенъ народъ, т.е. онѣзи, които тръгватъ въ пѫтя. „А”-то всѣкога показва самосъзнаване. Казва се: „азъ”, то значи: „азъ, който опрѣдѣлямъ своята дѣятелность, азъ мога да мисля - самосъзнавамъ се.”

(Вториятъ написа една елипса и буквата „Т”.) Какво означава буквата „Т”? Вие защо я написахте? (*-Просто азъ харесвамъ тази буква. А, елипса мисля, че е резултатъ на едно движение, защото и планетитѣ се движатъ въ елипса.*) Човѣкътъ има елипсообразна форма. „Т”-то произтича от ⊥. Същиятъ знакъ обърнатъ прѣдставлява буквата „Т”, само че тукъ двата края отстрани сѫ по-кѫси. Туй е едно материалистическо противодѣйствие на невидимия свѣтъ. А обърната буквата нагорѣ, „Т” показва едно примирение. „Т” показва самосъзнанието у човѣка да измѣня живота си.

Затова на тази буква „Т” турятъ една змия. Т.е. нисшиятъ умъ трѣбва да го разпъватъ или онова самосъзнание хваща нисшия умъ и казва: „Слушай, ти нѣма да ми бѫдешъ господарь, ти си заповѣдвалъ досега, а сега ще слугувашъ. Пъкъ каквото ти се заповѣдва, това ще вършишъ.” И тъй, тази елипса показва не само, че човѣкъ трѣбва да се съзнава като едно сѫщество, но и неговата дѣятелность трѣбва да бѫде опредѣлена. И туй сѫщество въ своето подсъзнание трѣбва да изправи една велика своя погрѣшка, защото този, нисшиятъ умъ е свързанъ съ човѣшкото сърце, а оттамъ започватъ всичкитѣ пороци и погрѣшки. *(-Може ли една погрѣшка да бѫде велика?)* Велика е погрѣшката, защото човѣкъ е помислилъ, че може да живѣе безъ Бога. Тамъ е погрѣшката. Човѣкъ, като е взелъ живота, ка-

залъ: „Азъ и безъ Бога мога да живѣя.” Това е нисшиятъ умъ у човѣка, обаче достигналъ до това положение да разбира, че частьта извънъ цѣлото не може да сѫществува, не може да живѣе, а човѣкъ е часть отъ цѣлото. Тогава такава една мисъль е една велика погрѣшка. Слѣдователно човѣкъ може да се развива и сѫществува само въ цѣлото. Човѣкъ самъ не е цѣла единица. По-нататъкъ има нѣща, които ние нѣма да ги зачекваме.

Въ ума има едно друго естество, то е достояние на повисшитѣ свѣтове. Умътъ въ себе си има двояко естество, то съдържа два принципа: единъ принципъ на великитѣ мистерии, на Божественото, а другиятъ, нисшиятъ - той прѣдставлява засега плътьта у човѣка. Тѣзи склонности, които сега има човѣкъ, откѫдѣ ги е взелъ? Върху туй окултната наука нищо не разкрива. Тя мълчи. Казва се, че тия падналитѣ духове сѫ причина. Но това сѫ само врѣменни обяснения. Казваме, че човѣкъ има извѣстни погрѣшки. Но отъ какво произтичатъ погрѣшките? И защо единъ прави погрѣшки, а другъ не прави погрѣшки?

Значи, първата мисъль, която е създала грѣха, е тази: че човѣкъ, като излѣзналъ отъ Бога, той е помислилъ, че може да живѣе и безъ Него. Така той се отдѣлилъ отъ цѣлото и поискалъ да живѣе единъ самостоятеленъ животъ. И животътъ, който досега е прѣкарвалъ по такъвъ начинъ, той е образувалъ хиляди злини.

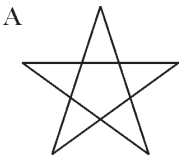

Третиятъ чертежъ, той е вече разрѣшението на задачата. Вториятъ показва, че човѣкъ трѣбва да изправи своята погрѣшка. Човѣкътъ има два центъра: сърцето и ума, които трѣбва да се хармонираътъ. Третиятъ написа пентограмата *(А)*, то е човѣкътъ, който работи. Този човѣкъ трѣбва да бѫде въ движение и да служи на Бога. Пентограмата прѣставлява малкия свѣтъ. Значи, у човѣка всичкитѣ разумни сили и всичкитѣ добри желания трѣбва да бѫдатъ впрегнати за изкупуване - изправяне

С

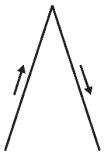

Д

Е

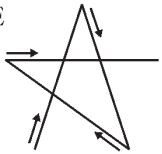

О

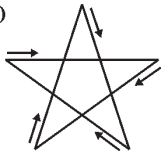

на неговитѣ погрѣшки. А само въ петоѫгълника ние имаме правила, образци, чрѣзъ които можемъ да изправимъ една погрѣшка.

Да допуснемъ, робъ си, искашъ да се освободишъ, но туй робство не е материално, то е духовно, какво трѣбва да направишъ тогава? Какво движение ще направишъ? *(В)* Значи, за да се освободишъ непрѣменно трѣбва да отправишъ ума си къмъ Бога. Ще направишъ движение движение съ рѫката си нагорѣ *(В)*. Рѫката, това е единъ женски принципъ, движение на волята. Значи, ти непрѣменно трѣбва да отправишъ и сърцето си къмъ Бога. Първиятъ потикъ на ума е тамъ. Не направишъ ли тъй, може да мислишъ колкото искашъ, всичкото туй ще отиде на вѣтъра. Но съединишъ ли се съ Бога въ волята си, веднага ти почнешъ да пъплишъ нагорѣ, като единъ охлювъ.

Петоѫгълникътъ започва съ едно движение нагорѣ *(В)*; послѣ надолу *(С)*, туй е второто движение, слизане надолу и прѣдставлява рефлекция на първото. Послѣ иде третото движение отдѣсно къмъ лѣво *(Д)*. И тогава имате отъ лѣво къмъ дѣсно хоризонтално *(Е)* и пето едно движение отъ дѣсно къмъ лѣво надолу *(О)*. Първото движение показва закона на истината. Сега туй е само външната страна. Слѣдъ като направите тѣзи петь движения, нѣма да спрете тамъ, ще направите едно вѫтрѣшно движение, единъ крѫгъ около петоѫгѣлника. Т.е. въ всичкитѣ ваши чувства и мисли вие ще се стремите да се съедините съ Бога - съ първиятъ източникъ, отъ който сте излѣзли. Туй всички трѣбва да го направите, т.е. вие за Бога ще мислите, че е единъ принципъ, едно Сѫщество разлѣто въ цѣлия космосъ, не въ видимия свѣтъ тукъ, защото видимото е само сѣнка на онова сѫщественото. Съ тази жива идея вие ще се стремите да се съединявате и въ васъ ще има единъ вѫтрѣшенъ стремежъ къмъ Бога.

Сега, когато правите този опитъ, може да нѣмате веднага резултатъ. Ако вие сте нѣкой каменарь и вдигате вашия чукъ, удряте о една скала, съ първия ударъ резултатъ може ли да имате? Като ударите единъ пѫть тази канара, чукътъ отскочи и нѣкой пѫть вие трѣбва да ударите 500 пѫти едно слѣдъ друго, за да имате единъ малъкъ резултатъ. Та, като дойдете до великитѣ идеи, искате да ги разберете, често и вашиятъ чукъ отскача и трѣбва да ударите най-малко 500 пѫти. А вие веднага казвате: „Тази работа не е заради* менъ.” Не, не, ще чукате, докато отчупите нѣщо. И слѣдъ като отчупите едно малко парче отъ този камъкъ, ще го вземете съ себе си и като се върнете въ кѫщи, ще го разгледате хубаво. Слѣдователно у васъ трѣбва да се образува едно постоянство, една черта, която у мнозина липсва. Кой човѣкъ е постояненъ сега? Въ туй отношение ученитѣ хора донѣкѫдѣ сѫ успели, има които сѫ работили 20-30 години върху извѣстни задачи, за да дойдатъ до нѣкой резултатъ. То е вече постоянство и благодарение на туй постоянство тѣ сѫ получили да откриятъ нѣщо. Т.е. тѣ не сѫ открили, но като сѫ хлопали, хлопали дълго врѣме съ своя ключъ и най-послѣ природата имъ даде нѣщо и тѣ откриятъ!

Сега този законъ вие може да го приложите. Когато искате да развиете една добра черта въ вашия характеръ, прѣди всичко трѣбва да имате постоянство. А сегашното ви постоянство може да се опрѣдѣли на колко удара? Слѣдъ като ударите стотина пѫти, вие напускате работата си. Заболятъ ви рѫцѣтѣ. Нѣкой пѫть ще ви се откѫснатъ рѫцѣтѣ, волята ви ще отслабне, но вие трѣбва да се научите какъ да чукате. Има единъ начинъ за удряне. При ударитѣ не бързайте никога. Знаете ли какъ да удряте? Когато ударишъ, движението на чука да не се прѣнася въ рѫката ти. Туй е изкуство, като ударишъ всичкото сътресение, което чукътъ произвежда, да не се пренесе въ мускулитѣ ти, а да се поляризира тази енергия навънъ. Има майстори, които знаятъ какъ да удрятъ. И рѫцѣтѣ имъ ставатъ здрави. При тѣзи неестес-

*заради - за (бел.ред.)

твени удари се произвеждатъ дразнения. Нали вие често се дразните?

Може ли нѣкой да опрѣдѣли какво нѣщо е дразнене? Нѣкой пѫть у васъ има желание да се дразните, умишлено го правите това, говорите едно, а разбирате друго. Напримѣръ казвате тъй: „Слушай, ти си много уменъ човѣкъ", а въ сѫщность подъ думата „уменъ" разбирашъ: „Ти тъй малко не си съ ума си." Или казвате: „Ти си отличенъ поетъ!" А при това не разбирашъ, че е отличенъ. Това сѫ дразнения. Ти говоришъ едно, а разбирашъ друго. Дразнене може да има въ погледъ, послѣ и съ устата си може да направишъ една подигравателна усмивка, това сѫ все извѣстни дразнения, които ги имате. И всички вие сте физиономисти, гледате всѣкиго въ лицето и при всѣко движение вие си съставяте извѣстно понятие. Нѣкой пѫть казвате, че извѣстно лице къмъ васъ не се държа сериозно. Е, въ какво сѣди сериозностьта? Кои сѫ чертитѣ, които опредѣлятъ несериозностьта? Вие не може да опредѣлите.

Единъ българинъ поканилъ единъ свой приятелъ на гости. Но приготвилъ за обѣдъ една риба, която има много кости. Той билъ невнимателенъ, че турилъ насрѣща си гостенина. Когато почнали обѣда този се забравилъ въ яденето и постоянно плюлъ насрѣща му коститѣ. Хичъ не му идва на ума, че той плюе на другия. Другиятъ казва: „Разбирамъ да ядешъ риба, но защо ме плюешъ?" А онзи, погълнатъ въ себе си, за да [не] погълне нѣкоя кость, постоянно плюе. Та, дразненето азъ го наричамъ ядене на риба съ много дребни кости, вие ги плюете постоянно, а онѣзи, които сѫ около васъ, се дразнятъ. Нѣкой пѫть туй става несъзнателно, а нѣкой пѫть - съзнателно. Тѣзи черти вие трѣбва да ги изхвърлите отъ васъ. Непрѣменно човѣкъ прѣдъ себе си трѣбва да бѫде изправенъ. Вие трѣбва да бѫдете доволни отъ характера си, не да бѫдете неестествени, но всички да бѫдете естествени. Естествено положение азъ наричамъ, когато човѣкъ е самъ доволенъ отъ себе си. Туй е едно Божествено положение, ние го наричаме милосърдие. И въ обноскитѣ си, и въ погле-

да, и въ думитѣ, и въ постъпкитѣ си, движенията - всичко това да е естествено, прѣмо, да не се разбиратъ двѣ нѣща.

Значи, отъ тѣзи три чертежа изваждаме слѣдното нѣщо, на човѣка му трѣбватъ три нѣща. Първиятъ написа буквата „А", което значи, че човѣкъ трѣбва да бѫде изправенъ. Вториятъ написа буквата „Т", което значи, че човѣкъ трѣбва да изправи своята погрѣшка. Третиятъ написа буквата „Д", какво означава „Д"-то? „Д" означава въ природата плодъ, който зрѣе, това е чашката, обърната надолу. Ние казваме: „добро", „добродетель". Може ли да кажете други думи, които започватъ съ думата [буквата] „Д"? *(- Дружба, душа, духъ...)* „Д" всѣкога показва ония сили, кито помагатъ за зрѣнието на извѣстни плодове въ човѣшката душа.

„Д" прѣдставлява извѣстни движения. Първото движение отгорѣ отива надолу къмъ лѣво. *(1)* Послѣ имате друго движение отъ лѣво на дѣсно *(2)*. Послѣ - отъ дѣсно на лѣво *(3)* И накрай свършва пакъ къмъ дѣсно. *(4)* Значи буквата „Д" показва: каквото се започне трѣбва да се свърши. И въ лѣво, и въ дѣсно може да отидешъ, но работитѣ си ще свършишъ. Работитѣ, които почватъ съ буквата „Д", свършватъ добрѣ. Денемъ се почватъ тия работи, а не нощемъ.

„Н" е законъ на противоречие. Тази малка хоризонтална линийка показва мостъ, който съединява двата брѣга. Но този мостъ може да се разруши. Какъ ще примирите двѣ противоположни страни? -Ще теглите една линия между тѣхъ. „Д" е законъ, чрѣзъ който се даватъ условия за зрѣене на плодоветѣ. Какъ се произнася буквата „Д". Дѣ се поставя езика? - На горното небце. А горната часть, това означава активность на волята. Значи, ти трѣбва да бѫдешъ активенъ. Добре, тогава между горната челюсть и езика се образува една празнина, единъ триѫгълникъ. Слѣдователно туй напрѣжение се връща къмъ гортана*. Това показва, че това добро трѣбва да бѫде разумно, да се изрази навънъ. Да намѣ-

*отъ гортань - книж.остар.(отъ рус.) гърло

римъ една подходяща форма, въ която да вложимъ своята енергия, слѣдователно вие въ живота се спъвате дотогава, докато намѣрите една подходяща форма. Човѣкъ, който иска да извърши едно добро, трѣбва да намѣри единъ образецъ. Все трѣбва да има единъ учитель да ти покаже какво да правишъ. Безъ учитель въ свѣта не може, въ каквото и да е направление, не може. Вземете по музика, най-малко майка ви трѣбва да бѫде музикантъ, или баща ви - тѣ сѫ първитѣ учители. Трѣбва да има нѣкой, който да е вложилъ нѣщо въ васъ. Това е законъ.

(-*Човѣкъ не иде ли съ своитѣ дарби*?) - Своитѣ дарби, че той ги е взелъ отъ Бога. Първото нѣщо, което трѣбва да знаемъ, то е, че тѣ сѫ отъ Бога. Иначе, ако кажете: „своитѣ дарби", то ще прилича ето на какво, нѣкой казва: „Ти знаешъ ли кой съмъ азъ?" -Е, кой си? - „Петко Стояновъ." -„Пъкъ ти знаешъ ли кой съмъ азъ?" - Кой си? - „Драганъ Ивановъ." А това знаете ли на какво мяза? Въ Русе се случи това нѣщо. Единъ запасенъ полковникъ отива въ една кантора, ималъ си нѣкаква работа. Казва на служащия: „Ти знаешъ ли кой съмъ азъ?" -„Е, кой си ти?" -„Азъ съмъ запасенъ полковникъ, еди кой си!" -„Ами ти знаешъ ли кой съмъ азъ?" - „Кой си ти?" - „Азъ съмъ запасенъ ефрейторъ еди кой си", и кисватъ двамата да се смѣятъ. И вие, които сте дошли на земята, сте все въ запасъ. Ти си полковникъ въ запасъ, другъ ефрейторъ въ запасъ, но не сте на дѣйствителна служба, въ запасъ сте.

Най-първо ще съзнаешъ, че тия дарби сѫ вложени въ тебе и ти, до извѣстна степень, си се спъналъ въ миналото нѣкѫдѣ. Сега трѣбва да направишъ една връзка, съ кого? - Съ Бога. Послѣ, съ всички добри и умни хора по лицето на земята и съ всички гениални. Защото всички добри хора сѫ умни и гениални. И тогава ще влѣзете въ връзка съ цѣлото кълбо, съ всички сѫщества, не само съ тия, които живѣятъ сега, но и които сѫ живѣли въ миналото и тѣзи, които за въ бѫдаще ще живѣятъ. Защото тѣзи, които сѫ живѣли въ миналото, тѣ живѣятъ и сега и пакъ ще дойдатъ въ бѫдаще да живѣятъ. Съ всички тѣхъ ще влѣземъ въ връзка. Тъй е за чо-

вѣка, който иска да изправи живота си. Той трѣбва да влѣзе въ връзка съ всички напрѣднали братя. Безъ това вашиятъ успѣхъ е невъзможенъ. Вашитѣ мисли, вашитѣ чувства, на тѣхъ имъ трѣбва просторъ. За да може да се облагородятъ вашитѣ чувства, трѣбва да ги проектирате навсѣкѫдѣ, за да добиятъ сила. И затуй, когато човѣкъ се подпушва, нѣма условия за растене, за развиване, за облагородяване.

Първото нѣщо за всѣки човѣкъ, за духовния човѣкъ е да отправи ума и сърцето си къмъ Бога, за да не се подпушва, защото свѣтътъ иска да ни подпуши. Свѣтътъ ще ви каже: „Вие сте диванета, будали, не трѣбва да вѣрвате въ Бога", и ако вие ги послушате, вие ще унищожите вашата вѣра къмъ Бога. И обществото ще ви изпъди навънъ и вие, като нѣма накѫдѣ, падате въ отчаяние: или ще се самоубиете, или ще се хвърлите въ развратъ. Не, вие ще се държите за Бога и ще кажете: „Този свѣтъ е направенъ заради мене", нищо повече. Дотогава, докато вие вѣрвате въ Бога, никой не може да ви изключи. Може българитѣ да ви изключатъ, може единъ народъ да ви извади отъ своето мѣсто, това нищо не значи, вие ще отидете въ другъ народъ. Сега, нали много славяни отидоха въ Америка. Тамъ има по-добра почва за работа. Не трѣбва ние да се ограничаваме само на едно мѣсто. Ако българитѣ не ни приематъ, ще идемъ на друго мѣсто. Божественото сѣди по-високо отъ всичко друго.

Та, нѣма да си турите една граница между свѣта и васъ, но ще се съедините въ вашите мисли и чувства съ Бога и ще имате желание да се проявите въ пълната смисъль. Не да казвате: „Ти знаешъ ли кой съмъ азъ!" Не, ще турите онова дълбоко желание вътре въ васъ, да се прояви всичко онова, което е най-възвишеното и благородно. Тогава всичкитѣ отрасли на науката могатъ да ви служатъ като помагала въ живота. Но първото нѣщо: трѣбва да образувате една вѫтрѣшна, солидна връзка съ Бога и не трѣбва да се колебаете. И като дойде единъ приятель, ще му кажешъ: „Слушай, азъ имамъ една свещенна идея, ако можешъ да приложишъ единъ потикъ въ менъ за тази идея, добрѣ, но ако не можешъ, нищо

лошо да не ми казвашъ за нея. Нищо повече. Има известни свещени идеи, които вие трѣбва да пазите свещено въ васъ, въ себе си. Нѣкой пѫть може да ви мине мисъль: дали Богъ съществува или не? Тази идея не е ваша, тя е идея на хиляди хора, следователно тя не се е родила отъ вашия умъ.

При сегашнитѣ условия, при които се намирате, васъ ви трѣбва една среда и тази среда е именно туй, разумното Божествено направление: да мислите заради* Бога. Вие не трѣбва да чакате Господа постоянно. Не, не, при Бога като идете, вие не трѣбва да разсѫждавате. Сега нѣкой ще каже: „Защо да не разсѫждаваме?" Ако единъ учитель по висшата математика ви прѣподава една задача, какво ще разсѫждавате? Нали най-първо ще слушате? Сега нѣкой отъ васъ най-първо разсѫждава, а не слуша.

$$\frac{(а+в)^2}{10} = (с\text{-}д\text{-}п)^2$$

Какво ще разсѫждавате тука, какви ви сѫ разсѫжденията? Азъ може да кажа тъй: *(Учителтъ изтрива знацитѣ въ формулата.)* Сега може ли да разсѫждавате още? Най-послѣ махна и буквитѣ. Тогава какво остана? Дѣ ви сѫ разсѫжденията? Това сѫ математически отношения и тѣзи числа сѫ символи на извѣстни истини. Ако ти можешъ да схванешъ тѣзи отношения, тогава може да разберешъ тази формула. И когато отиваме при Бога, ние отиваме при Него да можемъ да научимъ отношенията на нѣщата. Цѣлиятъ животъ, всичко прѣдставлява все такива отношения. Всички вие тукъ прѣдставлявате една такава математическа задача. Азъ виждамъ нѣкои отъ васъ сѫ въ квадратъ, други сѫ въ кубъ, отъ нѣкои се извлича коренъ, нѣкои ги събиратъ, нѣкои ги умножаватъ, нѣкои се дѣлятъ, нѣкои отъ тѣхъ сѫ въ извѣстна пермутация, послѣ нѣкои отъ васъ спадате къмъ задачитѣ на математическа функция, едни спадатъ къмъ рационалнитѣ числа, други спадатъ къмъ ирационалнитѣ числа, едни къмъ цѣлитѣ числа, други къмъ дробитѣ. Но всѣки единъ отъ васъ е на мѣстото си. Дробь или цѣло, то е безразлично. И тогава

*заради - за

най-мѫчната задача, която имаме въ свѣта, е тази: всички тия хора, тия числа да се приведатъ въ редъ и порядъкъ, съобразно развитието на битието. И въ нашия животъ Божественията духъ е, който ни потиква. Не само сега, но отъ хиляди години работи Той въ насъ, учи ни и колко има още да ни учи, знаете ли? Азъ ще ви напиша колко приблизително години: 31 014 000 000 000 и това сѫ слънчеви години. Можете ли да прочетете това число? Прѣдставете си слѣдъ толкова врѣме, като се учите, какви ще бѫдете!

9 9 9	27	9
8 8 8	24	6
7 7 7	21	3
6 6 6	18	9
5 5 5	15	6
4 4 4	12	3
3 3 3	9	9

Какво означаватъ тия числа? Това сѫ категории, означаватъ извѣстни идеи. Имате тукъ числото 666? - Означава човѣкътъ антихристъ. Какво означава числото 777? А какво означава числото 888? - 999? Нѣкой пѫть азъ ще се спра по-подробно върху тѣзи числа, но казвамъ ви, това сѫ различни идеи, турени въ форма. Сега въ втората колона имате самитѣ числа, умножени три пѫти: 3 по 9 колко прави? - 27. Три по 8 - 24 и т.н. Какво значи 8? Значи: лошиятъ човѣкъ може да се поправи. Какъ? Той трѣбва да прѣмине числото 8. Лошиятъ човѣкъ може да го изправи само числото 8. Осемь, това е най-голѣмата майка. Осемь е живата природа, а 9 е цѣлия човѣкъ. Значи 8, за да се поправи, той трѣбва да прѣмине числото 8. А знаете ли колко врѣме трае то? -∞ А то е единъ дълъгъ периодъ на страдание. Върху човѣка трѣбва да работятъ два принципа: Божественията принципъ и живата природа. Значи, този човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ много страдания, това означава числото 8 - най-голѣмитѣ страдания, които сѫ допустими за човѣка. Сега, въ третата колона имаме събиране 15, 1 и 5 = 6; 12, 1 и 2 = 3 и т.н., туй е вече изправление. Има извѣстна литература за числата. Вие наблюдавали ли сте при кои числа ви се случватъ добри нѣща и въ кои дни? То е цѣла наука.

Размишление.

Слѣдующиятъ пѫть ще донесете една бѣла макара най-малко отъ 200 ярда и една паница, може да е пръстена, дълбока, но неупотрѣбявана и една нова лѫжица, ще направимъ единъ опитъ.

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

8-ма школна лекция
на I Младежки Окултенъ Класъ
7.XII.1924г.
8 часа вечерьта

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА

Тема 7: Ролята на свръхсъзнанието.
Какво значи триѫгълникъ съ точка?
Какво прѣдставлява носътъ, челото, устата и пр.?
Ролята на опашката у животнитѣ и носа у човѣка?
За страха.
Различни състояния у човѣка.
Какво означава кръга? Буквата „А”?
Какво означава елипсата? Буквата „Т”?
Великата погрѣшка! Въ какво сѣди тя?
Петоѫгълникъ. Какво значи буквата „Д”?
Що е дразнене? Търпение и постоянство.
Какъ да поправимъ погрѣшката си?
При Бога ще отидемъ безъ разсѫждение.
Хората прѣдставляватъ една сложна математическа формула.

ЩО Е ЕДИНИЦА
ЧИСЛА И ДѢЙСТВИЯ

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

Прочетоха се темитѣ: „Защо благоухаятъ цвѣтята?"

Тема 8: „Прѣдназначението на гръбначния стълбъ въ човѣшкия организъмъ."

Ще ви запитамъ два въпроса: коя е първата дума, съ която се пробужда човѣшкия умъ? И вториятъ въпросъ: коя е първата дума, съ която се пробужда човѣшкото сърце? Ще мислите върху тѣзи въпроси, нѣма да пишете нищо.

Какво подразбирате подъ думата „отстѫпи"? Може да отстѫпишь мѣстото, което държишъ; може да отстѫпишъ въ нѣкое свое прѣдприятие; може въ нѣкоя своя мисъль да отстѫпишъ и т.н. Какво подразбирате да отстѫпишъ? Допуснете сега, че вие искате да прѣминете нѣкоя рѣка, ако тя е слабо течуща рѣка, може да я прѣгазите, ако водата ѹ е до колѣне. Но дойдете ли до една рѣка, която е дълбока и бързо течуща и нѣма мостъ, какво ще правите? Ти ще се спрешъ, ще отстѫпишъ. Нѣма да минавашъ, защото ще се удавишъ. Ако човѣкъ отстѫпи по единъ начинъ въ извѣстно направление, трѣбва ли той да отстѫпи по всички направления? -Не. Значи ще отстѫпишъ въ едно направление, но ще употрѣбишъ другъ методъ на прѣминаване рѣката. Кой е втория методъ, чрѣзъ който може да се мине рѣката? (-*Чрѣзъ плаване*). - Да, но не знаете да плавате. Третия начинъ кой е? (-*Мостъ ще направимъ*). - Добрѣ, мостъ, лодка и пр.

Сега, защо ви задавамъ този въпросъ, знаете ли? Какво отношение има туй прѣгазване на рѣката по отношение на вашия животъ? Връзка трѣбва да има между едното и другото. Значи, ако не можешъ по единъ начинъ да постигнешъ

извѣстна своя благородна мисъль, ще употрѣбишъ втори, трети, четвърти, пети, докато намѣришъ онзи методъ, който е най-подходящъ за тебе. Ако не можешъ да прѣгазишъ, ако не можешъ да плавашъ, ако лодка не можешъ да си намѣришъ, ще потърсишъ друго срѣдство, но ще минешъ рѣката! Може съ балонъ или съ аеропланъ, но ще я минешъ. Ако можешъ да си направишъ мостъ, добрѣ. Сега този въпросъ има приложение въ психическия свѣтъ. Често съврѣменнитѣ хора губятъ или хабятъ своитѣ енергии съ едно празно усилие да постигнатъ нѣкоя своя цѣль. Т.е. методитѣ не съотвѣтствуватъ, не сѫ избрали сгодно врѣме и не сѫ избрали подходящи методи, чрѣзъ които да могатъ да дѣйствуватъ.

Вториятъ въпросъ е: за да може да постигнете една своя възвишена цѣль, какво трѣбва да бѫде състоянието ви? (*-Да имаме чистота.*) - Добрѣ, друго. *(-Да бѫдемъ готови да плаваме, да хвърчимъ и да се давимъ)* - И туй е добрѣ.

Трети въпросъ: кога трѣбва да се огледвате, когато морето е развълнувано или когато е тихо? (*-Когато е тихо.*) Слѣдователно когато искате да се огледате, силна ли воля трѣбва да имате? (*-Да.)* Значи морето трѣбва да е тихо. Това сѫ въпроси, ние още не ги свързваме, а само ги изнасяме. Изисква ли се нѣкакво усилие, когато се оглеждашъ? Но ето, морето трѣбва да е не само тихо, но и да е прозрачно, ако искашъ да се огледашъ. Така е и съ човѣка. - Когато той иска да разбира, какво трѣбва да е неговото състояние? Непрѣменно сърцето му трѣбва да бѫде тихо, не трѣбва да бѫде развълнувано. Развълнуваното сърце прѣпятствува на човѣшкия духъ да види своя образъ. А щомъ ние не можемъ добрѣ да се огледаме, ние губимъ посоката на своето движение. Азъ не разбирамъ само външния образъ на човѣкъ, но разбирамъ вѫтрѣшния, разумния му образъ.

Сега ще се спремъ на нѣщо друго: вземете числата 1, 2, 3, 4. Ако ги съберемъ, ще получимъ 10. Десеть - това е свещено число, съгласно питагоровата теория за числата. 1 и 2 и 3 и 4 = 10. Това сѫ най-важнитѣ числа. Какво показва числото десеть? Десеть показва, че всичкитѣ точки, които образуватъ този кръгъ *(С)*, сѫ дошли въ съприкосновение

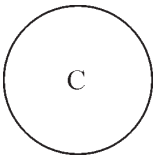

съ външния свѣтъ; или този кржгъ *(С)* показва, че всѣка една точка отъ него е дошла въ съприкосновение съ външния свѣтъ. Числото 4 показва едно пълно завъртане на живота. Въ числото 1 имаме дѣление; въ 2 има умножение; 3 се изважда, а 4 се събира :1, х2, -3, +4. Това сѫ закони въ живота. Ако искате да дѣлите, да разрѣшите единъ въпросъ чрѣзъ дѣление въ живота, вие ще употрѣбите единицата; ако искате да умножавате, вие ще работите съ закона на 2-тѣ; ако искате да изваждате, ще употрѣбите третия законъ: законъ на тройката, или ще работите съ числото 3; и най-послѣ, ако искате да събирате, ще употрѣбите закона на числото 4. Сега, като раздѣляте човѣка, кѫдѣ ще поставите единицата? Единицата ще поставите въ ума на човѣка, тамъ е онова истинското дѣление, чрѣзъ което вие може да разрѣшавате мѫчнитѣ въпроси.

Единицата не може да я умножавате, нито да я изваждате, нито да я събирате, тя не е производителна, но като я раздѣлишъ сама на себе си, тя става производителна. Човѣкъ първоначално е билъ единица. Това е основниятъ законъ. Този, първоначалниятъ човѣкъ, космическиятъ човѣкъ, който се наричалъ Адамъ Кадмумъ, преди грѣхопадането, той е билъ единица, която се е раздѣляла и вслѣдствие на това дѣление въ този човѣкъ се е образувалъ умътъ и сърцето - образувало се е числото 2. Съ туй диференциране започва слизането на Духа, слѣдователно слизане въ материята, отдалечаване отъ Бога. Този, първобитниятъ човѣкъ доброволно трѣбва да изучи единъ основенъ законъ, който той до тогава не е знаелъ, слѣдователно той е слѣзналъ. Т.е. съ четвъртиятъ законъ той трѣбва да научи, че човѣкъ трѣбва да се раздѣли, да се умножи, да се извади и да се събере - да се върне при Бога. Тъй човѣкъ ще направи цѣлъ кржгъ, това е еволюция. Двата първи процеса *(деление и умножение)* сѫ процеси на слизане, а другите два процеса *(изваждане и събиране)* сѫ процеси на възлизане. Защото дѣлението, това е единъ процесъ на смаляване; а умножението показва, че този човѣкъ, като се смалявалъ, той се раздробявалъ, разд-

робявалъ - умножилъ се, умножили се неговитѣ частици. И всѣкога умножението показва процесъ на раздробление. Да се умножишъ, значи да се раздробишъ, нищо повече. А нѣкой пѫть вие мислите, че човѣкъ, който се умножава, се увеличава. Не, не се увеличава, той се раздробява. Тогава, мислите ли вие по тази философия, че Богъ, като създалъ човѣка, станалъ по-голѣмъ? Не. Той е единъ вѫтрешенъ процесъ. Не се лѫжете. Нѣкой мисли, че има много идеи. Не, не. Вашитѣ идеи сѫ се раздробили, затова сѫ много. Въ всѣки единъ човѣкъ има само една основна идея, нищо повече.

Въ дадения случай само една идея пръобладава въ човѣка. Напримѣръ вие сте гладенъ, въ дадения случай единственото нѣщо, което занимава ума ви, то е само да се нахраните. Въ врѣме, когато сте боленъ, единствената мисъль, която занимава ума ви, е да бѫдете здрави; когато слѣдвате въ училището главната мисъль е да свършите, една идея е само въ ума ви. Тия идеи сѫ извънъ врѣмето и пространсвото. Нѣкой пѫть може да ви се струва, че вие мислите за много работи, но това сѫ само части на едно цѣло, на една обща идея. Вие искате да бѫдете здравъ, да имате служба, но всичкитѣ тия нѣща въ купъ съставляватъ едно цѣло, една обща идея. А каква е общата идея? Общата идея, въ дадения случай е, че вие искате да бѫдете щастливи, нищо повече.

Ама ще кажете: азъ мисля за благото на човѣчеството. То сѫ само думи, то тъй се говори, но всѣки въ дадения случай разбира само своето щастие. Или нѣкой се моли на Бога, и той има своето щастие прѣдъ видъ. Каквото и да прави човѣкъ, тази мисъль - „щастието” е основна и той не може да се освободи отъ нея и даже нѣкой като се самопожертвува, пакъ мисли за своето щастие. Защото щомъ човѣкъ забрави себе си, тогава въпросътъ е свършенъ. Азъ ще ви обясня: не да забрави човѣкъ себе си. Да забрави човѣкъ себе си подразбира, да се върне отъ своя кривъ пѫть, нищо повече! Туй значи да забравишъ себе си. А онзи, който не разбира този окултенъ езикъ, не знае какво значи да забравишъ себе си.

Въ този чертежъ имате едно постоянно отклонение на линиитѣ въ лѣво: ДО и СР. ДА и СВ това прѣдставлява ума и

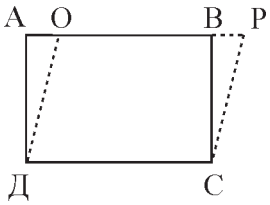

сърцето, които постоянно се отклоняватъ отъ първата посока на своето движение. Слѣдователно така се ражда у човѣка едно раздвояване, съзнанието се раздвоява отвѫтрѣ. Имашъ двѣ мѣрки, какъ ще приведете нѣщата къмъ тия закони на единицата? Ще дойдешъ до първото положение, ще кажешъ: „Азъ съмъ единица, която нито се умножава, нито се изважда, нито се дѣли.” Тази единица има само единъ процесъ, на който тя се подчинява - това е дѣлението. Второто положение, ще кажешъ: „Азъ съмъ една двойка, която се дѣли и умножава, тя има туй свойство: дѣли се и умножава.” По-нататъкъ ще дойдешъ ще кажешъ: „Азъ съмъ една тройка, която се дѣли, умножава и изважда.” И най-послѣ ще кажешъ: „Азъ съмъ една четворка, която се дѣли, умножава, изважда и събира.” Слѣдователно съ четиритѣ ще разрѣшите общия вѫпросъ. То значи, че ти си на дъното на физическия свѣтъ, най-мѫчнитѣ въпроси се разрѣшаватъ съ числото 4. А небеснитѣ, идейнитѣ работи се разрѣшаватъ само съ единицата и тамъ идейно трѣбва да разсѫждавате. Затуй подъ единицата ние ще поставимъ въ ума си Бога, Той е единица. Богъ е единица въ насъ и първоначално Той е извора, отъ който ние пиемъ. Двѣтѣ прѣдставлява Неговия Духъ, който умножава нѣщата. Тритѣ това е неговото слово, разумното слово, което изважда човѣка отъ неговитѣ погрѣшки. Четиритѣ, това прѣдставлява материалния свѣтъ, тамъ човѣкъ събира опитности, слѣдователно материалниятъ свѣтъ е подложенъ на тия процеси, на тия всички процеси. Единицата, двойката и тройката влияятъ на четворката.

Сега какво разбрахте? Каква е основната мисъль? Георги Радевъ, какво си разбралъ? (*-Единицата, понеже нѣма друго число, извънъ нея, тя не може нито да се умножава, нито да се изважда, нито да се събира, а може да се дѣли. А въ процеса на това дѣление тя се смалява, раздробява се. Двойката може да се умножава. Азъ правя слѣдното сравнение: струната е една, ако тя се раздѣли на по-*

ловина и се дръпне, трептенията се умножаватъ два пѫти повече, затова двѣтѣ е умножение.) Хубаво, тогава тритѣ на какво ще го сравните? (- *Самиятъ тонъ, който се изважда отъ трептенията.)* (*-Може да се вземе едното като Духътъ, 2 като Душата, 3 - умътъ, а сърцето, което събира всичко въ себе си - 4.)*

Сега вие може да направите провѣрка въ себе си съ законитѣ на тия числа. Извѣстни мѫчнотии въ себе си може да ги прѣмахнете съ закона на дѣлението; други мѫчнотии въ себе си може да прѣмахнете съ закона на умножението; трети мѫчнотии - съ закона на [изваждането] и четвърти - съ закона на събирането. Това сѫ четири закона, съ които може да направите опитъ, за да се прѣмахнатъ извѣстни мѫчнотии и обратното е вѣрно: извѣстни добродѣтели въ себе си може да ги усилите чрѣзъ закона на дѣлението, други добродетели може да развиете въ себе си чрѣзъ закона на умножението, трети - чрѣзъ закона на изваждането; и четвърти - чрѣзъ закона на събирането. Така е и за усилване на способноститѣ у човѣка, пакъ тия методи ще ги употрѣбите. Запримѣръ вие може да усилите вашата паметь или съ закона на дѣлението или съ закона на умножението. Пъкъ може и едноврѣменно да употрѣбите и четиритѣ метода. Може, но то съставлява вече единъ процесъ.

Сега, ще знаете: законитѣ иматъ сила само когато се направи единъ малъкъ опитъ съ тѣхъ, а сега, тъй както сѫ дадени само, това сѫ само възможности. Може да е така, а може и да не е така. Това сѫ вѣроятности още. Но при първата мѫчнотия, която срѣщнете, опитайте може ли да я прѣмахнете съ деление; ако не може, турете умножението, изваждането, събирането, това сѫ все методи, ще правите опити, коя мѫчнотия съ кой процесъ ще се изправи. Тия числа вие ще ги считате като живи сили, съ които ще работите, нѣма да считате единицата като мъртва сила, жива сила е тя въ природата. Значи, единицата сама себе си дѣли, тя е мѣрка за себе си.

Разбира се, тази мисль е твърда още, тя мѫчно се разтопява, тя е една отъ най-сладкитѣ мисли, но слюнка ви

трѣбва и водица ви трѣбва. Нали всичкитѣ сладки нѣща изискватъ една жидкость*, за да се разтопятъ и да усетите тѣхния вкусъ. Въ дадения случай изисква се съотвѣтствующъ животъ. Умътъ трѣбва да е готовъ, тя е една възвишена мисъль, изисква се съзнание въ живота, за да може да схванете това приложение на тия четири закона. Защото при единъ обикновенъ животъ, това е неприложимо.

Въ окултенъ смисълъ какво е значението на квадрата? (*-Показва противорѣчие.*) Азъ говоря за ония квадрати, които сѫ поставени въ човѣшкия организъмъ, отвънъ на лицето. Може нѣкой пѫть да ги забѣлѣжите. Такива квадрати има и на рѫцѣтѣ, и ако дълго врѣме ги наблюдавате, ще видите, че тия квадрати се движатъ, измѣнятъ се. Това показва, че въ целия човѣкъ става едно вѫтрѣшно движение. А съ туй движение всичкитѣ форми се видоизмѣнятъ. За примѣръ въ ранната възрасть на децата вѣждитѣ сѫ поставени подъ извѣстна форма. Като почнатъ да остаряватъ забѣлѣзва се едно малко измѣнение. Всичко у човѣка се измѣня по слѣдната причина, че неговитѣ мисли, неговитѣ чувства, неговите силови линии, неговата дѣятелность не е тъй хармонична, че да пази онази правилность, която природата изисква. И вслѣдствие на това тѣзи квадрати се измѣнятъ и нѣкой пѫть даже образуватъ дисхармонически геометрически форми.

Какво е движението на носа? (*-Надолу.*) Най-първо носътъ върви право перпендикулярно надолу. Той има една плоскость съ умственото поле, но носътъ само донѣкѫдѣ слиза, може ли той да слѣзе по-долу отъ устата? (*-Не може.*) Носътъ се показва перспективно отъ какво положение го гледашъ. И когато носътъ се продължава, мислите ли, че лицето остава въ сѫщото положение? И цѣлото лице прѣтърпява едно измѣнѣние. Може да забѣлѣжимъ съ колко се увеличава дължината на носа, слѣдъ туй каква е широчината и най-послѣ - дали носътъ правилно върви или малко се е закривилъ.

Сѫщото е и съ челото. Нѣкой пѫть извѣстна часть от челото се вглѫбява. Разбира се, тия вѫтрѣшнитѣ видоизмѣ-

*жидкость - (рус.) течность

нения не сѫ само физиологични, това сѫ онѣзи разумни сили, които работятъ въ човѣка, тѣ сѫ линиитѣ на четвъртото измѣнение. Тия малкитѣ кубчета, тия малкитѣ квадрати, отъ които човѣкъ е образуванъ, постоянно се видоизмѣнятъ и тѣ не опрѣдѣлятъ какво е състоянието на човѣка. Можемъ да считаме, че човѣкътъ е направенъ само отъ кубове, въ центъра имъ има единъ централенъ кубъ, а около този кубъ сѫ наредени всичкитѣ други кубове и тѣ се намиратъ въ едно постоянно движение. Има си закони, по които се мѣстятъ тия кубове. Щомъ се измѣни централниятъ кубъ, математически може да се изчисли какво положение ще заематъ другитѣ кубове.

Сега туй движение може да се обясни и така: човѣкъ има една обща идея, а всичкитѣ други мисли се нареждатъ около тази идея. Щомъ се измѣни човѣкъ отъ вѫтрѣ, непрѣменно ще се измѣни и отвънъ. Човѣкъ по никой начинъ не може да изневѣри на себе си. Ако човѣкъ изневѣри на себе си, той ще се самоунищожи. Въ дадения случай, когато човѣкътъ направи една погрѣшка, неговото съзнание е надъ погрѣшката. Нѣма човекъ въ свѣта, който да не съзнава своята погрѣшка. Неговото съзнание е винаги будно, той знае, че е направилъ една погрѣшка, може да не знае всичката си погрѣшка, но отчасти той знае, че е направилъ погрѣшка.

Тъй щото основната идея у човѣка никога не може да се изгуби. Ако тя се загуби, ако човѣкъ изневѣри на себе си - той свършва съ себе си. Той се обезличава. Това сѫ само метафизически допущения, такова изчезване можемъ да допуснемъ само, обаче никой човѣкъ не иска да изчезне. Изучавайте психологията на хората каква е. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да умра, никой да не ме знае.” А при това заржчва да му направятъ голѣмъ паметникъ. Значи той има извѣстна идея да напишатъ името му, то да остане. Другъ умира нѣкѫдѣ, но ще напише причинитѣ защо умира. Защо оставя той това писмо? Значи, у всѣки човѣкъ, каквото и да направи, въ него има една скрита мисъль да остане нѣщо отъ него. Не си правете илюзии, нѣкой казва: „Менъ ми дотегна живота, искамъ да не ме знае никой.” Турцитѣ казватъ: „бошъ лафъ”, т.е.

празна дума е това. Какво значи това, че той не иска да живѣе? Това значи, че човѣкъ иска да се освободи отъ ония мѫчнотии, които сѫ несносни за неговия животъ. Всѣки иска да умре за своите кредитори, да не го познаватъ. Човѣкъ нѣкой пѫть иска да надхитри сѫдбата. Човѣкъ, когато иска да умре подразбира, че той иска да се скрие отъ кармическия законъ. Ти си живѣлъ съ нѣкоя душа, направилъ си задължения, минаватъ хиляда години, двѣ хиляди могатъ да минатъ, но тази душа ще те прѣслѣдва. Ти си долу, тя е горѣ, тя слиза, ти се качвашъ - постоянно те търси, не те забравя. Нѣкой пѫть не само една душа, но много кредитори може да имашъ. Отъ горѣ се научатъ: ти си въ България и тѣ слизатъ, носятъ си своитѣ полици, и ти правятъ най-голѣмитѣ нещастия, не можешъ да се избавишъ и ти казвашъ: „Да умра, че да се скрия нѣкѫдѣ.” Но и като умрешъ, те пакъ ще тръгнатъ по петитѣ ти. Освѣнъ по правилния начинъ ти да се изплатишъ, то е единственото спасение. А туй подразбира Божествената правда, която ние трѣбва да вложимъ въ нашия животъ, да започнемъ правилно да живѣемъ. Тъй че, вие нѣма да мислите, че може да минете така. Този, кармическиятъ законъ ще ви хване. Тамъ работятъ разумни сѫщества, тѣ ще ви спратъ. Ти трѣбва да съзнаешъ въ себе си, че по-уменъ не можешъ да бѫдешъ отъ тѣхъ и ще завършишъ своята еволюция тъй както Богъ е наредилъ въ свѣта. Всички вие трѣбва да схващате тъй живота.

Когато нѣкой пѫть ви нападнатъ меланхолични мисли, напримѣръ нѣкой казва: „Не ми се живѣе вече”, азъ разбирамъ, че не иска да плаща дългове; то му се живѣе, но дългове има. Сега, заедно съ науката азъ засѣгамъ тия въпроси, понеже науката може да ви бѫде полезна само при единъ разуменъ животъ. Въ всинца ви искамъ да вложа тази мисъль: не мислете, че може да живѣете единъ такъвъ горѣ-долу животъ. Отъ всички ви искамъ да водите единъ съзнателенъ животъ, да имате най-високия идеалъ по възможность! То е другъ въпросъ дали ще го постигнете или не, това да не ви смущава. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има най-възвишения идеалъ, това е достойнство за него и нѣма съмнение,

че животътъ ви ще има тогава другъ изразъ. И тогава, ако нѣкой пѫть дойдатъ недоразбирания въ самитѣ васъ, тия нѣща лесно може да се уредятъ.

Сега, вие сте млади. Нали нѣкой пѫть имате смущение. Какво нѣщо сѫ смущенията? Нѣкой казва: „Смущавамъ се.” За да се смущавате трѣбва да има нѣкой да ви е смутилъ. Не може човѣкъ самъ себе си да смущава. А щомъ нѣкой другъ те е смутилъ, ти ще провѣришъ доколко тия сили, съ които той те смущава, сѫ вѣрни. Да допуснемъ слѣдующата мисъль, у васъ дойде едно смущение, казвате: „Отъ мене човѣкъ нѣма да стане.” Тази мисъль се загнѣзди въ васъ, напускате училището. Сега тази мисъль права ли е? Ще пазите едно правило: всѣко отричане е едно потвърждение на една истина. Когато нѣщо ви каже: „Отъ васъ човѣкъ нѣма да стане”, това показва, че именно отъ васъ човѣкъ ще стане. Това е най-вѣрното! Да ви дамъ едно тълкувание. Казвате: „Отъ менъ човѣкъ нѣма да стане”, при всички физически противорѣчия вие така мислите. „Н”-то е законъ на противоречие. Едно разумно сѫщество ти казва: „Ти въ живота си не можешъ да сполучишъ, докато не прѣодолѣешъ мѫчнотиитѣ.” Противорѣчията, това сѫ мѫчнотии и като ги минешъ, ти ще успѣешъ.

Да кажемъ, противорѣчието, това е една рѣка, докато ти не туришъ единъ мостъ, не можешъ да я минешъ. Не, че е невъзможно въобще да минешъ, но условията, при които сега се намирашъ, сѫ невъзможни. А у тебе има възможность да прѣодолѣешъ тия мѫчнотии. Значи ще мислишъ за тѣхъ. „Нѣма да станешъ човѣкъ” не означава абсолютно, че нѣма да станешъ човѣкъ, а подразбира, че трѣбва да прѣодолѣешъ извѣстни погрѣшки въ себе си. И затуй отричането показва всѣкога потвърждаване на една велика истина, която е заложена въ душата ви. А вие схващате буквално: „нѣма да стана човѣкъ”.

Ще ви разправя единъ случай. Учителтъ казва на единъ отъ най-мързеливитѣ си ученици: „Слушай, ти си една гарга, отъ тебе човѣкъ нѣма да стане. Излѣзъ отъ училището и не си хаби врѣмето!” Той се спира, въ него се събужда една

мисъль, казва: „Какъ, гарга! Не, азъ ще покажа на учителя си, че не съмъ гарга!" И се стѣга той, казва на учителя си: „Още една година ще ми дадешъ да ти докажа, че азъ не съмъ гарга, досега бѣхъ гарга, но отъ сега нататъкъ нѣма да бѫда гарга." И става единъ отъ най-отличнитѣ ученици. Такъвъ единъ стимулъ произведоха тия думи у него. Какъ ще обясните това? Събуждане става у него. Той е разсѫждавалъ правилно, учителтъ му казалъ тъй: „По този начинъ както сега вървишъ, нищо нѣма да излѣзе отъ тебе." Не, че ученикътъ е гарга или неспособенъ, но той има да прѣвъзмогне нѣкои прѣчки у себе си. Ако ти не можешъ да употрѣбишъ благата, които Богъ е вложилъ у тебе, ти ще останешъ една гарга, т.е. дѣятелностьта ще остане слаба. Този ученикъ е разбралъ учителтъ си правилно и обърналъ посоката на своя пѫть. Тия думи на учителя образуватъ една динамическа сила въ ученика и той измѣнилъ живота си.

Така много пѫти едно противорѣчие въ живота ви може да произведе една динамическа сила, че да ви подигне. Този ученикъ казалъ: „Не, азъ ще покажа противното", и го доказалъ. Киселина сѫ тѣзи думи, тѣ дѣйствуватъ въ живота. Тъй че, когато дойдатъ нѣкои противорѣчия, тѣ сѫ едно благо, една сила - събуждатъ скрититѣ сили, които сѫ заложени въ човѣшката душа. И ще провѣрите, че туй е вѣрно. Азъ ви говоря за нѣща вѣрни. Азъ ви говоря за единъ законъ, който за менъ е 101% вѣренъ. Не 100%, но 101%, това и вие може да го опитате.

Станете да направимъ едно упражнение. *(Движение съ рѫцѣтѣ.)*

9 ч. с
9 школна лекция на
I Окултенъ Младежки Класъ
14.XII.1924 година.
София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА:

Тема 8.

Коя е първата дума, съ която се пробужда човѣшкиятъ умъ?

Коя е първата дума, съ която се пробужда човѣшкото сърце?

Какво значи „отстѫпи”?

Трѣбва ли да постигнемъ една своя възвишена цѣль?

Какво трѣбва да бѫде морето, когато се оглеждаме въ него?

Когато нѣкой иска да разбира, какво трѣбва да бѫде неговото състояние?

Какво означава числото 10?

Окултното значение на числата 1, 2, 3, 4 и съотвѣтнитѣ дѣйствия.

Какъ можемъ да приложимъ въ живота си тѣзи числа?

Всѣки човѣкъ има само една идея.

Какво значи човѣкъ да забрави себе си?

Движения въ лицето.

Човѣкъ не иска да умре, но не иска да плати дълговетѣ си.

Какво значи „Отъ тебе човѣкъ нѣма да стане?”

Едно правило: всѣко отричане е едно потвърждение на една истина - отъ тебъ човѣкъ ще стане!

БОЖЕСТВЕНОТО БУТАЛЦЕ

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

Шесть души прочетоха темитѣ: „Ролята на съзнанието”.

Прочете се резюме отъ темата: „Защо благоухаятъ цвѣтята?”

Тема 9: „Защо се ражда и умира човѣкъ?”

Прѣдставете си, че тази вечерь единь благодѣтель ви завѣщае 10 милиона лева злато, въ какво бихте ги употрѣбили? (*-Бихъ си платила дълговете, а останалитѣ бихъ раздала на други, които иматъ дългове.)* Всички съгласни ли сте? (*-Азъ бихъ се отказалъ.)* И това не е лошо. Има нѣща, отъ които ние можемъ да се откажемъ, но има нѣща, отъ които не се отказваме. Запримѣръ отъ подаряването на единъ добъръ животъ, кой отъ васъ би се отказалъ? Ако бащата и майката ти дадатъ единъ отличенъ животъ, то е единъ капиталъ.

Сега, каква е вашата прѣдстава за животъ? Споредъ вашето просто схващане какво нѣщо е животътъ, не философската страна на живота, но какво мислите, че е животътъ самъ по себе, както вие схващате отъ ваше гледище? Всѣкога трѣбва да си съставяте една картина.

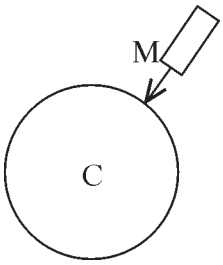

Прѣдставете си, че това е единъ затворъ, херметически затворенъ - *(С)*, въ който вие сте затворенъ още отъ дѣтинство. Нѣмате съобщение съ никого, т.е. у васъ е само голото съзнание, нѣмате ни чувствуване, ни вкусъ, ни мирисъ, ни слушане, ни зрѣние. Но съзнавате само едно: че сте затворени. Представете си, че въ васъ има единъ копнежъ да излѣзете отъ този зат-

воръ, накѫдѣ - не знаете, но имате този вѫтрѣшенъ копнежъ. Какъ ще разрѣшите задачата? Прѣдставете си, че вие сте затворени и безъ да знаете едно сѫщество, извънъ този затворъ, чрѣзъ едно малко буталце *(М)* ви побутне само и вие почувствувате за първи пѫть, че нѣкой ви бута. Какво впечатление ще произведе първото побутване? Изненада ли, какво ще бѫде? Англичанитѣ казватъ: „Юбилеенъ день ще бѫде то.” Най-голѣмата радость, която вие може да почувствувате въ тази черупка, такава радость, такова скачане, каквото не може да си прѣстави човѣкъ. Сега ние говоримъ за пробуждане на съзнанието - когато човѣкъ очаква нѣщо. Тия нѣща вие постоянно ги изпитвате. Нѣкой пѫть вие се намирате на такава една черупка, херметически затворена, че чувствувате отчаяние, отъ цѣлия свѣтъ сте изолирани. И слѣдъ това почувствувате, като че нѣкой съ пръстъ ви побутне само, тогава влиза извѣстна свѣтлина и вие се ободрите. Чрѣзъ 5-тѣ чувства човѣкъ е свързанъ съ 5-тѣ различни свѣта. Прѣзъ тия 5-тѣ чувства интелигентни сѫщества побутватъ човѣка и когато го побутнатъ, той се радва и се весели. Щомъ не го побутнатъ, той се чувствува изолиранъ, скърбенъ, нещастенъ. Чувствата сѫ нѣщо, чрѣзъ което Божественията животъ, Божествената свѣтлина постоянно тече въ човѣшката душа. Добрѣ.

Прѣдставете си, че вие излизате навънъ отъ този затворъ. Слѣдъ като излѣзнете отъ затвора първото ви дѣйствие какво ще бѫде? Едно американско магаре, като прѣкарало 10 години въ рудницата, че го изкарали навънъ, и то като почнало да се търкаля, да реве, то чувствувало, че въ свѣта на свѣтлината е по-хубаво и то оцѣнява това. Вие ще кажете: „Това магаре реве и се търкаля, какво оцѣнява?” А магарето казва: „Десеть години ужасенъ затворъ бѣше това долу въ земята!” Е, какво е свобода? Сега вие понѣкой пѫть се смѣете на магарето, но често и вие влизате въ такива дълбоки рудници, че по 20 години прѣкарвате въ рудокопачество. Единъ животъ - човѣкъ-машина, отдалечилъ се отъ Божествената свѣтлина. Азъ разбирамъ Божественото, туй което осмисля живота, а безъ него човѣкъ идва до отчаяние.

Рекохъ, въ сегашното си положение вие всички трѣбва да се стремите да имате единъ вѫтрѣшенъ опитъ. Всѣки единъ отъ васъ, отъ младитѣ, трѣбва да имате единъ опитъ. Самиятъ животъ безъ опитъ не върви въ права посока. Най-малко единъ опитъ, два три трѣбва да имате, които трѣбва да бѫдатъ рѫководяща звѣзда, да имате нѣщо, на което да разчитате. А такъвъ опитъ всѣки единъ отъ васъ може да има. Запримѣръ колцина отъ васъ иматъ опитностьта да знаете, че имате нѣкой приятель извънъ земята, единъ рѫководитель, ангелъ-хранитель го наричатъ, единъ добъръ приятель, а нѣкои го наричатъ „Азъ”. Едно сѫщество, което взима много дълбоко участие въ вашия земенъ животъ. Интересува се отъ всичко и всѣкога, въ най-голѣмитѣ мѫчнотии, туй сѫщество иде да ви помогне. То е пръвъ и послѣденъ въ вашия животъ. Сега, туй като едно философско твърдение мнозина отъ васъ го приематъ, възможно е да е тъй, като една вѣроятность, но като абсолютна истина не знаете дали е тъй.

Сега вие ще кажете: „Ние сме млади още, не сме остарѣли.” Но младитѣ виждатъ повече отколкото старитѣ. Споредъ моитѣ разсѫждения очитѣ на младитѣ виждатъ по-надалечъ, отколкото на старитѣ хора, нали е така? Старъ човѣкъ, въ окултенъ смисълъ, е проявения човѣкъ. Когато иска нѣкой да стане по-възрастенъ на години, че да е по-уменъ, това е криво разсѫждение. Да не мислите, че прѣминаването на години ще ви донесе знание. То е изгубено врѣме, който чака да стане на 33 години, че да поумнѣе, то е изгубено врѣме - „изгубена Станка”. Не трѣбва да мислите, че слѣдъ като остарѣете ще станете по-умни. Не. Азъ искамъ въ ума ви да се утвърди тази положителна философия. Положително ще разсѫждавате. Ще бѫдете умни сега. Сега, ако не - никога! Туй, което азъ зная: Сега или никога. Защото, ако азъ се силя да докажа, че нѣкои нѣща за бѫдеще ще станатъ, тѣ сѫ станали вече. Ако азъ не посѣя сѣмето днесъ, какъ ще дочакамъ то утрѣ да изникне. Значи туй, което е станало днесъ и утрѣ ще стане, това е непреривность на нѣщата.

Та въ вашия умъ всѣкога идеитѣ трѣбва да бѫдатъ по-

ложителни. Когато дѣйствуватъ окултнитѣ сили, тѣ дѣйствуватъ сега, веднага, днесъ. Отложите ли за утрѣ, работата е свършена - т.е. никога нѣма да я направишъ. И този фактъ може да го провѣрите. Нѣкой пѫть сънувате много хубавъ сънь, събуждате се следъ това, искате да го запишете, но отлагате за утрѣ. Като станете, всичко е забравено вече. Втори пѫть то нѣма да се яви вече. Ти веднага ще станешъ и ще запишешъ съня, ако трѣбва. Този законъ дѣйствува и въ живота. Една добра мисъль, като дойде, приеми я, не казвай: „Като имамъ повече врѣме." Не, не, ако сега не я запишешъ, ти нѣма да я запишешъ никога. Напиши двѣ думи само, но напиши нѣщо. Защото нѣщата трѣбва да се завѣряватъ едновременно и въ трите свѣта. Тази свещена мисъль се е проявила въ свѣта на мисъльта. Тя се е проявила и на физическия свѣтъ и слѣдъ като ѹ дадешъ форма, тя ще придобие сѫществувание. Тя е дошла днесъ, ти кажешъ: „Днесъ не съмъ разположена, утрѣ." Но утрѣ тя намира друго мѣсто, втори пѫть не се връща при тебе.

Затуй трѣбва да бѫдете внимателни, законътъ дѣйствува много рѣзко. Сега, настоящето, то е Божествено. Значи въ настоящето дѣйствуватъ Божественитѣ идеи. Въ настоящето Богъ ни говори. А Богъ не повтаря. Той говори веднажъ на ума и говори ли втори пѫть - на сърцето и трети пѫть - на волята. А ти, като не си слушалъ, не си възприелъ и въпросътъ е свършенъ. Тази идея ти не можешъ да възприемешъ другъ день. Тя е само за днесъ. За другъ день - друга [идея]; трети день - трета идея, четвърта, пета, шеста. Въ края на краищата въ цѣлъ единъ цикълъ на живота си отъ 50-60 години като съберешъ всичкитѣ Божествени идеи, които си възприелъ, отъ тѣхъ може да се оцѣни какъвъ е билъ твоя характеръ на земята.

Пита нѣкой: „Какъ да прогресирамъ?" Рекохъ, колко Божествени идеи си възприелъ отъ Бога? Въ това сѣди ценностьта на твоя характер. Идеитѣ по число и качество - тѣ определятъ характера ти. Ще дойде една Божествена идея, това е единъ знаменитъ день, то е единь великъ день. Щомъ възприемешъ една Божествена мисъль, нѣма нищо по-велико

отъ това. Тазъ идея може да се разрасте дотолкова, че да направи отъ тебе една велика душа.

Сега, всинца страдате отъ немарливость - едно; отъ отлагане - двѣ. Каква е разликата между немарливость и отлагане? Немарливиятъ казва: „И безъ това може.” А, който отлага, казва: „Сега съмъ заетъ, че като свърша работата си, тогава ще го направя.” Не, не. Божественитѣ идеи, които проникватъ въ нашата душа, на тѣхъ трѣбва да отдадемъ всичкитѣ си идеи, докато ги реализираме. А сега такава една идея, като проникне въ вашия умъ, вие я напишете и кажете: „Азъ написахъ тази и тази идея.” Вие не признавате, че тази идея е дошла отъ нѣкѫдѣ, не признавате авторитета ѹ, а мислите, че отъ вашия умъ е излѣзла и тръгнете да се хвалите съ нея, но нѣма да се минатъ една-двѣ седмици и ще ви покажатъ, че тази идея не е израстнала отъ вашия умъ. Значи, Божествените нѣща всѣкога трѣбва да ги отбѣлѣзваме въ себе си и да признаемъ, че тѣ сѫ отъ Бога, че тогава тѣ ще бѫдатъ Божествени. И за тѣхъ трѣбва да имаме въ душата си особено мѣсто. Дойде ли тази идея, да бѫдемъ готови да жертвуваме всичко. Дойде ли до Божественото за насъ нѣма въпросъ: да или не, въпросътъ е свършенъ, въпросътъ е рѣшенъ вече! Значи за Божественото човѣкъ трѣбва всѣкога да е готовъ да жертвува живота си. Не да го изгуби, да го пожертвува. Защото всѣкога пожертвуванъ живота за една Божествена идея, този животъ се усилва, става по-интензивенъ. И всичкитѣ велики хора и герои дължатъ своето геройство на този принципъ. И тѣ сѫ били затваряни тъй херметически.

Сега вие сте въ такава гѫста материя, страдате всички, нали? Кой отъ васъ не страда? Нѣкой не е разположенъ духомъ. Защо не е разположенъ? Ако азъ взема едни клещи, че да ви стисна рѫката, ще бѫдете ли разположенъ? Ако взема една игла, че ви бодна, ще бѫдете ли разположени? Ако взема една хубава книга, която вие обичате, че я изгоря. Въобще, отнема нѣщо, което вие обичате и съ което вие сте свързани, веднага ще измѣня вашето настроение и прави сте. Човѣкъ трѣбва да бѫде свободенъ. Всѣки обича свободата, но и всѣки трѣбва да пази свободата си.

Сега, отговорете ми, защо ви навеждамъ къмъ тия мисли. Вие сте сега въ Египетъ, при Йосифъ. Казвамъ ви: Ще има 7 плодородни години, сѣйте и прибирайте жито, пълнете вашитѣ житници, понеже ще дойдатъ 7 гладни години, та сега, когато имате благоприятно врѣме, събирайте Божественото богатство. Утрѣ, когато дойдатъ годинитѣ на страданието и изпитания, защото тѣ ще дойдатъ, та да имате единъ голѣмъ запасъ, да можете да издържате този гладъ. Изпитанията ще дойдатъ и трѣбва да можете да издържате. Сега, на васъ като ви говоря за изпитания, нѣкои казватъ: „Тия сѫ неприятни нѣща, човѣкъ да бѫде изпитанъ.” Не, не, даже човѣкъ самъ себе си трѣбва да изпитва. Ами че ако азъ себе си не изпитвамъ и кажа напримѣръ тъй: „Азъ мога да плавамъ, но само разсъждавамъ, че мога да плавамъ.” Но, ако нѣкой каже: „Да направимъ опитъ, азъ мога да се удавя въ рѣката.” Значи, въ менъ има едно съмнение, една неувѣреность, трѣбва да направя единъ малъкъ опитъ, да влѣза въ рѣката единъ пѫть, два, три, четири, петь, шесть, докато найпослѣ се хвърля въ водата и прѣплувамъ рѣката. Така ще добие вече вѣра въ себе си. Когато прѣплавамъ водата веднажъ, два - три пѫти, добия силна вѣра, тогава мога да кажа: „Тази рѣка азъ мога да я прѣплавамъ.” Но, ако азъ тъй седя до рѣката и казвамъ: „Азъ мога да прѣплавамъ рѣката”, безъ да съмъ правилъ опитъ и се върна въ кѫщи, къмъ кои числа спада това? (*-Къмъ въображаемите числа.*) Нѣкои казватъ: „Наистина, азъ мога да прѣплавамъ рѣката”, но какъ - само мислено. Като дойдемъ до опита, тѣ казватъ: „Азъ потънахъ въ водата.” Е, какъ тъй? - Схванаха ми се краката. Не, да си говоримъ истината, той да каже тъй: „Азъ само мислено прѣплавамъ тази рѣка.”

Сега въ живота всинца имате този опитъ! На мнозина се схващатъ рѫцѣтѣ и после трѣбва да имъ помагаме. Нали сте били ученици въ училището? Нѣкой учи до трети класъ, остане и казва: „И безъ знание мога, и безъ учение мога.” Че можешъ безъ учение, можешъ, разбира се. Тогава другъ човѣкъ казва: „Господь ми направи двѣ очи, защо ми сѫ двѣ и съ едно мога.” - Извади едното. „И двѣ уши имамъ”, вземе и

пробие едното си ухо. Послѣ казва: „Два крака, защо ми сѫ, съ единъ кракъ мога.” Питамъ: на каква карикатура ще замяза човѣкъ съ такива разсъждения? Нѣкой казва: „Човѣкъ не трѣбва да бѫде набоженъ.” Смѣшни сте, набожностьта, това е едно качество на човѣка, едно благородно чувство е то. Казва: „И уменъ не трѣбва да бѫде човѣкъ.” Е, хайде, и уменъ не трѣбва да бѫде човѣкъ, на какво ще се обърнете тогава? Това не е начинъ на разсѫждение.

Сега, какви изводи може да си направите отъ това? Това не сѫ лични забѣлѣжки; това сѫ принципални нѣща, начини за разсѫждение. Значи вашитѣ приятели отъ невидимия свѣтъ изискватъ отъ васъ вие да се учите; вашите приятели отъ невидимия свѣтъ, които сѫ ви пратили тукъ, искатъ вие да бѫдете духовни и религиозни; вашитѣ приятели отъ невидимия свѣтъ искатъ вие да бѫдете умни, да бѫдете силни, да притежавате всички добри качества, да издържате добрѣ изпититѣ си, да бѫдете носители на Божественитѣ идеи, да пръскате свѣтлина, да утѣшавате страждающи, бѣдни, немощни, да си състрадавате единъ другъ, и още хиляди нѣща, хиляди други работи изискватъ отъ васъ. И когато вие се съгласите, когато почнете да изпълнявате тѣхнитѣ изисквания, вие ще почувствувате една вѫтрѣшна радость, душата ви ще се разшири, умътъ ви сѫщо, като че нѣщо тайнствено става у васъ, като нѣкоя птичка, която се вдига на крилата си, значи, имате тѣхното благоволение. И тѣ ви казватъ: „Вървете напредъ и ние ще ви помагаме.” Пъкъ щомъ не изпълните тѣхнитѣ изисквания, вие се разклатите и най-послѣ станете [...]. Нѣкой сѣди и казва: „Какво да правя сега, не зная какво да правя.”

Сега, младитѣ какво трѣбва да правятъ? Наблюдавайте ако идете въ село, ще видите младитѣ моми и момци играятъ на хорото. Тѣ играятъ, а единъ кавалджия или гайдарджия на срѣдата свири имъ; опити правятъ тѣ, търсятъ се единъ другъ. Обаче, следъ като се ожени нѣкой, не ходи вече да тропа на хорото. Защо преди е ходилъ, а сега не ходи, а казва: „Това сѫ глупави работи.” Значи ти си поумнѣлъ, ама отъ глупавото умно може ли да се роди? При хорото, кое

взима най-голѣмо участие? (-*Краката.)* Какво означаватъ въ този случай краката? Младиятъ казва: „Съ краката си азъ мога всичко да направя.” А слѣдъ като се ожени, казва: „Азъ криво съмъ разсъждавалъ.” Не само съ краката трѣбва да се тропа, но и съ главата трѣбва да се мисли. Т.е. всѣка една постѫпка на човѣкъ трѣбва да бѫде разумна. Всѣко едно упражнение, всѣко едно движение, каквото и да вършите, все трѣбва да е умно, да е обосновано на нѣкакъвъ законъ.

И тъй, въ Божествения свѣтъ вие ще се стремите къмъ слѣдующия законъ: Всичко онова, което ви е опрѣдѣлено отъ Бога, вие трѣбва да го реализирате! Всичко на васъ е опрѣдѣлено. Всѣки трѣбва да разбира защо е дошълъ. Програмата за васъ, която е въ вселената, изпълнете я и не бойте се. Сами не си правете никаква програма. Изпълнете вашата програма отъ природата и живота ви ще тече като масло. Сега мнозина се спиратъ на идеята, казватъ: „Защо съмъ се родилъ азъ на земята?” Споредъ менъ, това е единъ смѣшенъ въпросъ. Отивамъ въ училището да се уча и питамъ защо съмъ дошълъ. - Да уча. Имамъ геометрия, първия пѫть не разбирамъ нищо, но постепенно ще науча геометрията. Съ какво започва учителтъ геометрията? (- Съ *точката.*) Хубаво, азъ нищо не зная, това не е срамота. Второто нѣщо, учителтъ каже: „Точката образува правата линия. Сетнѣ, правата линия образува плоскостьта, кубътъ и т.н.” Този учитель е белалия, не се спира само съ точката, линията, куба, ами туря и букви: а, б, с, турга и знаци: плюсъ, минусъ, дѣли и умножава, тури скоби, но всичко това е само за развиване на ума. Тъй щото цѣлиятъ животъ се състои все отъ задачи, отъ математически закони. Даже, ако всѣки день се съсрѣдоточавате, вие ще намѣрите една по-велика задача въ живота, тъй че и геометрия, и математика сѫ приложени напълно въ нашия организъмъ.

Химията е приложена сѫщо въ живота на човѣка. Не само химически процеси ставатъ тамъ, но и лаборатория има, чудна лаборатория е човѣшкиятъ мозъкъ, такава, каквато въ свѣта нѣма. И всичкитѣ химикали, шишенца, съ всичкитѣ елементи сѫ тамъ. Пъкъ и всичкитѣ инструменти сѫ толкова

деликатни, за всичко ги бива. Тукъ на земята да съставятъ такава една лаборатория, трѣбва да похарчатъ нѣколко милиарда. Тъй щото, въ тази лаборатория трѣбва да влизате по-често. Да кажемъ, имате една мисъль, искате да я изпъдите. Вие сте смѣшни. Махате съ рѫка и мислите, че може да я изпъдите, казвате: „Излѣзъ де!" Не излиза. Ти ще влезешъ въ лабораторията, ще разгледашъ отъ каква категория е тази мисъль, ще я хванешъ съ щипцитѣ си, тя ще се подчини и ще я извадишъ. Или има извѣстни киселини, ще вземешъ, само ще я побутнешъ, ще излѣзе и оттатъкъ ще мине. Наука трѣбва тукъ. А ти махашъ съ рѫка, казвашъ: „Не искамъ да мисля за нея." Въпросътъ не е тамъ да не мислишъ, ще мислишъ, но положително ще мислишъ. Правилно ще мислишъ. Ще кажешъ тъй: „Дойде ми на умъ една мисъль, но азъ ще влѣза въ своята лаборатория, еди на кое си шкафче имамъ една киселина", ще отворишъ вратата и ще ѹ кажешъ: „Излѣзъ навънъ!" Тогава запиши деньтъ и часътъ точно кога тя е излѣзла.

Ще учите, ще мислите, вие не сте започнали още да мислите, че вие отъ немислене дойдохте до този халъ. Нѣкои казватъ: „Отъ много мислене, че полудѣлъ." Не, хората полудяватъ отъ малко мислене. Отъ много мислене човѣкъ никога не полудява и отъ много учене човѣкъ никога не се съсипва. Нѣма примѣръ въ историята такъвъ. Но отъ малко учене, отъ невѣжество много хора с҃ полудявали. Онзи, който е ученъ, той знае закона, не го е страхъ, той има условия по всѣки начинъ да избѣгва м҃чнотиитѣ. А невѣжиятъ човѣкъ, като не знае по кой п҃ть да мине, той се уплаши и ума му изтръпне.

Та, сега на всинца ви трѣбва силенъ и крѣпъкъ духъ, че като влѣзе тази свѣтла, Божествена идея, която се отправя къмъ васъ, както буталцето *(М)*, да я приемете, не отлагайте, приемете я. Всички свещени идеи, които проникнатъ въ васъ, приемете ги. Б҃дете всѣкога трезви, да ги използвате. Тогава ученето, което сега придобивате, ще може да го реализирате. И материалното учение ви е потрѣбно.

Станете да направим едно упражнение.

И тъй, всички ще се стремите да развивате единъ духъ

на будность. Бодъръ и веселъ духъ, вѫтрѣшно всички трѣбва да бѫдете бодри и весели, да побѣждавате мѫчнотиитѣ, които ви посрѣщатъ. Корабътъ, който върви въ океана, той не трѣбва да се плаши отъ вълнитѣ, които идатъ отъ лѣво и отъ дѣсно, той гледа само своята посока и върви напрѣдъ. И човѣкъ трѣбва да прилича на единъ хубавъ корабъ, който да отива по пѫтя на своето прѣдназначение, безъ да обръща внимание на вълнитѣ, отъ какъвъ сѫ характеръ.

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

IV година, 10 окултна лекция на
I младежки окултенъ класъ
21.XII.1924 година
София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА

Какво нѣщо е живота самъ по себе си?

Първото чувство, което може да изпита едно затворено сѫщество въ единъ крѫгъ, при побутването отъ едно друго велико сѫщество.

Божественото е туй, което осмисля живота.

Всички трѣбва да имаме една вѫтрѣшна, духовна опитность.

Двата недостатѫка: немарливость и отлагане.

При пожертвуването животътъ става по-интензивенъ.

Отъ Божественитѣ идеи, които човѣкътъ е записалъ въ душата си, може да се сѫди за неговия характеръ.

Разсѫжденията ни трѣбва да бѫдатъ смислени.

Всичко, което е далъ Богъ за насъ, то е необходимо.

Трѣбва да изпълнимъ Божествената програма, дадена ни отъ природата.

Мозъкътъ - една съвършена химическа лаборатория.

ЗАКОНЪТЪ НА ВНУШЕНИЕТО
ЗАКОНЪ ЗА РАВНОВѢСИЕТО

8.15 ч.в.

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

Размишление.

Прочетоха се темитѣ: „Прѣдназначението на гръбначния стълбъ.”

Тема 10: „Произходъ на съзнателнитѣ и подсъзнателнитѣ движения у човѣка.” Ще опишете движенията, всѣко помръдване ще опишете.

Какъ пази човѣкъ своето физическо равновѣсие. Запримѣръ, главата е по-тежка. Какъ пази човѣкъ своето равновѣсие? Какъ седи главата на раменетѣ? Спокойна ли е човѣшката глава или постоянно се движи? (*-Движи се.*) Въ какво направление се движи човѣшката глава? Двѣ течения има у човѣка. Забѣлѣзали ли сте когато пѫтувате по екскурзии или вървите по пѫтя, щомъ се отвлече вниманието ви, родятъ се значи двѣ противоположни мисли въ ума ви, веднага ще паднете или на лицето си, или на лѣво, или на дѣсно. Защо падате? Тия наблюдения трѣбва да ги правите въ вашето подсъзнание. Напримѣръ ходите съ нѣкого и питате: „Защо на едикой си господинъ животътъ е тъй нередовенъ?” И като кажете тъй, паднете на едната или на другата страна. Туй падане е свързано съ човѣка, на когото оцѣнявате характера.

Отъ чисто наслѣдствено гледище тия нѣща сѫ ясни. Да допуснемъ, вие се раждате въ извѣстна фамилия, членъ сте тамъ, да кажемъ въ фамилията *ABC*. Какъ дѣйствува наследственията законъ по отношение на живота? Да кажемъ *А* е вашия дѣдо. Нѣкога той се е разгнѣвилъ и намислилъ да удари нѣкой човѣкъ по пѫтя и да му пукне главата. Той само е проектиралъ тази мисъль, но не я реализиралъ, разболѣлъ

се и умрѣлъ. Тази негова мисъль се е отложила, но тя е останала въ неговото подсъзнание. Той има синъ, който се оженва и на него се ражда синъ, да кажемъ *В*. Този синъ точно ще изпълни туй внушение, което дѣдо му е намислилъ. Този синъ ще изпълни туй желание да срѣщне единъ човѣкъ на пѫтя и да го удари по главата. У васъ се заражда понѣкой пѫть едно желание да биете нѣкого. Вие сте забѣлѣзали нѣкои дѣца на пѫтя какво правятъ: минава нѣкой старецъ, тѣ вематъ единъ камъкъ и го ударятъ, защо? (*-Това сѫ външни мисли, отъ миналото.*) Сега азъ ви навеждамъ на този великъ законъ, за да разбирате нѣщата защо тъй ставатъ. Вие мислите, че е безразлично какво мисли човѣкъ, не. Или вие ще извършите този актъ, или поколѣнията слѣдъ васъ. Тъй щото въ природата търсете причината на тѣзи постѫпки.

Тогава математически какво ще бѫде отношението? *А* е причината, *В* какво ще бѫде? Въ *В* се изразява идеята. Тъй щото много ваши състояния се дължатъ на миналото. Седите вие и сте неразположенъ духомъ. Иде ви понѣкой пѫть на умъ да извършите нѣщо недобро. Тази мисълъ е вложена отъ нѣкой вашъ дѣдо. Може би прѣди 100 години, прѣди 200 или 300 години отъ нѣкой вашъ прадѣдо. А вие ще бѫдете изразитель на тази, старата мисъль. Слѣдователно вие съ контра идеи ще се противопоставите на тази първоначална идея. Какъ? - Ще се върнете назадъ до *А. С,* въ този случай, е само резултатъ, но не е причина. Ще се върнете назадъ. Ако синътъ на *А* е билъ добръ човѣкъ, ще апелирате къмъ него. Слѣдователно ще почерпите сили, за да регулирате тази мисълъ отъ *А*.

Сега да изясня. Да допуснемъ, че имате единъ канапъ, или една връвь, или едно вѫже. Вие сте хванали само единия край, а другия край сѫ хванали двама души. Вие не сте свободенъ. Туй вѫже е завъртяно около рѫцѣтѣ ви - вие теглите и тѣ теглятъ. Внушението отъ тѣхна страна е по-силно. Тѣ ви теглятъ и най-послѣ ви повличатъ. Вие не искате, какво трѣбва да стане? Трѣбва да дойде нѣкой другъ да хване при васъ вѫжето, за да се балансиратъ двѣтѣ сили. Затуй трѣбва

да учите закона на равновѣсието. Не трѣбва да се самооблащавате*, че всичко може да направите самъ. Всѣки, въ дадения случай, е слабъ. Трима души на физическото поле могатъ да биятъ едного, но и единъ може да бие трима, па даже и 10 души, но се изисква голѣма сръчность, за да набие 10 души. Азъ въ историята помня само единъ такъвъ случай и то ето какъвъ: Единъ американски проповѣдникъ набива 10 души. Цѣла една тайфа пияни влизатъ и искатъ да развалятъ събранието. Той слиза отъ амвона, набива ги хубаво, вързва ги и ги туря долу прѣдъ амвона, качва се и си държи проповѣдьта. Накрая главатарьтъ на тази банда се обръща къмъ Бога. Но въ такъвъ случай трѣбва да имате присѫтствие на духа. У васъ, младите има една черта, която ви липсва, често вие губите присѫтствие на духа. Когато сте въ класъ, тогава сте много сръчни, но когато сте сами, тогава трѣбва да се опитате. А законътъ на внушението работи единично.

Та, най-първо трѣбва да изличавате тѣзи потици, които работятъ върху васъ. Ще правите наблюдения. Нѣкои мисли дѣйствуватъ върху задната часть на главата ви. Вие трѣбва да се освободите отъ тѣхъ. Нѣкои мисли дѣйствуватъ въ стомаха ви, тѣзи мисли дѣйствуватъ по наслѣдство и ти слушашъ нѣщо постоянно ти казва: „Хлѣбъ, ядене!" Ти се поддадешъ на туй внушение и постоянно мислишъ за това. Не, не му е врѣмето сега да ядешъ, отъ долу иде тази мисъль, туй внушение иде наслѣдствено; други внушения има, които идатъ по-отгорѣ - отъ подъ лъжичката. Тѣ сѫ по-благородни внушения; третитѣ идатъ отъ прѣдната часть на главата, те не сѫ опасни. Понѣкой пѫть внушенията и[д]атъ отъ слѣпоочнитѣ очи. И тогава ще почувствувате едно силно притискане на главата. Тогава именно трѣбва да знаете да трансформирате вашата енергия, да прѣкарате тия енергии на горѣ къмъ прѣдната часть, разумната часть на мозъка си.

Най-главното въ живота - всички трѣбва да имате единъ идеалъ. Всички трѣбва да сте свързани съ нѣкой човѣкъ, който седи по-горѣ отъ васъ, който има мораленъ стабилитетъ.

*самооблащава - книж.остар.(отъ рус. самообольщение) самозаблуда, самозаслепение, самоизмама.

Азъ го наричамъ - човѣкъ съ морални устои. А този човѣкъ може да бѫде нѣкой вашъ добъръ дѣдо, тукъ или въ Америка да е живѣлъ и да е заминалъ, съ когото да сте свързани и когато дойде едно противорѣчие веднага да си спомните за него, защото приятелтъ е необходимъ въ такъвъ случай. За нужди сѫ приятелитѣ.

Затуй сега ще се заемете да изследвате тия енергии. Не да попаднете въ тѣхъ, да мислите само за тѣхъ, защото има друга една опасность тогава, човѣкъ може да си самовнуши. Самовнушението може да дойде отвънъ чрѣзъ впечатления. Запримѣръ, минавате вие по пѫтя. Може да видите нѣкой човѣкъ падналъ и си счупилъ крака. Въ вашето подсъзнание това направи силно впечатление. Слѣдъ година може да се яви у васъ нѣко[я] болка въ крака, безъ да знаете причината ѝ. Много болести има, които нѣматъ никаква органическа причина, а усѣщате болка. Послѣ, може да сте забѣлѣзали, като вървите по софийскитѣ улици, да кажемъ, а тѣ сѫ пълни съ разни мисли, нѣкой пѫть васъ не ви се иска да минете прѣзъ нѣкоя улица, защо? Като единъ чувствителенъ човѣкъ усѣщате, че влиянията не сѫ приятни тамъ и не искате да минете. Слѣдователно човѣкъ не трѣбва да се прѣдава на такива влияния отъ улицата. Въ такъвъ случай минете прѣзъ друга улица. Ако минете прѣзъ нѣкои улици вие може да възприемете лошитѣ мисли на нѣкой човѣкъ, който е миналъ прѣди васъ, т.е. тѣ да намѣрятъ мѣсто въ васъ, щомъ вие не сте достатъчно концентриранъ. Тази сутринъ азъ видѣхъ едно лице, при това свещеникъ, така се огрубило лицето му, че нищо свещеническо нѣма въ него. Такава една грубость имаше на лицето му.

Та, рекохъ, вижъ външнитѣ влияния сѫ подѣйствували даже и на единъ свещеникъ. Вие въ свѣта има да се борите съ редъ противоположни сили и трѣбва да бѫдете разумни, т.е. трѣбва да разбирате закона на внушението. А този законъ на внушението изисква чистота на мисъльта. Всѣкога трѣбва да имате чиста и ясна мисъль. Никакво раздвояване на ума! То ще дойде, но не го допущайте да вземе мѣсто у васъ. Въ момента, въ който вие допуснете едно раздвояване,

винаги човѣкъ губи своето равновѣсие. Питамъ: онѣзи акробати, които минаватъ по тънки вѫжета, какъ минаватъ? - Присѫтствие на духа иматъ; онѣзи авиатори, които отиватъ 3, 4, 5, 7, 8 клм. нагорѣ - присѫтствие на духа иматъ. Ама прѣдставете си единъ страхливъ човѣкъ, който ще изгуби присѫтствие, какво ще стане съ него? Разбира се, всичкитѣ авиатори иматъ едно качество: у тѣхъ центърътъ на страха е по-слабо развитъ. Страхливъ човѣкъ авиаторъ не става. Авиаторитѣ сѫ смѣли. Сега нѣкои хора трѣбва да употрѣбятъ много голѣми сили, да не бѫдатъ страхливи. Запримѣръ вие изпитвате страхъ, но трѣбва да турите воля, за да покажете, че не ви е страхъ. Нъкой пѫть ви е страхъ, а се прѣструвате, че не ви е страхъ. Не, вие ще си прѣдставите страха: страхъ ви е, нищо повече. Но нѣма да давате мѣсто на страха си. Въ животинското царство у по-нисшитѣ животни страхътъ си има мѣсто, но единъ човѣкъ, който е тръгналъ по пѫтя, страхътъ често може да го спира. Запримѣръ колебанието отъ какво произтича? - Отъ страхъ.

Та, сега имате да ликвидирате съ всичкитѣ тия наслѣдствени прояви, които се явяватъ въ ума ви. 50% отъ тѣзи прояви сѫ наслѣдствени и по закона на наслѣдствеността вие можете да ги изхвърлите. Какъ? Запримѣръ нѣкой день нѣмате разположение, казвате: „Не ми се учи днесъ.” Какво ще направите? - Седни и учи! -„Ама нѣмамъ настроение!” - Седни и учи! Настроението ще дойде. Седни на масата си, нищо повече! Внушение е то. Законъ на повторение е то. Ти си отлагалъ, отлагалъ и казвашъ: „Нѣмамъ настроение.” Не, ще седнешъ и ще учишъ безъ настроение! Употрѣбете тогава и вие едно внушение, ваше внушение. Да кажемъ, нѣмате разположение да идете нѣкѫдѣ, абсолютно нѣмате разположение. Кажете тогава цѣлъ единъ часъ наредъ: „Ще ида, ще ида, ще ида…” И като повторишъ цѣлъ единъ часъ тѣзи думи най-послѣ ще отидешъ и оттатъкъ ще минешъ. Послѣ, направете другъ единъ опитъ: имате силно желание да идете нѣкѫдѣ, но това мѣсто нѣма да ви ползва никакъ. Кажете тогава така: „Нѣма да ида, нѣма да ида, нѣма да ида…” И нѣма да идете. Слѣдъ като повторишъ една дума, има си извѣстни

числа - 100 пѫти, 200 пѫти, 3-4-5 стотинъ пѫти, туй повторение прѣдставлява цѣлъ единъ цикълъ и около васъ се образува цѣла една сила, която ще даде потикъ да бѫде движението ви за или противъ, т.е. или въ положителенъ или въ отрицателенъ смисълъ, което е за добро.

И тогава азъ казвамъ, въ природата има два метода, съ които тя си служи: когато природата дѣйствува съ своитѣ положителни сили, тя произвежда въ насъ всѣкога негативни състояния; когато природата дѣйствува съ своите негативни сили, тя произвежда въ насъ всѣкога положителни състояния. Туй трѣбва да го знаете. Едно негативно състояние у васъ се дължи на положителнитѣ влияния отъ дѣйствията на природата. Обратния процесъ: когато природата дѣйствува съ своитѣ негативни сили, у човѣка се произвеждатъ положителни състояния.

Какъ ще преведете минусъ съ минусъ и плюсъ съ плюсъ? Човѣкъ и природата могатъ ли да се примирятъ? *(п.ч.)* Когато природата работи, човѣкъ ще възприема, човѣкъ ще плаща. Когато природата стои негативно, тогава тя ще плаща. Взаимообразно ще си дѣйствуватъ. Но всѣкога трѣбва да знаете, когато дойде едно негативно състояние у васъ, природата дѣйствува съ своите положителни сили и тѣ сѫ разумни. Това не е единъ признакъ, че вие сте извънъ законитѣ на природата. Ни най-малко, макаръ че не сте разположени, но трѣбва да знаете факта, че природата дѣйствува съ своитѣ положителни сили и то е за добро. И когато вие сте въ най-добро разположение на духа си, трѣбва да знаете, че природата работи съ своитѣ негативни сили. И въ единия и въ другия случай трѣбва да знаете, че то е за ваше добро. Тогава имаме 1, 2, 3, 4. При 3 и 4 движението трѣбва да мине прѣзъ кръстъ.

	п.	ч.
1)	+	–
2)	–	+
3)	–	–
4)	+	+

И дѣйствително така е, отъ лѣвото полушарие енергиитѣ отиватъ въ дѣсното, и отъ дѣсното полушарие отиватъ въ лѣвото, прѣкръстосване става. Едната страна е негативна у човѣка, а другата е положителна. Но тѣ се мѣнятъ. Изобщо се казва: лѣвата страна е отрицателна, а дѣсната

е положителна. Но често има едно промѣнение на тия сили. Лѣвата рѫка, въ която дѣйствуватъ въобще отрицателнитѣ сили, въ горната си часть на рѫката тя е положител-на, а долната, вѫтрѣшната часть на рѫката *(дланьта)*, тя е отрицателна; дѣсната рѫка, която е положителна по отноше-ние на лѣвата и тя въ горната часть е положителна, а долната *(дланьта)* е отрицателна.

И тогава имате: Л. = +; Д. = − и знаете ли какъ се съеди-няватъ знацитѣ? Пакъ сѫщото прѣкрѣстосване става. Отрицателната часть на рѫката е всѣкога гладка, по нея никаки косми не растатъ, а тази часть на рѫката, дѣто е положителна, тамъ има косми. Двѣтѣ устни сѫ отрицателни, но горната часть на устата е положителна - тамъ се образуватъ мустацитѣ. Тогава горната часть е положителна, а долната е отрицателна.

Чрѣзъ закона на внушение може да се случи слѣдующото: когато природата дѣйствува съ своитѣ положителни сили и вие искате да бѫдете положителни, тогава вие сте въ стълкновение съ природата, тогава се образува триене; тогава ставатъ мозъчни сътресения и тогава хората подлудяватъ. Всѣки, който се бори съ природата, подлудява. И всѣки, който се бори съ Бога, подлудява, нищо повече! Значи, природата не обича ти да се боришъ съ нея. Ти ще отстѫпишъ не отъ страхъ, ти ще използвашъ нейнитѣ сили. Когато тя работи, ти ще почивашъ, а когато тя прѣстане да работи, ти ще започнешъ да работишъ. Слѣдователно, ние не трѣбва да бѫдемъ два положителни знака въ природата. Плюсъ и плюсъ какво даватъ? (-*Отблъскватъ се.*) Е, какво означава отблъскването? Въ какво направление отиватъ силитѣ тогава? Да допуснемъ, тукъ имате двѣ топки *A* и *B*. И двѣтѣ сѫ положителни. Найпърво ще се яви едно желание да се приближатъ *(A_1B_1),* но послѣ пакъ се отблъскватъ; пакъ се приближаватъ, пакъ се отблъскватъ. Какъ ще обясните това явление? (-*Електричеството става разнородно, щомъ се приближатъ двѣтѣ топки, едното електричество*

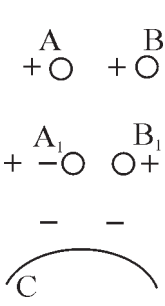

се неутрализира, тогава се отблъскватъ и т.н.) Добрѣ. Тогава, въ първия случай имам[е] и при двѣтѣ топки знака плюсъ *(A, B)*. Въ втория случай (A_1B_1) имаме минусъ и плюсъ - привличатъ се топкитѣ. Послѣ пакъ се отблъскватъ. Кѫде отиде отрицателното електричество? (-*Отрицателното електричество отива въ земята С. И на мѣстото се явява пакъ положително електричество. Топкитѣ пакъ се отблъскватъ*.) Добрѣ. Това е единъ геологически законъ. Промѣни ставатъ и въ клѣткитѣ. Какво отношение има земята къмъ тия двѣ топки? Ние допущаме, че тѣ сѫ съзнателни.

Извѣстни величини вие ги означавате съ минусъ, а други - съ плюсъ. Вземете -5 и +5. Тия двѣ величини равни ли сѫ? *(-Като алгебрични величини не сѫ равни, само по абсолютна стойность, безъ знака, сѫ равни, но иначе не сѫ равни.)* Ако имаме въ термометъръ 5° надъ нулата, едно и сѫщо ли означаватъ? *(Тѣ не сѫ равни величини.)* - Защо?

– Ж
+ М

Прѣдставете си слѣдующето: тукъ имате жена *(ж)*. Тя е негативна въ природата *(-)* и мѫжъ *(м)*, той е положителенъ въ природата *(плюсъ)*. Но тази жена бие мѫжа си и физически го бие и по умъ го бие. Какъ тогава ще си обясните тогава това? Дѣйствително туй е вѣрно, но относително е вѣрно. Сега тия разсѫждения сѫ извънъ науката, тѣ да не ви бъркатъ на вашата наука. Вие трѣбва да ги държите отвънъ. Тѣ сѫ само единъ постороненъ капиталъ, а вие дръжте си вашия капиталъ.

Какъ бихте означили настроението, положително ли е, или отрицателно? Кой е създалъ настроението? Мѫжетѣ или женитѣ? (-*Женитѣ*.) Т.е. подъ думата „жена" разбираме „животъ", подъ „жена" вие ще разбирате живота. Кой е създалъ негативнитѣ сили: животътъ или умътъ? Подъ думата „мѫжъ" ще означаваме винаги ума въ неговата цѣлокупность, а подъ думата „жена" ще разбираме живота въ неговата цѣлокупность. Животъ и жена сѫ близки. Жена и мѫжъ се различаватъ само по едно качество. Жената въобще е символъ на животъ, тъй щото тя не засѣга формулата на сегашнитѣ жени. А положителнитѣ сили сѫ създадени отъ що? Запримѣръ смѣлостьта на какво се дължи? Дължи ли се на човѣшкия умъ?

Отъ какво произтича смѣлостьта? Отъ ума ли? (-*Не отъ ума.*) Хубаво. Думата „интенсивность" на какво се дължи, на ума или на сърцето? (-*На сърцето.*) Правете наблюдения, щомъ мислите и въ васъ има извѣстно безпокойствие, то се дължи винаги на сърцето. Когато сърцето рѫководи, въ мислитѣ винаги има безпокойствие. Когато умътъ работи, тогава има чистота, човѣкъ е тихъ и спокоенъ, невъзмутимъ, тогава човѣкъ се подига.

Ще знаете, когато умътъ работи самъ, човѣкъ всѣкога е тихъ, а когато сърцето рѫководи, човѣкъ всѣкога се намира въ едно състояние тревожно: рѣши едно, смѣни го - все прави и все недоправи. Казва: „Еди колко книги ще прочета, туй ще направя, онуй ще направя", и въ края на краищата нищо не направя. Всѣки день хиляди желания смѣнява, все рѣшава, рѣшава. Послѣ, като го попиташъ: „Защо не го направи", каже, че условия нѣма. Азъ наричамъ сърцето е едно дѣте, което знае само да яде. Ако майка му е сготвила нѣщо, то всичко изяда. Но не е ли приготвила нищо, цѣлия день ще има само цирикане. Такова нѣщо е сърцето. Англичанитѣ го наричатъ: „мѣсто на постоянно безпокойство." Когато дойдатъ тия състояния, ще ги познавате, тѣ сѫ на сърцето. То е дѣтинско състояние, едно дѣтинско своенравно състояние. Отъ нѣща нищо и никакви, които петъ пари не струватъ, нѣкой миналъ и те побутналъ, дигнешъ цѣлъ скандалъ. Дѣтински работи сѫ това. Такова е състоянието на сърцето.

Та, всички трѣбва да се владѣете, т.е. да се не поддавате на такъвъ дѣтински устремъ. Вие ще употрѣбите за сърцето си този примѣръ на циганката, той е много хубавъ за тѣзи състояния. Разболѣло се циганчето, казва: „Мамо, геврече." -„Ще купимъ, мама, ще купимъ." -„Халвица, мамо." -"Ще купимъ, ще купимъ." Че смокини, орѣхи, ябълки… Всичко искало. И тя все му купувала: „Ще купимъ, мама, ще купимъ." Най-послѣ то умрѣло и циганката казала: „Е, мама, отъ всичко поне си хапна." Като дойде едно такова фалшиво желание въ сърцето ви, кажете: „Ще бѫде, ще бѫде", и оставете го тамъ. И като умре вашето циганче, т.е. не да умре, но вашето състояние се трансформира отъ едно въ дру-

го, по-високо. Тогава кажете: „Дѣйствително, всичко постигнахъ", т.е. постигналъ си да трансформирашъ своитѣ желания. Смъртъ значи трансформиране отъ едно състояние въ друго, минаване отъ единъ образъ въ другъ. Не е страшна смъртьта. То не е ограничение, тъй ще схващате вие. И тогава ще бѫдете близо до истината.

Щомъ дойдатъ нѣкои неприятности, вие ще спрете и ще кажете въ себе си: „Ще бѫде, ще бѫде." Тихичко ще го кажете и отминете. Не се противопоставяйте на вашитѣ желания. Голѣма погрѣшка е това. Никога не влизайте въ борба съ себе си. Едно правило ще ви дамъ: Не се бори съ себе си! Какво ще постигнете? Изслушай себе си, добрѣ разсѫждавай и извади поука. Но не се бори! Запримѣръ нѣкой казва: „Това нѣщо нѣма да го направя." Не, не се бори съ себе си, изслушай спокойно, не разрѣшавай въпроса прѣдварително. Туй желание не е твое. Двама души се разговарятъ тамъ, азъ ги слушамъ, мисля си, че това нѣщо е за мене, но си казвамъ: „Нѣма да участвувамъ вѫтрѣ." Че туй прѣди всичко не се отнася до менъ, азъ мога да изслушамъ тия двамата, тѣ може да искатъ да идатъ на разходка, това менъ не засѣга. Ние се вплитаме въ това, като казваме: „Това за менъ не се отнася, азъ това нѣма да направя, или онова ще направя…" Нито едното ще направишъ, нито другото нѣма да направишъ.

Първото нѣщо, ще се борите съ себе си! Но всѣкога обозначавайте своитѣ навици. Щомъ видишъ една погрѣшка, вземи я, поглади я, потупай я, кажи ѫ: „Ти си много добра и ще бѫдешъ тъй добра, нѣма да ми правишъ много пакость." Поговори ѫ мъничко. Тя разбира. И мнозина отъ васъ, които сѫ рѣшавали така: „Азъ това нѣма да го направя", колко отъ васъ сте успѣли въ това отношение? Правили ли сте опитъ! Нѣкой иска да изкорени нѣкой лошъ навикъ отъ себе си. Отъ кѫде ще го изкоренишъ? Този навикъ почти нѣма никакво твое сѫществувание, то е само една илюзия въ вашия умъ. И онзи, който иска да корени отъ себе си своитѣ навици, азъ го уподобявамъ на единъ човѣкъ, на когото лицето е очернено. И той почне да се оглежда въ огледалото и казва: „Е, очисти се, де!" Ще [се] очисти ли нѣкога? - Никога. И вие сега гле-

дате въ едно огледало. Огледалото никога нѣма да очисти черното ви лице. Вие по никой начинъ не може да го изчистите само като се оглеждате. Тогава какво ще направишъ? Ще се разсърдишъ и ще ударишъ огледалото на земята. Ще се очисти ли черното ви лице тогава? Мислите ли, че вашитѣ петна ще се махнатъ, ако счупите огледалото?

Може би туй дегизиране въ дадения случай е потрѣбно за васъ. Да допуснемъ, тебе те гонятъ. Дойде нѣкой и те нацапа хубаво. А така, като си начерненъ, нѣма да те познаятъ. Нѣма ли да се зарадвашъ въ този случай, че си черенъ? Туй дегизиране е по-хубаво въ случая, защо ще го снимашъ отъ лицето си? Туй е по отношение на ония неприятни състояния, които вие може да опитате. Не ги считайте, че сѫ нещастия за васъ. Като станете, ще имате едно неблагоприятно състояние, спрете се и погледнете въ природата. Тогава ще знаете, че въ слѣдующия моментъ ще се смѣнятъ вашитѣ състояния.

И тъй, като станешъ, ще кажешъ така: „Азъ нѣма да се боря съ себе си, но ще бѫда въ хармония съ себе си. Азъ нѣма да бѫда въ противоречие съ природата, но ще бѫда въ хармония съ природата. Азъ нѣма да бѫда въ противоречие съ Бога, но ще бѫда въ хармония съ Бога.” Туй си помисли само. Произнесете тѣзи думи и вижте какъ веднага ще се измѣни вашето състояние. Единъ - два пѫти тихичко кажете на себе си. Така човѣкъ може да създаде въ себе си великъ характеръ. Защото природата сама по себе си е красива.

Въ дадения моментъ вие имате работа съ интелигентни сѫщества около васъ, които сѫ минали около вашия пѫть и го познаватъ много добрѣ. И тѣ сѫ готови да ви услужатъ, като нѣкой виденъ професоръ въ нѣкоя лаборатория какъ помага на студентитѣ си. Правете опити и работете! Ако не излѣзе опита, ще помолите този професоръ да ви покаже какъ се прави опита. Той ще започне да работи съ васъ и ще ви даде всичкитѣ наставления, които сѫ необходими. Той ще рѫководи опита, вие ще работите. Слѣдователно когато вие се намирате въ едно противорѣчие съ живота, ще повикате едно отъ тия разумни сѫщества, които сѫ ваши приятели,

но ще ги слушате. И опита, който правите, ще бѫдете много внимателни. Този опитъ става въ васъ, вие сте една лаборатория, а вашитѣ мисли и вашитѣ желания, това сѫ елементитѣ тамъ. Тъй животътъ е приятенъ, ще повикате професора и така съ всичкото смирение ще внимавате, ще го слушате и ще отбѣлѣзвате всичко, което той прави. Еди кое шишенце на кое мѣсто се намира… Ще отбѣлѣзвате всичко въ книжката си. Трѣбва да бѫдете внимателни къмъ себе си. Къмъ това ще приложите и тази вѫтрѣшна опитность, която ще даде една стабилность на характера ви. Туй ще създаде онова състояние на тази вѫтрѣшна чистота, която е потрѣбна за развитието на ума. Защото има нѣща, които се разбиратъ само при една вѫтрѣшна чистота на съзнанието.

Ако искате да развиете ума си, непрѣменно трѣбва да имате чистота. Не чистота, какво се разбира сега. Чистота въ кръвьта, чистота въ сили, които дѣйствуватъ въ васъ. Чистота, чистота. Значи да не сѫ смѣсени, първични трѣбва да бѫдатъ силитѣ. То значи чисти сили. Съ тѣхъ трѣбва да работите сега. И тия сили хората ги употребѣватъ да се обичаме, да бѫдемъ разумни… Всичкитѣ тия термини трѣбва да се прѣведатъ въ единъ строгъ научен начинъ. Не научен начинъ, защото често науката не може да даде единъ потикъ, но да се направятъ тия нѣща достѫпни за единъ положителенъ животъ, че да добиете една увѣреность въ вѫтрѣшния си жи-вотъ, да знаете, че има единъ законъ, съ който може да се работи.

Сега ще работите съ единъ законъ на внушението въ себе си. Ще кажете тъй: „Ще ида, ще ида, ще ида…; ще се моля, ще се моля, ще се моля…” Вземете редъ отъ тия думи, силни думи и ги повтаряйте много пѫти. Ето какво ще направите прѣзъ тази седмица: ще си изберете една дума за понедѣлникъ, каква дума ще бѫде тя? Той е день на Мѣсечината. Въ вторникъ ще вземете друга дума; въ срѣда - друга; въ четвъртъкъ - друга; въ петъкъ, сѫбота и недѣля ще свършите. За една седмица е това. Вие сами ще си изберете думитѣ. Азъ искамъ да видя какви думи ще изберете. Ще започнете сутринь. Тази избрана отъ васъ дума ще я произнесете 100

пѫти, на обѣдъ - 100 пѫти и вечерь - 100 пѫти. Вие още не сте запознати съ този законъ. Ето какъ ще си изберете думата: ще се спрете тихо и спокойно, нѣма да се колебаете и тъй като се успокоите въ себе си, въ съзнанието ви ще изпъкне една дума, тя е за васъ. И тя ще ви се понрави. Запримѣръ ако съмъ азъ, въ понеделникъ ще кажа: „Ще чистя, ще чистя, ще чистя…" и ще броишъ на пръститѣ си 100 пѫти. Природата обича точностьта. Тя не си играе въ такъвъ случай. И ако ти не произнесешъ 100 пѫти, оставишъ само едно, тя ще те хване за ухото. Ще броите точно 100 пѫти. Но нѣма всички да избирате „чистя". Може да изберете друга дума: „Ще нареждамъ, ще нареждамъ, ще нареждамъ…"; „ще пълня, ще пълня, ще пълня…"; „ще изпразвамъ, ще изпразвамъ, ще изпразвамъ…"; „ще мия, ще мия, ще мия…" По-добрѣ е глаголъ да употрѣбите. Вторникъ: „Ще воювамъ…"; „ще изправямъ…" *(-Ще уча?)* Въ вторникъ не се учи. Тази философия ученицитѣ много добрѣ знаятъ, въ вторникъ не се учи. Т.е. всѣки день си има по нѣколко часа за учене. За вторникъ: „Ще побеждавамъ; ще прѣвъзмогвамъ; ще напрѣдвамъ; ще ставамъ…" Срѣда: „Ще уча, ще уча, ще уча…" и т.н. Всѣки единъ ще си избира по една дума. Седемь думи за прѣзъ цѣлата седмица. И тѣзи думи да сѫ силни въ съзнанието ви. Ще си ги пояснитѣ, ще си ги запишете въ едно тефтерче. Значи, прѣзъ деня всѣка дума ще я произнесете 300 пѫти. Тогава имате седемь деня по 300 пѫти правятъ 2100 пѫти.

Тѣзи сѫ малкитѣ опити, които иматъ добъръ резултатъ, ако ги изпълнявате добрѣ. Тѣ сѫ едно подготовление за голѣмата работа.

9.15 ч.в.

Любовьта ражда доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

IV година
11 школна лекция на
I Младежки Окултенъ Класъ

28.XII.1924 година
Недѣля

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА

Какъ пази човѣкъ своето равновѣсие?

Какъ дѣйствува законътъ на внушението?

Причинитѣ на нашитѣ прояви седятъ въ миналото.

Какво се изисква за равновѣсието.

Всички трѣбва да имаме единъ идеалъ въ живота си.

Влиянията отъ улицата. Послѣдствия.

Трѣбва да ликвидираме съ всички наслѣдствени прояви у насъ.

Когато не ни се учи, то е едно внушение отвънъ. Тогава ще употрѣбимъ и ние едно наше внушение: ще седнемъ и ще учимъ. За да прѣвъзмогнете външнитѣ внушения, вие ще удвоите вашитѣ внушения.

Двата метода въ природата.

Когато природата е положителна, ние трѣбва да бѫдемъ негативни къмъ нея.

Умътъ включва въ себе си качества на чистота, миръ и спокойствие.

Какво нѣщо е сърце?

Какъ да лѣкуваме това състояние на сърцето? Примѣрътъ - циганката.

Едно правило: не се бори съ себе си - изслушай себе си, извади поука!

Огледалото нѣма да поправи нашитѣ погрѣшки.

Не считайте, че нѣкои навици и неприятни състояния сѫ нещастие за васъ.

Тритѣ правила: за себе си; за природата и за Бога.

Професоръ, лаборатория и елементи.

Упражнения за самовнушението. Добритѣ думи. 7-тѣ дена.

НАСОКА И НАПРАВЛЕНИЕ НА ЕНЕРГИЯТА

8.15 часа вечерьта.

Любовьта ражда доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

Размишление.

Прочете се резюмето „Ролята на свръхсъзнанието” и „Прѣдназначението на гръбначния стълбъ”.

Прочетоха се темитѣ „Защо се ражда и умира човѣкъ”.

Тема 11: „Какво зная азъ?” Ще си зададете този въпросъ на себе си и тъй, философски ще отговорите, въ прикрита форма. Какво е казалъ Цезаръ? - „Дойдохъ, видѣхъ и побѣдихъ”. Какво е писалъ на римския сенатъ? - Туй, което той е знаелъ. Ще мислите върху тази тема: „Какво зная азъ”. Сѫществено, което знаете, не какво сте учили и какво сѫ ви казали и какво сте запомнили, а каквото вие знаете. Самата тема е дадена въ най-добрата си форма.

Тема 12: „Тритѣ стѫлба на знанието”.

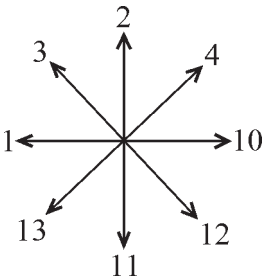

Между тия числа има ли сходство или нѣкакво съотношение? Едно на кое съотвѣтствува? *(- На 10.)* Двѣ на кое съотвѣтствува? *(- На 11.)* Три? - На 12; Четири? - На 13. Добрѣ. Да допуснемъ, че ви се дава изборъ на тѣзи числа, кои ще изберете? Изборътъ е свободенъ, всѣки може да си избере каквото иска. Обаче, има и друго нѣщо. Отъ тия числа не може да изберете които искате. *(-Защо?)* Допуснете, че азъ ви давамъ една малка игла, обикновена, съ която шиете, и ви дамъ едно вѫже по-дебело отъ пръста и ви накарамъ да вдѣ-

нете туй вѫже. Да кажемъ, то е дълго една педя. Може ли туй вѫже да го вдѣнете въ иглата така, както си е? - Не. Значи, изисква се мисъль. Вие трѣбва да разберете вдѣването на туй вѫже. Какъ може да вдѣнете туй вѫже? Ще го разнищите на тънки нишки и така цѣлото вѫже може да го прѣкарате прѣзъ иглата.

Тѣзи числа сѫществуватъ въ природата така наредени. Тѣ се намиратъ и въ живота, но не всѣко число вие може да изберете. Да допуснемъ, вие сте една положителна личность - плюсъ сте и избирате числото едно, ще ви ползва ли този изборъ? *(-Не, защото числото 1 е положително.)* Азъ говоря за живитѣ числа въ природата. Вие като сте положителенъ и числото 1 е положително, то ще произведе у васъ едно неприятно състояние. *(-Ще изберемъ числото 13.)* Още по-лошо: 1, 4, 10, 13 - все сѫ положителни числа. Като дойдете до числото 2, то е съ знака минусъ. Слѣдователно въ дадения случай, щомъ вие сте положителенъ, вие трѣбва да изберете числото 2; щомъ изберете числото 2, може да изберете числото 12. Вече въ 12 вие имате законъ на резултати. Какъ е създадено 12? Числото 12 показва какъ може една положителна енергия да се прѣвърне въ една отрицателна енергия. Туй е законъ - да знаешъ как да прѣвръщашъ силитѣ. Ние имаме 12 мѣсеца, тѣ показватъ единъ кръгъ. За да прѣвърнешъ една енергия и да я използвашъ въ всички нейни проявления, ти трѣбва да направишъ едно обръщение въ 12 зодии. Вие може да изберете 2 и 12, но трѣбва да разбирате закона на 12-тѣ, защото въ 12 първата цифра 1 е положителна, вие ще се сблъскате съ нея и трѣбва да прѣкарате тази енергия въ числото 2, тогава 2-тѣ показва закона, метода и начина, съ който трѣбва да действувате.

Ако трѣбва да говорите, въ дадения случай какъ трѣбва да говорите, кой говоръ е по-хубавъ: остриятъ говоръ или мекиятъ говоръ? (*-Мекиятъ говоръ.*) Отблизо когато говоришъ, мѣко трѣбва да говоришъ, но когато трѣбва да говоришъ на единъ километъръ далечъ, как трѣбва да говоришъ? *(-Високо.)* Тъй че, подъ силно и остро говорене всѣкога се разбира далечно говорене. И докато твоята рѣчь пристигне

на мѣстото, тия вълни на високото говорене отслабватъ и онзи тамъ ги слуша много мекичко. Тъй че, нѣкои хора ни се виждатъ много мекички, защото отдалече говорятъ, а колкото се приближавате къмъ тѣхъ, гласътъ имъ става по-силенъ и вие казвате: „Грубо говори.” Рекохъ, тогава много наблизо сте дошли. Та и въ природата често нѣкои отъ нейнитѣ тонове, които тя издава, сѫ силни, а други - слаби. Азъ говоря за тоновετѣ на природата. Нѣкой пѫть природата ни говори отдалечъ. Тогава тя е много тиха, нѣжна се показва, но тогава ние не трѣбва да измѣняме своята дистанция; а нѣкои отъ нейнитъ тонове, за да ги чуемъ, трѣбва да сме много близо до нея. Тогава тя ни се вижда странна. Та, рекохъ, има такива състояния и въ природата.

Числото 1 е положително, показва насока, отдѣто идатъ енергиитѣ; 2-тѣ показва насока накѫдѣ отиватъ енергиитѣ; а 3-тѣ какво показва? - Показва работата, която тия енергии сѫ извършили въ дадения случай. Какъ ги наричате вие тия числа, срѣднитѣ числа? *(-Неутрални числа.)* Да, числа, които не сѫ нито на едната страна, нито на другата страна. Разбира се, само едно неутрално число можете да го турите за дирекъ, за подпора, тѣ не се местятъ. И всичкитѣ устои на живота сѫ съградени все отъ тия числа - неутрални числа.

Въ всѣка една година знаете ли кои дни сѫ положителни, кои дни - отрицателни и кои - неутрални дни? Онѣзи отъ васъ, които разбиратъ астрология, трѣбва да прѣгледатъ малко колко дни има въ годината положителни, колко отрицателни и колко неутрали. То е само една малка забава, едно упражнение, гимнастика на ума.

Въ окултната наука се изискватъ нѣколко условия *(сили)* отъ ученика. Първо, той трѣбва да има не само една силна воля, но благородна и устойчива и разумна воля. Само тогава може да се прояви волята му. Понеже, каквато и да е сила, съ която ученикътъ работи въ дадения случай, отъ него се изисква да има такава една воля. Тогава, той [е] като единъ чукъ, а знаете че всѣки единъ чукъ само въ една силна и разумна рѫка, може да произведе приятенъ ефектъ. Иначе, този чукъ може нѣкой да го взѣме отъ рѫката ти и да ти раз-

бие главата, нищо повече. Чукътъ въ слабата рѫка или каквато и да е сила въ рѫката на единъ слабъ човѣкъ е за него въ ущръбъ.

Ние виждаме въ съврѣмената култура мнозина, на които умоветѣ сѫ неприготвени. Като добиятъ малко знания, това знание не ги ползва, то става за техенъ ущръбъ. Ще се стремите въ вашето съзнание да се кали вашата воля, да бѫде силна, разумна и устойчива. И следъ туй ще прилагате при изправлението на нѣкои ваши минали погрѣшки. Всинца имате погрѣшки: лични и унаслѣдени погрѣшки. Нѣкои отъ тия погрѣшки се виждатъ, нѣкои не се виждатъ. Нѣкои се знаятъ, нѣкои не се знаятъ.

Та, съ волята си постоянно трѣбва да работите като единъ скулпторъ надъ себе си, понеже отъ тази работа ще зависи благото на вашия животъ. За да може да прѣкарате единъ разуменъ животъ на земята, да бѫдете по възможность щастливи, непрѣменно човѣкъ трѣбва да има силна воля. А силната воля е всѣкога разумната воля. Въ туй отношение вие трѣбва да изучавате математиката. Всички трѣбва да бѫдете не математици, но да мислите математически, то е нѣщо точно опрѣдѣлено. Нѣкой може да каже: „Може и по другъ начинъ.” - Не. Въ математиката не могатъ да бѫдатъ нѣщата и тъй и тъй. Единицата, тъй както е поставена, не може да я замѣните съ друго число. Тя е единица, нищо повече. Може да турите другъ символъ, но като количество, като сила, вие не можете да я замѣните съ нищо друго въ дадения случай. И слѣдъ туй трѣбва да си служите съ геометрията. Всѣкога трѣбва да прѣвръщате математическитѣ величини въ геометрически форми, въ най-красивитѣ геометрически форми. Безъ това вашата воля ще бѫде всѣкога слаба.

Запримѣръ какъ може да уякчишъ волята си? Да кажемъ, страхъ те е отъ мечка. Ето единъ умственъ начинъ за уякчаване на волята: нѣма да отидешъ въ гората при мечката, че да изгубишъ и ума и дума, но ще си представишъ, че тя иде в къщата ти. Мислено това ще става. И ти ще се постараешъ да я погладишъ по главата. Това е вече единъ опитъ

и този страхъ, който естествено те обладава, постепенно ще почне да се самовъзпитава. Или нѣкой пѫть те е страхъ отъ сиромашия. Представи си, че ти си богатъ човѣкъ, имашъ 10 милиона, имашъ замъкъ, къща, градина, всичко това на твое разположение; после, представи си, че почнете да изгубвате това-онова, станете последенъ голакъ, нѣмате нито петь пари и се стремете да бѫдете спокоенъ, като ходите при другитѣ хора да не губите равновесието си. Всичко това мислено ще става. Туй е едно хубаво упражнение на ума. Ако вие това мислено не можете да направите съ пълно съзнание… Това сѫ маневри въ живота. Като дойде действителния животъ, да се не уплашите тогава. Военнитѣ нали преди война правятъ такива маневри - приготовляватъ се, че като стане война, да бѫдатъ подготвени. И окултния ученикъ трѣбва да прави много маневри, за да може да кали своята воля. Туй, отъ което най-много те е страхъ, правѹ маневри въ ума си, за да регулирашъ този страхъ.

Запримѣръ много се гневите. Представете си, че нѣкой дойде и ви обиди и мислено се постарайте да се не разгневите, вижте какво ще изпитате; тѣ сѫ много приятни упражнения. Тѣзи упражнения може да ги правите, когато нѣма съ какво да се занимавате. Когато има да учите нѣма да правите тия упражнения, но следъ като се изморите, учили сте 2-3 часа наредъ, седнете тогава за половинъ часъ или за 20 минути и направете такова едно упражнение. Следъ туй вие ще се усетите освеженъ и при това ще придобиете нѣщо. На всички ви препоръчвамъ тия упражнения да ги правите, тѣ сѫ много ефикасни. И безъ това ще ви посрещнатъ много повече спънки въ живота отколкото сега, тъй поне ще ги посрещате по-спокойно, щомъ разбирате закона. Сега, какъ разбрахте темата на разговора тази вечерь? Кой отъ васъ доброволно ще ми разправи съ свои думи какво е разбралъ?

Най-първо ще направите подготовката, а после опита ще дойде отъ само себе си. Да кажемъ, страхъ ви е отъ змия. Какъ да премахнете този страх? Ще хванете нѣкоя умрѣла змия и като свикнете съ нея, ще дойдете да опитате какъ може да хванете и живата змия. Така ще добиете известна

опитность. *(-Ако ни ухапе?)* Вие ще вземете единъ чаталъ и съ него ще я натиснете за главата и после пакъ ще я пуснете. Ще ў кажете: „Азъ съмъ малко страхлива, затуй правя този опитъ, искамъ да се не плаша." Това е за ученичка, пъкъ ако е ученикъ, и той може да каже сѫщото, че е малко страхливъ и иска да се не плаши. Но най-първо умствено ще направите този опитъ. Когато дойде човѣкъ да прави положителни опити, трѣбва да бѫде много внимателенъ, защото нѣкой пѫть може да пострада. Змиитѣ сѫ много сръчни и тамъ човѣкъ трѣбва да бѫде много пъргавъ да се запази. Хитри сѫ змиитѣ, не сѫ тъй както вие мислите.

Сега това е само за изяснение. Тѣ сѫ упражнения, които много добре дѣйствуватъ, благотворно дѣйствуватъ, при това служатъ за едно каляване на мисъльта. Нѣкой пѫть се насъбиратъ все отрицатлни мисли, почнатъ да те безпокоятъ. Седни, направи опитъ да не те е страхъ. Запримѣръ нѣкои отъ васъ ви е страхъ отъ паякъ, други отъ жаба, отъ мишка, отъ пиявица, всеки човѣкъ все има нѣщо, отъ което се бои.

Сега, за говора отъ близо и говора отъ далече. Когато отъ близо иде гласътъ, той е отъ сърдце, пъкъ щомъ нѣкой говори само за недостатъцитѣ на хората, той е отъ далечъ. Но има и другъ случай: вие сте банкеръ, давате пари на заемъ съ лихва, който иска пари, говори тихичко, после може и банкеринътъ да говори тихо: „Ти смѣткитѣ направи ли?" Казвашъ: „Ще почакамъ малко, следъ нѣколко дена." Той си има пари, но понеже не знае дали ще може да ви кредитира, казва: „Следъ нѣколко деня", а въ сѫщото врѣме праща агенти да види имате ли имущество, за да се осигури. Това все тихо се говори. Това говорене не е отъ сърдце. Това е говорене отъ далече. Хора, които говорятъ отъ далечъ, тѣ не сѫ хора на сърдцето. Щомъ единъ човѣкъ ти прави добро съ нѣкаква замисъль, той отдалечъ ти говори. Пъкъ, когато се прави едно добро, безъ ние да очакваме каквото и да е благо, а просто, че това е една Божествена постѫпка, такъвъ човѣкъ отъ близо ти говори. Въ такъвъ случай ти правишъ едно добро, вървишъ и самъ се радвашъ на постѫпката, безъ да имашъ въ ума си нѣкаква облага.

Трѣбва да правите разлика между вашето естество и вашето съзнание, вашето азъ. Защото въ естеството на човѣка има много силни неорганизирания, т.е. много сили, които не зависятъ отъ васъ. Има нѣкои прояви, които сѫ волеви - отъ васъ зависятъ, а има извѣстни дѣйствия въ вашия организъмъ, които не сѫ волеви движения - които не зависятъ отъ васъ. Напримѣръ биенето на сърдцето не е единъ волеви актъ. Какъ се наричатъ тия движения? *(-Автономни.)* Когато ние казваме, че нѣкои нѣща можемъ да ги направимъ, подразбираме тия волеви движения, а има нѣща, които вие не може да направите. Запримѣръ има нѣща, които ако изискватъ отъ васъ, въ дадения случай сѫ невъзможни. Ако ви кажа да пренесете Витоша отъ едно мѣсто на друго, това е невъзможно сега за васъ или да ви кажа да прѣхвръкнете отъ Земята на Мѣсечината. Значи, изискватъ се нѣща невъзможни, а има нѣща възможни за васъ въ дадения случай.

При сегашнитѣ условия, когато говоримъ за воля, трѣбва да знаемъ, че има единъ кржгъ на дѣйствия, които сѫ възможни, волеви движения сѫ тѣ, пъкъ има и единъ другъ външенъ кржгъ на дѣйствие, тѣ сѫ условни засега, тѣ не зависятъ отъ васъ. Тъй щото, когато говоримъ за волеви нѣща, разбираме тия, които сѫ подъ контролъ на нашата воля. А другитѣ нѣща сѫ подъ волята на други сѫщества, по-високи отъ насъ сили, които не се подчиняватъ на насъ, а се подчиняватъ на други сѫщества. Така ангелитѣ разбиратъ законитѣ на растителното царство, но ангелитѣ не разбиратъ живота на животинското царство. Единъ ангелъ не може да произведе живота на животинското царство, не може да направи една коза, напримѣръ. Тамъ архангелитѣ, тѣ владѣятъ този законъ. Тъй щото, всички сѫщества споредъ своята разумность и възможность. Ангелитѣ и тѣ си иматъ свой районъ на дѣйствие. Разбира се, въ сравнение съ човѣшкия, той е много по-обширенъ, но въ сравнение съ по-възвишенитѣ отъ тѣхъ сѫщества и тѣхната дѣйность е ограничена.

Слѣдователно ние, като завладѣемъ тия волеви дѣйствия, всичкитѣ сили, вложени въ нашето естество, тогава ще пристѫпимъ къмъ възможноститѣ на този, външния

крѫгъ. Въ окултната наука сѫществуватъ и други методи, разумни методи разбира се, за проява на волевата сила.

Да направимъ едно упражнение: *(Всички прави.)*

Лѣвата рѫка право надолу, дѣсната рѫка настрани. Дѣсната рѫка слиза върху китката на лѣвата рѫка. Дѣсната рѫка прави движение по лѣвата рѫка нагорѣ, надъ главата, въ дѣсно, настрани и надолу. Когато се прави това упражнение, произнася се слѣдната формула: „Азъ мога да направя всичко, което моятъ умъ ми продиктува."

Сѫщото упражнение съ движение на лѣвата рѫка и слѣдната формула: „Азъ мога да направя всичко, което моето сърдце ми продиктува."

Туй упражнение е приятно за концентриране. Формулкитѣ може да произнасяте и мислено. Тогава е за концентриране. А ако ги произнесете гласно - тогава е за усилване. Тѣзи упражнения сѫ необходими за владането на мускулитѣ, при това съ тия движения вие подобрявате вашето кръвообръщение.

Туй упражнение ще го употрѣбявате за 10 деня. Но законътъ е слѣдующия: нѣма да употрѣбявате двѣтѣ едноврѣменно. Щомъ сте падналъ духомъ, тогава ще употрѣбите първото упражнение *(движение съ дѣсната рѫка).* Понеже то е активно, ще прѣвърне вашата пасивна енергия. Щомъ пъкъ се усѣщате много енергиченъ, тогава ще употрѣбите второто упражнение *(съ движение за лѣвата рѫка).* То ще урегулира вашитѣ набрали енергии. Тъй че въ разстояние на 10 деня всѣки единъ, споредъ състоянията си, ще употрѣбява или едното или другото упражнение. Ще спазвате единъ законъ. Тѣзи упражнения ще ги правите докато ви е приятно, щомъ не ви се прави вече, спрете. Въобще движенията, които ставатъ съ дѣсната рѫка, сѫ по-ефикасни, помощни. А движенята съ лѣвата рѫка ние употрѣбяваме само, за да възстановимъ едно равновѣсие.

Сега, друго едно упражнение: Прави. Рѫцѣтѣ хоризонтално настрани. Затворете очитѣ си. Концентрирайте се нагорѣ. Тъй затворете рѫцѣтѣ си надъ главата като единъ триѫ-

гълникъ. Концентрирайте се. Разтворете рѫцѣтѣ си и ги дръжте малко хоризонтално. Снемете рѫцѣтѣ си долу.

Любовьта ражда доброто!
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

IV година
12 школна лекция на
I младежки окултенъ класъ
4.I.1925 година
Недѣля 8 ч.в.
София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА

Тема 11 „Какво зная азъ”.
Тема 12: „Тритѣ стълпа на знанието”.
Взаимность на числата (отношения).
Мекиятъ и високиятъ говоръ.
Говоръ отблизо и говоръ отдалече.
Насока и направление на числата.
Неутрални числа.
Каква трѣбва да бѫде волята на окултния ученикъ.
Силниятъ чукъ въ силната рѫка.
Трѣбва да изнесемъ живота въ математически величини, а математическитѣ величини - въ геометрически форми.
Умственъ начинъ за уякчаване на волята.
Умствени маневри.
Двата крѫга на дѣйствия:
волеви - зависещи отъ насъ, и външенъ крѫгъ на дѣйствие, независещи отъ насъ.
Двѣтѣ упражнения - двѣтѣ формулки.

КВАДРАТУРАТА НА КРѫГА

Любовьта ражда доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

Размишление.

Прочете се резюмето: „Защо се ражда и умира човѣкъ.”

Прочетоха се темитѣ: ”Произходъ на съзнателнитѣ и несъзнателни движения”.

Коя е най-близката цѣль за човѣка? Какъ бихте отговорили на този въпросъ? Другъ единъ въпросъ: Кое е най-хубавото нѣщо въ живота? (-*Слънцето.*) Хубаво ли е Слънцето? (-*Небето.*) За всѣки единъ ще бѫде най-хубавото туй, което въ дадения моментъ му липсва.

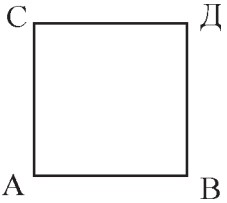

Сега ще ви задамъ единъ философски въпросъ: защо Питагоръ е искалъ да намѣри квадратурата на крѫга, какви сѫ били неговитѣ съображения? И защо въ окултната наука се стремятъ да намѣрятъ квадратурата на крѫга? Защо искатъ да опрѣдѣлятъ туй, което не може да се опрѣдѣли? (-*Като проблема на геометрията това е невъзможно, това е символъ на алхимията.*) Да допуснемъ, че квадрата, това е една проекция, имате четири точки, които сѫ проектирани отъ нѣкѫдѣ отъ пространството къмъ дадена плоскость.

Прѣдставете си, че тѣзи четири точки АВСД въ квадрата сѫ проекции. Може да сѫ проекции на подсъзнателни сили, на физически сили, пъкъ може да сѫ проекции и на съзнателни сили. Тогава какви ще бѫдатъ резултатитѣ на всѣка една страна, на всѣка една точка. Ще бѫдатъ ли резултатитѣ еднакви, напримѣръ на проекцията А и на проекцията В? Нали всѣка една линия показва възможности на тази

проекция. (-„*А" има само двѣ възможности: отъ А къмъ В и отъ А къмъ С.*) Възможноститѣ на проекцията А и възможноститѣ въ проекцията В еднакви ли ще бѫдатъ? (-*Количествено те сѫ еднакви.*) Да допуснемъ, че А е единъ изворъ, В е другъ изворъ въ природата. На единия изворъ е построено едно динамо да освѣтлява града, на другия изворъ е направена една воденица. Количествено водата на изворитѣ е еднаква, но разумнитѣ сили, които използватъ тия сили, не сѫ еднакви. Слѣдователно резултатитѣ имъ нѣма да бѫдатъ еднакви. Разумностьта зависи отъ широкото използване на външнитѣ сили.

Да допуснемъ, че този квадратъ е образуванъ отъ четири рѣки. Тѣзи рѣки сѫ еднакво голѣми по дължина и равни по количество на водата си. Едната е на сѣверния полюсъ, другата - на умѣрения, а третата е въ самия екваторъ. Еднакви ли ще бѫдатъ резултатитѣ на тия рѣки? (-*Течението на водата ще бѫде различно.*) Сега ще ви кажа азъ какво показва квадрата. Той е единъ законъ, че въ четири поколѣния може да се изправи една погрѣшка. Квадратътъ е мѣрка, която показва, че въ четири поколѣния една погрѣшка трѣбва да се изправи. Този е законътъ на квадрата, съ който може да се разрешатъ погрѣшкитѣ. Може още при линията АВ да изправишъ погрѣшката си; ако изгубишъ този случай, тогава при линията ВД или АС и ДС е послѣдния прѣдѣлъ за изправяне на погрѣшката. По-нататъкъ не може да иде тя. Всѣка една погрѣшка трѣбва да се изправи въ четири поколѣния, нататъкъ не може да мине тя.

Слѣдователно щомъ напишете квадратъ ще знаете: той всѣкога означава, че погрешкитѣ ви трѣбва да се изправятъ въ четири поколения, нищо повече! Туй е вѫтрѣшната страна за значението на квадрата. Разнитѣ проекции въ квадрата показватъ начини, смекчаващитѣ условия, чрѣзъ които може да изправите погрѣшкитѣ си. Вашитѣ мисли, чувства и дѣйствия, това сѫ силитѣ, съ които може да манипулирате при изправяне на погрѣшката.

Когато Питагоръ е нанасялъ квадрата въ окрѫжността и е искалъ да намѣри квадратурата на крѫга, той е искалъ

да намѣри условията, при които общия животъ въ дадения случай въ колко поколѣния може да се изправи. А само когато впишете квадрата въ кржга, тогава може да опрѣдѣлите въ първото, второто, третото или четвъртото поколѣние ще се изправи погрѣшката. *(Сега тѣ го схващатъ дали може да се изрази лицето на кржга съ точенъ квадратъ, а то е невъзможно.)* Всички тия четири проекции може ли да се слеятъ въ една? (*Ако подложимъ квадрата на бързо движение, той ще се слѣе въ права линия, а правата линия при бързо движение, ще се слѣе въ една точка.*) Значи, възможно е само при бързината на свѣтлината. За да се изправи една погрѣшка, това зависи отъ духовностьта на човѣка. Ако единъ човѣкъ е високо духовенъ, още въ първото поколѣние може да изправите погрѣшката си.

Да допуснемъ нѣкой пжть, че между бѣлата и черната раса стане прѣкржстосване: може майката да е от бѣлата раса, а бащата - отъ черната. Понеже бѣлата раса е по-силна, слѣдователно има възможность да се родятъ повече бѣли дѣца, отколкото черни. Но все пакъ въ едно поколѣние ще се прояви и бащата, а може още и въ първото поколѣние да се родятъ черни дѣца, ако не, тогава въ второто, въ третото, ако и тогава не, тогава въ четвъртото непрѣмѣнно ще се роди едно черно дѣте и ще се свърши въпросътъ. Слѣдователно квадратътъ е необходимъ за поправянето на извѣстна погрѣшка.

А пъкъ добритѣ нѣща, за да се реализиратъ, за тѣхъ вече не е необходимъ квадрата. Доброто се изразява съ кржга. Тамъ прѣдѣлътъ е по-голѣмъ, изискватъ се 25000 години, за да реализирашъ едно добро. Т.е. ако въ първото поколѣние не може да реализирашъ едно добро, въ второто, третото, четвъртото… хиляда поколѣния докато минатъ, все имашъ възможность, за да реализирашъ едно добро. Значи и слѣдъ 1000 рода пакъ ще ти се даде условие да направишъ едно добро. Значи виждате възможностьта колко е широка тукъ. То вече не разбира обектно добро, а идейно добро. Напримѣръ искашъ да направишъ едно добро нѣкому, да се жертвашъ за нѣкого или да посвѣтишъ живота си за нѣкого. Ако въ

първото поколѣние не можешъ да го направишъ, тогава въ второто, третото… слѣдъ 1000 поколѣния ти пакъ ще имашъ възможность да реализирашъ това твое замислено добро. Такъвъ голѣмъ е срокътъ, въ който ти имашъ възможность да направишъ това добро. Значи, замисленото добро е валидно прѣзъ всичкото това врѣме.

Какво е отношението: въ първия случай имате 1:4, а въ втория - 1:1000. Значи, злото работи само въ единъ свѣтъ, а доброто работи едноврѣменно въ три свѣта. *(1000 всѣка нула прѣдставлява единъ свѣтъ.)* Когато погрѣшкитѣ засѣгатъ само физическия свѣтъ и затуй всѣки единъ грѣхъ засяга само тѣлото и тогава, когато човѣкъ пострада малко, всичко се ликвидира. А за доброто има по-голѣми условия - то се проектира въ нѣколко свѣта. Широкъ просторъ има за доброто. Човѣкъ, който иска да направи едно добро, може да започне отъ физическия свѣтъ и да иде чакъ до причинния свѣтъ и тамъ да направи туй добро, когато грѣшникътъ не може да направи своето зло отъ духовния свѣтъ. А този, който прави добро, може да направи доброто въ нѣколко свѣта, затуй силата на доброто е мощна. И затуй единъ добръръ човѣкъ е равенъ на хиляда лоши хора. Ако хиляда души направятъ хиляда злини и единъ добръръ човѣкъ направи едно добро, туй добро е равно на хиляда злини, то ги унищожава. А сега, нѣкои мислятъ, че злото е по-мощно. Количествено е по-мощно, но по своята интенсивность, доброто всѣкога ще вземе надмощие, понеже то го прониква. Затуй не трѣбва да се обезсърчавате, когато дойде злото, ще знаете, че то е само на кората.

Сега вие се учудвате, понеже не вѣрвате въ туй учение. Вие още не може да го разберете. Най-първо човѣкъ казва: „Какъ мога да повѣрвамъ?" Но ти трѣбва да допуснешъ нѣщата и слѣдъ това ще почнешъ да работишъ [върху] тѣхъ. Туй е законъ въ математиката, като една аксиома ще работишъ съ тази величина. Най-първо ще допуснешъ нѣщата и после ще работишъ. Тъй е, нѣкои нѣща непременно трѣбва да ги допуснете, за да ги разберете после. Не мисле-

те, да се съмнѣва човѣкъ, това не е наука. Ще знаете: пѣрво нѣщата трѣбва да се допуснатъ и после, туй което сте допуснали, непременно ще работите върху него. Така пѫтьтъ е безопасенъ. Ако само допуснешъ нѣщата и не работишъ върху тѣхъ, тогава може да се изложишъ на изкушение. Запримѣръ ти допущашъ, че можешъ да станешъ музикантъ и почнешъ да работишъ въ това направление: пѣешъ, свиришъ и най-после станешъ музикантъ; допуснешъ, че можешъ да станешъ художникъ. Като допуснешъ това, ти почнешъ вече да работишъ въ това направление и ще постоянствувашъ дотогава, докато ти реализирашъ това, което си допусналъ.

Но не всичко човѣкъ може да допуска. Едно ограничение ще ви дамъ: Допущатъ се само разумнитѣ нѣща! Защото, ако допуснешъ известна аксиома, това е все нѣщо разумно. Има известенъ законъ вѫтрѣ въ природата: ти не можешъ да допускашъ въ себе си туй, което не е разумно. Запримѣръ, не можешъ да допуснешъ, че човѣкъ съ праздна глава, безъ мозъкъ може да мисли. Празднa глава като чутура и да може да мисли, туй разумниятъ човѣкъ не може да го помисли. Единъ глупавъ човѣкъ тия нѣща може да ги прѣдполага, но единъ уменъ човѣкъ никога не може да допусне, че празднa глава може да мисли. Послѣ, разумниятъ човѣкъ никога не може да допусне, че на ледъ може да расте жито и разумниятъ човѣкъ никога не може да помисли, че може да се съгради една кѫща върху окото. Глупавиятъ човѣкъ може туй да го допусне, но разумниятъ човѣкъ никога не може да допусне това. Има нѣща, които законитѣ на разума не ги допускатъ. Туй можешъ да го помислишъ, но да го допуснешъ не можешъ. Има по-висши сѫщества, които ще ти кажатъ, че туй, което си намислилъ, ти не можешъ да го допуснешъ. Не ти позволява това. Затова и въ свѣта ние можемъ да оперираме само съ известни сили, които сѫ разумни.

Запримѣръ често казвате: „Азъ мога всичко да направя.” Е, какво разбирате подъ: „Азъ мога всичко да направя?” Ще турите едно малко ограничение. Самото изречение не е

пълно. Липсва му нѣщо. „Азъ мога да направя всичко, което е разумно!" Така изречението е пълно, а: „азъ мога всичко да направя", така говорятъ само хора, които не разбиратъ законитѣ. Въ себе си ти ще кажешъ: „Азъ мога да направя всичко, което е разумно." Тогава законътъ работи отлично. И Писанието казва: „Просите и не получавате." Защо? Защото глупаво просите, глупаво говорите. Казва нѣкой: „Азъ казахъ, че всичко мога да направя." Всичко не можешъ да направишъ. На окото си кѫща можешъ ли да съградишъ, въ въздуха палатъ можешъ ли да издигнешъ, цѣлата земя отъ диамантъ можешъ ли да направишъ? Ще ми каже нѣкой: „Всичко мога да направя!" Като казваме „всичко" трѣбва да разбираме онова, което е разумно, което е въ кржга на нашия животъ и въ неговитѣ възможности. Така като разбираме, законитѣ сѫ вѣрни, тогава вече можешъ да дѣйствувашъ и разумно да работишъ.

Въ съвременния свѣтъ коя мисъль е по-силна у хората: че сѫ лоши или сѫ добри? Нѣкои казватъ: „Ние сме добри хора"; други казватъ: „ние сме лоши хора." Коя мисъль преобладава сега повече? (-*Че сѫ лоши*; -*Че сѫ добри.*) Защото и думата лошъ нѣкои я употрѣбяватъ въ смисъль, че сѫ добри. Нѣкои хора, когато искатъ да се похвалятъ, казватъ: „Азъ съмъ лошъ човѣкъ", а подразбира въ сѫщото врѣме, че е добъръ човѣкъ. Другъ казва: „азъ съмъ добъръ човѣкъ" и подразбира, че само въ известни случаи е добъръ. Трети казва: „Азъ съмъ отъ много добритѣ хора", т.е. разбира въ известни условия съмъ добъръ. Ще се стремите всѣкога къмъ единство на мислитѣ си. Първото нѣщо: всѣкой единъ отъ васъ трѣбва да се научи този законъ - единство на мисли.

Запримѣръ кажа ти тъй: „Ти мислишъ много добре." Права ли е тази мисъль? Въобще е права, но съ тази мисъль ти нищо не можешъ да извършишъ. Или нѣкой ти каже: „Ти много добре мислишъ", и ти повѣрвашъ въ това и се зарадвашъ. Питамъ: ти на правата посока ли си? Значи, ти досега не си вѣрвалъ, че право мислишъ, а туй, което отъ сега започвашъ да вѣрвашъ, вѣрно ли е? Ето какъ азъ гледамъ на

въпроса: седимъ двама въ тъмна стая, държимъ една книга и не можемъ да четемъ. Рекохъ: „Чети!” - „Не мога да чета.” Ти ми казвашъ: „Чети ти!” -„И азъ не мога да чета.” И двамата не можемъ да четемъ, дали сме невѣжи и двамата, та не можемъ да четемъ? Но, отварямъ свѣщьта и казвамъ: „Чети!” Ти четешъ. Какъ стана това? Нима за толкова кратко врѣме ти научи да четешъ? Ти казвашъ: „Чети ти сега!” И азъ чета. И двамата можемъ да четемъ. Свѣтлината ли направи насъ да можемъ да четемъ? Тя ли създаде у насъ възможностьта да четемъ? Да четемъ, това е възможность у насъ. Ние знаемъ това. А свѣтлината, това е само едно условие, да можемъ да проявимъ тази наша възможность.

Слѣдователно когато нѣкой казва: „Ти право мислишъ”, какво изразява това? Той иска да каже, че нѣкѫдѣ добрѣ схващашъ въпроса. Той подразбира: „У тебе има свѣтлина, ти можешъ да четешъ.” Въ твоята кѫща има свѣтлина, отвори книгата си и чети. Туй трѣбва да го разберете. Ако искате да знаете, въ свѣта има само едно Сѫщество, което може да мисли - Той е Богъ. А всички други йерархии и сѫщества изразяватъ само туй Великото безличното. Ние изразяваме само Божиитѣ мисли. И ако ти кажешъ, че ти мислишъ, не си на правата посока. Само Богъ мисли, а ти изразявашъ Божията мисъль. Богъ всѣкога мисли право, въ Него нѣма крива мисъль. Слѣдователно азъ трѣбва да кажа въ себе си: „Подъ тази свѣтлина, която Богъ ми дава, азъ мога да мисля.” Или мога да кажа: „Въ мене Богъ мисли право.” За себе си ще го кажа това: въ мене Богъ мисли право, нищо повече. Това за себе си ще го кажа. И когато нѣкой пѫть вие кажете: „Азъ мога да мисля право”, то има двояко значение. Ако вие подразбирате проявлението на великия безличенъ законъ, който се проявява навсѣкѫдѣ, тогава е право, но ако вие разбирате своето индивидуално и лично сѫщество, вие сте на кривата посока.

Слѣдователно ако схващате себе си като едно разумно сѫщество, което изразява правата Божествена мисъль и вие подразбирате туй Великото въ васъ, то е другъ въпросъ, но

ако вие схващате, че човѣкътъ мисли право, вие сте на кривата посока и нѣма да се мине дълго врѣме, ще видите, че вие не може да мислите право. Запримѣръ вземете сега найвиднитѣ математици, които разбиратъ математиката съ точность, изчислили ли сѫ колко е разстоянието между Земята и Слънцето и съ колко милиметра разлика? Азъ имъ турямъ половинъ метъръ разлика. Изчислили ли сѫ тѣ тъй, че азъ да съмъ сигуренъ, слѣдъ като пѫтувамъ толкова врѣме, да съмъ до Слънцето съ разлика само 1 см. И да прѣкрача, да стѫпя на Слънцето? Така ли е? Ако е така, ще кажа: „Много е права тѣхната смѣтка." Ама че окултисти сѫ изчислили този въпросъ: колко е разстоянието отъ Земята до Слънцето и това е рѣшено по единъ опитенъ начинъ. Тѣзи адепти, които излизатъ отъ тѣлото си, тѣ сѫ ходили до Слънцето, иматъ си своя мѣрка и колко врѣме имъ взема да идатъ до тамъ, това го знаятъ много точно; и какви промеждутъци има въ пространството - опирни точки, и това тѣ знаятъ. Защото това пространство, което трѣбва да се мине отъ Земята до Слънцето, не е само тъй празно пространство. (*-Какво има тамъ*?) Има 1001 нощъ. Чудесии има, че като мине човѣкъ отъ тамъ да се очуди.

Всичко може да се изчисли въ свѣта. Съврѣменната наука си служи съ други методи, но за въ бѫдеще ученитѣ хора отиватъ вече къмъ тия, новитѣ методи, тѣ започватъ да изучаватъ окултнитѣ методи и за въ бѫдеще ще иматъ поправилни мѣрки. Разбира се, сегашната математика се отнася повече за Земята. Тя си има своето приложение за изчислението, за пѫтищата, за движението и отклонението на планетитѣ, слънчевитѣ системи, т.е. математицитѣ се домогватъ постепенно до по-нови методи. То е едно упражнение за тѣхъ. Това сѫ задачи, които тѣ има да разрѣшатъ и нѣма да имъ ги разрѣши никой другъ. Великитѣ учители знаятъ колко е отъ тукъ до Слънцето, но тѣ не бива да имъ го кажатъ. Тя е една задача, която тѣ сами трѣбва да разрѣшатъ. Разбира се, най-първо се изучаватъ малкитѣ мистерии, изучава се вѫтрѣшното устройство на земята какво е, слѣдъ като свър-

шатъ това, тогава ще се занимаятъ съ вѫтрѣшната страна на математиката и геометрията и слѣдъ туй се пристѫпва къмъ великитѣ мистерии на Слънцето. Тогава изучаватъ какво е разстоянието до Слънцето. Да знаешъ колко има отъ Земята да Слънцето, това е единъ лозунгъ, паролъ, ще го дадешъ, то значи: знаешъ една мистика, знаешъ нѣщата тъй, както сѫ въ природата.

Щомъ произнесете тази дума, веднага природата ще ви отговори. Щомъ почнешъ да говоришъ на езикъ на природата, тя веднага обръща внимание на тебъ, но щомъ не говоришъ на нейния езикъ, тя си мълчи, не обръща внимание. Затуй, когато пристѫпимъ къмъ законитѣ на природата, трѣбва да бѫдемъ крайно внимателни при изучаването на нейния езикъ. Тя е много строга, нейниятъ езикъ е крайно прецизенъ и по форма и по съдържание и по смисълъ.

Запримѣръ индуситѣ иматъ редъ методи, които сѫ придобили въ много поколѣния. Тѣ, като сѫ изучавали физиологическитѣ закони на тѣлото, сѫ изучили много закони. Единъ индусинъ може да направи единъ разрѣзъ на рѫката си, слѣдъ туй ще положи другата си рѫка върху болката и слѣдъ 10 минути, туй мѣсто е съвсѣмъ заздравѣло. Когато, споредъ сегашнитѣ ваши методи, за да се излѣкува този разрѣзъ, се изискватъ най-малко 3-4 мѣсеци и пакъ раната нѣма да се прѣмахне, ще остане извѣстна малка рѣзка. А този индусинъ, само като положи рѫката си, всичко тъй хубаво зараства и никаква слѣда не остава отъ тази болка.

Ще се стремите да се домогнете до онова знание, вѫтрѣшното разбиране на нѣщата. И когато дойдете до онова, истинското Божествено знание, то ще внесе въ душата ви вдъхновение, туй което вие наричате ентусиазъмъ. Всѣкога Божественото носи ентусиазъмъ. Дѣто нѣкой пѫть нѣкои губятъ куража си, то е човѣшкото. Кога изгубвате куража си? Когато правите земята отъ диамантъ; когато градите кѫща върху окото си… Мислите значи, за нѣща невъзможни. Запримѣръ съврѣменнитѣ учени хора въ Бога не вѣрватъ, а вѣрватъ въ невъзможни работи. Има учени хора, които вѣрватъ на

късметъ. Въ късметенъ номеръ вѣрватъ, взелъ лотариенъ билетъ и очаква отъ този билетъ да спечели една премия отъ 400 000 лева. Тегли веднажъ, нищо не печели, тегли втори пѫть, трети пѫть - все вѣрва. Какъ се обяснява тази вѣра? Прѣди двѣ години единъ ми разправяше слѣдното нѣщо: Отъ 20 години той се занимава съ търсене на имане, такива заровени сѫкровища, богатства. Той си има цѣла една книга написана за богатства отъ древността, заровени въ земята. Та ми разправя колко мѣста е прокопалъ. Веднажъ прокопалъ половинъ километър да търси едно голѣмо богатство. Двадесеть години все копалъ. Рекохъ, ако си беше взелъ едно лозе и него да копаеше, за 20 години - 400 000 лева би спечелилъ. А той още вѣрва да намѣри богатство, заровено въ земята. Рекохъ, напусни тази вѣра, а си вземи едно лозе, а другитѣ богатства не сѫ за тебе.

Питамъ: отъ кѫдѣ се е зародила въ неговия умъ тази мисъль, че именно той е лицето, което ще намѣри тия съкровища? И той казва: „Ако ги намѣря, азъ ще оправя работитѣ на България, 50-60 товара злато сѫ това.” Това сѫ нѣща вѣроятни, възможни, но досега нито единъ не е намерилъ толкова голѣмо съкровище въ България. Но туй злато сѫществува въ земята. Ако този човѣкъ би се занимавалъ малко да развие своя организъмъ, той би намѣрилъ златото. Въ България има злато и 10 000 катъри да натоваришъ. Толкова богати руди има, ама трѣбва работа, работа. Каква гениалность се изисква да извадишъ рудитѣ, да ги прѣтопишъ, че да мине всичко прѣзъ огънь.

Азъ ви привеждамъ този примѣръ да се пазите отъ иманярство. Туй азъ наричамъ, когато човѣкъ иска да се домогне до лесния пѫть на нѣщата. Не избѣгвайте онѣзи съчетания, които Богъ е прѣдвидилъ, не избягвайте онѣзи възможности, които природата е вложила, това сѫ най-красивитѣ нѣща въ живота. Каквито мѫчнотии има, не се плашете отъ тѣхъ. Всичко туй ще се прѣвърне за ваше добро. И не се оплаквайте отъ сѫдбата си, но работете и тази сѫдба слѣдъ врѣме ще ви се усмихне. Сѫдба, както ние я наричаме, това

е единъ кармически законъ. Всички вие се нуждаете отъ известна опитность и за да я добиете непрѣмѣнно трѣбва да минете прѣзъ страдания. Безъ страдания нѣма да имате тази опитность, а безъ тази опитность, нѣма да имате това знание. Свѣжитѣ Божествени мисли не могатъ да дойдатъ иначе.

Ако Христосъ не бѣше рѣшилъ да страда, да се жертва, питамъ: съврѣменниятъ културенъ свѣтъ щѣше ли да има тѣзи свѣжи мисли? Значи, страданията на единъ човѣкъ отварятъ една врата, даватъ единъ потикъ на всички ония души, които сѫ останали назадъ. Слѣдователно неговитѣ страдания донесоха единъ хубавъ плодъ, отвориха единъ широкъ пѫть, прѣзъ който сега мнозина минаватъ. Римскитѣ императори живѣеха единъ отличенъ животъ, пъленъ съ разкошъ и удобства, но какво остана отъ това? Тѣ нищо не допринесоха за свѣта. Тъй щото този законъ работи въ живота на всѣки единъ. Ако нѣкоя ваша идея повидимому така се разпъне, вие трѣбва да знаете, че разпъването на тази ваша идея, ще донесе блага за други ваши идеи, които идатъ слѣдъ това. Това сѫ закони, съ които трѣбва да боравите, за да може да прѣодолеете на ония мѫчнотии, съ които ще ви посрѣщнатъ въ живота.

При сегашнитѣ условия, при тази гѫстата материя, въ която се движите, при всѣка една стѫпка ще срѣщнете мѫчнотии. Често вие сте герои, но само докато срѣщнете опасностьта. Запримѣрь нѣкой казва: „Азъ да видя мечка, не се плаша!" Не, не, като видишъ мечката, тогава ще се изпиташъ, а не прѣди да си я видѣлъ. Това сѫ само изяснения на този законъ. И колко изкушения има човѣкъ да мине, въ тия условия, при които днесъ живѣе. И човѣкъ трѣбва да бѫде много уменъ, за да може да надвие на тѣзи изкушения.

При закона на квадрата имате числото 4. Тамъ има само една възможность - чрѣзъ закона на наслѣдствеността може да се изправи една погрѣшка. Значи само едно условие има, при което може да се ликвидира съ старитѣ погрѣшки. При закона на крѫга имате числото 1000. Тамъ човѣкъ е по-

свободенъ, неговитѣ възможности сѫ по-голѣми, защото човѣкъ дѣйствува едновръменно въ четири свѣта. Тамъ наслѣдствеността е изключена. Доброто е законъ творчески. А погрѣшкитѣ влизатъ въ закона на наслѣдствеността.

Размишление.

Любовьта ражда доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

IV година, 13 школна лекция на
I Младежки Окултенъ Класъ
11.I.1925 година
Недѣля 8 часа вечерьта
София

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЛЕКЦИЯТА

Коя е най-близката цѣль за човѣка?

Кое е най-хубавото нѣщо на свѣта?

Квадратъ. Значение. Погрѣшки.

Крѫгъ - възможности на доброто. Допущатъ се само разумнитѣ нѣща.

„Азъ мога да направя всичко, което е разумно."

Единство на мисъльта.

Възможноститѣ лежатъ въ насъ, а условията сѫ вънъ отъ насъ.

Лозунгъ на бѫдещитѣ учени.

Само Божественото носи ентусиазъмъ!

При работа - сѫдбата може да се прѣвърне на добро.

ВЪЗМОЖНОТО У БОГА, ВЪЗМОЖНОТО У ЧОВЪКА

ДВЪТЪ ВЪЗМОЖНОСТИ

Любовьта ражда доброто.
Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

Размишление.

Прочете се резюмето: „Произходъ на съзнателнитѣ и несъзнателнитѣ движения у човѣка.”

Прочетоха се темитѣ: „Какво зная азъ?”

Тема 13: „Коя буква е най-важната въ азбуката”, или: „Най-важната буква въ азбуката”, като символъ може да я вземете.

Георги Радевъ, я излѣзте на дъската!

1) + + – –
2) + – – –
3) ⊖

Математически какъвъ знакъ ще турите, за да означите: „Азъ зная, че зная” *(1);* „Азъ зная, че не зная” *(2);* Послѣ: „Азъ зная, че излизамъ отъ Бога и се връщамъ [при] Бога”. Това съ какъвъ знакъ ще го означите? *(3)* Всичките положения въ кржга ще бждатъ ли положителни? *(-Не.)* Връщането при Бога какъвъ процесъ е: положителенъ или отрицателенъ? *(-Отрицателенъ.)*

Тѣлата се връщатъ, когато изгубятъ своята сила. Когато душата завърши своето развитие на Земята, остава тѣлото си долу, а тя отива при Бога. Какви други идеи имаше въ темитѣ ви? Какво знае гладниятъ? (-*Че е гладенъ.*) Какво знае ситиятъ? (-*Че е ситъ.*) Гладниятъ може ли да знае друго, освънъ глада? (-*Въ дадения моментъ той не знае нищо друго.*) Да, защото гладътъ, въ дадения случай, ангажира всичкото му внимание, той е центъръ за него. А щомъ се насити, тогава се намира въ едно противоположно на това състояние.

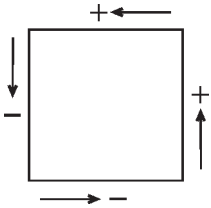

Колко положителни и колко отрицателни страни има квадрата, разбира се, като вземете всѣка една негова страна? *(4 - двѣ положителни и двѣ отрицателни, ако се вематъ като движение.)* Въ окултната наука трѣбва да изучавате мозъка, той е едно динамо, въ което се набиратъ разни видове енергии - положителни и отрицателни. Сега тия състояния, които изпитвате нѣкой пѫть, на дряхавость* на духа, това се дължи на мозъка. Нѣкой пѫть изключително на излишнитѣ потенциални енергии, а другъ пѫть изключително на излишнитѣ кинетически енергии. На това се дължатъ тия състояния. Тѣзи енергии се намиратъ и на различни мѣста на главата и на рѫцѣтѣ ви. Горната, косматата страна на рѫката е положителна, а гладката или вѫтрешна страна на рѫката е отрицателна; двѣтѣ бърни на устата сѫ отрицателни; веждитѣ сѫ положителни; челото въ горната си часть, тамъ действуватъ висши съзидателни енергии - творчески, повече магнетични, а горната часть на главата, покрита съ косми, тамъ има повече положителни морални енергии; долната часть на лицето, дѣто е брадата, е положителна. Тъй че, на всѣка часть на лицето може да поставите различни знаци: плюсъ - минусъ. Въобще, лицето е единъ негативъ или трансформаторъ на енергиитѣ.

Въ човѣшкия мозъкъ има едно движение въ видъ на една осморка. Но има и едно друго движение въ мозъка - крѫгообразно, то е въ неговия етеренъ двойникъ. Туй движение спомага ние да ходимъ право. Обаче понѣкой пѫть, вие може да направите опитъ. Ако туй движение се повлияе отвънъ, човѣкъ изгубва своето равновѣсие и пада. Понеже тѣлото на човѣка не е достатъчно устойчиво, като се наруши туй въртене, той пада. Направете слѣдующия опитъ: когато вървите изъ пѫтя, помислете си за нѣкое лице, което седи по-долу отъ васъ, но малко дисхармонично и като помислите само, вие ще паднете или въ лѣво, или въ дѣсно, или

*дряхавость - книж.остар. (отъ рус. дряхлость) немощь, отпадналость

напрѣдъ, или назадъ. Тѣзи мисли ще направятъ една спирка на туй етерно движение. И всѣкога, когато падате на земята, нѣкоя мисъль за друго лице е заела вашето съзнание. Или пъкъ нѣкоя мисъль отъ друго лице е дошла въ вашето подсъзнание, или съзнание, или самосъзнание, която не е хармонична съ васъ и вие падате.

Ако туй лице, което е прѣдизвикало вашето падане, е съ отрицателенъ характеръ, вие ще паднете на лицето си; ако неговитѣ енергии сѫ положителни, вие ще паднете на гърба си, а ако помислите за нѣкое лице и не паднете, тогава туй лице е въ хармония съ васъ. Въобще ще знаете - когато ходите на високи мѣста, всѣкога трѣбва да се пазите. Когато пѫтувате абсолютно нѣма да мислите за никого, а ще мислите за нѣщо възвишено, то да занимава вашия умъ, никаква идея за посторонни прѣдмети, само съ жива идея за възвишеното, благородното, за да става движението правилно. Другояче много пѫтници сѫ платили съ живота си. При най-малкото отклонение въ такъвъ случай, човѣкъ може да се отплъзне.

(*-Навѣрно, както Земята запазва плоскостьта на своето въртене, така и туй движение запазва равновѣсието на човѣка.*) - Да. Ще ви дамъ единъ примѣръ: Въ Сливенъ имаше единъ нашъ приятель много слабъ, който редъ години болѣдува. Отиватъ на разходка до Кутелка. Долната страна на този отвѣсъ е много стръмна. Единиятъ приятель изува обущата си, понеже тѣ му прѣпятствуватъ въ мисъльта и толкова е съсрѣдоточенъ въ краката си, че докато стигатъ горе, изпотява се. Другиятъ, слабиятъ приятель и той се изкачва, обаче отива съ обущата си, нему не прѣчатъ обущата, понеже неговата мисъль въ дадения случай е била заета съ нѣщо по-високо. И той излиза горѣ. И туй болѣзнено състояние, което е ималъ дотогава, го напуща, той се освѣжава и добива вѣра. Съ обущата се е изкачилъ. Защото мисъльта му не е била раздвоена е запазилъ равновѣсие. Затуй въ планинскитѣ мѣста се иска съсрѣдоточена мисъль. Та даже и въ софийскитѣ улици може да ти се пукне главата, ако

разрѣшавашъ противоположни идеи, които нѣматъ нищо общо съ твоето развитие. Тѣ сѫ такива мисли, несвързани една съ друга. Тия въпроси се разрѣшаватъ само въ кѫщи, а не на пѫтя. На пѫтя съвсѣмъ идеални въпроси ще разрѣшавашъ, за да бѫдатъ тия движения правилни. Ако нѣкои отъ васъ се съмнявате въ това, може да провѣрите. Направете опитъ при единия случай. Затова именно въ дадения случай, човѣкъ трѣбва да мисли туй, което е въ полза.

Да знае човѣкъ, че знае, то е една формула много далечна. Азъ бихъ турилъ тази формула: „Азъ зная, че знанието седи въ незнанието." И второ: „Азъ не зная, че знанието седи въ знанието." Когато писахте върху тази тема: „Какво зная азъ" - интимната ви идея, на себе си ли казвахте туй? Че то е най-лесната работа, която може да направите. Нима е мѫчно азъ да видя колко пари има въ моята каса? Нима е мѫчно за единъ ученикъ да знае колко знае по математика, по химия, по геометрия? Щомъ обърнешъ 495 страници отъ учебника, всички форм[ули], които не разбирашъ, не ги знаешъ, а формулитѣ, които разбирашъ, ги знаешъ.

Сега, можете ли да кажете, че водата е направена отъ водородъ и кислородъ*? (-Това го знаемъ.)* Не, ние прѣдполагаме, че водата е направена отъ водородъ и кислородъ, защото и ученитѣ хора прѣдполагатъ това. Но туй, което тѣ наричатъ кислородъ, единъ день може да се обясни. Законътъ може да е вѣренъ, но кислородътъ може да не е такъвъ елементъ, както го описватъ ученитѣ хора. Тази теория за създаването на водата може да се обясни и по другъ начинъ. Но и сегашното обяснение не е лошо. Разбира се, кислорода си има свои признаци, нали; и водорода, и той си има свои признаци, а какви сѫ признацитѣ на водата? (-*Прѣди всичко, че е течность.*) Интересно е, ако се прѣвърне водорода въ течно състояние, би ли уталожилъ жаждата на човѣка? Нали водородътъ може да се прѣвърне въ течность? (-*Може.*) Може ли да уталожите жаждата на човѣка съ това? (-*Не може, защото водорода се прѣвръща въ течность при много ниска температура и съ силно налягане. Въ дадения случай во-*

дородътъ е силенъ негативъ и при тази ниска температура човѣкъ може да замръзне.) Какво придава кислородътъ на водата? (-*Повече свѣжесть.*) Послѣ, и топлинка придава, по-енергиченъ е той, като положителенъ елементъ, и усилва горението. Часть отъ водата се поглъща и се разлага въ организма. Нѣкѫдѣ трѣбва водородъ въ елементно състояние за организма; нѣкѫдѣ трѣбва вода само за промивка; а нѣкѫдѣ часть отъ водата се разлага на своитѣ елементи и образува нѣкое съединение въ тъканитѣ. Една малка часть отъ водата се поглъща, другата се изхвърля навънъ. Така е и съ другитѣ елементи.

Запримѣръ тази сутринь азъ ви говорихъ, че ако се вложи желѣзо въ органическо състояние въ човѣшкия организъмъ, човѣкъ съвършено огрубява, грубъ и сухъ става и се окиселява. Всичкитѣ пороци у човѣка се дължатъ на желѣзото. Послѣ, неустойчивостьта на човѣка се дължи на неорганическото желѣзо. А това, че човѣкъ нѣкой пѫть въ своя[та] речь има язвителни думи, това на какво се дължи? На бакъра, на мѣдьта, ставатъ извѣстни отровни окиселявания. На кой отъ боговетѣ е качество мѣдьта? (-*На Венера.*) Значи, любовьта съдържа бакъръ. Тази любовь, която хората иматъ, тя не съдържа злато въ себе си и затова на съврѣмената любовь липсва злато въ чувствата и за бѫдеще хората трѣбва да научатъ закона да привличатъ повече злато въ състава на любовьта. (-*Какъ ще се изхвърли мѣдьта и желѣзото отъ човѣшкия организъмъ*?) Желѣзото ще се разложи, мѣдьта сѫщо ще се разложи на своитѣ съставни елементи. Този вѫтрешенъ процесъ е работа на алхимията: разлагане или прѣвръщане на всички тия прости елементи въ благородни елементи.

Разбира се, [има] и много други благородни елементи, които още не сѫ познати на съврѣмената култура. (-*Нали радиятъ досега не бѣше извѣстенъ.*) Да, има и други елементи, които още не сѫ извѣстни. Всички елементи въ малка доза, ги има въ тѣлото и понеже този съставъ не е правиленъ, има една малка дисхармония между елементитѣ, вслед-

ствие на това се проявява тази аномалия въ организма. Тази е една отъ причинитѣ. И затова въ алхимията се учи да се пръвръщатъ тия, нисшитѣ елементи въ благородни.

Какви сѫ качествата на благороднитѣ елементи, които сѫ още непознати за човѣчеството? За да бѫде една душа така великодушна и щедра, какво ѝ трѣбва, какъвъ елементъ ѝ е нуженъ? (*-Калай, защото е елементъ на Юпитеръ. Злато трѣбва.*) (*-Платина.*) Едно нѣщо имайте прѣдъ видъ: всичкитѣ тия алхимици задъ тия прости елементи, задъ калая и други, сѫ скрили нѣщо друго. Тѣзи думи: мѣдь, желѣзо, калай, сѫ само за проститѣ хора, а за тѣхъ и за посвѣтенитѣ тѣ сѫ скрили нѣщо и тѣ си го разбиратъ. Ако тѣ биха изнесли всичко, биха ги изгорили. Часть отъ тази материя, отъ която е образуванъ нашия организъмъ, не е правилно разпрѣдѣлен[а], отъ тази неправилность, произтичатъ тѣзи аномалии: набирането на тия енергии, нѣкѫдѣ повече, нѣкѫдѣ по-малко и вслѣдствие на това става у насъ избухване.

Запримѣръ вие ще забѣлѣжите нѣкой пѫть нѣкоя часть отъ лицето ви да се движи. Напримѣръ извѣстна часть при носа, показва набрана енергия, иска да излѣзе навънъ или на нѣкои други мѣста на лицето. Ще знаете, енергии се набиратъ въ долната часть на ухото, нѣкой пѫть въ гънкитѣ на устата, нѣкой пѫть става набиране на енергиитѣ въ скулитѣ. Тогава въ човѣка се заражда едно желание, както у бивола - индеферентенъ става, но това не е индеферентность на философъ, а е своенравность, или упоритость, ние го наричаме: глупавиятъ консерватизъмъ. На това се дължи упадъкътъ на шотландската раса, когато въ бѣлата раса енергията е положителна, има разширяюща сила на мисъльта.

Сега, за да опитате силата на волята, вие не сте правили такива опити, запримѣръ да заповѣдате на всѣки единъ косъмъ на главата си да улегне хубаво и цѣлата ви коса да стане по-мека. Ако вие заповѣдате така на космитѣ си, тѣ ще ви служатъ. Не на косата отдѣлно, но на клѣткитѣ, отъ дѣто почватъ космитѣ, на тѣхъ ще заповѣдате. И тѣ веднага ще пратятъ мека енергия и космитѣ ще улегнатъ. А може да ка-

жете и другото: „Азъ заповѣдвамъ на космитѣ на главата да се нахохорятъ.” (-*Това по-лесно можемъ да направимъ.*) Въ туй отношение това става лесно за васъ. Когато космитѣ почватъ да се изправятъ, туй показва, че има повече електричество. Електричеството винаги изправя космитѣ и вслѣдствие на това трѣбва често да изтривате туй електричество съ рѫцѣтѣ си отъ главата и да го полагате на тялото си. Така ще се изразходва тази енергия. Отъ набирането на тази енергия често става скѫсване на тия нишки въ мозъка или пукване. Това става отъ електричество и затова природата ни праща страдания, които ще погълнатъ часть отъ тази енергия. А нѣкой пѫть, за да не се скѫса една нишка или да не се пукне нѣкой кръвоносенъ сѫдъ, когато вървишъ по пѫтя, спънешъ се нѣкѫдѣ и паднешъ, тогава всичкитѣ тия излишни енергии излизатъ навънъ. Най-първо мислишъ това да направишъ - онова, а слѣдъ като паднешъ, станешъ веселъ, разположишъ се и не се тревожишъ вече, значи земята е взела всичката излишна енергия отъ тебе и ти си дошълъ до онова нормално състояние. Така че, отъ невидимия свѣтъ често ви помагатъ. Тѣ вематъ излишната енергия чрѣзъ земята и вие благодарете на тѣхъ, защото иначе ще дойдатъ по-голѣми страдания.

Сега вие мислите, че тия малкитѣ нѣща, които ставатъ въ живота, нѣматъ връзка. Не, всичко е свързано, всичко има смисъль. Дали вие го съзнавате или не, има си редъ причини, които обясняватъ всѣко нѣщо. Природата обича реда и порядъка и ако вие произведете нѣкѫдѣ извѣстна малка дисхармония, тя ще ви уравновѣси, тя ще уравновѣси всичкитѣ тия сили у васъ, за да даде ходъ на нови енергии. Ако вие сте уменъ, оставете на нея, тя ще урегулира живота и работитѣ ви. А че вие ще пострадате малко, нищо не значи за нея, тя не ви държи отговорни. Нѣкой пѫть тя е много нѣжна, казва: „Не бутай това, този ключъ, защото ще се опаришъ.” Но щомъ ви даде 10-15 урока и вие все не слушате, тогава тя ще ви удари и ще ви разправи какви сѫ послѣдствията. Тѣзи сѫщества, които дѣйствуватъ въ природата, сѫ умни, но ние

нѣкой пѫть като не разбираме този езикъ, почваме да се съмняваме и тогава стават подлудявания. А опасността седи въ непослушанието. Щомъ се съмнявашъ въ този вѫтрѣшенъ гласъ, тогава ти се намирашъ между човѣк[а] въ плътъ и твоята душа. При тѣзи двѣ противоположни мисли ти ще бѫдешъ смазанъ, при такова състояние хората подлудѣватъ. Имашъ едно вѣрую, усъмнишъ [се] въ него - подлудѣешъ; имашъ едно желание, не можешъ да го постигнешъ, усъмнишъ се - подлудѣешъ. Затова всѣк[ога] считайте, че желанието ви е постигнато; изгубите паритѣ си, считайте че е постигнато желанието ви, това ще даде потикъ на нова идея у васъ и вие ще познаете въ една нова форма живота. Всѣкога трѣбва да знаете, че задъ туй, което ви се е случило, има нѣщо повелико. Имайте само една основна мисъль въ ума и всичко ще върви хармонично. Но внесете ли двѣ противоположни мисли, непрѣмѣнно ще се разправяте съ единъ голѣмъ неприятель.

Сега, разбрахте ли основния законъ? Може да направите опитъ и съ едното и съ другото. Въ тази възрасть вие, младитѣ по-лесно може да излѣзете изъ релситѣ. Старитѣ сѫ по-опитни въ туй отношение. Считайте, че всѣко едно желание въ положителенъ или отрицателенъ смисълъ, е реално. Защото невъзможноститѣ за човѣка сѫ възможности за Бога. Има и друго: „Невъзможноститѣ за Бога са възможность за човѣка.” Какъ ще разрешите туй противоречие? Кое е невъзможно за Бога? (*-За човѣка е възможенъ грѣха, а за Бога той е невъзможенъ.*) Да, той е невъзможенъ за Бога, а за човѣка е възможенъ. Тогава второто: „Възможното за Бога е невъзможно за човѣка.” Това какъ разбирате? (*-Е, защо се изисква това от човѣка?)* Какво е то? Човѣкъ не може да бѫде Любовь! (*-Но той може да прояви Любовьта.*) Да, може да прояви, но човѣкъ не може да бѫде Любовь, това е невъзможно заради него, то е атрибутъ на Бога. Богъ е Любовъ. Слѣдователно всички, които излизатъ отъ Бога, сѫ Любовь, но ето какъ се разбира това, то е Богъ вѫтрѣ у тѣхъ. Човѣкъ е нареченъ „сѫщество на мисъльта”, а не „сѫщество на любовьта”.

Тѣзи нѣща сѫ гимнастика на ума, тѣ сѫ математически величини, не го считайте за една абсолютность, азъ ги наричамъ относителни разсѫждения на езика сѫ тѣ. Ако човѣкъ е невнимателенъ, може да изнесе отрицателни резултати отъ тѣзи сѫждения. Нали казвате: „Всичко е възможно за Бога", а сега говоримъ за невъзможното у Бога. Но азъ питамъ: за Бога възможно ли е да стане човѣкъ? Вече настѫпваме въ една область, която се нарича область на противорѣчията. Тъй както хора, които дѣлятъ богатство, какъ се явява противорѣчие у тѣхъ: единъ взелъ повече, другъ - по-малко. Това е противорѣчие. Насъ какво ни ползва като мислимъ какво е възможно за Бога или кое е невъзможно за Бога, ползва ли ни това да разсѫждаваме върху него? Ние разискваме кое е възможно заради насъ, грѣха, нали? Щомъ е възможенъ грѣхътъ, тогава кое е невъзможно за насъ? - Любовьта, нали така? Добрѣ. Но азъ ще ви кажа друго нѣщо, за да се прояви Божествената любовь, трѣбва да се яви грѣхътъ. Човѣкъ трѣбва да направи възможното - това, което Богъ не може да направи, за да направи Богъ възможното - това, което човѣкъ не може да направи.

Значи, за да се прояви Божията любовь, човѣкъ трѣбва да направи възможното. А кое е това, възможното за човѣка? - Грѣха. За да се прояви положителното у Бога, по-напрѣдъ трѣбва да прѣдшества положителното у човѣка. Но казахъ ви, това сѫ само разсѫждения, това може да бѫде така, а може и да не бѫде така. Но ние не можемъ нито да го отречемъ, нито да го утвърдимъ.

Въ живота ние виждаме, че всѣкога любовьта се ражда при слѣдното състояние: когато видимъ, че едно сѫщество е слабо, въ насъ се заражда любовь, отваря ни се сърцето, а когато сме прѣдъ едно силно сѫщество, ние не можемъ да се смилимъ надъ него, не можемъ да го обичаме, затуй се обичатъ само слабитѣ сѫщества, които не завзематъ нито пространство, нито врѣме. Малкитѣ нѣща се обичатъ.

Сега да оставимъ тия философски твърдения за другъ пѫть. Ще спазите едно правило: всѣкога въ мисъльта си трѣбва

да бѫдете искрени въ себе си. Когато мислите, то е единъ великъ законъ. Човѣкъ трѣбва да се стреми да бѫде искренъ, да пази извѣстно смирение въ душата си. Рѣшавашъ извѣстна задача, да знаешъ, че тя е свързана съ други задачи. Имашъ една точка, да знаешъ, че тя е свързана съ редъ други точки. Тия точки иматъ отношения една къмъ друга. Образуватъ права линия, плоскости, кубове, тесаракътъ. Най-послѣ тѣ влизатъ и като проекции у самия човѣкъ. Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да има у себе си онова смирение, което ще му даде потикъ да се учи!

Размишление.

Една малка забѣлѣжка: тия разсѫждения, които имате сега, да ви не спъватъ. Запримѣръ да мислите коя енергия кѫдѣ прѣобладава. Вие имате настойници отъ невидимия свѣтъ. Всички вие сте подъ опекунство и ще слушате вашитѣ наставници, каквото ви кажатъ, ще се учите и вечерно врѣме ще си давате отчетъ. Нѣкой пѫть вие мислите, че сте независими. То не е право положение, подъ настойничество сте всички. Може да каже нѣкой: „Нѣма ли свобода?" Свободата послѣ ще дойде за васъ. Свободни ще бѫдете слѣдъ врѣме, но сега имате настойници и тия настойници, както ние ги знаемъ, тѣ сѫ възвишени, иматъ всичкото добро желание вие да успѣвате и ако вие носите въ душата си великата идея, вие ще опитате тази истина прѣзъ живота, който ще минете сега. Вие ще опитате вѣрностьта, че сте подъ рѫководство, подъ едно разумно рѫководство на сѫщества, които сѫ завършили своето развитие и тѣ иматъ добрата воля да ви направляватъ, доколкото то е необходимо за вашето развитие.

Запримѣръ, отъ тия нѣща, които ние разискваме, може да кажете: „Тогава азъ не зная какво да правя?" Да ви не смущава това. Основната идея трѣбва да знаете, че сте подъ рѫководство, подъ едно живо рѫководство на великия Бо-

жественъ Духъ или подъ живото рѫководство на великитѣ Божии Духове въ свѣта.

Любовьта ражда доброто.

Доброто внася въ насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

IV година, 14 школна лекция на
I младежки окултенъ класъ
18.I.1925 година
Недѣля, 7.20 часа вечерта
София

ИЗПИТИТѢ НА УЧЕНИКА*
ЖИТНОТО ЗЪРНО

Любовьта ражда доброто!
Доброто носи за насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Какво зная азъ?”

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Тритѣ стълба на знанието”.

За слѣдния пѫть пишете върху тема №14: „Разлика между фантазия и въображение” .

Сега ще ви задамъ слѣдния въпросъ: Кой е най-силни стимулъ, който подтиква ума къмъ мисъль? Прѣди това ще ви задамъ нѣколко по-близки до васъ въпроси. Кой е най-силния стимулъ за стомаха? *(-Гладътъ, хлѣбътъ.)* Кой е най-силния стимулъ за зрѣнието? *(-Свѣтлината.)* Тогава, кой ще бѫде най-силния стимулъ за ума? *(-Знанието, мисъльта.)* Да, могатъ да се дадатъ различни отговори. Кой е най-силния стимулъ за сърцето, да се събуждатъ чувствата въ вашия животъ? За васъ е необходимо да си дадете правилни отговори на тия въпроси, защото бѫдещата култура, на която вие ще бѫдете носители, ще зависи отъ вашитѣ правилни разбирания. Като знаете, кой е най-важния стимулъ въ живота ви, ще знаете и на кого трѣбва да се подчинявате.

Прѣдставете си, че ви прѣдлагатъ три служби въ живота: владика, пръвъ министъръ въ България и царь. Коя отъ тѣхъ бихте избрали? *(-Нито една.)* Добрѣ, азъ ще ви прѣдставя въпроса въ слѣдната форма: прѣдставете си, че вие се намирате въ затруднено положение, въ крайна мизерия, а вънъ е студъ, мракъ, тъмна, студена нощь и търсите нѣкѫдѣ под-

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

слонъ. На пѫтя ви се изпрѣчватъ три стаи: едната е на владиката, втората - на първия министъръ въ България, а третата - на царя. Коя отъ тѣхъ ще прѣдпочетете? *(-Стаята на царя.)* Добрѣ, вие влизате въ стаята на царя, но надъ леглото му виждате единъ ножъ така закаченъ, че отъ най-малкото побутване може да падне и да ви прободе. *(-Ние ще легнемъ на земята.)* Да, но опрѣдѣлено е вие да спите непрѣменно на леглото. Законътъ е такъвъ. Какъ мислите, положението на царя свободно ли е? - Не. Отговорността на царя е толкова голѣма, колкото и отговорността на всѣки, който би се опиталъ да мръдне ножа, поставенъ надъ леглото на царя. Защо? - Защото въ леглото спи човѣкъ и ако вие не внимавате, ножътъ ще го прободе. Този ножъ може всѣки моментъ да падне и да се забие въ тѣлото на човѣка.

Ако пъкъ влѣзете въ стаята на владиката, ще намѣрите запалени кандила и мангалъ съ огънь, който отъ най-малкото побутване може да се разсипе и да прѣдизвика пожаръ, отъ който и вие да изгорите. Значи и тукъ не сте сигурни за живота си. Остава стаята на министъра. Влизате вѫтрѣ, готвите се да си легнете, но виждате надъ леглото една малка етажерка съ шишенца, които съдържатъ силни отрови. Бутнете ли случайно етажерката, шишенцата ще паднатъ, отровитѣ ще се разлѣятъ върху васъ и вие ще пострадате.

Както виждате и вънъ лошо, и вѫтрѣ лошо. Коя стая ще изберете? Вие ще кажете: „Като се намѣримъ въ това положение, тогава ще правимъ изборъ.” *(-Можемъ ли ние да заповѣдаме да се махне ножа?)* - Споредъ законитѣ на това царство, туй нѣщо може да стане само при едно условие: царьтъ само може да махне ножа. Вие не можете да махнете ножа, нито етажерката съ отровитѣ, нито мангала съ огъня, защото сте гостъ. Единственото спасение за васъ седи въ слѣдното: като се намѣрите на кое и да е отъ тѣзи легла, да не мърдате. Всѣки човѣкъ, който се страхува, не може да влѣзе въ царската стая. Наистина, ако условията вънъ сѫ поблагоприятни, отколкото тия, които сѫ вѫтрѣ, вие никога не бихте влѣзли въ царската стая. Но, ако условията вънъ сѫ

по-лоши, отколкото вѫтрѣшнитѣ, вие ще влѣзете въ стаята, защото все има единъ шансъ да останете живъ. Вънъ е студено, вие рискувате да измръзнете, а като влѣзете вѫтрѣ, ще си кажете: „И тукъ има една опасность, но отъ мене зависи да се спася, внимателенъ ще бѫда, да не бутна ножа, поне ще бѫда на топло.”

Пръведете сега, какво означава ножа? - Ножътъ символизира човѣшкия езикъ. Той е най-острия, най-страшния ножъ, който ръже навсѣкѫдѣ безпощадно. Който го бутне, за дълго врѣме носи послѣдствията му. Той виси надъ царското легло. Всички вие сте спали въ това легло, имате опитностьта отъ ножа. Вие трѣбва да се научите да пръвеждате символитѣ. Човѣшкиятъ езикъ, това е човѣшкото слово, човѣшката мисъль. Отъ васъ зависи, какъ ще употрѣбите въ даденъ случай вашия умъ.

Първото нѣщо: като легнете въ царското легло, ще бѫдете много внимателни, ще спите спокойно, безъ да мърдате. Ако легнете на дѣсната си страна и сутриньта трѣбва да се събудите на нея. И като станете сутриньта, нѣма да се вдигнете изведнъжъ, но ще ставате постепенно, полека, съ най-голѣмо внимание. Слѣдъ това ще благодарите на Бога, че не сте се мръднали прѣзъ нощьта. Въ какво седи помръдването? - Въ вашитѣ бързи, повърхностни ръшения. Казвате: „Мисъльта на този човѣкъ е бърза.” Може ли мисъльта да бѫде бърза? *(-Може.)*

Да допуснемъ, че вие си прѣдставяте, какво вашата мисъль е отишла на Слънцето. Питамъ: може ли мисъльта ви да отиде на Слънцето? *(-Навѣрно мисъльта ни не е отишла никѫдѣ.)* Тогава какъ може да мислите, че сте тамъ, дѣто не сте? Обаче вие често казвате: „Азъ съмъ на Слънцето и мисля само за него.” Какъ може мисъльта ви да е тамъ, а вие да не сте? Споредъ законитѣ на мисъльта, ти не можешъ да мислишъ за това мѣсто, дѣто никога не си билъ. При това, вие твърдите, че мисъльта ви е на Слънцето. Какъ ще примирите тѣзи двѣ противорѣчия? Това сѫ редъ софизми. Питамъ ви: знаете ли какво има на Слънцето? Вие може да докажете, какво има на Слънцето, може да прѣдполагате, но знаете ли

го сигурно? Ученитѣ хора иматъ начини, чрѣзъ които доказватъ, какво има на Слънцето. Тѣ изслѣдватъ какви елементи има на Слънцето, дали има кислородъ, азотъ, вѫглеродъ и др. Тѣ изслѣдватъ това чрѣзъ спектроскопа, но още нѣматъ уреди, нито начини, чрѣзъ които да опрѣдѣлятъ, има ли животъ на Слънцето или нѣма. Ученитѣ хора не сѫ опрѣдѣлили даже и на най-близкитѣ планети има ли животъ или нѣма. Това нѣщо не може да се опрѣдѣли, понеже нѣма външни признаци, по които може да се познае. По свѣтлината на Слънчевия спектъръ би могло да се познае има ли сѫщества на Слънцето или нѣма.

Прѣди всичко, дѣто има разуменъ животъ свѣтлината иде по особенъ начинъ. Напримѣръ ако вие запалите една лампа, ще видите, че трептенията на тази свѣтлина се разпространяватъ по единъ начинъ, а когато свѣтлина излиза отъ разумни сѫщества и се смѣсва съ свѣтлината на лампата, тогава трептенията на послѣдната се разпространяватъ по другъ начинъ. Значи, има разлика между разпространението на свѣтливитѣ лѫчи, които излизатъ отъ едно неразумно сѫщество и отъ едно разумно сѫщество - законитѣ сѫ различни.

Да кажемъ, че вие наблюдавате слънчевия спектъръ прѣзъ една призма, като съсрѣдоточавате ума си и сърдцето си върху разнитѣ цвѣтове и слѣдите, дали въ тия цвѣтове на спектъра се явява нѣкакъвъ съзнателенъ животъ или не. Какво заключение може да извадите, ако полето на отдѣлнитѣ цвѣтове започне да се разширява или стѣснява? Най-първо ще заключите, че нѣкаква физическа причина участвува въ опита ви, но щомъ се увѣрите, че причината не е физическа, тогава казвате, че нѣкаква психическа причина е взела участие. Слѣдъ това трѣбва да разберете, дали тази причина иде отъ Слънцето или нѣкѫдѣ отъ пространството, чрѣзъ въздуха. Ако концентрирате ума си върху спектъра на Слънцето, ще забѣлѣжите, че портокалената краска става въ срѣдата си по-ярка, а въ двата края избѣднява. Какво заключение може да извадите отъ това?

Ще ви дамъ слѣдния опитъ: нека двама отъ васъ вематъ двѣ стъклени призми и въ опрѣдѣленъ часъ отъ деня,

всѣки у дома си да постави призмата въ такова положение, че да получи слънчевия спектъръ. Слѣдъ това нека запомни добрѣ цвѣтоветѣ, тѣхната интенсивность и широчина на полето. Щомъ схване добрѣ това нѣщо, нека единиятъ отъ тѣхъ силно концентрира мисъльта си върху нѣкой отъ цвѣтоветѣ. Сѫщото нѣщо на направи и другия у дома. Слѣдъ извѣстно наблюдение, нека всѣки опрѣдѣли, дали е забѣлѣзалъ извѣстна промѣна върху нѣкой отъ цвѣтоветѣ на спектъра. Ако наблюдателностьта е силно развита и у двамата, тѣ ще забѣлѣжатъ извѣстна промѣна въ този цвѣтъ отъ спектъра, върху който именно всѣки по отдѣлно е концентриралъ мисъльта си. Колкото по-силна е била мисъльта, толкова и промѣната въ цвѣта ще бѫде по-ясна. Измѣнението въ цвѣта показва, че извѣстна интелигентность е дѣйствувала върху него. Отъ този опитъ ще схванете, какъ влияе свѣтлината, която излиза отъ разумни сѫщества.

Ако отидете на нѣкоя изложба, да гледате картини на много художници, ще видите, че картинитѣ на едни отъ тѣхъ сѫ съ по-ярки цвѣтове, а на други - съ по-блѣди, по-деликатни. Споредъ васъ, кои художници сѫ по-добри: тия, които употрѣбяватъ по-ярки или тия, които употрѣбяватъ по-нѣжни, по-блѣди цвѣтове и бои? *(-Повече ни привличатъ картини съ по-нежни краски.)* Циганитѣ обикновено обичатъ яркитѣ цвѣтове. По спектъра ние можемъ да познаемъ отъ дѣ иде свѣтлината - отъ разумни или отъ неразумни сѫщества. Свѣтлината обикновено иде отъ разумни области, които сѫ населени съ интелигентни сѫщества. Само интелигентни сѫщества могатъ да изпращатъ свѣтлина и цвѣтове. Това е единъ отъ основнитѣ закони на живата природа. Мъртвата природа, въ която нѣма животъ, не изпраща никаква свѣтлина, никакви краски. Навсѣкѫдѣ другадѣ, дѣто сѫществува животъ, въ каквато и да е форма, той изпраща свѣтлина, извѣстни краски, отъ които може да се сѫди за степенъта на разумность и интелигентность въ тия сѫщества.

Щомъ се отнася за свѣтлината на Слънцето, трѣбва да знаете, че тя не произлиза отъ него, а отъ друго слънце. Ви-

димото слънце, въ дадения случай, е само единъ трансформаторъ на свѣтлинна енергия, която иде отъ множество висши, интелигентни сѫщества. Често тия висши сѫщества идватъ на Слънцето, за да регулиратъ движението на тази енергия.

Това сѫ само нахвърляни мисли, прѣдположения и допущения, върху които вие може да разсѫждавате. Напримѣръ, вие не можете да кажете съ положителность, че на Слънцето живѣятъ хора, но може да кажете: „Възможно е да има хора на Слънцето." Отъ това гледище, флората на земята прѣдставлява азбука за разумнитѣ сѫщества. Ето защо трѣбва да се изучаватъ не само формитѣ на цвѣтята, но и тѣхнитѣ краски. Въ това отношение за васъ се отваря широко поле да изучавате живата природа, да разбирате нейния езикъ. Когато природата ни говори, тя си служи съ нашия езикъ, когато ние искаме да говоримъ съ нея, трѣбва да знаемъ нейния езикъ. Щомъ природата ти говори на твоя езикъ, тя нѣма да те занимава съ дълбоки, философски работи, но щомъ ти се разговаряшъ съ нея и си служишъ съ нейния езикъ, тя ще те занимава съ велики въпроси, върху които ще те освѣтлява. Не знаешъ ли нейния езикъ, тя нищо нѣма да ти говори. Тогава отношението ти къмъ нея ще бѫде сѫщото, каквото е отношението на нѣкое животно къмъ тебе. Ти можешъ да го гледашъ, да го милвашъ, но не можешъ да му говоришъ за велики работи. Като го помилвашъ, като му кажешъ нѣщо, то може да се порадва, но ти не можешъ да го учишъ.

Когато ученикътъ разбира езика на учителя си, той го изважда вънъ отъ чина и го кара да пише на дъската: 1+1=? Послѣ му дава друга задача: 2+3=? Тази задача ви се вижда проста, лека, но не е така, тя е сложна задача. Вие казвате: 2+3=5. Какво означаватъ тия числа? Числата 2 и 3 означаватъ основа, отъ която имате единъ вѫтрѣшенъ резултатъ - числото 5, т.е. силата. На този резултатъ липсва нѣщо. Отъ кого е таблицата на умножението, съ която си служите? *(- Отъ Питагора.)* Въ тази таблица крие ли се нѣкаква философска мисъль? - Крие се, разбира се.

Питагоръ е прѣкаралъ 20 години въ Египетъ и 10 години въ Вавилонъ, дѣто изучавалъ тайнитѣ на окултната наука. И затова, като е съставилъ таблицата на умножението, той внесълъ въ нея извѣстно окултно знание. Днесъ е лесно да се научи таблицата на умножението, но тя има дълбокъ смисълъ. Когато се каже 5х5=25, Питагоръ е разбиралъ едно дълбоко правило. Когато се казва 2х2=4, той разбиралъ друго правило. Всѣко число е свързано съ окултната наука.

Днесъ тази таблица има само външно приложение, за улеснение при смѣтането. Нѣкой пита: „Колко пари имашъ?" - „Четири лева, въ всѣка кесия по два лева." Това е лесно, умножавашъ 2х2 и казвашъ, че ще получишъ четири. Ако имашъ двѣ кокошки, една отъ които снася прѣзъ день, а другата - всѣки день, какъ ще смѣтнете колко яйца ще дадатъ за два дни? Можете ли да умножите 2х2? Ако тия двѣ кокошки снасятъ всѣки день по едно яйце, тогава за два дни можешъ да умножишъ 2х2, но въ първия случай, трѣбва да ги умножишъ или да ги съберешъ?

Какво подразбиралъ Питагоръ отъ умношението на числото 2 само на себе си? Съ числото 2 Питагоръ е разбиралъ двѣ живи души, които разполагатъ съ еднакви сили. Тѣхната дѣятелность може да се умножава. Като знаемъ колко е голѣма тѣхната дѣятелность, чрѣзъ умножение, ние ще намѣримъ колко ще изкаратъ двамата, като работятъ заедно. Числото 2 е отрицателно и като го умножимъ само на себе си, ще получимъ положително число. Значи, едно отрицателно число, умножено само на себе си, дава положително число. Ако пъкъ умножимъ числото 3 само на себе си, имаме другъ законъ. Какъвъ е резултатътъ въ този случай? Като се умножи 3х3=9. Числото 9 е неутрално. Като умножите 5х5, получавате 25. Сборътъ отъ числата 2+5=7. Числото 7 е положително. Като умножите 6х6, получавате 36. Сборътъ отъ числата 3+6=9. Значи, числата 6, 36 и 9 сѫ неутрални числа. Като умножите 8х8=64, сборътъ отъ тия числа 6+4=10=1. Значи единицата е положително число.

Какво разбирате отъ всички тия разсъждения? Ние се отклонихме отъ въпроса, дойдохме до Питагоровата табли-

ца. Навѣрно нашиятъ стрѣлочникъ ни даде кривъ пѫть. Коя бѣше мисъльта, отдѣто започнахме? *(-Говорихме за най-силния стимулъ на ума, на сърдцето и на живота.)* Помислете тогава върху въпроса, кой е най-силния стимулъ за ума. Като разсѫждавате, все ще дойдете до нѣкакви резултати. Туй, което излиза отъ ума на човѣка, не може да бѫде стимулъ. Човѣкъ не може да бѫде стимулъ самъ за себе си. *(-Нуждитѣ на живота не ни ли стимулиратъ?)* Оставете нуждитѣ настрана, тѣ сѫ фиктивни работи. Въ свѣта не сѫществуватъ абсолютно никакви нужди. Хората нѣматъ никакви нужди, тѣ сами ги създаватъ. Ако е въпросъ за живота, разбирамъ. Всички хора се нуждаятъ отъ него. Животътъ е единъ изворъ, който изтича отъ едно опрѣдѣлено мѣсто. Каква нужда има да изтича отъ него? - Той е сила, която трѣбва да се прояви, а ние наричаме това нѣщо нужда.

Запримѣръ вие казвате: „Нужно е човѣкъ да яде.” Не е нужно да яде човѣкъ, но трѣбва да стане обмѣна между единъ и другъ животъ. Това е законъ. Когато казваме, че имаме нужда да ядемъ, това е фалшивата страна на живота, това е криво разбиране. Дотолкова е нужно да ядемъ, доколкото да стане обмѣна между нашия животъ и живота на хлѣба, да се разберемъ съ него. Когато хлѣбътъ е слѣзълъ отъ невидимия свѣтъ, у него се е зародило желанието да се запознае съ насъ. Той се радва като го дъвчимъ, не кряка като кокошката. Въ хлѣба се крие Божественъ животъ, въ него се намира Божественията Духъ. Ето защо, ние трѣбва да се хранимъ, за да стане правилна обмѣна между Божествения Духъ и нашия животъ, който е въ застой.

Сега ще ви запитамъ: защо не трѣбва да се яде месо? Това може да се докаже отъ чисто окултно гледище, пъкъ и отъ хигиеническо, и отъ морално гледище. Ако кажа нѣкому, че трѣбва да се храни само съ соль, какви резултати ще има той отъ тази храна? Добро нѣщо е сольта, хората я обичатъ, тя е приятна с хлѣбецъ, но може ли човѣкъ да се храни само съ соль? Храненето съ соль произвежда такива резултати, каквито и храненето съ месо. Както сольта стимулира

къмъ нѣщо хубаво, така и месото стимулира къмъ нѣщо хубаво, но резултатитѣ отъ хранене съ месо и съ соль сѫ едни и сѫщи. Обаче хора, които се хранятъ съ растителна храна, живѣятъ по-дълго врѣме отъ тия, които се хранятъ съ месо. Добре е да ядете отъ врѣме на врѣме само сурово жито.

Ще ви дамъ слѣдния опитъ: онѣзи отъ васъ, които иматъ слабъ стомахъ или слаби гърди, нека се подложатъ на житенъ режимъ, за единъ, два или три мѣсеца най-много. Прѣзъ това врѣме не трѣбва да употрѣбяватъ никаква друга храна, нито хлѣбъ, освѣнъ да дъвчатъ сурово жито, добрѣ изчистено и измито, безъ никакъвъ прахъ. Този режимъ ще бѫде като срѣдство за лѣкуване. Ще наблюдавате прѣзъ това врѣме какви резултати ще произведе житото у васъ. Този опитъ нека приложатъ само тѣзи, които сѫ нервни, неразположени и които искатъ да се лѣкуватъ. Нали и нѣкои отъ съврѣменнитѣ лѣкари прѣпорѫчватъ за извѣстни болни да ядатъ само овесена чорба? Вие ще се уплашите, ако ви се каже да се храните само съ сурово жито мѣсецъ, два, три, дори до шесть мѣсеца. Ако ви се вижда много врѣме единъ мѣсецъ, направете този опитъ за една седмица само, като употрѣбявате всѣки день по 100 грама жито. Ще накиснете отъ вечерьта 100 грама чисто жито въ една чаша съ вода и ще го дъвчете, като го разпрѣдѣлите на три пѫти: сутринь, на обѣдъ и вечерь. Ако ви се пие вода, прѣзъ деня, може да пиете колкото искате. Ако бихте се поставили на този режимъ отъ по-рано, щѣхте да имате по-здрави зѫби, а нервната ви система щѣше да бѫде по-добрѣ урегулирана. Онѣзи отъ васъ, които иматъ здрави зѫби, нека направятъ опита съ сурово жито, а тия, на които зѫбитѣ не сѫ здрави, нека малко сварятъ житото. Нека поне двама - трима ученика направятъ опита тъй, както ви казахъ, да видя какви резултати ще иматъ. Ще дъвчите житото добрѣ и ако почувствувате нѣщо дисхармонично у васъ, ще спрете опита.

Този опитъ давамъ само на нѣколцина отъ васъ, а на останалитѣ ще дамъ другъ опитъ, пакъ съ жито. Всѣки отъ васъ ще вземе по половинъ килограмъ жито, ще го изчисти

добрѣ и прѣзъ цѣлата седмица, ще го прѣкарва единъ пѫть прѣзъ деня отъ едната въ другата си рѫка, до петь минути, като го разглежда внимателно. Като се свърши седмицата, ще сварите това жито и ще го изядете. Може да го сваритѣ на единъ пѫть, а може и на два или на три пѫти, но ще го ядете бавно, като че се разговаряте съ него. Послѣ ще ми разкажете какви резултати сте добили отъ този опитъ.

Азъ нѣма да ви кажа, какви могатъ да бѫдатъ резултатитѣ отъ опита, но вие сами ще опитате и ще ми кажете. За да имате резултатъ, ще направите опита точно тъй, както ви казахъ. Които вематъ първия опитъ, ще дъвчатъ житото дълго врѣме. Тия, които иматъ слаби зѫби, ще го сварятъ малко, безъ соль, безъ захарь и така ще го дъвчатъ. Онѣзи отъ васъ, които гледатъ на този опитъ като на играчка, да се не заематъ съ него. Ще гледате на опита сериозно и ще правите своитѣ научни наблюдения. И при двата опита, нѣма да ядете нищо друго, докато не изядете всичкото жито.

Азъ ви давамъ тия опити съ житото, защото въ него се криятъ най-мощнитѣ, най-благороднитѣ сили за живота. Отъ това упражнение вие все - таки ще научите едно малко добро или ще придобиете една малка мисъль. Като разглеждате житото и се занимавате съ него, вие все ще възприемете нѣщо отъ него въ ума и въ сърцето си, тъй както се опушва всѣки човѣкъ, който попада между пушачи.

Жалко е, когато земледѣлцитѣ не използуватъ добритѣ страни на своята работа. Тѣ натрупватъ житото въвъ хамбаритѣ си и не го поглеждатъ, освенъ когато дойде врѣме за продань. Тогава влизатъ въ хамбара си, нагребватъ нѣколко крини отъ него и послѣ съ една дъска го изравняватъ отгорѣ, отново затварятъ хамбара и си излизатъ. Дяволътъ имъ казва: „Не бутайте житото съ рѫка!" Земледѣлцитѣ хващатъ житото съ рѫка само когато ще се мѣли. Не е позволено на земледѣлцитѣ да изравняватъ житото въ хамбаритѣ си съ дъска. Всѣки земледѣлецъ трѣбва да пълни кринитѣ съ рѫцѣ и да не ги изравнява отгорѣ, но да имъ дава пирамидообразна форма. Постѫпва ли земледѣлецътъ така, той ще има десеть пѫти

по-голѣмо благословение, отколкото въ случаитѣ, когато изравнява отгорѣ крината съ дъска. Махне ли се върха отъ крината, образува се едно течение, което дѣйствува врѣдно върху човѣка. Споредъ окултнитѣ закони, когато се продава жито съ крина, тя трѣбва да се пълни съ върхъ. Затова, добрѣ е замледѣлецътъ да пипа съ рѫцѣ житото, да му се радва, за да може да се облагороди. Днесъ земледѣлцитѣ не пипатъ житото съ рѫцѣ, защото знаятъ, че то ще имъ проповѣдва да не го продаватъ, да не го мѣрятъ и т.н.

И тъй, вие ще направите тѣзи два опита съ житото, за да видите, какви сѫ резултатитѣ отъ него.

Любовьта ражда доброто!
Доброто носи за насъ Живот, Свѣтлина и Свобода!

15 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 25.I.1925 година

ЧУДНИТѢ ПРѢДПОЛОЖЕНИЯ*

Любовьта ражда доброто!
Доброто носи за насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Тритѣ стълба на знанието.”

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-важната буква въ азбуката” .

За слѣдния пѫть ще пишете върху тема №15: „Кое е първото растение, което се появило на земята?” Разгледайте цѣлото растително царство и кажете, кое растение, споредъ васъ, се появило първо на земята.

Сега вече вие минавате прѣзъ една нова фаза, намирате се на границата на физическото и духовното. Вие ще си служите съ духовнитѣ и реалнитѣ числа, както въ математиката. Духовнитѣ числа сѫ въображаемитѣ числа въ математиката. Всички нѣща, които сѫ несъизмѣрими съ мѣркитѣ на земята, наричаме духовни.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: възможно ли е човѣкъ да живѣе извънъ врѣмето и пространството? То е все едно да питаме, може ли рибата да живѣе извънъ водата? На този въпросъ може да се отговори по два начина: Тя не може да живѣе извънъ водата, но ако измѣни своята форма, ще може да живѣе извънъ водата.

Какъ опрѣдѣлятъ ученитѣ хора врѣмето? *(-Кантъ опрѣдѣля врѣмето, като категория и казва, че то е вложено само въ нашето съзнание, като необходимость за мисъльта. Отвънъ врѣмето не сѫществува.)* Ако споредъ закона на вѣроятноститѣ, допуснемъ, че дѣлението е безкрайно,

---

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

тогава какво пространство ще заеме онази най-малка точица, получена отъ дѣлението на частица, която заема най-малко пространство? Между музикалнитѣ тонове има извѣстни интервали и всѣки тонъ има опрѣдѣлено врѣме на траене. Въ една секунда отъ врѣмето вие може да изпѣете два тона. Тия тонове сѫществуватъ ли въ врѣмето? - Сѫществуватъ. Значи много нѣща сѫществуватъ, безъ да заематъ пространство. Сѫществуването на нѣщата не се свързва всѣкога съ пространството. Въ този смисълъ има сѫщества, които сѫ въ пространството и извънъ пространството. Има други сѫщества, които сѫ и въ врѣмето, и извънъ врѣмето. Такова сѫщество напримѣръ е човѣкътъ. Той е въ врѣмето и извънъ врѣмето; и въ пространството и извънъ пространството.

Какво разбирате подъ думата „пространство”? Пространството подразбира, че нѣщо се простира, проточва. Пространството не може да бѫде нѣщо абстрактно, все се обосновава на нѣщо. Ако подъ това понятие се разбира нѣкаква идея, пространството може ли да сѫществува? Нѣкои казватъ, че пространството не сѫществува. Обаче, ние не можемъ да говоримъ за нѣща, които не сѫществуватъ. Въ това нѣма никаква логика. Казватъ, че врѣмето не сѫществува като нѣщо реално вънъ отъ човѣка, но сѫществува само вѫтрѣ въ човѣка. Питамъ: какъ може да сѫществува само въ човѣка, ако го нѣма и отвънъ? Знаете ли, на какво мязатъ тия ваши разсъждения? То е все едно да кажете, че водата извира само отъ земята, а горѣ въ пространството я нѣма. Всѫщность не е така. Водата сѫществува и горѣ въ пространството, само че въ друго състояние, въ сравнение съ тази въ земята. Ако се качите високо въ пространството, на около 100-200 километри, нѣма да намѣрите вода, но нейнитѣ съставни части - водородъ и кислородъ. Ако се качите на още по-голѣма височина, ще намѣрите кислорода и водорода сгѫстени, въ течно състояние. Това сѫ прѣдположения само. Ако пъкъ се качите на височина 5 000 километра надъ земята, тамъ ще попаднете въ една зона, дѣто водородътъ и кислородътъ сѫ въ сгѫстено състояние, като водата на океана, но съ низка

температура. Кой какъ мине прѣзъ това мѣсто, замръзва, не може да върви по-нататъкъ, освѣнъ ако е много тънъкъ, та да може да се промъкне прѣзъ шуплитѣ на тази течность.

Какво ще кажете за това? И туй е прѣдположение. Ако отивате още по-нагорѣ, ще намѣрите по-голѣми чудесии. Тамъ вече водородътъ и кислородътъ не сѫ елементи, но сѫ разложени на други съставни части. Съврѣмената химия допуща, че това сѫ йони и електрони, но и тѣ още не сѫ крайнитѣ, недѣлими частици, които се получаватъ отъ елементитѣ.

Съврѣмената окултна наука приема, че сѫществуватъ четири категории етеръ въ пространството. Етеръть се счита като най-рѣдка въздухообразна материя. Той се отличава съ голѣма лекость и ефирность. Слѣдъ като прѣминете четиритѣ категории етеръ, надъ тѣхъ се намира другъ свѣтъ, съ съвсѣмъ друго естество. Той се нарича Духовенъ свѣтъ. Въ този свѣтъ нѣщата се прѣживѣватъ тъй бързо, че впечатленията, изживѣванията отъ милиони години могатъ да се събератъ въ една година. Това, което е прѣживѣно прѣзъ милиони години животъ на Земята, може да се прѣживѣе само въ една година. Слѣдователно цѣлиятъ земенъ животъ и цѣлата еволюция на едно сѫщество, на единъ човѣкъ въ Духовния свѣтъ ще прѣмине като мигновение. Тогава какъ ще опрѣдѣлите този свѣтъ? - Той е свѣтъ извънъ врѣмето и пространството. Въ Духовния свѣтъ има другъ мащабъ, съ който се мѣрятъ нѣщата.

Това сѫ въпроси за разсѫждение само, които ако се изнесатъ на нѣкой човѣкъ съ по-слабъ умъ, не ще може да ги асимилира. Вашиятъ умъ обаче, не трѣбва да се разбърква, но да мисли повече. Всички тия нѣща, които ви говоря, вие може да считате като приказки отъ „1001 нощь". Ако се събератъ въ едно всички епохи, прѣзъ които е минала Земята досега, едва ли ще може да се направи една земя като нашата, но затова въ нея ще има събрана толкова много енергия, отъ която за въ бѫдеще биха могли да се образуватъ безброй свѣтове.

Засега човѣшката мисъль, човѣшкото развитие е свързано съ врѣмето и пространството. Тъй, както човѣшкиятъ организъмъ е създаденъ, днесъ човѣкъ не може да се развива извънъ врѣмето и пространството. Извънъ тия условия той не би могълъ да се ориентира. Дѣйствително, ако вие сте ясновидецъ и прѣминете въ Духовния свѣтъ, вие ще се намѣрите въ най-голѣмо противорѣчие съ себе си, защото опорнитѣ точки на този свѣтъ значително се различаватъ отъ тия на физическия. Като се върнете на Земята, вие ще помните само, че сте били нѣкѫдѣ, но дѣ сте били, нѣма да знаете. Да сте били на Земята - не; да сте били на Мѣсечината - не; да сте били на Слънцето - не. Били сте нѣкѫдѣ, но дѣ? Този свѣтъ, въ който сте попаднали, е много реаленъ, не може да го отречете, но не знаете дѣ сте били. Той е толкова различенъ отъ физическия свѣтъ, че това голѣмо различие ще произведе противорѣчие въ вашия умъ.

Ето защо, първо човѣкъ трѣбва много добрѣ да се запознае съ физическия свѣтъ, та всѣко ново явление, което влезе въ съзнанието му, да не го смущава. Всѣко ново явление трѣбва да се разгледа, къмъ коя категория да се отнесе. Не трѣбва да ви смущаватъ нито положителнитѣ, нито отрицателнитѣ мисли въ живота. Тѣ не трѣбва да хвърлятъ никаква сѣнка въ ума ви. Запримѣръ ако четете нѣкое философско съчинение, което е силно логически и добрѣ аргументирано, доказва, че цѣлиятъ свѣтъ и всичко около него е плодъ само на човѣшкото въображение и че извънъ човѣка нищо не сѫществува, вие ще се смутите. Питамъ: Този философъ какъ е придобилъ всички тия данни? Той привежда редъ автори: този казалъ така, онзи казалъ така. Но ако попитате тия автори, отъ дѣ знаятъ това нѣщо, ще видите, че нито единъ не е сигуренъ въ това, което доказва. То е нѣкаква отвлѣчена теория. Всички крайни заключения въ свѣта се дължатъ на извѣстенъ родъ разочарования. Всѣки човѣкъ, който прѣтърпява нѣкакво голѣмо разочарование, пише за нѣщата въ отрицателенъ смисълъ, казва, че въ свѣта не сѫществува никаква закономѣрность. Всѣки човѣкъ, на когото животътъ вър-

ви гладко и щастливо, той пише въ другъ духъ. Слѣдователно закономѣрностьта въ свѣта и отсѫтствието на тази закономѣрность много пѫти се дължи на опитностьта, прѣзъ която хората сѫ прѣминали. Нѣкой пѫть тѣзи твърдения сѫ вѣрни, а нѣкога не сѫ вѣрни.

Въ физиката има единъ законъ, споредъ който, когато се срещнатъ двѣ вълни съ еднакви дължини, но въ противоположни посоки, тѣ се взаимно унищожаватъ. Защо се унищожаватъ? Какво става съ тѣзи енергии? Понѣкога енергиитѣ се трансформиратъ. Питамъ: кое може да спре трансформирането на енергиитѣ отъ едно състояние въ друго? Имайте прѣдъ видъ слѣдния законъ: Трансформирането на енергиитѣ подразбира разумность. Смѣна на енергиитѣ, трансформиране на енергиитѣ, сгѫстяване и разширение на енергиитѣ, това сѫ форми на единъ разуменъ животъ извънъ човѣшкия. Дръжте тази мисъль въ ума си, като абсолютенъ законъ. Вие може да мислите каквото искате, но знайте, че всички промѣни, които ставатъ въ природата, се дължатъ на единъ разуменъ животъ. И когато животътъ въ една область замира, всѫщность той не замира, но се трансформира отъ едно състояние въ друго. И туй, което хората наричатъ смърть въ едно отношение, въ друго отношение произвежда животъ. Смъртьта е процесъ, който приготовлява почва за новия животъ. Вие трѣбва да схванете този процесъ въ съзнанието си.

Човѣкъ има двояко съзнание: физическо и духовно. При физическото или обикновеното съзнание човѣкъ има обикновени разбирания за живота. Той има единъ вѫтрѣшенъ страхъ, плаши се отъ смъртьта и затова мисли, че трѣбва само да яде и да пие, да заема извѣстно обществено положение и т.н. Ако нѣма тия нѣща, той мисли, че не може да живѣе. Понѣкога и вие разсѫждавате така. Нѣкои отъ васъ сѫ на 20 години, други - на 21, на 22 и повече. Питамъ ви: дѣ бѣхте вие прѣди 30 години? Дѣ бѣше цѣлото човѣчество прѣди 40 милиона години? Нѣкои учени твърдятъ, че човѣчеството е сѫществувало само отъ прѣди 18 милиона години. Най-послѣ

азъ питамъ: дѣ бѣха всички растения, цѣлото растително царство прѣди 50 милиона години? Всички растения, както и животнитѣ, все дойдоха отнѣкѫдѣ. Въ окултната наука сѫществува едно твърдение, че въ свѣта има течения, които идватъ отъ разни слънчеви системи. Когато трѣбва да се насели нѣкоя отъ тия системи, които постепенно се оформяватъ въ известни форми на животъ и започватъ своето развитие, всичко това става подъ влиянието на извѣстенъ родъ закони, съ които е свързанъ цѣлия козмосъ. И вие сте свързани съ тия закони. Нѣкои окултисти, които разбиратъ добрѣ законитѣ, знаятъ колко години слѣдъ завършване своето развитие на Земята, човѣкъ е свободенъ отъ тия връзки. Тѣ знаятъ още, дѣ ще бѫдете слѣдъ това - дали ще останете нѣкѫдѣ изъ Слънчевата система или ще излѣзете вънъ отъ нея.

Тия нѣща ви се виждатъ чудни, но това което е чудно за едного, не е чудно за другиго. Запримѣръ вземете системата Сириусъ. Въ духовно отношение тя седи по-високо, отколкото слънчевата система. Отъ чисто физическо гледище, ако речете да отидете на Сириусъ, изискватъ се много години, трѣбва да направите едно дълго пѫтешествие, но за една душа, която е завършила своето развитие въ Слънчевата система, се изисква малко врѣме. Тя пѫтува съ голѣма бързина. Не е важно да разрѣшите въпроса за колко врѣме ще отидете до Сириусъ, но да знаете, че въ свѣта сѫществуватъ разумни закони. Мислите ли така, противорѣчията, мѫчнотиитѣ въ живота ви нѣма да ви спъватъ, нѣма да изгубвате смисъла на живота. Ето защо вие всѣкога трѣбва да бѫдете въ съгласие съ тия разумни закони. Дръжте постоянно въ ума си мисъльта, че всичко въ свѣта е разумно. Отивашъ нѣкѫдѣ, спънешъ се, паднешъ, ударишъ главата си, кажи: „Разумно е това падане.” Има редъ учени хора, които при падане сѫ разрѣшили много важни въпроси.

Азъ мога да ви приведа редица такива случаи, дѣто учени хора сѫ разрѣшавали много трудни въпроси при падане. Какво става тогава? Като падне човѣкъ, става извѣстно сътресение и нѣкаква мисъль блѣсва въ ума му. Ще знаете: пад-

нете ли, разрѣшавайте въпроса философски. Ако падне уменъ човѣкъ, той все ще разрѣши нѣкой важенъ въпросъ, но ако падне нѣкой простъ човѣкъ, той ще каже: „Сега ли трѣбваше да падна?" Той не разбира защо е падналъ. Всѣко падане е на мѣстото си. Ако на духовния човѣкъ се случи нещастие, той изведнъжъ ще се домогне до нѣкоя духовна истина, ще забрави своето нещастие и ще благодари на Бога. Ако на глупавия се случи нѣкакво нещастие, той ще каже: „Все на менъ ли се случватъ такива работи?" Той ще роптае противъ сѫдба, противъ условия на живота и т.н. Това зависи отъ културата на човѣка. Обаче, ако вие мислите, че сѫдбата е по-снизходителна спрѣмо едни хора, а по-жестока спрѣмо други, вие не разбирате нищо. Има законъ, който обяснява тия нѣща. Той казва: Който знае да плува, не се дави; който не знае да плува, той се дави. Питамъ: какво търси въ водата този, който не знае да плува? Той нека си седи на края. То значи: онзи човѣкъ, който има слабъ умъ, да не влиза въ свѣта на наукитѣ, да не се занимава съ философски въпроси. Който е плувецъ, нека влѣзе въ бурното море, да го опита и да се върне назадъ. Той не може да прѣплува цѣлия океанъ, но пак не може да плува. Най-послѣ той може да стане на риба, да прѣплува цѣлия океанъ. Той може още да стане и на птица, да прѣхвръкне надъ океана отъ едно мѣсто на друго. Днесъ хората, съ своитѣ аероплани, могатъ да летятъ надъ цѣлия океанъ.

Всичко въ свѣта зависи отъ колективната човѣшка мисъль, насочена въ дадена посока. Въ това отношение мисъльта на всинца ви трѣбва да бѫде хармонична, да не си противодѣйствувате. Не мислете, че нѣкой може да ви засѣнчи. Пазете се отъ тази мисъль. Да допуснемъ, че вие сте едно растение, което расте и пораства, става голѣмо. Питамъ: малкитѣ трѣвички около него могатъ ли да го засѣнчатъ? У васъ веднага се явява мисъльта: „Тѣзи малки трѣвички нищо не даватъ. Какво струватъ тѣ?" Рекохъ, не имъ противодѣйствувайте! Тия трѣвички, макаръ и малки, иматъ свое прѣдназначение. Тѣ служатъ за храна на овцитѣ, на добитъка. Безъ

тѣхъ животнитѣ не могатъ да живѣятъ. Въ този случай голѣмото дърво не може да помогне на овцитѣ. Слѣдователно всички растения не сѫ опрѣдѣлени да станатъ голѣми дървета.

Най-послѣ, не мислете, че при голѣмата ученость, човѣкъ може да придобие нѣщо. Голѣмата ученость прѣдставлява голѣмо прѣдпотопно дърво, високо 100-200 метра и широко 50 метра въ диаметъръ. Питамъ: какво може да стане отъ това дърво? - Вѫглища. Освѣнъ това, хората постоянно изсичатъ голѣмитѣ дървета и си правятъ отъ тѣхъ кѫщи. По аналогия на това, какво могатъ да направятъ ученитѣ хора? Ако ти си виденъ лѣкарь, лѣкувашъ всички болести, можешъ ли най-послѣ да освободишъ нѣкого отъ смъртьта? Значи смъртьта е по-силна отъ тебе. Ако ти си виденъ педагогъ, учишъ хората, давашъ имъ методи за възпитание, при тази твоя педагогия и ти ще свършишъ като всичкитѣ хора. Ти си виденъ богословъ, учишъ хората за Бога, проповѣдвашъ имъ това - онова, но най-послѣ, всичкото ти учение рухва. Защо? - Знанието, което сега имате, не почива на здрава основа.

Като казвамъ това, не разбирамъ, че трѣбва да се опълчимъ противъ науката, но казвамъ, че на сегашното знание липсва нѣщо. И въ съврѣменната медицина има елементи, които ѹ липсватъ. Единъ день тѣзи празнини ще се запълнятъ. Като влѣземъ въ новия животъ, въ висшата култура, ще имаме лѣкари, които ще си служатъ съ елексира на живота. Тогава хората ще носятъ вѣчния животъ въ шишенца. Напримѣръ нѣкой човѣкъ е на умиране, но иска да живѣе още. Какво ще направи? - Ще отвори едно отъ шишенцата, ще вземе нѣколко капки отъ „елексира на живота", ще си направи една инжекция и ще живѣе колкото иска. Ако пъкъ искашъ доброволно да напуснешъ този свѣтъ, да си заминешъ, отъ тебе ще зависи. Тогава богословътъ, като дойде при тебе, нѣма да ти проповѣдва, както сега съ думи, но ще ти направи една инжекция въ главата и ще придобиешъ богословието. Педагогътъ нѣма да те учи какъ да възпитавашъ, но ще ти направи една инжекция въ сърцето и ще придо-

биешъ педагогията. По този начинъ врѣмето ще се съкрати. И азъ тази вечерь нѣма да се занимавамъ съ васъ, да ви доказвамъ това - онова, но ще ви кажа: „Елате тука!" И ще направя нѣкому инжекция на главата, нѣкому на сърцето и всички ще излѣзете прѣобразени. Като направя тия инжекции, животътъ ще започне отново, ще се движимъ въ една съвсѣмъ нова область. Ако туй, което учимъ сега, нѣма връзка съ бѫдещето, защо ще губимъ врѣме? Не, туй, което учимъ сега, е основа на бѫдещата наука, която иде. Затуй трѣбва да поставите здрава основа на идеитѣ и чувствата си. Казвате: „Защо трѣбва да вѣрваме?" - Вѣрата е стълбъ. „Защо трѣбва да любимъ?" - Любовьта е основа на живота. „Защо трѣбва да се надѣваме?" - Надеждата е Божествена форма.

И тъй, поставете единъ стълбъ, една основа и една форма въ живота си. Тия нѣща сѫ необходими, както за сегашното ви развитие, така и за бѫдещето. Не е важно дали ще вървате или не, но трѣбва да имате тия три основни елемента. Питамъ: можете ли да прѣодолѣете несгодитѣ въ живота си безъ любовь? - Не можете. Любовь се изисква! Любовьта е капитала въ живота. Напримѣръ вие искате да слѣдвате университетъ. Можете ли да го свършите безъ капиталъ, безъ срѣдства? - Не. Благодарение на срѣдствата, вие си доставяте храна отъ гостилницата, хлѣбъ отъ фурната, дрехи отъ магазинитѣ и т.н. Това е фактъ. Ти свършѝ университета благодарение на фурнаджията. Вие казвате: „Азъ свършихъ университета." И по-нататъкъ не се замисляте, какъ свършихте университета и кому трѣбва да благодарите. Затова, минешъ ли покрай нѣкой фурнаджия, спри се и кажи: „Много ти благодаря, безъ тебе не бихъ могълъ да свърша университета." Като минешъ покрай нѣкоя нива, спри се прѣдъ житото и кажи: „Много ти благодаря! Ако ти не бѣше израсло и не бѣше вързало плодъ, азъ не бихъ свършилъ университетъ. Ако ти не бѣше израсло, азъ и въ Бога не бихъ вървалъ. Благодарение на тебе, азъ вървамъ въ въ Бога." Тъй седи великата Истина. Малкитѣ нѣща ни учатъ на великитѣ проявления на живота.

Вие казвате: „Азъ съмъ независимъ ” - Не, прѣди всичко, ти си зависимъ отъ фурнаджията. Другъ казва: „Азъ искамъ да бѫда самостоятеленъ.” Самостоятеленъ ли? Човѣкъ иска да бѫде самостоятеленъ, за да не го владѣятъ хората. Но трѣбва да знаете: човѣкъ не може да не владѣе, човѣкъ не може да не заповѣдва. Тогава кой заповѣдва? - Хлѣбътъ заповѣдва. Ти имашъ за господарь нѣкой човѣкъ, който ти заповѣдва. Той ти заповѣдва благодарение на хлѣба. Ако той не държеше хлѣба въ рѫцѣтѣ си, щѣше ли да ти заповѣдва? И ако ти нѣмаше нужда отъ хлѣбъ, щѣше ли да го слушашъ? Туй и свѣтскитѣ хора знаятъ.

Сега азъ искамъ да ви наведа на мисъльта да обрѫщате внимание на малкитѣ нѣща въ живота си. Ние прѣнебрегваме малкитѣ нѣща - житото, ръжьта, въздуха, слънцето, абстрахирваме се отъ тѣхъ, но това не е философия, това е криво разбиране на живота. Не трѣбва да мислите така, но като минавате покрай тия малки нѣща, спрѣте се и кажете: „Азъ благодаря на всички малки нѣща, тѣ съставляватъ основата на моя животъ.” Имашъ ли уважение, благоговение и почитъ къмъ житото, къмъ царевицата и къмъ всички плодове, ти ще можешъ да почиташъ и всичко около себе си. Такъвъ трѣбва да бѫде новиятъ моралъ. Не поставите ли този моралъ за основа въ живота си, отъ васъ нищо нѣма да стане. Ще бѫдете такива, каквито сте и сега. Вие ще се раждате и умирате, а тия малки братчета ще ви разлагатъ, ще изсмукватъ соковетѣ ви и ще ви учатъ на самопожертвуване. Вие ще минавате отъ единъ житенъ класъ на другъ и сами ще учите този законъ, докато най-послѣ се освободите отъ тази стара философия. Докато узрѣе вашата глава, вие ще минавате послѣдователно отъ живота на растенията въ тоя на животнитѣ, докато най-послѣ минете въ живота на човѣка. Тогава ще провѣрите теорията за прѣселението на душитѣ и ще видите, че тази теория е вѣрна. Само така ще разберете, че животътъ на житното зърно е тъй свещенъ, както и вашиятъ. Всѣки човѣкъ, който не почита житното зърно, не може да почита душата. Житното зърно е излѣзло отъ Бога, тъй както ти си излѣзълъ отъ Него.

Азъ ви давамъ тази мисъль не за обезсърдчение, но да вложите новия моралъ въ себе си, да бѫдете твърди и рѣшителни, да прѣвъзмогнете всички мѫчнотии, които срѣщате въ живота си, тъй както морскитѣ вълни се разбиватъ въ здраво построения корабъ. Корабътъ ви трѣбва да пѫтува безъ никакъвъ страхъ въ бурния океанъ, а вълнитѣ ще се разбиватъ въ едната и въ другата му страна. Ще има малъкъ тласъкъ, ще има сътресения, но корабътъ ви трѣбва да устои. Не е ли здравъ корабътъ ви, по-добрѣ не минавайте прѣзъ океана.

Първото нѣщо: отъ всинца ви се изисква да внесете въ себе си, въ душата си единъ мекъ елементъ. Прѣди всичко трѣбва да започнете отъ житото, да си съставите ясна прѣдстава за него. Започнете съ морала на житото. Ще ви дамъ слѣдната задача: ще вземете десеть хубави житни зърна и ще ги разглеждате внимателно, подробно съ увеличително стъкло день, два, три, докато у васъ се роди извѣстна идея за житото, отъ която да извадите поне едно малко морално заключение. Слѣдъ това накратко ще опишете вашитѣ наблюдения и резултатитѣ, до които сте дошли.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, да видите, какъвъ е резултатътъ отъ житното зърно. Прѣдставете си, че вие страдате отъ огница, имате силно възпаление, висока температура и повиквате единъ лѣкарь, втори, трети, дано ви помогнатъ. Тѣ ви правятъ инжекции, даватъ ви лѣкарства, но положението се усложнява. Всички лѣкари вдигатъ рѫцѣ, не знаятъ какво да правятъ и най-послѣ казватъ: „Такава е Волята Божия!" Въ това врѣме единъ господинъ идва при васъ, прѣдлага ви едно житно зърно и ви казва: „Сдъвчи това зрънце добрѣ!" То е нѣщо подобно на екстрактъ отъ прана. Вие сдъвквате добрѣ житното зрънце и температурата спада, болестьта изчезва и вие се чувствувате напълно здрави. Питамъ: какво ще бѫде сега вашето отношение спрѣмо това малко зрънце? Нѣма ли да го оцѣнявате? То не седи ли по-високо отъ всички лѣкари, които бѣха наоколо ви? Въ дадения случай, кой извърши по-висока служба: житното зрънце ли или лѣкаритѣ? - Житното зрънце.

Слѣдователно житното зрънце свърши най-важната работа. Не е само житното зрънце, което може да извършва такава работа. Въ природата има растения, много сѣмена, които могатъ да се употрѣбяватъ за лѣкуване. За въ бѫдеще новата медицина ще си служи съ тѣхъ. Само че тия лѣкари, които ще си служатъ съ новата медицина, сами ще трѣбва да събиратъ всички тия сѣмена и растения и то въ опрѣдѣлени часове, дни и мѣсеци прѣзъ годината. По този начинъ, тия лѣкарства ще произвеждатъ голѣмъ прѣвратъ въ човѣшкия организъмъ. Житното зрънце съдържа въ себе си потенциална енергия, която като влѣзе въ организма на човѣка, се прѣвръща въ кинетическа.

Та рекохъ, дребнитѣ нѣща, които сега ви се виждатъ нищожни, съдържатъ голѣма сила въ себе си. Въ житното зърно се съдържа скрита енергия, която иде за ваша услуга. Затова, ако искате да се развивате, да вървите напрѣдъ, трѣбва да я използувате разумно. Сегашниятъ ви животъ се дължи именно на тия малки житни зрънца. Човѣкътъ трѣбва да започне живота си отъ тѣхъ. Житото се е явило на земята прѣди човѣка. Досега житото е прѣминало прѣзъ три фази. Сегашната му фаза е третата. За въ бѫдеще то ще прѣмине още една фаза на подобрение, отъ което ще се подобри и човѣшкиятъ организъмъ.

И тъй, като основа на новия моралъ ще турите закона за най-малкитѣ нѣща. Напримѣръ у васъ се зароди едно малко желание или една малка мисъль, дребни като житното зърно. Какво трѣбва да правите? Ще ги отхранвате, ще ги пазите свещено въ себе си. Отъ тѣхъ ще се родятъ велики работи. Великитѣ мисли и желания сѫ сборъ отъ множество малки мисли и желания. Дребнитѣ желания азъ считамъ за найнужни и необходими, а голѣмитѣ, великитѣ желания служатъ като потикъ, тѣ ви каратъ да бѫдете интенсивни. Тѣ сѫ като нѣкой силенъ, голѣмъ порой, който завлича всичко. Когато у човѣка се появи нѣкое дребно желание или нѣкоя малка мисъль, това сѫ нѣжни Божествени проблѣсъци въ съзнанието ви. Ако у васъ се породи желание да направите нѣкое дреб-

но, микроскопическо добро, направете го, не го отхвърляйте. Напримѣръ вие имате едно малко тефтерче, въ което сте писали хубави мисли или една малка, цѣнна за васъ книжка, които обичате. ПоглѪднете ги, отворите ги, но виждате, че по тѣхъ има малко прахъ. Казвате си: „Нека си свърша работата, че тогава ще ги изчистя." Не, прѣкѫсни работата си, но ги изчисти. Не ги ли изчистишъ веднага, ще изпаднешъ въ грѣшка. Вашата слугиня нѣма да изчисти книжката ви тъй добрѣ, както вие сами. Изчистишъ ли книжката си, която азъ наричамъ „малкото свещено желание", ти ще придобиешъ една малка свѣтлинка въ съзнанието си. Тази книжка е цѣнна само за тебе, само ти можешъ да я изчистишъ най-хубаво.

И тъй, дойде ли у васъ нѣкое малко желание или нѣкоя малка мисъль, не ги отблъсквайте, но ги реализирайте. Ако не изпълните най-малкото си желание, може да развалите цѣлата работа. Напримѣръ разкопавашъ лозето си, но около единъ отъ чуканитѣ оставашъ мѣстото неразкопано. Ти забѣлѣзвашъ това нѣщо, но си казвашъ: „Кой ще се връща сега да разкопава този чуканъ?" Не се ли върнешъ да го разкопаешъ, за въ бѫдеще той ще развали всичката ти работа. Тази твоя небрѣжность, въ първо врѣме незначителна, въ послѣдствие ще докара лоши резултати. Послѣ ти ще съзнаешъ погрѣшката си и много ще съжалявашъ. Затова забѣлѣжите ли, че сте пропуснали една работа, колкото малка да е тя, върнете се да я поправите! Нека това бѫде за васъ едно важно правило въ живота ви.

Любовьта ражда доброто!
Доброто носи за насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода!

16 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 1.II.1925

НОВОТО ВЪЗПИТАНИЕ И САМОВЪЗПИТАНИЕ*

„Любовьта ражда доброто."
„Доброто носи за насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода."

Прочете се резюме отъ темата: „Коя е най-важната буква въ азбуката?"

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Разлика между въображение и фантазия."

Ще ви задамъ въпроса: Споредъ васъ, кой е най-приятниятъ часъ прѣзъ деня? *(-Часътъ на почивка слѣдъ усилена работа. Когато разберемъ нѣщо.)* Кога се чувствувате най-разположени: сутринь, като ставате или вечерь, като си лѣгате? *(-Сутринь. - Вечерь.)*

Наблюдавали ли сте какъ спите нощно врѣме, по колко пѫти се обръщате прѣзъ цѣлата нощь, ту на едната, ту на другата страна? Дали има нѣкой отъ васъ да е броилъ това нѣщо?

Сега за една седмица ще ви задамъ слѣдното упражнение: като си легнете вечерно врѣме ще вземете при себе си листче и единъ моливъ и колкото пѫти прѣзъ нощьта се обърнете, ще отбѣлѣжите на листчето съ малки линийки. Ако се обърнете несъзнателно, нѣма да отбѣлѣзвате, затова не сте отговорни, но колкото пѫти се обърнете и съзнавате това обръщане, веднага ще си отбѣлѣжите на листчето. Можете ли да направите това упражнение? *(-Можемъ.)* Ако се случи да сънувате прѣзъ нощьта нѣкакъвъ сънь, отъ който се стреснете и се обърнете на другата страна, добрѣ е да си отбѣлѣжите въ кратки чърти съня и да видите на коя страна сте се обърнали. Има сънища, които сѫ важни и добрѣ е въ такъвъ случай да се знае, на коя страна сте се обърнали и на

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

коя сте били като сте сънували.

При окултното възпитание и самовъзпитание трѣбва да обръщате внимание на начина, по който спите. Щомъ си легнете, ще кажете на тѣлото си: „Слушай, както си легнешъ, така ще останешъ до сутриньта, никакво мърдане надѣсно или налѣво!" Ако тѣлото ви се подчини на тази заповѣдь, значи вие сте му господари, можете да го владате. Не се ли подчини, не сте господари. Добрѣ е да правите тѣзи опити, да видите дали тѣлото ви се подчинява на вашитѣ внушения или не се поддава. Всички клѣтки въ организма на човѣка сѫ разумни и ако можете да имъ говорите, а тѣ да ви слушатъ, вие ще можете да се възпитавате. Ако говорите на клѣткитѣ си и тѣ не ви слушатъ, вие не можете да се възпитавате. Основното възпитание на тѣлото зависи отъ възпитанието на клѣткитѣ. Легнешъ ли на дѣсната страна, ще си кажешъ: „Тази вечерь ще спя само на дѣсната страна, нѣма да се обръщамъ никакъ." Ако до сутриньта не се обръщате, това показва, че мисъльта ви била силна. Може да правите редъ опити, при които да заповѣдвате на клѣтките си да ви слушатъ. Ако при всички тия опити тѣлото ви се подчинява, всичко у васъ ще върви въ хармония.

Както забѣлѣзвамъ, всичко у васъ става безразборно, вие не лѣгате на опрѣдѣлено врѣме. Човѣкъ трѣбва да си наложи дисциплина. Дойде ли 10 или 11 часа вечерьта, каквато важна работа и да имате, ще си кажете: „Сега ще си легна, ще спя безъ да се обръщамъ, ще си почина добрѣ и утрѣ сутриньта, точно въ 4 часа ще стана и ще започна отново работата си." Това значи дисциплина на тѣлото, възпитание на клѣткитѣ. А сега вие, като си легнете, въртите се цѣла нощь, не сте спокойни. Питамъ: какви идеи ще можете да възприемате въ такова състояние, щомъ не можете за заповѣдвате на рѫцѣтѣ, на краката и на тѣлото си да не мърдатъ? Какви идеи и чувства ще възприемате, щомъ не можете да заповѣдвате на вашата артериална и венозна система, нито можете да урегулирвате извѣстни неправилни състояния у васъ?

Прѣдставете си, че имате нѣкакъвъ отокъ на крака си. Ако вие можете да заповѣдвате на тѣлото си, ще кажете на клѣткитѣ, които се намиратъ около отеклата часть на крака да изпратятъ по-чиста кръвь и да изхвърлятъ нечистата поскоро навънъ. Кажете ли си така, на сутриньта ще почувствувате едно голѣмо подобрение, едно разположение на духа.

Понеже вие влизате въ свѣта, трѣбва да владате органитѣ си, клѣткитѣ си, да имате самообладание, както моряцитѣ. Наблюдавайте нѣкой морякъ какво спокойствие, какво самообладание има! Когато се качва на мачтата, той спокойно върши работата си, вързва развързва вѫжето, не се смущава, че наоколо му и подъ нозѣтѣ му всичко се люлѣе и вълнува. Този морякъ има присѫтствие на духа. Ако е нѣкой неопитенъ, той не може да се качи на мачтата.

Та рекохъ, вие, като окултни ученици, трѣбва да се самовъзпитавате, да издържате мѫчнотиитѣ, които ви идватъ. Като се качите на една такава мачта, трѣбва да се самообладавате, да бѫдете тихи и спокойни. Ако не възпитавате своето тѣло, всѣко друго възпитание нѣма да ви ползува.

И тъй, истинското възпитание на човѣка трѣбва да започне отъ неговото самовъзпитание.

„Любовьта ражда доброто."
„Доброто носи за насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода."

17 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ, държана отъ Учителя на 8.II.1925 година

ВИСОКИТѢ МЕСТА И ЧИСТИЯТЪ ВЪЗДУХЪ*

Любовьта ражда доброто.
Доброто носи за насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Разлика между фантазия и въображение".

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Първото растение на земята".

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата *(№16)*: „Кой е най-мекия и най-коравия удъ у човѣка?"

Ще ви запитамъ: защо нѣкои отъ растенията сѫ малки, а други - голѣми? Какво е вашето мнѣние по този въпросъ? *(-Това зависи отъ условията, при които растението се развива. Има единъ природенъ законъ, споредъ който, при лошитѣ условия външнитѣ форми се смаляват, а при добритѣ условия се увеличаватъ.)* Какъ мислите вие, плоднитѣ дървета прѣдшествуватъ ли трѣвитѣ въ своето проявление или трѣвитѣ ги прѣдшествуватъ? *(-Плоднитѣ дървета прѣдшествуватъ трѣвитѣ.)* Имало ли е плодни дървета прѣзъ ледения периодъ? *(-Споредъ съврѣменната наука, прѣзъ този периодъ не е имало плодни дървета.)*

Ще ви задамъ нѣколко въпроси. Каква е била първоначално формата на заека? Каква форма е ималъ той, като днешната или друга нѣкаква? Има ли нѣкакво подобие между мишката и свинята? *(-Тѣ ядатъ всичко, каквото намѣрятъ.)* Въ устройството си иматъ ли нѣщо подобно? *(-Мишкитѣ сѫ гризачи.)* Между мишкитѣ и зайцитѣ има ли подобие? *(-Тѣ сѫ гризачи. Освѣнъ това и мишкитѣ, и зайцитѣ сѫ страхливи.)* Защо прѣднитѣ зѫби у гризачитѣ растатъ толкова много? При какви условия и кога се явилъ у тѣхъ нави-

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана от ъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

къ̀ть да гризатъ? Кога се явило у нѣкои отъ бръмбаритѣ съзнанието да снасятъ яйцата си въ коритѣ на дърветата? Какъ бихте си обяснили способностьта на клѣткитѣ у птицитѣ да създаватъ кожата да създаватъ перцата си и при това тъй хубаво да ги боядисватъ, като че нѣкой художникъ е работилъ върху тѣхъ? Дали самитѣ клѣтки правятъ това? Обърнете внимание и на пеперудитѣ! Тѣ живѣятъ ли повече отъ едно лѣто? - Не. Въпрѣки това вижте какво богатство отъ краски има върху тѣхнитѣ крилца. Какво иска да ни каже природата съ това? Туй е една луксозна дрешка, която струва нѣколко милиона лева, а при това трае само едно лѣто. Какво голѣмо изкуство е това нѣщо!

Както виждате, голѣми художници сѫ пеперудитѣ. Има ли нѣкакъвъ замисълъ въ тѣхното художество? *(-Нѣкои отъ краскитѣ имъ се прѣдаватъ отъ самата срѣда, въ която се движатъ, за да се прѣдпазятъ отъ враговетѣ си. Краскитѣ имитиратъ цвѣта на околната срѣда, въ която се движатъ.)* Питамъ: ами цвѣтята, които иматъ краски, кого имитиратъ? Нали и тѣ иматъ врагове? *(-Напротивъ, у цвѣтята има желание да изпѫкнатъ всрѣдъ околната срѣда, въ която се намиратъ, за да бѫдатъ забѣлѣзани отъ насѣкомитѣ.)* Слѣдили ли сте, кои пеперуди повече сѫ изложени на опасность: тия на които крилцата сѫ пъстро боядисани, или тия, които нѣматъ никакви краски? Помислете малко върху този въпросъ и ако не можете да си отговорите, запитайте нѣкой естественикъ, какво той би ви казалъ. Естествениците още не сѫ разрѣшили въпроса, кой даде тия краски у пеперудитѣ и какъ изобщо се създаватъ.

Рекохъ, вие виждате сега колко въпроси има неразрѣшени. Ако съврѣменнитѣ естественици биха разрѣшили тия въпроси, тѣ биха хвърлили голѣма свѣтлина върху историята на органическото царство. Забѣлѣзано е по извѣстни признаци, че пеперудитѣ иматъ съзнание за своитѣ красиви дрехи, както и за прашеца, който се намира по крилцата имъ. Когато вали дъждъ или когато дойде буря, тѣ грижливо се скриватъ нѣкѫдѣ, да запазятъ праха по крилцата си. Какъ се е създалъ този прахъ по крилцата на пеперудитѣ, това съв-

рѣменната наука не знае. Това показва, че пеперудитѣ сѫ знаели галванопластиката прѣди хората. Това не е просто натрупване на прашецъ. Голѣмо изкуство е да се наслои тази финна материя върху крилцата имъ. Какъ мислите, сами пеперудитѣ ли правятъ това нѣщо? *(-Пъстритѣ, красивитѣ пеперуди повече се пазятъ, затова и по-мѫчно се ловятъ отъ обикновенитѣ.)* Така е, красивитѣ пеперуди сѫ по-интелигентни. Единъ английски писатель, естественикъ, слѣдъ като правилъ много научни наблюдения върху растенията и животнитѣ, най-послѣ дохожда до заключението, че навѣрно нѣкои висши сѫщества взиматъ участие въ украсяването и напрашването крилцата на пеперудитѣ. Той признава намѣсата на висши сѫщества въ тази работа, но не може да си отговори, какъвъ интересъ имат тѣ отъ това.

Правили ли сте наблюдения на ноктитѣ си, да си отговорите какво значение иматъ бѣлитѣ полукрѫгове, които се явяватъ по тѣхъ? Нѣкои хора иматъ такива полукрѫгове, само на единъ отъ пръститѣ си, други - на два, а нѣкои - на всичкитѣ пръсти. Случайность ли сѫ тия бѣли полукрѫгове или означаватъ нѣщо? - Въ природата нѣма случайности. Хората, които иматъ тия полукрѫгове на всичкитѣ си пръсти, се отличаватъ съ добро кръвообръщение. Тия хора, които нѣматъ полукрѫговетѣ, се отличаватъ съ слабо кръвообръщение. Има изключения и отъ това явление, но тѣ сѫ малко. Вие може да направите опитъ, да провѣрите дали това е вѣрно или не. Тия хора, у които дихателната система и кръвообръщението е слабо, да работятъ върху засилването на кръвообръщението си и слѣдятъ явяватъ ли се тия полукрѫгове. Ако съ усилване на кръвообръщението имъ тия полукрѫгове се появятъ, значи това е фактъ, а не само едно съвпадение. Не се ли усилва кръвообръщението, не се ли явяватъ тия бѣли полукрѫгове, съ това се потвърждава и фактътъ, че тѣ иматъ връзка съ дишането и кръвообръщението.

Правете и друго наблюдение: слѣдете каква е широчината на ноктитѣ. Широчината на ноктитѣ съотвѣтствува на волята у човѣка. Хора, у които ноктитѣ сѫ широки, иматъ силна, издържлива воля; тия хора пъкъ, на които ноктитѣ сѫ

тѣсни, иматъ слаба воля. Знаете ли какви тънки наблюдения трѣбва да правите, ако ви се даде да работите научно върху тезата: „Отношение между ноктитѣ на човѣка и неговата воля.” Всѣки отъ вас може да прави тия наблюдения.

Сѫщо така има връзка между широчината на носа и дихателната система у човѣка. Колкото е по-добрѣ развита дихателната система и кръвообръщението у нѣкой човѣкъ, толкова и ноздритѣ у него сѫ по-здрави, носътъ и ноздритѣ иматъ задоволителна широчина. Колкото е по-слабо развита дихателната система у нѣкой човѣкъ, той е по-сприхавъ, по-нервенъ, вслѣдствие на което носътъ и ноздритѣ му сѫ по-тѣсни. Това се обяснява по слѣдния начинъ: когато дробоветѣ сѫ добрѣ развити, човѣкъ поема повече въздухъ, който, като минава прѣзъ носа, постепенно го разширява. Когато дробоветѣ сѫ слаби, човѣкъ поема по-малко въздухъ, вслѣдствие на което носътъ остава по-тѣсенъ. Забѣлѣзвате ли, че носътъ ви постепенно изтънява, започнете да дишате дълбоко и пълно. У здравия човѣкъ широчината на носа при ноздритѣ трѣбва да бѫде 3 см. Мине ли носътъ тази мѣрка, това е лошъ признакъ. Намали ли се широчината на носа по-малко отъ 3 см. и това е лошъ признакъ.

Отъ значение за васъ сѫ наблюденията и върху врата. Вратътъ трѣбва да има нормална широчина 30 см., при височина на човѣка 165 см. Намали ли се тази широчина на врата, това е лошъ признакъ. У туберкулознитѣ хора вратътъ е подъ тази норма. Увеличи ли се у нѣкой човѣкъ широчината на врата до 40 см., при сѫщата височина - 165 см. ръстъ и това е лошъ признакъ. Такъвъ човѣкъ е осѫденъ най-много слѣдъ двѣ години да умре отъ апоплексия. Вратътъ му трѣбва да спадне поне съ петь сантиметра - до 35 см. Дойде ли до тази мѣрка, той ще може да се излѣкува. Съврѣмената медицина обръща внимание и върху дължината на врата. Кѫсиятъ и дебелъ вратъ показва затлъстяване у човѣка и условия за апоплексия. Както виждате между всички величини въ организма на човѣка има извѣстни пропорции, извѣстни математически съотношения, които трѣбва да се спазватъ, за да бѫде човѣкъ здравъ.

Младитѣ хора заболѣватъ по-често отъ възрастнитѣ. Най-много заболѣвания се явяватъ въ дихателната система. Затова хора съ слаби гърди трѣбва да живѣятъ на високи мѣста, надъ 2000 м. височина, дѣто въздухътъ е чистъ и лекъ. При тѣзи условия става силна реакция въ организма имъ. Тамъ електрическитѣ течения сѫ по-силни, отколкото въ низкитѣ мѣста, тѣ раздвижватъ кръвьта на организма. Всички слабогръдни сѫ мързеливи хора. У тѣхъ се натрупватъ отрицателни мисли, които дѣйствуватъ убийствено върху психиката имъ. Тѣ знаятъ, че малко ще живѣятъ, че сѫ болни, но никога не признаватъ това. Ако вие уплашите единъ туберкулозенъ, че слѣдъ мѣсецъ ще умре, въ него веднага се събужда силно желание за животъ, той се стресва, започва да реагира срѣщу болестьта и тръгва къмъ подобрение. Туберкулознитѣ обикновено сѫ страхливи хора, затова ако ги уплашитѣ, че ще умратъ, тѣ започватъ да се борятъ съ болестьта и оздравяватъ.

Онѣзи хора, у които дихателната система е слабо развита, за засилването ѹ могатъ да употрѣбятъ слѣдния методъ: слабо разтриване костьта задъ ушитѣ, за да се усили живота. Това мѣсто е свързано съ издържливостьта на организма. Тамъ има единъ центъръ, нареченъ „любовь къмъ живота". Когато у нѣкой туберкулозенъ се събуди любовь къмъ живота, той става издържливъ, устойчивъ къмъ външнитѣ условия. Туберкулозниятъ човѣкъ трѣбва да живѣе на високи мѣста и да се излага на слънчева свѣтлина. Ако е студено тамъ, той трѣбва да бѫде добрѣ облѣченъ, краката добрѣ затоплени, а главата може да бѫде открита, тя повече издържа студа, защото е акумулаторъ на електрическа енергия.

Ще ви изнеса едно положение, отъ което трѣбва да се пазите. Прѣдставете си два организма А и В, който седятъ единъ до другъ. Организмътъ А съдържа много киселини въ тѣлото си: въ чувствата си - въ водно състояние, а въ мислитѣ си - въ въздухообразно състояние. Този организъмъ е привикналъ къмъ киселинитѣ, които сѫ въ него, затова не чувствува тѣхното врѣдно влияние, но неговитѣ киселини се отразяватъ врѣдно върху организма В. Нѣма да се мине мно-

го врѣме и този човѣкъ В ще умре. Защо? Той е по-слабъ и не може да издържи на разрушителното дѣйствие на киселинитѣ. Окултната наука нарича това лошо влияние „вампиризъмъ” - изтегляне на магнетичнитѣ сокове отъ организма. За да се прѣдпази човѣкъ отъ тия лоши влияния, окултната наука прѣпоржчва на слабитѣ хора да носятъ скъпоцѣнни камъни. Тѣ могатъ да трансформиратъ лошото влияние на киселинитѣ. Както войницитѣ въ врѣме на война се запазватъ отъ задушливитѣ газове чрѣзъ особени шапки, така и скъпоцѣннитѣ камъни запазватъ човѣка отъ врѣдното влияние на киселинитѣ. Обаче всички скъпоцѣнни камъни не притежаватъ тази сила. Разумниятъ човѣкъ знае какъвъ камъкъ трѣбва да употрѣби за себе си. Всѣки скъпоцѣненъ камъкъ е емблемъ на нѣкаква сила в природата. Единъ скъпоцѣненъ камъкъ може да ви дѣйствува благотворно само тогава, когато между васъ и него има извѣстна симпатия.

Тия два организми А и В прѣдставляватъ два принципа: първиятъ принципъ А е нареченъ мъжки или принципъ на разрушение, а вториятъ В - женски принципъ или мекъ принципъ. Понѣкога и мекиятъ принципъ може да се приспособи къмъ влиянието на киселинитѣ, като се научи да трансформира тѣхното врѣдно дѣйствие. Заболѣванията, които ставатъ днесъ съ хората, се дължатъ на съвсѣмъ други причини, а не на тѣзи, които съврѣменнитѣ лѣкари обясняватъ. Напримѣръ виждашъ днесъ нѣкой младъ, здравъ човѣкъ, но утрѣ чувашъ, че умрѣлъ внезапно. Окултната наука обяснява тази моментална смърть съ това, че този човѣкъ е попадналъ подъ влиянието на извѣстни природни течения. Човѣкъ трѣбва да бъде внимателенъ, когато попадне въ тия течения. Той трѣбва да употрѣби разумната си воля, за да може да имъ противодѣйствува. Въ природата съществуватъ не само тия течения, които отнематъ живота на човѣка, но и такива, които завличатъ хората и го отнасятъ нѣйдѣ далечъ изъ пространството.

Човѣкъ трѣбва да се пази и отъ двойницитѣ на нѣкои умрѣли, които съ като паразити. Тѣ съ като медузитѣ въ морето - хванатъ ли нѣщо, изсмукватъ го и тогава го оставятъ.

Когато усѣтите около васъ една гѫста материя, която ви обвива и смучи, това сѫ именно тия двойници. Вие трѣбва да имъ противодѣйствувате, да се освобождавате отъ тѣхъ. За да избѣгвате тия влияния, първото необходимо условие е чистота. Азъ не говоря за обикновената чистота, която въ хигиенично отношение е мѣрка противъ болеститѣ, но говоря за духовната чистота, която е необходима за здравето. Всѣки човѣкъ, който иска да бѫде здравъ, непрѣменно трѣбва да води чистъ животъ. Чистотата е необходима и за човѣшкия умъ.

Често окултнитѣ ученици, въ своитѣ разбирания, се намиратъ прѣдъ опасность, въ която свѣтскитѣ хора не изпадатъ. Тѣ, въ нѣкои случаи на живота, не дѣйствуватъ, но казватъ: „Богъ ще ни пази, природата ще ни пази, такава е волята Божия, има Божий Промисълъ" и т.н. Свѣтскиятъ човѣкъ не вѣрва въ това, затуй каквото му се случи въ живота, самъ дѣйствува. Трѣбва да знаете, че Божиятъ Промисълъ е основанъ на разумни Божии закони и затова, ние можемъ да бѫдемъ покровителствувани отъ този Промисълъ само тогава когато спазваме Божиитѣ закони. Не ги ли спазваме, ние сме изложени на вѫтрѣшни опасности. Каквото и да правите, всичко трѣбва да става въ границитѣ на разумнитѣ природни закони. Тогава, каквито страдания и да ви дойдатъ, тѣ ще бѫдатъ за ваша полза. Трѣбва да знаете обаче, че смъртъ нѣма да ви се причини никога, защото тя нищо не допринася на човѣка, а само спира развитието му. Дойде ли смъртьта, човѣкъ изгубва условията за животъ. Слѣдъ това трѣбва да мине дълъгъ периодъ отъ врѣме, докато той придобие загубеното, т.е. новитѣ условия за животъ.

Любовьта ражда доброто.
Доброто носи за насъ Животъ, Свѣтлина и Свобода.

18 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 15.II.1925г.

НАЙ-ВАЖНОТО*

Отъ сега ще имате слѣдния новъ поздравъ:
„Доброта, Истина, Красота, това е Любовьта."

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Първото растение на земята."

За слѣдния пѫть ще пишете върху тема № 17: „Най-важниятъ мускулъ въ човѣшкия организъмъ."

Ако ви запитатъ защо е необходимо духовниятъ свѣтъ да прави своитѣ проекции на Земята, какво ще отговорите? *(-За да ги види въ най-проста форма.)* Когато разглеждате човѣка, главно на коя часть отъ тѣлото му се спирате? *(-На главата, на лицето, на очитѣ.)* Коя е най-важната външна часть отъ тѣлото на човѣка? Дѣ се изразява неговата интелигентность? Вие казвате, че очитѣ сѫ най-изразителни, но забѣлѣжете, очитѣ сами за себе си нѣматъ никакво изражение. Вземете очитѣ отдѣлно, безъ мускулитѣ на лицето и вижте изразяватъ ли усмивка. Не, очитѣ безъ мускулитѣ на лицето нѣматъ изразъ. Лицето заедно съ очитѣ изразява цѣлокупното състояние на човѣка. Така че, за проявитѣ на човѣка, за неговата интелигетность ще сѫдите по лицето му. Възможно ли е червеятъ да пише като човѣка? *(-Не е възможно.)* Да, у червея нѣма такава интелигентность, затова и тази възможность остава нереализуема.

Допуснете, че до васъ се докосва една геометрическа сфера, кѫлбо, питамъ: каква часть отъ тази сфера ще ви докосне? *(-Само една малка часть отъ нея.)* Слѣдва ли отъ това, че останалата часть отъ нея или отъ васъ не сѫществува? Съврѣменнитѣ философи казватъ, че физическиятъ свѣтъ

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

не сѫществува, а е само отражение на духовния. Споредъ тѣхъ отношението между физическия и духовния свѣтъ е такова, каквото е отношението между дървото и неговата сѣнка. Така ли е въ сѫщность? Отъ гледището на математиката физическиятъ свѣтъ е само едно сѣчение, т.е. една часть отъ духовния свѣтъ. Въ това отношение и човѣкътъ е едно сѣчение отъ цѣлото, т.е. часть отъ цѣлото. Слѣдователно качествата на всички хора, събрани заедно, съставляватъ качествата на цѣлото. Ето защо хората не могатъ единъ безъ другъ. Сѫщото е по отношение частитѣ на тѣлото: най-нищожната, най-маловажната часть у човѣка е тъй необходима, както и по-важнитѣ.

Напримѣръ дебелото чърво у човѣка извършва много долна служба. Тогава какво трѣбва да се мисли за този органъ? Когато дойдемъ до сѫщностьта на живота трѣбва да се спремъ върху всички органи въ човѣшкото тѣло, както на тия, които извършватъ важна и почтена служба, така и на тия, които извършватъ непочтена работа и ще видимъ, че всички сѫ еднакво необходими и важни. Въпрѣки това вижте каква грамадна разлика има между очитѣ и дебелото чърво. Нѣкога въ далечното бѫдеще човѣкъ ще живѣе и безъ дебело чърво, но при сегашнитѣ условия не може да се живѣе безъ дебело чърво. И въ духовния свѣтъ има подобно разпрѣдѣление на службитѣ. Хората на земята, колкото и да сѫ грѣшни, за духовния свѣтъ тѣ сѫ необходими.

Азъ ви навеждамъ тази философска мисъль съ единствената цѣлъ да не разглеждате нѣщата въ живота като важни и маловажни. Всѣка часть отъ тѣлото, по отношение цѣлокупния човѣкъ, е толкова важна, колкото и цѣлото. Има нѣща, които сѫ врѣдни за едни сѫщества, а полезни за други. Вземете запримѣръ идеята за месоядството и тази за вегетарианството. Месоядцитѣ казватъ: „Месото е полезно за насъ, а растителната храна не е полезна.” Вегетарианцитѣ казватъ обратното. Попитайте какво ще кажатъ животнитѣ, които се колятъ за храна на хората. Тѣ ще кажатъ, че хората трѣбва да бѫдатъ вегетарианци. Кой е най-силния аргументъ на вегетарианцитѣ, че не трѣбва да се яде месна храна? Тѣ каз-

ватъ: „Понеже и животнитѣ, както и хората, сѫ грѣшни, живѣятъ съ извѣстни страсти и лоши качества, всичко това внася въ организма имъ отрова, която се отразява злѣ върху организма на човѣка.” И кокошкитѣ, и овцитѣ съдържатъ въ себе си редъ отрови. Казвате: „Овцата е толкова мека!” - Да, но и въ нея има извѣстна лошевина. Значи месната храна е врѣдна за човѣка при сегашното му развитие. Той трѣбва да се откаже отъ нея. Не се ли откаже, той ще се отрови.

Съврѣменната медицина констатира, че неврастенията у сегашните хора се дължи на чрѣзмѣрното употрѣбление на месото. Единствената здравословна храна за сегашния човѣкъ е растителната, тя смекчава неговото грубо естество. За въ бѫдеще човѣчеството ще достигне такова развитие, че ще може да извлича необходимитѣ хранителни вещества направо отъ живата природа. Днесъ хората извличатъ хранителнитѣ вещества за своя организъмъ отъ растенията и животнитѣ, но слѣдъ врѣме тѣ ще ги извличатъ направо отъ природата. И тази храна ще бѫде чиста, съвършена и напълно здравословна. Това ще бѫдатъ най-финитѣ сокове, които човѣкъ днесъ не може да си прѣдстави. Въ тази фаза на развитие, животни нѣма да има на земята. Човѣкътъ ще остане само съ растенията - никакви животни нѣма да има наоколо му. Тогава и мислитѣ на човѣка ще се прѣчистятъ, защото ще се освободятъ отъ животинскитѣ влияния. Съ други думи казано: самитѣ животни ще се прѣобразятъ, ще станатъ тъй разумни, както е човѣкътъ днесъ и ще кажатъ: „Ние вече не искаме да бѫдемъ дѣца.”

Най-важното за васъ е да съедините съ живота всички философски въпроси, върху които често разисквате. Не направите ли това, тѣзи въпроси нѣма да иматъ никакъвъ смисълъ. Тѣ трѣбва да допринесатъ нѣщо за повдигане и облагородяване на душитѣ ви. Еволюцията въ цѣлата природа днесъ е насочена къмъ повдигане на човѣшката душа. Всѣка идея, всѣка мисъль е цѣнна тогава, когато има приложение въ живота. Прѣдставете си, че азъ лансирамъ прѣдъ васъ идеята за нѣкакви паяци съ 10 милиона очи, които сѫ сѫществували прѣди 5 милиона години. Такива паяци не сѫ сѫщест-

вували, но ако азъ пусна тази мисъль, ще създамъ една куриозна теория въ науката. Всички научни списания ще я възприематъ, ще започнатъ да я третиратъ и т.н. Питамъ: защо сѫ нужни толкова очи на паяка? Ето една идея, която нѣма никакво приложение въ живота. Ако ви кажа, че единъ ангелъ има 10 милиона очи, разбирамъ. Това е една вѣроятность, една възможность.

Рекохъ, много съврѣменни научни теории мязатъ на тази, която допуща сѫществуването на паякъ съ 10 милиона очи. Напримѣръ споредъ нѣкоя теория извѣстенъ родъ микроби имали около 120 стомаха. Питамъ: защо имъ сѫ толкова стомаси? Да сѫ два-три стомаха, разбирамъ, но повече отъ два-три сѫ излишни за тѣхъ. Това сѫ само научни прѣдположения. Много нѣща въ науката сѫ толкова доказани, колкото и теорията за паяка съ 10-тѣ милиона очи. Природата може да създаде най-чудни нѣща днесъ, това е приемливо за ума, но не е възможно за дѣйствителния свѣтъ. Защо? - Природата е разумна, тя създава само такива форми, сѫществуването на които се обуславя отъ редъ закони.

Слѣдователно за духовния животъ на човѣка има възможности, които за физическия свѣтъ не сѫществуватъ. Напримѣръ можете ли да изчислите математически каква е вѣроятността да излѣзе измежду васъ младитѣ такъвъ философъ, който да създаде нова теория за сътворението на свѣта? Това ще бѫде отлично упражнение за ума, но се изисква точность въ изчисленията. Вземете напримѣръ за разстоянието на Земята отъ Слънцето сѫществуватъ три изчисления съ голѣма разлика едно отъ друго. Нѣкои казватъ: „Не е важно, че има разлика въ изчисленията.” Какъ да не е важно? Щомъ математиката минава за точна, за положителна наука, тя трѣбва да борави съ точни изчисления. Въ нея не могатъ да се търпятъ никакви приблизителни величини. Когато дойдемъ до положителнитѣ науки въ свѣта, трѣбва точно да знаемъ които нѣща сѫ възможни и кои не сѫ възможни.

За всѣки даденъ случай има извѣстни идеи, които сѫ възможни и други, които сѫ невъзможни. Казвате: „Туй, което е невъзможно за насъ, за другитѣ е възможно.” Това зна-

чи: всичко въ свѣта е възможно. Невъзможното за дѣтето е възможно за възрастния човѣкъ. И дѣйствително така е. Цѣлиятъ свѣтъ прѣдставлява една лѣствица отъ сѫщества съ различна интелигентность като започнете отъ най-малката микроба и стигнете постепенно до човѣка и оттамъ продължите до ангелитѣ, арахангелитѣ и редъ още по-висши йерархии. И тогава туй, което микробата не може да направи, другитѣ сѫщества, съ по-висша интелигентность отъ нея, могатъ да направятъ. Тъй щото всички прѣдположения, които се допущатъ, сѫ възможни за нѣкои сѫщества отъ цѣлокупната интелигентность, която дѣйствува едноврѣменно въ свѣта.

За Бога всичко е възможно, но за човѣка, който е ограниченъ въ даденъ случай, не е възможно всичко. Напримѣръ ти казвашъ: „Днесъ азъ мога да имамъ 150 милиона лева." Възможно ли е това? - Не е възможно. Обаче тази възможность е вече реализирана отъ другъ нѣкой. Ти казвашъ: „Азъ мога дъ бѫда професоръ въ този си животъ." Не, въ този животъ ти не можешъ да бѫдешъ професоръ, но другъ нѣкой е реализиралъ тази идея. Значи това, къмъ което вие се стремите, други вече сѫ го реализирали. Въ цѣлокупния животъ има връзка между всички сѫщества. Обаче за васъ е важно за всѣки даденъ случай да знаете какви сѫ възможноститѣ за вашата душа. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какви възможности се криятъ за него въ Божествения свѣтъ и да се стреми къмъ реализирането на тия възможности.

Питамъ: споредъ васъ, кое ви е потрѣбно въ дадения случай? *(-Приятелството.)* - Имате приятелство, друго? *(-Свободата.)* - И нея имате, друго нѣщо? *(-Постоянство.)* И постоянство имате. Какво ще внесе приятелството въ живота ви? Всѣко нѣщо, което влиза въ васъ, трѣбва да бѫде сѫществено за вашия животъ. Ако приятелството напримѣръ внесе нѣщо въ животъ ви, а отвлѣче друго цѣнно, какъв смисълъ има за васъ? То не е истинско приятелство. Какво е потрѣбно за земята, когато е суха? *(-Дъждъ.)* Какво е потрѣбно за земята, когато всичко по нея замръзне? *(-Слънце.)* Какво е потрѣбно за човѣка, когато е гладенъ? *(-Хлѣбъ.)* Какво е потрѣбно за човѣка слѣдъ като цѣлъ день е работилъ? *(-*

Сънь, почивка, добри думи.) Думитѣ, словото, това е водата въ живота. Питамъ: водата безъ наклонъ може ли да тече? *(-Не може.)* Значи да тече водата надолу, трѣбва ў наклонъ и налѣгане.

Забѣлѣжете, въ живота на всѣки човѣкъ, както и на васъ, липсва нѣщо. Въ всѣки човѣкъ засега има недоволство. Азъ чета това и на вашитѣ лица. Вие се прѣдставяте за доволни, но въ сѫщность не сте. Значи липсва ви нѣщо, сѫществено. Питамъ ви: защо сте недоволни? Какво ви липсва? У нѣкои хора недоволството е въ голѣмъ размѣръ, у други - въ малъкъ размѣръ. Знаете ли какво може да произведе това недоволство въ вашия организъмъ слѣдъ извѣстно врѣме? То може да произведе сѫщия ефектъ, какъвто произвеждатъ извѣстни микроби, когато попаднатъ въ кръвьта на човѣка. Ние знаемъ, че най-опаснитѣ болести - туберкулоза, тифусъ, малария и други се дължатъ на различни микроби.

Често въ религиозните хора се явява мисъльта, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ и въ слѣдствие на това страдатъ. Прѣди всичко тази мисъль не е права. Въ съзнанието на Бога нѣма промѣни. Въ Бога нѣма недоволство, но понеже хората не сѫ способни да възприематъ Божията Любовь, тѣ сѫ недоволни и прѣдаватъ своето недоволство и на Бога. Докато хората мислятъ, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ, тѣ ще иматъ едно съзнание, но отъ момента, въ който разбератъ, че недоволството е тѣхно, тѣ ще придобиятъ друго съзнание. Защо Богъ ще бѫде доволенъ отъ едного, а недоволенъ отъ другиго? Това сѫ само прѣдположения. Недоволството у хората се дължи на сѫщества огорчени отъ тѣхъ. Това огорчение се прѣдава въ съзнанието на хората и тѣ, като не разбиратъ законитѣ, отправятъ това недоволство къмъ Бога, мислятъ, че Богъ е недоволенъ отъ тѣхъ. Не, Божественото съзнание е всѣкога тихо и спокойно. Докосне ли се човѣкъ до Божественото съзнание, веднага и неговото съзнание се прѣчиства, недоволството се прѣмахва и животътъ му се осмисля.

Ще ви питамъ: какъ бихте намѣрили Божественото съзнание? Какъ ще се домогнете до него? Имате ли такава опитность? Засега вие се занимавате съ обикновеното съзнание,

до Божественото съзнание още не сте стигнали. Вие още се занимавате единъ съ другъ. Понѣкога съзнанието на другитѣ хора се отразява върху вашето или като една тъмна ивица, като сѣнка, или като малка свѣтлинка, или само като приятно впечатление, а понѣкога то се отразява върху васъ и като извѣстно ограничение. Когато дойдете въ съприкосновение съ хора, у които чувствата сѫ благородни и мислитѣ възвишени и трѣзви, вие придобивате полетъ въ духа си, както птицитѣ се чувствуватъ въ своя полетъ къмъ висинитѣ. Това става по причина на висшето съзнание у тия хора, което се отразява благотворно върху васъ. Когато дойдете въ съприкосновение съ хора, у които съзнанието не е подвижно, вие чувствувате въ себе си стѣснение, ограничение и слизане надолу.

Рекохъ, всички хора взаимно си влияятъ. Това влияние не може да се избегне. Ето защо, всѣки човѣкъ трѣбва да бѫде естественъ, да познава състоянието и степенъта на развитието на своето съзнание, което го опрѣдѣля като душа и което никога не се мѣни. Правили ли сте опитъ да видите дѣ се намира неизмѣнното у васъ? Човѣкъ може да намѣри неизмѣнното въ себе си, когато е най-много развълнуванъ, когато се намира при най-голѣми изпитания. Тогава човѣкъ трѣбва да се спре, да види има ли въ него нѣщо тихо и спокойно, безъ вълнение. Намѣри ли това нѣщо, то е разумното начало въ човѣка, което никаква буря, вънъ или вѫтрѣ въ него, не е въ състояние да разколебае или разклати. Спокойното у човѣка, това е неговата душа, а всичко, което се вълнува, това е неговото промѣнливо естество.

Напримѣръ нѣкой отъ васъ казва: „Азъ утрѣ ще отида на Витоша.” Ставашъ сутриньта, виждашъ, че врѣмето не е хубаво и казвашъ: „Нѣма да отида на Витоша.” Питамъ: ти ли си този, който вчера казваше едно, днесъ казвашъ друго? Защо отложи отиването до Витоша? -„Азъ съмъ свободенъ да кажа каквото искамъ.” Не, не си свободенъ. Прѣди всичко ти не бѣше свободенъ да кажешъ, че ще отидешъ на Витоша, защото зависишъ отъ врѣмето, а то не е на твое разположение. Реалностьта на нѣщата ще ти опрѣдѣли какво да

правишъ. Като станешъ сутринь, тогава опрѣдѣляй дѣ ще ходишъ. Станешъ ли сутринь, тогава кажи какво мислишъ да направишъ и върши. Още докато кажешъ, че ще направишъ нѣщо, започни да го правишъ. Не опрѣдѣляй работата си отъ нѣколко дни напрѣдъ. Ако азъ бихъ ви казалъ, че утрѣ сутриньта въ 5 часа ще отидемъ на Витоша, то значи: казано и свършено! Но врѣмето било дъждовно, или снѣжно, или гърмотевици имало, или нѣкаква стихия - бури, землетресения - ще вървимъ. Каквото и да става по планината - ти ще вървишъ напрѣдъ. Това значи свободенъ човѣкъ. Казвате: „Какво ще правя при такова землетресение? Дѣ ще вървя?" - Ще вървишъ. Това е единъ изпитъ, който трѣбва да издържишъ.

Който влѣзе като ученикъ въ Окултната Школа, той ще бѫде подлаганъ на такива изпитания, че космитѣ му ще настръхватъ. Учителитѣ на тази Школа ще ви прѣдставятъ една висока планина, направена отъ мукава* това вие нѣма да знаете и ще ви накаратъ да се качвате по тази планина. Въ това врѣме ще станатъ голѣми пертурбации, които вие трѣбва да прѣодолѣете. Сѫщото ще бѫде и съ васъ. Ще отидете на Витоша, тамъ ще ставатъ голѣми пертурбации и вие ще гледате. Слѣдъ малко всичко ще утихне и ще кажете: „Сънь ли бѣше всичко това?" Много мѫчнотии прѣдстоятъ на ученика. Тия, които сѫ страхливи, ще бѣгатъ. Колко отъ сегашнитѣ мѫчнотии, които срѣщате въ живота, сѫ дѣйствителни? Много отъ сегашнитѣ ви мѫчнотии сѫ направени отъ мукава. Азъ опрѣдѣлямъ: на сто ваши мѫчнотии само една е дѣйствителна, а останалитѣ сѫ въображаеми, направени сѫ отъ мукава. Наблюдавайте това и ще видите, че е така. Мине ли мѫчнотията, нищо не остава отъ нея.

Напримѣръ нѣкой отъ васъ казва: „Менъ никой не ме обича." Питамъ: отъ дѣ извадихте това заключение? Кои сѫ основанията ви? Това сѫ само прѣдположения, а не и доказателства. Всѣко нѣщо, което се казва, трѣбва и да се докаже. Омразата е доказателство, че сѫществува обичь. Омра-

*мукава - (ар.,-тур.) картонъ

зата, завистьта, съмнѣнието, това сѫ малки ограничения, които сѫществуватъ въ едно малко пространство на човѣшкия умъ. Тѣ сѫ малки станции, спирки, дѣто се образува търпѣнието. Омразата е микроскопическа величина. За да я разгледашъ и проучишъ, трѣбва да я туришъ подъ микроскопъ. Тя е микроскопическа, наистина, но като влѣзе въ кръвьта на астралното тѣло на човѣка, тя се размножава и съ своитѣ нечистотии трови човѣка. Ако човѣкъ има серумъ въ себе си, който да ѹ се противопоставя, тя не ще може да се размножава. Не давайте мѣсто на този порокъ въ себе си, защото намѣри ли благоприятни условия въ васъ, той се развива и съ това ще ви пакости.

Слѣдователно, силата на пороцитѣ седи въ тѣхното размножаване, а въ размножаването всѣкога има дѣление. При добродѣтелитѣ пъкъ работи слѣдниятъ законъ: всѣка добродѣтель расте, не се размножава, а въ растенето всѣкога има единство, цѣлокупность между частитѣ. Сѫщиятъ законъ работи и въ Любовьта.

Ще ви дамъ единъ примѣръ на размножение. Вие имате единъ добъръ приятель, когото обичате и рѣшавате да му напишете едно писмо. Написвате едно писмо, не сте доволенъ отъ него. Написвате второ, трето, все не сте доволни, най-после оставяте писмото недовършено и не проявявате любовьта си къмъ вашия приятель. Всѣки човѣкъ, който пише писма и не ги дописва, той никога не може да напише едно любовно писмо. Този човѣкъ се намира въ закона на умножението. По сѫщия начинъ, когато нѣкой човѣкъ каже на своя приятель, че го обича, то е все едно, че отрича тази любовь или че мрази приятеля си. Това подразбира, че той току-що е взелъ отъ приятеля си 1000 лева и не мисли да ги връща. Има изключение отъ това правило, но пропорцията е малка. Тукъ не се изискватъ никакви думи. Единъ ангелъ никога нѣма да изкаже съ думи това, което е въ сърцето му. Значи всѣка дума трѣбва да бѫде не само една неизмѣнна форма, но и една неизмѣнна реалность. Каквото е въ ума на човѣка, това трѣбва да бѫде и въ сърцето му, и въ волята му. Като се стремите къмъ това, ще създадете въ себе си харак-

теръ. Отъ друга страна вие не трѣбва да се държите за буквата на нѣщата. Напримѣръ ако нѣкой ви каже нѣщо, но не го изпълни, както го е казалъ или не го изпълни навръме, не го дръжте за думитѣ, оставете го той самъ да се държи отговоренъ за всичко, което е казалъ.

Азъ ви навеждамъ на всички тия мисли, за да се развие у васъ висшата интелигентность. Сегашната наука спомага за развитието на човѣка само до извѣстно врѣме, но като мине 50 - 60 годишна възрасть, тази наука започва да го изтощава и той почва да оглупява. Съврѣменната наука указва влияние върху човѣка, тъй както виното се отразява върху организма. Като пие една чаша винце, човѣкъ първо става силенъ, смѣлъ, но колкото повече продължава да пие, организмътъ му все повече и повече се изтощава и отслабва. Любовьта, която трѣбва да имате, въ новата наука се изразява въ думитѣ: „Доброта, Истина, Красота.” Когато човѣкъ се ползува отъ знанието на Новото учение, той и като младъ и като старъ трѣбва да е способенъ да възприема, неговиятъ умъ и въ двата случая трѣбва да бѫде свѣжъ. Азъ наричамъ такъвъ човѣкъ „уменъ”. Този човѣкъ, който и като младъ е знаелъ малко, и като старъ знае малко, въ неговия умъ не е ставало растене. Ученията човѣкъ, който на старини знае много нѣща, като се прѣроди втори пѫть, пакъ ще знае много.

Съврѣменниятъ хипнотизъмъ ни показва, че ако хипнотизиратъ нѣкой ученъ човѣкъ и му внушатъ, че нищо не знае, като се събуди, той ще се почувствува напълно невѣжъ човѣкъ, нищо нѣма да знае. Той може да е професоръ, да е свършилъ два факултета, но въ това хипнотично състояние всичко въ него се заличава. Питамъ: дѣ е неговото съзнание? Слѣдъ това отново го туряте въ магнетичен сънь, внушавате му, че много знае, че е свършилъ два факултета, че е професоръ и той, като се събуди, знае всичко. И обратното може да стане: да поставите единъ прость човѣкъ въ такъвъ магнетиченъ сънь и да му внушите, че е виденъ професоръ или лѣкарь. Като се събуди, той ще може да рѣшава най-труднитѣ математически задачи или да прѣдписва най-сериозни рецепти за болни. Какво показва това? - Че знанието е скри-

то въ душата на човѣка и при извѣстни условия може да се извика отъ него. Природата изисква отъ човѣка да намѣри тия методи, чрѣзъ които да изважда отъ себе си знанието и да го използува разумно.

И тъй, вие трѣбва да разбирате нѣщата правилно. Нека съврѣменната наука ви служи като забавление, а духовната наука, тази, която обяснява дълбокитѣ причини на нѣщата, да ви бѫде сериозно занимание. Не се плашете отъ тази велика, дълбока наука. Вие постепенно ще навлизате въ нея. Като си зададете единъ въпросъ, старайте се веднага да си отговорите. Не се страхувайте отъ състоянията, въ които изпадате. Дойде ли въ васъ извѣстно съмнѣние, запитайте се: „Защо се съмнѣвамъ? Защо не вѣрвамъ?" Разглеждайте съмнѣнието научно, като единъ елементъ съ неговитѣ свойства и условия, при които се явява и т.н. Понѣкога казвате: „Това не мога да направя, онова не мога да направя." Запитайте се, защо не можете да направите тия нѣща? Обезсърдчите се нѣщо. Разгледайте обезсърдчението научно, като другъ елементъ съ неговитѣ свойства, какъ се е породило, причинитѣ за произхода, колко врѣме ще трае и т.н. Мислете върху всички тия въпроси и си давайте правилни отговори. Вие не мислите върху тѣхъ, но дойде ли едно отъ тия състояния у васъ, като не можете да си отговорите, казвате: „Такава е волята Божия." Не, волята Божия е ти да растешъ, да мислишъ, да чувствувашъ и да дѣйствувашъ правилно, да вършишъ това което е добро, истинно и красиво. Въ това седи Любовьта.

Рекохъ, като работите така върху себе си, вие ще можете по този начинъ да си помагате взаимно единъ на другъ. Мислите ли всѣки отъ васъ правилно, ще може да си помагате взаимно. Отъ вашата мисъль зависи дали вие ще си помагате взаимно или ще си противодѣйствувате. Това е съ всички ученици отъ единъ и сѫщи класъ. Насочвате ли мисъльта си правилно, пѫтьтъ, по който вървите, ще ви се оправя и пѫтуването ви ще се улесни.

Като разглеждате главната буква „А" и малката буква „а", каква разлика намирате между тѣхъ? Главната буква има

геометрическа форма, а малката буква има природна форма, т.е. въ нея взиматъ участие кривитѣ линии. Питамъ: какъ се е прѣвърнала главната буква въ малка? Или по-право, коя отъ двѣтѣ букви е първата? Има ли нѣкаква връзка, нѣкакво подобие между тѣзи двѣ букви? Това прѣобръщане на знаковетѣ случайно ли е станало или има нѣкакво съотношение между тѣхъ? Допуснете, че тия два знака сѫ двѣ тѣла. Питамъ: коя отъ тѣзи двѣ букви е по-близо до природата? - Малката буква. Какво прѣдставляватъ правитѣ линии? Всѣка права линия прѣдставлява часть отъ окрѫжность съ безкрайно голѣмъ радиусъ. Знакътъ, съ който бѣлѣжимъ малката буква „а" е взетъ отъ природата. Той е йероглифенъ знакъ. Буквата „а" е съчетана отъ знака „л" и една частица надъ него. Знакътъ „л" означава човѣка, който е слѣзълъ отъ небето и върви въ своя опрѣдѣленъ пѫть, а частицата надъ него означава раницата, съ която се е нагърбилъ. Тя е работата, съ която той се е заелъ на земята. Буквата „а" означава човѣка съ своя товаръ на земята. Буквата „о" означава сѣмето, което се посажда въ земята и слѣдъ като поникне, израства нагорѣ, като образува французката буква „d". Въ главната буква „А" нѣма брѣме, каквото въ малката буква „а". Въ знака „А" човѣкътъ е брѣмененъ въ своята мисъль, а въ знака „а" човѣкътъ е брѣмененъ въ материалния свѣтъ, дѣто учи, пише, работи. Тукъ той се проявява като волевъ човѣкъ.

Като се обърне буквата „а" надолу, имаме еврейска буква. Еврейската азбука е природна, но поставена на геометрически правила. Тази на бѣлата раса е създадена върху геометрически форми. Кабалата трѣбва да се прѣведе споредъ законитѣ на геометрията. Всѣка буква, както и всѣко име означава извѣстно състояние, извѣстна характерна чърта на човѣка. Ето защо, човѣкъ, за да облагороди характера си, трѣбва да измѣни реда на буквитѣ въ името си, или да смѣни нѣкои букви: едни да отхвърли, други да прибави. Човѣкъ, като идва на земята, не е господарь да избере своитѣ майка и баща, нито условията, при които ще се развива, но самъ може да си тури име, каквото иска. Всѣки ще си опрѣдѣли едно име, което само той ще знае - никой другъ. При най-небла-

гоприятнитѣ минути въ живота си произнасяйте това име - то ще работи за васъ.

Това име трѣбва да бѫде съставено по всички правила на кабалата, или на окултната геометрия, или на музиката. Името трѣбва да бѫде музикално. Всѣко име било на български или на кой и да е езикъ, трѣбва да съдържа букви отъ тритѣ категории. Въ първата категория влизатъ буквитѣ отъ „а" до „и"; въ втората категория влизатъ деветь букви слѣдъ буквата „и"; въ третата категория влизатъ останалитѣ букви отъ азбуката. Тия три основни букви, които влизатъ въ името, трѣбва да сѫ съчетани тъй хармонично, че при изговарянето му да се чувствува мекота и хармония. Въ това име първо ще търсите корена на вашия произходъ. Отъ корена на името си ще видите, колко букви трѣбва да съдържа то. Вие трѣбва да знаете, че имената на хората криятъ въ себе си голѣма сила. Едно име хармонично създадено и хармонично изразено, указва силно влияние върху самия човѣкъ, както и върху околнитѣ. Въ вашитѣ имена има голѣмъ дисонансъ. Ако се срѣщатъ нѣкои дисонанси тукъ-тамъ само, тѣ сѫ търпими като изключения, но да станатъ правила въ живота, това е нетърпимо. Тогава тѣ ще създаватъ голѣми неприятности и страдания.

И тъй, ще се стремите да разрѣшавате въ живота си най-мѫчнитѣ задачи, които ви се даватъ. При това, ако искате да бѫдете силни, не търсете щастието си на земята. Щастието иде само. Търсите ли го, то бѣга. Запомнете слѣдното правило: не търсете щастието си на земята. Оставете го само да дойде. То е подобно на сѣнката. Докато го търсите, то бѣга, прѣстанете ли да го търсите, то иде подиръ васъ, както сѣнката върви слѣдъ човѣка. Обърнете ли се къмъ него, то пакъ бѣга. Ако искате щастието ви да върви слѣдъ васъ, трѣгнете си по вашия пѫть, безъ да се обръщате назадъ и каквото ви се случи, бѫдете благодарни. Очаквате ли да постигнете нѣкакво щастие на земята, надѣвате ли се нѣкой човѣкъ да направи извѣстни промѣни и подобрения въ живота ви, вие ще бѫдете най-нещастния човѣкъ. Нѣма по-глупави хора отъ тия, които търсятъ щастие на земята. Щастието

седи въ разумнитѣ постѫпки на човѣка.

Единственото най-важно нѣщо, което липсва у всинца ви, е мекотата. Защо ви е необходима мекотата? Тя ви е толкова нужна, колкото е нужна на грънчаря меката глина. Неговата глина трѣбва да бѫде мека, даже безъ едно твърдо зрънце, иначе грънцитѣ му ще се пукатъ, когато се печатъ въ пещьта. Грънци, направени отъ мека, доброкачествена глина, не се пукатъ. Мекотата е нужна за всинца ви, за да можете съ нея да правите каквото искате.

(-Какъ да я добиемъ?) Да допуснемъ, че вие сте рѣшили да направите нѣкому едно добро. Обаче има единъ законъ, споредъ който ти ще направишъ добро на този, когото не обичашъ и който те мрази. Да направишъ добро на този, когото обичашъ, това е най-лесно, но да направишъ добро на този, когото не обичашъ, това е мѫчно. Невидимиятъ свѣтъ изисква това. Защо? Понеже ти му дължишъ. Въ дадения случай, за тебе този човѣкъ е най-добрия. Този човѣкъ, като те прѣслѣдвалъ, като те измѫчвалъ, накаралъ те да търсишъ Бога, да Му се молишъ и да Го познаешъ. Питамъ ви сега, този човѣкъ не е ли най-добъръ за тебе? Ако сте имали единъ добъръ приятель, който отъ обичь къмъ васъ ви е давалъ пари, а вие сте ги използували за удоволствия въ живота и по този начинъ сте се отдалечили отъ Бога, питамъ: този добъръ човѣкъ не излѣзе ли лошъ за васъ? Какви резултати даде неговата обичь? - Лоши резултати. Тъй щото, ако правите добро, направете го на този, когото не обичате, безъ да знае той за това добро. Направите ли го, вие ще бѫдете доволни отъ себе си, че сте се повдигнали надъ вашитѣ обикновени чувства и настроения. Като направите това добро, никому нѣма да разправяте. Такава постѫпка е проявление на мекота. Това е меката глина, отъ която вие можете да си правите грънци, които да не се пукатъ въ пещьта. Тия грънци сѫ найскѫпи и доброкачествени. Направете единъ малъкъ опитъ и ако излѣзе несполучливъ, съобщете ми, да видимъ каква е погрѣшката ви. Които отъ васъ искатъ, нека направятъ този опитъ, както математицитѣ рѣшаватъ зададенитѣ имъ задачи и провѣрете, дали този законъ е вѣренъ или не.

Вие влизате въ свѣта, затова трѣбва да му покажете съ редъ примѣри отъ живота си, какви сѫ вашитѣ идеи. Само така вие ще можете да покажете на съврѣменния свѣтъ, че той е на кривъ пѫть въ своитѣ разбирания и животътъ имъ не е съгласенъ съ разумната природа и съ Бога. Всички хора трѣбва да се убѣдятъ, че животътъ имъ трѣбва да се измѣни въ този смисълъ: благото на едного да е общо благо за всички и общото благо да е благо и за всѣки едного поотдѣлно. Въ това трѣбва да се убѣдятъ и млади и стари. Докато вие мислите, че като остарѣете, ще поумнѣете, вие сте на кривъ пѫть. Вие може да поумнѣете още сега, безъ разлика на това каква възрасть сте. Вие може да живѣете щастливъ животъ и сега, и на старини. Човѣкъ не може да бѫде нито старъ, нито младъ. Младость и старость - това сѫ вѫтрѣшни, психологически състояния у човѣка. Човѣкъ не остарява само по своя собствена вина. Хиляди поколѣния сѫ живѣли нередовенъ животъ, въ който сѫ изгубили всичко най-свещено отъ себе си и днесъ тия души, изостанали въ своето развитие, пъшкатъ, страдатъ, чувствуватъ се остарѣли. Казвате: „Какво общо иматъ тия души съ него?" Тѣ сѫ свързани кармически съ него и докато той не изправи отношенията си къмъ Бога, винаги ще се намира подъ тѣхното влияние. Днесъ по обратенъ начинъ ще си внушавате, че и 500 години да живѣете, вие пак можете да бѫдете млади и свѣжи. Младостьта на човѣка не седи въ външнитѣ промѣни, но въ полета на неговата душа и въ мощностьта на неговия духъ.

Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта!

19 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 22.II.1925г.

ЧЕСТНОСТЬТА*

Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-важниятъ мускулъ въ човѣшкия организъмъ.”

За слѣдния пѫть ще пишете върху тема №18: „Отличителнитѣ чърти на отривистата рѣчь.”

Начъртаваме единъ правоѫгълникъ, въ който прѣкарваме два диагонала. При прѣкарване на диагоналитѣ, се образуватъ четири триѫгълника: първиятъ триѫгълникъ е ΔСОЧ; вторият е ΔСОИ; третиятъ - ΔИОБ и четвъртиятъ - ΔБОЧ.

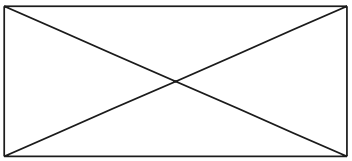

С

фиг.1

рвия триѫгълникъ означава честността у линия и се движи отъ С къмъ Ч. Точка Ч е ита, а крайната точка на линията - С означъта у човѣка. Значи линията СЧ изразява За да бѫде честенъ човѣкъ, трѣбва да бѫде ратно: за да бѫде справедливъ, той трѣбва да бѫде честенъ. Справедливостьта подразбира да бѫдешъ справедливъ къмъ себе си и къмъ другитѣ. Въ такъвъ случай, честността и справедливостьта сѫ страни на единъ и сѫщъ триѫгълникъ, които иматъ извѣстно съотношение помежду си. И четиритѣ триѫгълници въ фигура 1 се допиратъ съ върховетѣ си, което показва, че има само единъ начинъ за трансформиране на енергиитѣ. Кои сѫ съсѣднитѣ точки на честността? - Справедливостьта и благородството. Значи, чес-

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

тният човѣкъ трѣбва да бѫде и благороденъ. Благороденъ човѣкъ може да бѫде само интелигентният.

И тъй, първият триѫгълникъ е на честността, вторият - на справедливостта, третият - на интелигентността и четвъртият - на благородството. Ние можемъ да си прѣдставимъ тия четири точки като основни точки на една пирамида, която отъ своя страна прѣдставлява само едно сѣчение на духовния човѣкъ. Отдѣлнитѣ триѫгълници прѣдставляватъ плоскости, сѣчения отъ цѣлата пирамида. Допуснете, че тази пирамида се движи около своя центъръ. Какво трѣбва направите, ако искате да трансформирате една ваша енергия? Трѣбва да обърнете къмъ вашето слънце тази страна именно, въ която се е събрала излишната енергия. Ще кажете: „Дѣ е това слънце?" Вънъ отъ общото за всички слънце, всѣки човѣкъ има свое вѫтрѣшно слънце. И дотогава, докато вѫтрѣшното слънце у човѣка грѣе, той мисли правилно и съзнанието му е будно, свѣтло. Когато външното слънце грѣе, а вѫтрѣшното слънце у човѣка не грѣе, той казва: „Тъмно ми е нѣщо, слънцето не грѣе." Защо? - Неговото слънце не грѣе. Често се случва, че и външното слѣнце грѣе, и вѫтрѣшното слънце у човѣка грѣе и тогава той казва: „Свѣтло ми е днесъ, радостно ми е на душата." Когато у вас се развиятъ духовнитѣ чувства, вие ще виждате вашето духовно слънце. Слѣдователно духовната свѣтлина на всѣки човѣкъ се дължи на неговото вѫтрѣшно слънце. Колкото поярко грѣе това слънце въ човѣка, толкова и неговата енергия е по-продуктивна.

Рекохъ, най-първо бѫдете честни къмъ себе си! Елементитѣ на честността сѫ справедливостта и благородството. Значи честността не може да сѫществува безъ тия елементи. За да бѫде човѣкъ справедливъ, непрѣменно трѣбва да бѫде интелигентенъ. Справедливостта безъ интелигентность не сѫществува, тя е основата на справедливостта. За да бѫде човѣкъ интелигентенъ, трѣбва да бѫде благороденъ, а за да бѫде благороденъ, трѣбва да бѫде честенъ - пакъ започва отъ началото.

Сега ще направимъ опитъ за четири седмици, да приложимъ всички тия качества. Първата седмица ще работите върху първия триѫгълникъ - да бѫдете абсолютно честни спрѣмо себе си, безъ никаква лъжа. Азъ искамъ да се наематъ съ опита само онѣзи отъ васъ, които ще могатъ да го направятъ, които не могатъ, да не го започватъ. Упражнението може да ви се вижда мѫчно, но опитайте се. Ще пазите съзнанието си будно за една седмица. Никаква лъжа нито въ чувствата, нито въ мислитѣ, нито въ действията ви! Съзнанието ви трѣбва да бѫде будно, не отъ страхъ, но отъ любовь, да опитате вашата честность. Втората седмица ще работите върху справедливостьта. Третата седмица - върху интелигентностьта и четвъртата седмица - върху благородството. Като се свършатъ четиритѣ седмици, петата седмица ще работите върху тия четири качества заедно.

Азъ искамъ да зная какво е разбирането на васъ, младитѣ за честностьта. Честностьта изисква човѣкъ да бѫде честенъ спрѣмо себе си. Да допуснемъ, че вие отивате при нѣкой вашъ приятель, който не ви приема добрѣ и се връщате отъ тамъ обиденъ, докаченъ. Защо? - Вашата честь като човѣкъ е уронена. Вие казвате: „Моята честь, моето достойнство се уронва по този начинъ.” Или допуснете другъ случай: вие сте студентъ въ университета. Отивате при единъ отъ вашитѣ професори за нѣкаква справка, но той е отнесе къмъ васъ хладно, като че не ви забѣлѣзва. Вие пак се обиждате, вашата честь е засегната. Казвате: „Този професоръ не е справедливъ.” Ще знаете: дѣто се явява докачение, тамъ е засегната честьта на човѣка. Азъ искамъ да разсѫждавате правилно, умно, да видите дали вашето докачение е справедливо, дали почива на нѣкакъвъ вѫтрѣшенъ законъ или не.

Какво разбирамъ подъ думитѣ „умно разсѫждение”? Прѣдставете си, че вървя по улицата и съмъ се замислилъ дълбоко върху нѣкакъвъ философски въпросъ, не виждамъ, че прѣдъ мене има единъ голѣмъ камъкъ и се удрямъ въ него. Послѣ го бутна настрана и продължавамъ пѫтя си. Ако вие бѣхте на мое мѣсто, щѣхте да се разгнѣвите на камъка и да

му кажете: „Защо не ми сторишъ пѫть, не знаешъ ли, че азъ съмъ човѣкъ?” Питамъ: отдѣ знае този камъкъ, че вие сте човѣкъ? Защо трѣбва да му се сърдите? Вие трѣбва да се спрете прѣдъ камъка и да му кажете: „Извини, че не те видѣхъ. Азъ можехъ да те обиколя, безъ да те бутна.” Това е честна постѫпка, споредъ закона на справедливостьта. Ако тази прѣчка не бѣше камъкъ, но една голѣма канара отъ 400 - 500 000 тона, щѣхъ ли да я прѣскоча или бутна? - Не. Защо? - Защото е голѣма. Слѣдователно на сѫщото основание, ако нѣкога се почувствувате обиденъ, трѣбва да знаете дали този човѣкъ, отъ когото се чувствувате обиденъ, е сторилъ съзнателно това нѣщо или то е резултатъ на нѣкакво ваше прѣдположение. Учительтъ вдига единъ ученикъ на урокъ, но той мълчи. Защо? Трѣбва ли учительтъ да се обижда отъ ученика си? - Не. Ученикътъ мълчи, защото тъкмо въ този моментъ си е хапналъ малко отъ гевречето, което купилъ въ междучасието. Ако ученикътъ не е честенъ, бързо ще извади хапката отъ устата си и ще почне да говори, като че нищо не е било. Обаче, това е лъжа. Ако е честенъ, той ще каже: „Извинете ме, учителю, азъ току що бѣхъ хапналъ малко отъ гевречето си, затова не можахъ веднага да ви отговоря.” Честниятъ ученикъ трѣбва направо, смѣло да говори истината прѣдъ учителя си, да му каже: „Извинете ме, азъ пристѫпихъ едно отъ правилата въ класа, не трѣбваше да ямъ въ класъ.” Учительтъ, отъ своя страна, трѣбва да бѫде много благоразуменъ и добъръ, да позволи на ученика да си изяде гевречето прѣдъ всички свои другари и съ това да се свърши въпросътъ.

И тъй какво разбирате подъ думата „честность”? - Честностьта подразбира справедливость, абсолютно никаква лъжа у човѣка. Затова и вие трѣбва да се стремите да говорите истината. Коя истина? Има общи нѣща, които ние сме длъжни да кажемъ; има нѣща, които се отнасятъ само до насъ - тѣхъ не сме длъжни да казваме. Никой нѣма право да знае тайнитѣ на вашата душа, тѣ сѫ отъ личенъ, а не отъ общъ характеръ. Ако нѣкой ме пита, дали имамъ или нѣмамъ пари

въ джоба си, това мога да му кажа, пъкъ и той самъ може да провѣри. Тѣ сѫ външни нѣща, по тѣхъ мога да говоря съ всѣкиго. Обаче, има нѣща вѫтрѣшни, които се отнасятъ само до моята душа - по тѣхъ не мога да говоря. Тѣ сѫ отъ духовенъ характеръ. Всѣки, който иска да знае положението на моята душа, трѣбва да мяза на менъ. Не мяза ли на менъ, никаква тайна не мога да му открия. Прѣдставете си, че туря единъ епатрихилъ на нѣкой волъ и почна да се изповѣдвамъ прѣдъ него за сторенитѣ си грѣхове. Тази изповѣдь ще хване ли мѣсто? - Нѣма. Защо? - Волътъ не може да прѣцѣнява. Добрѣ, допуснете, че прѣдъ васъ не стои волъ, но човѣкъ, който разбира всичко, но не може да пази тайна и разнася навсѣкѫдѣ това, което е чулъ. *(-Прѣдъ такъвъ човѣкъ не трѣбва да се изповѣдваме.)* Значи човѣкъ може да се изповѣдва само прѣдъ такова сѫщество, което включва въ себе си всички изброени по-горѣ качества: честность, справедливость, интелигентность и благородство.

Понеже сега ще боравите съ честностьта, искамъ да знаете, какво нѣщо прѣдставлява тя. Тъй както ви виждамъ вие имате стари схващания за честностьта. Ще ви кажа какво разбирамъ подъ стари схващания за честностьта. Прѣдставете си, че вие сте облѣченъ въ една дреха, прана въ мѫтна вода. Вие казвате: „Дрехата ми е прана съ сапунъ, чиста е тя.” Рекохъ, да, прана е тя, но въ мѫтна вода, не е много чиста. Елате съ менъ, азъ ще ви докажа, че дрехата ви не е хубаво изпрана. Завеждамъ ви при единъ чистъ изворъ, стоплямъ отъ него вода, изпирамъ дрехата ви и показвамъ водата отъ нея. Питамъ ви: чиста ли е водата отъ дрехата ви? - Не, мѫтна е. Значи дрехата ви е била нечиста. Слѣдователно всѣка дреха, която при пране дава мѫтна вода, не чиста. Честностьта подразбира такава дреха, която като се пере, не прави водата мѫтна, нито пъкъ тъканьта ѹ се измѣня.

Отличителнитѣ чърти на честния човѣкъ сѫ слѣднитѣ: въ каквото общество и да влѣзе, съ когото и да дружи, той не причинява абсолютно никаква врѣда, а всѣкиму е полезенъ. Освѣнъ това, той нито се дразни, нито другитѣ дразни,

никому обидна дума не казва; каквото вземе отъ другитѣ, на врѣме го връща, никому длъженъ не остава. А сега и млади, и стари хора се дразнятъ, гнѣвятъ. Всички искатъ да бѫдатъ честни, но не разбиратъ основнитѣ елементи на честността. Щомъ липсватъ тия елементи отъ човѣка, той не може да бѫде честенъ. Ако се отнеме или повредѣи центърътъ на честността отъ мозъка на нѣкой човѣкъ, той не може да бѫде честенъ. Въ центъра на честността влизатъ нѣколко елемента. Отношенията на честния човѣкъ, като разумно сѫщество, спрѣмо всички окрѫжаващи, сѫ прѣми, въ тѣхъ нѣма нищо изопачено. Каквото обѣщае - изпълнява. Той е точенъ, изпълнителенъ въ всичко. Пари на заемъ обикновено не взима, но ако се случи да вземе, обѣщае ли, че слѣдъ три мѣсеца ще ги върне, на опрѣдѣленото врѣме ги връща. Яви ли се най-малката неточность, тамъ честността липсва. Честниятъ човѣкъ е изправенъ и точенъ и като слуга, и като ученикъ и като царь. Той прѣдприема такава работа, каквато може да свърши. Не може ли да свърши една работа, не се заема съ нея.

Питамъ: колцина отъ васъ искатъ да направятъ опита за четиритѣ седмици? Наистина, той нѣма да бѫде съвършенъ, все ще има погрѣшки, но ще има и нѣкакви придобивки. Опититѣ не излизатъ винаги сполучливи, но трѣбва да се правятъ често, да се повтарятъ единъ, два, три и повече пѫти, докато най-послѣ излѣзатъ сполучливи. Нѣкой пѫть може да стане малка експлозия, да се пукне ретортата ви, но ще я платите и пакъ ще повторите опита. Като работите прѣзъ седмицата върху честността, все ще дойде нѣкой да ви спъне, да попрѣчи на опита, като иска да ви каже съ това: „Можешъ да отстѫпишъ малко отъ честността, съ нея не се живѣе въ този свѣтъ.” Не, честни ще бѫдете!

Трѣбва да знаете дѣ се намиратъ тия четири триѫгълници въ човѣшката глава. Прѣди всичко всѣки отъ тѣхъ прѣдставлява четвъртъ отъ правоѫгълника, който служи за основа на пирамидата. Първиятъ триѫгълникъ СОЧ се допира до втория - СОИ и до четвъртия - ЧОБ. Триѫгълникътъ на

честността се намира на задната часть на главата. Вторият трижгълникъ - на справедливостьта се намира отгорѣ на главата; третиятъ трижгълникъ - на интелигентностьта, се намира отпрѣдъ на главата и четвъртиятъ - на благородството, се намира отстрана на главата. Ако разгледате главата на човѣка, тя прѣдставлява трижгълникъ, а не квадратъ. Слѣдователно основитѣ на двата трижгълника сѫ по-голѣми. Въ трижгълника на честността физическата страна надделява, тя е основата и е най-дълга. Понеже човѣкъ на земята е заетъ съ много материални работи, той трѣбва да образува своитѣ физически сили. Въ тази дълга линия - основата на трижгълника ЧОС дѣйствуватъ мощни сили, които човѣкъ трѣбва да регулира съ силата на волята си. Въ втория трижгълникъ - на справедливостьта, енергиитѣ се уравновѣсяватъ. Той е почти равностраненъ трижгълникъ. Въ трижгълника на интелигентностьта - третиятъ трижгълникъ, на човѣка пакъ прѣдстои да се бори съ материята. И въ него основата е по-дълга отъ височината.

Сега да разгледаме думата „честность". Ясна ли ви е тази дума? Може ли нѣкой отъ васъ да каже нѣщо върху честностьта? *(-Ако подъ думата честность се разбира достойнството на човѣка, тогава етиката опрѣдѣля достойнството по слѣдния начинъ: всѣки човѣкъ малко или много, познава доброто и се стреми къмъ него, споредъ силитѣ си. Самиятъ фактъ, че човѣкъ познава доброто и се стреми къмъ него, прѣдставлява неговото достойнство. Като казваме, че не трѣбва да накърняваме човѣшкото достойнство, разбираме, че не трѣбва да накърняваме разбиранията на човѣка за доброто, което той се стреми да приложи въ живота си.)* Наистина, човѣшкото достойнство не трѣбва да се прѣнебрѣгва. Щомъ кажемъ нѣкому, че не е честенъ, ние не сме справедливи. Достойнството засѣга най-първо справедливостьта, защото тя е отношение на човѣка къмъ другитѣ, а честностьта е отношение на човѣка къмъ себе си. Разгледайте филологически произхода на думитѣ „достойнство" и „честность".

Чий е този знакъ Ч? *(-На Юпитеръ.)* Значи честността произлиза отъ Юпитеръ. Отъ главнитѣ богове само Юпитеръ може да каже „азъ". Това подразбира: „Азъ имамъ достоинство." Буквата „Ч" прѣдставлява чаша, която въ природата се прѣдставя въ форма на цвѣтъ. По кой начинъ може геометрически да се измѣни формата на буквата „Ч"? Въ буквата Ч има единъ правъ ѫгълъ и една права линия до едно отъ раменетѣ му. Това сѫ живи сили, които, за да хармонират помежду си, се нуждаятъ отъ една равнодействуваща. Допирната линия при ѫгъла на буквата Ч може да се постави така, че да затвори чашката и по такъв начинъ да се образува единъ триѫгълникъ. Ако завъртите този триѫгълникъ около себе си, той ще образува крѫгъ. Така именно дѣйствува природата. Най-първо цвѣтътъ цъвти, образува буквата „Ч" - отворена чашка. Послѣ завързва плодъ - затваря се и образува триѫгълникъ. Най-послѣ триѫгълникътъ се завърта около себе си, като образува крѫга - узрѣлия плодъ. Вие не може да бѫдете справедливи, докато плодътъ на честността не узрѣе и не дадете отъ този плодъ на другитѣ. Тогава вече работи не само вашата честность, но и вашата справедливость. Дойде ли нѣкой при васъ, дайте му отъ вашитѣ плодове за пѫть, безъ да взимате пари. Вземете ли отъ него пари, всѣкаква честность пропада. Справедливостьта изисква отъ човѣка честность.

Какъ ще реализирате вашата честность въ практическия, въ реалния животъ? *(-При високо и будно съзнание.)* Първо ще образувате триѫгълникъ, послѣ крѫгъ и слѣдъ това ще предизвикате ума си къмъ работа. Не мислете, че сега ще придобиете честността. Тя седи у васъ като елементъ, като сила, която трѣбва да се развива. Тя седи у васъ като зародишъ, като една потенциална, разумна, жива сила, на която трѣбва да дадете условия да се развива. Дадете ли ѫ почва, вода, въздухъ, свѣтлина и топлина, оставете я по-нататъкъ сама да се развива, не мислете вече за нея. Тя е въ състояние сама да се развива. Мислите ли за нея, вие я спъвате. Като ви казвамъ, че трѣбва да бѫдете честни, не мисле-

те, че трѣбва да насочите ума си изключително в това направление, механически да развивате честността. Не, честността е жива сила, тя сама расте. Отъ васъ се изисква да я насадите въ себе си, да ѫ дадете почва.

Честността има и външни признаци у човѣка. Напримѣръ честниятъ човѣкъ е винаги правъ, не се пръгърбва. Гърбавиятъ човѣкъ не може да бѫде честенъ. За гърбавия човѣкъ казватъ, че е безчестенъ, влѣчуга човѣкъ. Дяволътъ прѣдставлява кривъ, пръгърбенъ човѣкъ. Главата на честния човѣкъ е успоредна съ гръбначния стълбъ. Когато нѣкой човѣкъ иска да се прѣдстави за честенъ, той наклонява главата си назадъ. Това вече е глупость. Природата не позволява главата да се наклонява повече отъ гръбначния стълбъ, тя трѣбва да бѫде успоредно съ него. Ще знаете: честниятъ човѣкъ ходи правъ, съ глава успоредно на гръбначния стълбъ. Тия правила нѣма да намѣрите никѫдѣ, тѣ се намиратъ само въ отвлѣчената наука, придобита съ вѣковетѣ.

Ако държите главата си много назадъ, или много напрѣдъ, вие прѣпятствувате на кръвообръщението си, на вашата нервна система - изобщо, теченията въ организма не ставатъ правилно. Прѣзъ тази седмица всички ще се стремите да вървите изправени, прави да бѫдете. Нека всѣка ваша мисъль, всѣко ваше чувство, всѣко ваше дѣйствие носи характеръ на вѫтрѣшна чистота. Бѫдете честни спрѣмо себе си! Гръбнакътъ на човѣка трѣбва да има една много малка, лека кривина, да бѫде повече правъ. У нѣкои хора коремътъ е много издаденъ напрѣдъ, а кръстътъ е много хлътналъ, при което се образува французката буква „s”. За да привикнете да вървите изправени, правете слѣдното упражнение: облегнете се на вратата така, че гръбнакътъ ви почти цѣлъ да се допре до нея.

Всичко това е неодходимо за васъ, за да привикнете да владате мускулитѣ си разумно и съзнателно, да знаете, че вие сте имъ господари, а не тѣ. Ако не можете да владате вашитѣ мускули, какъ ще владате външнитѣ условия? Ще кажете: „Какво общо имаме ние съ външнитѣ условия?” Вън-

шниятъ свѣтъ има извѣстни отношения къмъ васъ, затова нѣкой пѫть той ще засегне вашия стомахъ, нѣкога - вашитѣ гърди, а нѣкога - вашата глава. Има хора въ свѣта, които разбиратъ законитѣ на черната ложа, владатъ ги и затова нѣкога ще ви внушаватъ напримѣръ мисъльта да държите главата си или назадъ наклонена или напрѣдъ наведена - и въ единия, и въ другия случай тѣ ще ви повредятъ. Всички тия мисли сѫ внушения, посторонни нѣща, които вие трѣбва да отхвърлите.

Всѣка мисъль на обезсърдчение не е ваша, тя е дошла отвънъ нѣкѫдѣ, затова я отхвърлете. Всѣка прѣстѫпна мисъль, която минава прѣзъ васъ, не е ваша, вие не сте я родили - отхвърлете я. Въ това отношение човѣшкиятъ мозъкъ е градина, въ която всѣки може да посѣе единъ плѣвелъ или нѣкой хубавъ цвѣтъ. Ако съзнанието ви не е будно, всѣки злонамѣренъ човѣкъ може да посади въ вашата градина едно лошо сѣменце, което да израстне. Послѣ вие ще се чудите, отъ дѣ е дошло това сѣме у васъ. Да, то не е ваше, вие не сте го родили, но то има произхода си въ далечното минало на човѣчеството, отъ което вие сега трѣбва да се освобождавате разумно. Ако не разбирате тия закони, ще се прѣдавате на външни внушения и ще страдате.

Напримѣръ често вие хващате главата си съ рѫцѣ, стискате зѫбитѣ си, свивате юмрукъ, мислите, че въ това седи силата на волята. Не, това показва слаба воля. Силната воля не се изразява въ такива движения. Силната воля се подчъртава въ непрѣклоннитѣ принципи, които човѣкъ крие въ душата си. Човѣкъ трѣбва да има на своя страна най-първо Бога, послѣ природата, слѣдъ това всички добри хора и най-послѣ той самъ да бѫде на своя страна. Това сѫ положения, които всѣкога трѣбва да чувствувате въ душата си. Не е достатъчно само природата да бѫде на ваша страна, но и вие трѣбва да бѫдете на нейна страна. Нѣкой казва на другитѣ хора да бѫдатъ честни. Не казвай на другитѣ хора да бѫдатъ честни, но ти самъ бѫди честенъ! Можешъ да загубишъ и милиони, но честенъ бѫди! Честниятъ човѣкъ е всѣкога богатъ.

И тъй, за да бѫдете честни, вие трѣбва да бѫдете въ съгласие съ себе си, съ добритѣ хора и съ природата. Бѫдете ли въ това състояние, вие ще сте въ съгласие и съ волята Божия и ще можете да я изпълнявате. За да постигнете всичко това, необходимо ви е да усилите волята си, затова трѣбва да правите извѣстни упражнения. Прѣди всичко трѣбва да бѫдете честни спрѣмо себе си. Честностьта усилва волята.

Та рекохъ, честностьта и справедливостьта влизатъ като елементи на интелигентностьта, а всички заедно влизатъ като елементи на благородството. Най-послѣ честностьта, справедливостьта, интелигентностьта и благородството влизатъ като елементи на душата и на духа на човѣка. Въ първо врѣме ще се занимавате съ четиритѣ качества поотдѣлно. Всѣки отъ васъ ще може да направи опита, който ви дадохъ, за четиритѣ седмици, като слѣди въ какво не може да устоява. Ще бѫдете ли доблестни, всѣки въ себе си да каже, въ какво не е издържалъ? Когато човѣкъ изплати най-голѣмия си дългъ, той ще бѫде въ състояние да изплати и малкитѣ си дългове. Такъвъ е законътъ. Ако ти имашъ да давашъ 10 милиона лева и ги изплатишъ, вѣроятностьта, че не можешъ да изплатишъ малкитѣ си дългове е 1%; ако обаче имашъ да давашъ 100 000 лева, но изплатишъ отъ тѣхъ само 1000 лева, тогава вѣроятностьта, че не ще изплатишъ останалитѣ е 99%.

Слѣдователно когато човѣкъ се добере до най-голѣмата си добродѣтель и постѫпва съобразно нея, вѣроятностьта да не бѫде добродѣтеленъ въ другитѣ си постѫпки е само едно на хиляда. Когато пъкъ той се добере до най-малката си добродѣтель, вѣроятностьта да прояви слабоститѣ си е 99%. Понеже при слабоститѣ си трѣбва да прѣодолѣвате по-голѣми прѣпятствия, затова първо ще хванете най-голѣмата си слабость, за да нѣмате по-нататъкъ такива голѣми спънки.

Като работите върху честностьта, ако не успѣете изведнъжъ, нѣма да се откажете отъ опита си. Ще го повторите, ще потретите, докато имате резултатъ. Прѣдставете си, че държите изпитъ въ университета по дескриптивна геометрия, но пропадате. Има ли нѣщо лошо въ пропадането?

Ще се явите на изпитъ втори пѫть. Ако и тогава ви скѫсатъ, ще се явите и трети пѫть - поне ще научите материята подобрѣ. И професоръть даже и да не ви обича, като види вашето постоянство, ще ви прѣкара да вървите по-нататъкъ. Азъ искамъ да изучавате честностьта като наука, да държите по нея изпитъ, тъй както държите по дескриптивна геометрия или по другъ нѣкакъвъ прѣдметъ. Азъ не давамъ на опита ви мораленъ характеръ, но наученъ. Вие трѣбва да знаете положително, всѣки за себе си, честенъ ли е или не. Ако купувамъ една ось, трѣбва да зная каква е: дѫбова ли е, букова ли е, или върбова. Ако е дѫбова, тя трѣбва да е здрава, да издържа; ако е букова, ще бѫде по-слаба; ако е върбова, никакъ нѣма да издържа. Честенъ ли съмъ, щомъ дойде при мене нѣкой човѣкъ да купува оси, ще му кажа: „Азъ имамъ три вида оси: отъ дѫбъ, отъ букъ и отъ върба.” Който е нечестенъ, ще каже: „Ето, това сѫ оситѣ, които продавамъ. Купете си, каквато искате.” Ако купувачътъ не разбира, кои оси сѫ здрави, може да купи нѣкоя отъ върба и ще остане излъганъ. Въ дадения случай честниятъ човѣкъ ще каже на купувача, че тази ось не е здрава и ще му прѣпорѫча да си вземе отъ дѫбовитѣ оси.

Знаете ли, защо ви говоря за честностьта? Понеже вие се намирате въ присѫтствието на множество интелигентни сѫщества, когато постѫпвате нечестно, тѣ ви виждатъ. Вие изпадате тогава въ жалко, въ смѣшно положение прѣдъ тѣхъ. Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите въ какво положение се намирате при такива случаи. Седя на двора, гледамъ една котка дебне малка птичка, иска да я улови, прави си изчисления и казва: „Единъ пѫть да подскоча и птичката е въ устата ми.” Азъ взимамъ едно малко камъче, подхвърлямъ го по направление къмъ птичката и тя хвръква, кацва на единъ клонъ. Котката не ме вижда и се чуди на това явление. Защо птичката хвръкна? Тя бѣше си направила много добрѣ смѣтката. Само единъ скокъ ѹ бѣше нуженъ и птичката щѣше да бѫде въ устата ѹ. Кой ѹ попрѣчи? Азъ спасявамъ птичката съ моето камъче, но котката не вижда това. Ако бѣхъ хвър-

лилъ това камъче къмъ нея, тя щѣше да разбере причината за хвръкването на птичката. Тя се опитва втори, трети пѫть, но азъ все осуетявамъ плана ѹ, като спасявамъ птичката. Понѣкога и вие, като тази котка, си правите нѣкакъвъ планъ, но едно разумно сѫщество отгорѣ, което вие не виждате, хвърля камъче върху птичката, която искате да уловите, и тя хвръква, качва се на нѣкой клонъ. Вие гледате нагорѣ, чудите се, кой е развалилъ плана ви. Не, вашата работа е нечестна. Вие ще си кажете: „Азъ нѣма да ловя тази птичка.” Това е честна постѫпка.

Нѣкои отъ васъ още не сѫ се отказали отъ месцето. Туряте единъ капанъ и въ него малко житце, чакате да влѣзе нѣкой гълѫбъ. Щомъ влѣзе, хващате го, опичате го и го изяждате. Честность ли е това? Не е честность. Азъ намирамъ постѫпката на всички ловци за безчестна. Единъ день ловътъ ще се забрани за всички. И на рибаритѣ ще се забрани да ловятъ риба съ мрѣжи. Който иска да яде риба, да я лови съ рѫцѣ. Природата позволява това ловене на риба. Ако може да ловите риба съ рѫка, може и да я ядете. Ако може да ловите птички сѫ рѫка, може и да ги ядете, но не е позволено да ги ловите съ капани.

Та рекохъ, разумнитѣ сѫщества отгорѣ винаги познаватъ нечестнитѣ намѣрения на хората и хвърлятъ по едно камъче, за да имъ прѣчатъ, като казватъ: „Не ви е позволено по този начинъ да ловите птички! Отношенията ви, постѫпкитѣ ви спрѣмо тия птички не сѫ прави!” Слѣдъ като хвърля камъка къмъ птичката, да хвръкне, отивамъ при котката, поглеждамъ я въ очитѣ и казвамъ: „Това, което вършишъ, не е добро.” Тя ме поизгледа, като че ме разбере и си отмине. Гледамъ я на другия день пакъ дебне нѣкоя птичка - забравила урока си. Рекохъ, котката не може да се възпита. И човѣкъ има такава котешка проява въ себе си, но той трѣбва да работи съзнателно върху тази проява въ характера си и да каже: „Азъ съмъ човѣкъ, имамъ глава, имамъ умъ, съ който мога да размишлявамъ, не трѣбва да постѫпвамъ така. Едно врѣме, като бѣхъ котка, лъвъ, тигъръ, позволено ми бѣше да

постѫпваъ така, но сега това е нечестно отъ моя страна.” Признаешъ ли своитѣ погрѣшки на миналото и откажешъ ли се днесъ отъ тѣхъ, това е честна постѫпка.

Така е направилъ Сократъ. Единъ виденъ физиогномистъ разглеждалъ чъртитѣ на лицето му и изнесълъ всичкитѣ му пороци и слабости. Сократъ казалъ: „Така е, едно врѣме азъ бѣхъ точно такъвъ, какъвто ме описвате, но сега, съ силата на своя умъ, на своето сърце и на своята воля, азъ изправихъ всички слабости и пороци на характера си и вече не съмъ такъвъ, какъвто ме нарисувахте.” Това е една отлична чърта въ характера на Сократа. Азъ бихъ желалъ и вие единъ день като Сократа, да кажете: „Съ силата на своята воля, на своя умъ и на своето сърце азъ успѣхъ да прѣодолѣя всички свои слабости и пороци и вече не съмъ такъвъ, какъвто бѣхъ едно врѣме, новъ човѣкъ съмъ сега!”

Азъ искамъ всички, които се наемете да направите този опитъ, да го приемете отъ сърце, доброволно, а не чрѣзъ налагане. Ако го приемете отъ добро сърце, това ще бѫде много приятенъ опитъ.

Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.

20 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 1.III.1925 г.

РАВНОСТРАННИЯТЪ ТРИѫГЪЛНИКЪ*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

Размишление.

Прочете се резюме отъ темата: „Кой е най-важния мускулъ?”

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ качества на отривистата рѣчь.”

Сега ще пристѫпимъ къмъ единъ практически опитъ. Досега вашитѣ работи бѣха само теоретически - писане на теми. За идния пѫть като тема ще имате слѣдното нѣщо: всѣки отъ васъ ще напише едно писмо за специалния и едно за общия класъ въ кой и да е градъ отъ провинцията. Това ще бѫде темата ви *(№19).* Ако въ цѣла България има 20 града, дѣто сѫществуватъ тия класове, така ще се разпрѣдѣлите, че за всѣки градъ да се получи по едно писмо и въ двата класа. Тѣзи писма ще бѫдатъ кратки, лаконически, но насърдчителни. Всѣки отъ васъ ще пише безъ никакво изключение. Ще развиете една идея отъ това, което ви е говорено, тъй както сте я разбрали и приложили. Който не иска да напише такова писмо, трѣбва да напусне класа. Вашитѣ братя и сестри отъ провинцията се оплакватъ, че вие сте хора безъ инициатива, безъ сърце, не се отзовавате на тѣхнитѣ нужди. Искамъ всички вие да отворите крановетѣ си и да потече толкова много, че всички отъ провинцията да кажатъ: „Стига вече!”

Разбрахте ме, нали? Ще имате свободна тема „писмо” съ идея каквато искате, която най-много прилѣга на сърцето ви. Щомъ си изберете въпросъ, който ви интересува, вие ще го развиете добрѣ, отъ душа, и като го прочетатъ другитѣ и тѣхнитѣ сърдца ще затрептятъ. Двама - трима души ще пи-

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

шатъ напримѣръ въ Панагюрище, четири - петь души въ Пловдивъ, въ Бургасъ, въ Варна, въ Ямболъ и другадѣ. Сѫщо така ще пишете и въ тия села, дѣто има само по единъ или двама души. Ще видите, какъ ще се зарадватъ тия хора. Ако искате, може да си запазите и по едно копие отъ писмата, да видимъ какво сте писали, но това вече зависи отъ вашата добра воля. Азъ искамъ да опитамъ честностьта ви. Ще приложите вашата честность въ дѣйствие. Може да се извинявате, че нѣмате врѣме, че не сте разположени и т.н. Не, ще пишете - нищо повече!

Та рекохъ, досега вие писахте теми, четохте, учихте лекции, но какъвъ е резултатътъ отъ всичко това? Научихте нѣщо, но практика и приложение се изисква вече. Отъ тия писма, които ще напишете на вашитѣ братя и сестри въ провинцията, тѣ ще се ползуватъ, ще се радватъ и ще си кажатъ: „Отъ дѣ дойде тази свѣтла мисъль на софиянци, да сподѣлятъ съ насъ нѣщо отъ това, което сѫ чули и разработили въ себе си?" Нека писмото ви бѫде кѫсо, но съдържателно. Може да напишете или 10 - 15 реда, или една страница, или двѣ страници, колкото ви се подаде. Вие започнете да пишете и вдъхновението ще дойде.

Има единъ вѫтрѣшенъ законъ въ живата природа, споредъ който щомъ човѣкъ научи нѣщо, той трѣбва да помага и на другитѣ. Въ това седи служенето на Бога. Отъ изобилието, което има човѣкъ, трѣбва да потече и къмъ другитѣ. Като напишете едно такова писмо, вие ще почувствувате малка радость, че сте извършили нѣщо добро. Азъ ви давамъ свобода, като ви казвамъ, че може да напишете това писмо на нѣкои ваши познати на кого и да е, но непрѣменно трѣбва да напишете. Никакво колебание не трѣбва да се проявява у васъ! Който не иска да изпълни това, ще си излѣзе отъ класа. Какъ? Невидимиятъ свѣтъ ще ви изпѫди. Той е много строгъ, голѣмитѣ ви грѣшки прощава, но малкитѣ - никога! Въ Невидимия свѣтъ, по отношение васъ, сѫществува слѣдният законъ: Ако вие имате единъ дългъ отъ десеть милиона лева, тѣ сѫ готови да ви го платятъ, но ако имате единъ дългъ отъ петь лева, тѣ ще ви заставятъ вие сами да си го платите. Въ

малкитѣ дългове отъ 5, 10, 20, 100 лева никой нѣма да ви помогне, вие сами ще си ги платите, що се отнася до голѣмитѣ ви дългове отъ 5, 10 и повече милиона, Невидимиятъ свѣтъ ще ви помогне. За голѣмитѣ работи ви помагатъ, а за малкитѣ никой не помага. Такъвъ е законътъ въ духовния свѣтъ. Тамъ се извършватъ голѣми работи, велики дѣла, а малки - никога. И тъй, понеже великитѣ работи се вършатъ на небето, малкитѣ работи сѫ останали за земята, ето защо отъ васъ не се изискватъ голѣми работи, но малки. Вие ще направите малкитѣ работи, а на небето ще направятъ голѣмитѣ работи и така небето и земята ще се допълватъ.

Вие знаете адреситѣ на различнитѣ градове, нали? Тази тема е свързана съ една малка глоба отъ два лева за марка, които ще излѣзатъ отъ джоба ви. Но вие нали се поздравлявате съ формулата: „Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта", а щомъ е така, започнете отъ доброто. Да напишете едно писмо на нѣкои ваши близки, които чакатъ да чуятъ нѣщо ново, нѣщо красиво, това вече е едно малко добро.

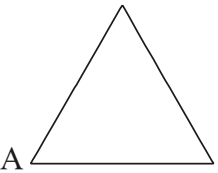

Нека вземемъ триѫгълника АСВ. Какви отношения може да има въ този триѫгълникъ? Първото отношение може да бѫде отношение между точкитѣ А, В и С, които прѣдставляватъ върховетѣ на дадения триѫгълникъ. Значи, ще имаме отношението: А:В; В:С; С:А. Второто отношение ще бѫде между странитѣ на триѫгълника, а именно: АВ:ВС:СА. Третото отношение ще бѫде между ѫглитѣ на този триѫгълникъ: АВС:ВСА:САВ. Всички тия точки, страни и ѫгли сѫ само прѣдположения. Всѫщность сѫществуватъ ли въ геометрията такива отношения? *(-За да има отношения, изисква се още единъ триѫгълникъ;)*

Триѫгълникътъ АСВ е само проекция, а реалностьта е извънъ него. Каква е разликата между третото отношение и първитѣ двѣ? Когато вземемъ ѫгъла АВС, въ този случай точката А рѫководи нѣщата; когато вземемъ ѫгъла ВСА, точката В рѫководи нѣщата; и най-послѣ, когато вземемъ ѫгъла САВ, точката С рѫководи нѣщата.

Отдѣлно взети точкитѣ А, В и С сѫ центродѣятелни точки. Или, когато изговоримъ ѫгъла АВС, това показва, че точкитѣ В и С, се отправятъ къмъ точката А. Когато изговоримъ ѫгъла ВСА, точкитѣ С и А се отправятъ къмъ точката В; и когато изговоримъ ѫгъла САВ, точкитѣ А и В се отправятъ къмъ точка С. Отъ реда на буквитѣ заключаваме кой отъ тритѣ върха е най-дѣятеленъ и останалитѣ точки отправятъ дѣятелностьта си къмъ него.

Всички тия букви сѫ отношения, които трѣбва добрѣ да се разбиратъ. Тѣ могатъ да се замѣстятъ и съ числа. Въ геометрията като наука точкитѣ и буквитѣ прѣдставляватъ сили и се изразяватъ само въ проекции, а въ живата геометрия, дѣто участвува умътъ, тѣ прѣдставляватъ разумни сѫщества, разумни центрове, които едноврѣменно иматъ отношения единъ къмъ другъ.

Какъв изводъ може да извадите отъ слѣдната пропорция А:В=В:С? Какво ознавача тя въ геометрията? *(- Ако ѫгълътъ В е мѣрка, тогава разбираме, че А:В=С:В. Това става само при равностранния триѫгълникъ.)* Какво означава равенството? - Равенство значи свобода. Както въ равенството работятъ сили, така и при свободата силитѣ иматъ еднакви права. Това, което равенството го дава и свободата го дава. Значи, при равенството и при свободата силитѣ работятъ еднакво. Когато хората иматъ еднакви права, тогава тѣ сѫ равни, иматъ и свобода. Какво разбирате отъ второто отношение между странитѣ на триѫгълника? *(-Прѣди всичко прѣдполага се да имаме още единъ триѫгълникъ, взетъ като мѣрка. Тогава ще имаме отношението* $AB:BC:CA=A_1B_1:B_1C_1:C_1A_1$.*)* Значи човѣкъ, за да работи разумно, прѣдполага още едно разумно сѫщество като него.

Какво ще кажете и за третото отношение? *(-Тъй както е написано това отношение, то показва отъ дѣ започва измѣрването на периметъра, дали отъ точка А, дали отъ В или отъ С.)* Какво означава периметърътъ? Това сѫ условия, граници, при които човѣшката дѣятелность може да се простре. Въ живата геометрия периметърътъ на разнитѣ фигури показва условията, при които човѣкъ може да

работи, защото всѣки ⷭгълъ отъ триⷭгълника може да се проектира не само навⷭтрѣ, но и навънъ. Тогава, слѣдъ като всички линии се проектиратъ навънъ, ще имате една фигура извънъ условията. *(-Тогава триⷭгълницитѣ 1,2 и 3 ще иматъ отношение къмъ централния триⷭгълникъ ABC, взетъ като мѣрка.)* Триⷭгълницитѣ 1,2,3 сⷭ условията, при които централниятъ триⷭгълникъ може да се изрази. Както виждате, много разсⷢждения се изискватъ, за да разберете, какво прѣдставлява равностранниятъ триⷭгълникъ. Този е законътъ, съ който може да работите. Послѣдното отношение прѣдставлява ума, сърцето и волята, взети заедно.

Всѣка жива сила има извѣстна площь, върху която може да се прояви. Да кажемъ, че имате единъ килограмъ вода, която прѣвръщате въ пара. Може ли тази пара да се събере въ сⷭщото шише, въ което по-рано се е събирала водата? *(-Не може.)* Какъвъ обемъ ще заеме сега парата? *(-Това мо-*

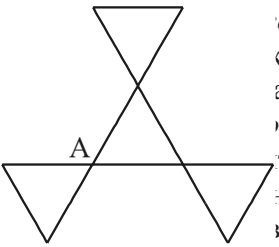

е изчисли математически.) Какъвъ обемъ трѣбва
отела, въ който се поставя парата, безъ той да се
а при това парата да извърши извѣстна работа? *(- И
же да се изчисли.)*

ѣдователно, когато у васъ се събератъ тъй наречертни сили", които сⷭ сгⷭстени, но могатъ да се
ватъ и да ставатъ по-активни, тогава обемътъ имъ се разширява. Ето защо вие трѣбва да знаете всѣка ваша идея, като минава въ възходяще състояние, какво пространство ще заеме, при какви условия ще може да се реализира. Една идея не може да се реализира на всѣко мѣсто. Напримѣръ вие не може да изпълните единъ Бетховеновъ концертъ вънъ, когато вали силенъ дъждъ. Дъждътъ ще развали вашия концертъ. Значи, изисква се сухо врѣме или специално здание за този концертъ. И тъй, за реализирането на всѣка идея се изисква особено мѣсто и особени условия. Вие трѣбва да приготвите тия условия въ себе си. Въ какво седятъ благоприятнитѣ условия? Да не допущате въ себе си никакво съмнѣ-

ние, никакво колебание, никаква отрицателна мисъль. Най-малкото съмнѣние у васъ прѣдизвиква пропукване на съзнанието ви и вашата идея е пропукана вече. Тогава енергията на вашата идея, ако е вода, ще изтече навънъ; ако е пара, пакъ ще излѣзе навънъ, безъ да извърши опрѣдѣлената работа.

Та когато казваме, че не трѣбва да се съмнѣвате, ние подразбираме нѣщо много реално - шишето ви трѣбва да бѫде много здраво, нийдѣ да не е пукнато. Защо? За да не изтече водата, нищо повече. Ако се съмнѣвате, това показва, че формата, въ която е вложена вашата идея, е пукната и въ такава форма не можете да задържите идеята си. Когато казваме, че трѣбва да имате вѣра, подразбираме да имате единъ изворъ, отъ който постоянно да наливате своето шише. Подъ думата „вѣра" всички ще разбирате мѣстото, отдѣто може да черпите сили въ живота си, за да реализирате своитѣ идеи. Всѣка идея може да се реализира само тогава, когато има единъ източникъ, който ѹ помага. Затова всички величини въ живота трѣбва да се прѣвърнатъ на сили.

И сега ще знаете какво нѣщо прѣдставлява съмнѣнието отъ окултно гледище и защо не трѣбва да го подхранвате. Съмнѣнието разрушава всички благородни форми, които имате, а всѣка благородна форма е необходима, за да се реализира една ваша възвишена идея. Слѣдователно разруши ли се формата, идеята сама по себе си, остава нереализирана. Щомъ идеята остане нереализирана, у васъ се явява или сърдеченъ, или умственъ, или волевъ упадъкъ, а може би и упадъкъ на духа. Когато човѣкъ реализира една своя идея, той подхранва въ душата си нѣщо добро и възвишено. Пропукването на котлитѣ всѣкога създава нѣкакви пакости.

Ако прѣдставите въ ума си единъ равностраненъ триѫгълникъ, всѣка страна у него е жива и въ движение. Странитѣ на триѫгълника сѫ пѫть на живи сѫщества. Ако можете да си прѣдставите триѫгълника въ такова положение, въ душата ви веднага ще стане голѣма промѣна. Всички тия линии трѣбва да се прѣвърнатъ на свѣтлина и да се чувствува, че отъ тази свѣтлина излиза разумность. Схванете ли така,

равностранния триѫгълникъ, тогава ще разберете, какво е отношението между странитѣ му. Равностранниятъ триѫгълникъ прѣдставлява отношение между сѫщества отъ висшия разуменъ свѣтъ. Само между разумни сѫщества може да има правилни отношения на свобода. Ако азъ ви начъртая единъ равностраненъ триѫгълникъ, това значи, че съмъ написалъ едно писмо въ духовния свѣтъ. Ако ви изпратя до единъ мой приятель, като ви кажа да му прѣдадете единъ листъ, на който съмъ начърталъ равностраненъ триѫгълникъ, знаете ли какво означава това? Туй е най-добрата прѣпоръѫка за васъ. Вмѣсто да пиша на приятеля си, че приносящиятъ това писмо е отличенъ човѣкъ, вие може да разчитате на него, той има прѣкрасенъ умъ, благородно сърце и възвишена воля, равностранниятъ триѫгълникъ опрѣдѣля точно всичко това. Като изпратя нѣкому писмо, въ което съмъ начърталъ единъ равностраненъ триѫгълникъ, това прѣдставлява съкратена рѣчь. Който получи такова писмо, точно и ясно ще разбере, какъвъ е човѣкътъ, който го носи. За да се изложи съдържанието на това писмо на обикновенъ езикъ, това значи да се напишатъ най-малко двадесетъ кѫли. За въ бѫдеще ще се пишатъ такива писма. Тѣ иматъ и това прѣимущество прѣдъ обикновенитѣ писма, че ако попаднатъ въ рѫцѣтѣ на външни хора, незапознати съ този символистиченъ езикъ, нѣма да разбератъ нищо. Само така могатъ да се скриятъ много нѣща.

Въ това отношение геометрията е наука, която скрива великитѣ мисли отъ обикновенитѣ хора. Който може да разкрива и разбира символичнитѣ знаци въ геометрията, той заслужава да ги знае. Който не може да ги разкрива, той не заслужава да знае нищо за тѣхъ. И ако този човѣкъ пита какво означава еди-кой си знакъ, ще му кажемъ: „Това, което виждашъ, е достатъчно за тебе.”

Азъ бихъ ви прѣпоръѫчалъ да наблюдавате небето вечерно врѣме, когато е ясно. Излизайте вечерно врѣме вънъ и наблюдавайте звѣздитѣ на небето около половинъ часъ, да намѣрите между тѣхъ единъ равностраненъ триѫгълникъ. И нека всѣки отъ васъ забѣлѣжи добрѣ, дѣ е намѣрилъ този триѫгълникъ, между кои звѣзди, въ коя посока и т.н. Това ще бѫде

една малка задача за васъ. Слѣдъ това нѣкоя вечерь ще излѣземъ всички заедно на една малка екскурзия на открито, ще разглеждаме небето и ще видимъ всѣки отъ васъ въ коя посока е намѣрилъ своя равностраненъ триѫгълникъ. Послѣ ще ви поговоря нѣщо върху тия естествени равностранни триѫгълници. Така ще размишлявате върху отношенията на звѣздитѣ едни къмъ други, тѣхното значение и т.н. Това ще бѫде едно хубаво упражнение за васъ.

И тъй, тази вечерь ви дадохъ двѣ задачи: да напишете по едно писмо на общия и на специалния класъ и да наблюдавате вечерно врѣме звѣздитѣ, докато намѣрите единъ равностраненъ триѫгълникъ. Не мислете, че ще се освободите само съ по едно писмо. Не, ще пишете често такива писма. Тия задачи ще бѫдатъ за васъ хубаво разнообразие, понеже еднообразието е врѣдно за човѣка. Азъ забѣлѣзвамъ, у васъ има събрана доста енергия, която не знаете какъ да пласирате. Съ тия задачи и упражнения, които ви давамъ, като малки цѣнни опити за васъ, вие ще пласирате часть отъ своята енергия.

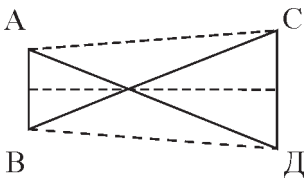

Всички знаете отъ физиката, какъ ставатъ отраженията на прѣдметитѣ. За да се изобрази единъ прѣдметъ, въ окото ставатъ редъ прѣчупвания на свѣтлината. Напримѣръ ако прѣдъ окото седи единъ прѣдметъ СД, то лѫчитѣ, които излизатъ отъ точкитѣ С и Д, не вървятъ въ прави линии СА, ДВ, но минаватъ по друго направление, прѣзъ друга срѣда, като образуватъ линиитѣ СВ и ДА. Свѣтлиннитѣ вълни, които идатъ отъ Слънцето, по права посока ли вървятъ или прѣтърпѣватъ нѣкакво прѣчупване? - Прѣчупватъ се. Съврѣменнитѣ физици не сѫ изчислили колко прѣчупвания сѫ прѣтърпѣли тѣ, докато стигнатъ до окото. Какъ мислите, слънчевитѣ лѫчи прѣтърпѣватъ ли различни промѣни, докато влѣзатъ въ окото? - Прѣтърпѣватъ, понеже минаватъ прѣзъ различни срѣди. Съврѣмената наука говори само за прѣчупванията, които ставатъ въ окото, а отъ тѣхъ ние сѫдимъ за прѣчупванията, които ста-

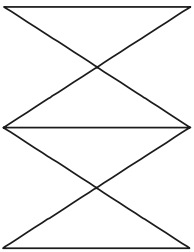

Фиг. 4

1 ват отвънъ. Когато единъ лѫчъ минава отъ по-гѫста въ по-рѣдка срѣда, той се пръчупва по единъ начинъ, а когато минава въ по-гѫста срѣда, пак се пръчупва, но по обратенъ начинъ на първия. Тъй щото, въ окото ставатъ нѣколко пръчупвания, главно три *(фиг.4)*, а физицитѣ говорятъ само за едно пръчупване. Най-първо образътъ въ реалния свѣтъ е правъ, послѣ се получава обратенъ образъ и при третото пръчупване е пакъ правъ. Отъ лещата на окото образътъ минава въ тия клѣтки, които образуватъ умствения центъръ, въ който се получава идеята за този образъ. Тѣзи клѣтки сѫ специалисти по математика. Тѣ правятъ извѣстни пръчупвания на свѣтлината, за да пръвъзмогнатъ външната реалность. Само ние не мислимъ. И тия малки сѫщества, клѣткитѣ мислятъ. Азъ ще се спра другъ пѫть подробно върху въпроса кой мисли у насъ.

Сега ще ви прѣдставя нѣколко отношения, отъ които можемъ да съставимъ една пропорция. Мисленето на подсъзнанието има отношение къмъ съзнанието - П:С; мисленето на съзнанието има отношение къмъ самосъзнанието - С:СС; мисленето на самосъзнанието има отношение къмъ свърхсъзнанието: СС:C_1C_1. Оттукъ изваждаме слѣдната пропорция: П:С=СС:C_1C_1. Мисленето на подсъзнанието е Божественъ процесъ. Както въ подсъзнанието, така и въ съзнанието много сѫщества мислятъ. Запримѣръ ти съзнавашъ, че трѣбва да изучишъ извѣстенъ прѣдметъ. Какво трѣбва да направишъ? Ще се заемешъ да изучишъ извѣстни автори и отъ тѣхъ ще пласирашъ нѣщо въ съзнанието си. Хора, които съзнаватъ това нѣщо, винаги ходятъ на групи. Свѣтътъ на подсъзнанието прѣдставя група отъ още повече сѫщества. Самосъзнанието е единиченъ процесъ. Тамъ човѣкъ не съзнава какво сѫ мислили другитѣ, но съзнава само какво той мисли. Свърхсъзнанието е сѫщо тъй единиченъ процесъ. Тамъ човѣкъ съзнава какво Богъ мисли. Значи, подсъзнанието и съзнанието сѫ групови, множествени процеси, а самосъзнанието и свърхсъзнанието сѫ единични процеси.

Оттукъ имаме слѣдната пропорция: $С_1С_1$:П=СС:С. Всѣки отъ васъ ще опита и двата вида процеси. Най-първо ще живѣешъ въ подсъзнанието, а послѣ въ свърхсъзнанието, защото тѣ сѫ Божественитѣ процеси въ човѣка. То значи: първо ще мислятъ възвишенитѣ духове, послѣ ангелитѣ и най-послѣ Богъ. Слѣдъ това тия процеси ще се отразятъ и върху насъ. Тогава ние ще се допитаме до всички онѣзи, които сѫ мислили като насъ, това е процесътъ на съзнанието; слѣдъ него ще си дадемъ заключение, какво ние мислимъ вече. По този начинъ ще се образува цѣлъ единъ крѫгъ. Въ това седи философията на живота.

Та рекохъ, подсъзнанието е груповъ процесъ, въ който се разглежда, какво мислятъ великитѣ духове, съзнанието е груповъ процесъ, въ който се разглежда, какво мислятъ окрѫжаващитѣ човѣка - ближнитѣ му, както и цѣлата човѣшка раса. Свърхсъзнанието е единиченъ процесъ, въ който се разглежда какво Богъ мисли; самосъзнанието е единиченъ процесъ, въ който се разглежда какво мисли човѣкътъ самъ. Нѣкой пѫть казвате: „Трѣбва да бѫдемъ съзнателни!" Това се отнася до другитѣ хора. Когато казвате, че трѣбва да бѫдете самосъзнателни, това се отнася до самитѣ васъ.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта."

21 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 8.III.1925г.

ВДЛЪБНАТА И ИЗПѫКНАЛА ЛЕЩИ*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Отличителнитѣ чърти на отривистата рѣчь.”

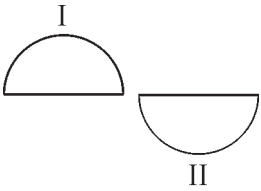

Фиг.1

Начъртайте на дъската два полукръга: единиятъ да бѫде изпѫкналъ, а другиятъ - вдлъбнатъ, корубестъ. Ще направимъ извѣстни разсѫждения върху тия два полукръга. *(I и II, на фиг.1)* Ако се движите по повърхностьта на първия полукръгъ, какви ще бѫдатъ отношенията ви? Или ако налѣете вода върху повърхностьта на сѫщия полукръгъ, какво ще стане съ водата? *(-Ще се разлѣе.)* Ами какво ще стане съ водата, ако я налѣете върху вдлъбнатата леща? *(-Тя ще се събере.)* Тогава, споредъ закона на аналогията, казваме: Всички енергии, които се разпръсватъ, се движатъ по изпѫкнала повърхность, а всички енергии, които се събиратъ, се движатъ по вдлъбната повърхность. Изъпѫкналитѣ лещи даватъ малки образи, а вдлъбнатитѣ - голѣми образи. *(-Въ физиката се изучаватъ изпѫкнали (1) и вдлъбнати (2) лещи. Далекогледитѣ употрѣбяватъ очила съ изпѫкнали лещи, а кѫсогледитѣ - съ вдлъбнати лещи.)* Когато енергията на човѣка се разлива, въ какво състояние се намира той? - Въ изпѫкнало състояние. Вие още не можете да схващате аналогията, която сѫществува между физическитѣ и духовнитѣ прояви. Ако се качите на единъ високъ планински върхъ, който прѣдставлява изпѫкнала леща, ще можете ли тамъ да седите тъй спо-

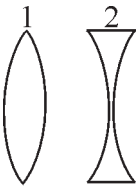

Фиг.2

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

който както въ нѣкоя долина? Има моменти, когато може да седите спокойно, но ако врѣмето е бурно, не може да седите на този планински върхъ. При сегашното развитие на човѣчеството, вие не може да седите дълго врѣме на планинскитѣ върхове. Нѣкои хора искатъ да си направятъ колибка на единъ отъ планинскитѣ върхове и тамъ да живѣятъ, но рекохъ, още не може да живѣете на планинскитѣ върхове. Не е дошло врѣмето за това. И въ врѣмето на Христа ученицитѣ Му пожелаха да направятъ три шатри на планината, но Христосъ имъ каза: „Не е дошло още врѣмето за това.” И тѣ трѣбваше да слѣзатъ отъ планината.

Високитѣ върхове прѣдставляватъ умствения свѣтъ, отдѣто слизатъ идеитѣ. Вашитѣ идеи, които имате, могатъ да изопачатъ ума ви, да ви свалятъ въ долината. Високитѣ върхове сѫщеврѣменно прѣдставляватъ и човѣшката гордость. Когато човѣкъ се изкачи на нѣкой високъ върхъ, той не иска да знае за хората, не мисли за тѣхъ, но щомъ дойде бурята, слиза въ долината и започва да търси хората. На високия върхъ, като изпѫкнала повърхность, човѣкъ не може да се задържи въ врѣме на буря, но слиза в долината, въ вдлъбнатата леща. Вдлъбнатата леща, долината съотвѣтствува на човѣшкото сърце.

Въздухътъ може да обвива еднакво, както изпѫкнала повърхность, така и вдлъбната, за него не е нужно паница. Той може да се движи свободно, дѣто иска. За водата обаче, въпросътъ седи другояче. Водата казва: „Паница е нужна за мене. Слѣдователно за сърцето трѣбва паница, форма, въ която да излѣе съдържанието си. Значи на ума трѣбва височина, а на сърцето - вдлъбнатина, дълбочина, но има понѣкога опасность за човѣка, да не се удави въ тази вдлъбнатина, въ тази паница. Казвате: „Какъ азъ, голѣмиятъ човѣкъ да се удавя въ една паница!” Рекохъ, прѣдстави си, че ти, голѣмиятъ човѣкъ, съ великитѣ идеи, имашъ форма на мравка. Ако те туря въ една паница съ вода, нѣма ли да се удавишъ? - Ще се удавишъ, разбира се и нищо нѣма да остане от тебе.

Окултиститѣ поддържатъ, че човѣкътъ, въ първитѣ врѣмена на своето развитие, е достигалъ до височина 100

метра. Послѣ, височината му се е намалила до 35 метра, докато днесъ го виждаме да достига на височина метъръ и половина - два метра най-много, което показва, че материята му се е сгѫстила. За въ бѫдеще ще се сгѫсти още повече.

Нѣкой си английски авторъ привежда единъ разказъ изъ живота на английскитѣ астрономи. Около 45-та година на миналия вѣкъ единъ астрономъ наблюдавалъ съ своя телескопъ небето и пространството около него. Това било въ врѣмето, когато холерата и чумата вързлували въ Англия въ голѣма степень. По едно врѣме, както наблюдавалъ небето, вижда въ пострaнството единъ грамаденъ човѣкъ, съ километри височина, който се движилъ много бавно. Този астрономъ наблюдавалъ дълго врѣме, но грамадниятъ човѣкъ не изчезвалъ отъ полето на телескопа. Отдръпналъ се настрана, изчистилъ лещитѣ на телескопа, пак погледналъ - грамадниятъ човѣкъ седи. Най-послѣ астрономътъ помислилъ, че това е нѣкаква илюзия на мозъка, че е заболѣлъ отъ нѣщо или че очитѣ му сѫ замрѣжени и т.н. Отдалечава се отъ телескопа, разтърква добрѣ очитѣ си, поразхожда се малко, да се освободи отъ илюзорния образъ и пакъ поглежда прѣзъ телескопа. Грамадниятъ човѣкъ още стои насрѣща му. Тогава той извиква десеть души астрономи, между които и една жена и имъ казва: „Открихъ нѣщо много важно, искамъ да се произнесете и вие, прѣди да го сподѣля съ васъ.” Първиятъ астрономъ започва да гледа прѣзъ телескопа и наблюдавалъ дълго врѣме. Отстранява се отъ телескопа, търка очитѣ си, пакъ наблюдава, но и той нищо не казва, мисли, че се лъже. Изреждатъ се слѣдъ него и останалитѣ осемь души, но никой нищо не казва, мислятъ, че се намиратъ прѣдъ нѣкакъвъ фалшивъ недѣйствителенъ образъ. Най-послѣ дохожда редъ и на жената. Тя се приближава при телескопа, поглежда прѣзъ него и веднага казва: „Виждамъ на небето единъ грамаденъ човѣкъ!” Едва сега астрономътъ се убѣдилъ, че това, което и той виждалъ, не е илюзия. Когато холерата и чумата прѣстанали, сѫщиятъ астрономъ забѣлѣзалъ, че грамадниятъ човѣкъ изчезналъ отъ небето. Днесъ кой би повѣрвалъ на този разказъ?

Та рекохъ, когато забѣлѣжите, че вашата енергия се разпилява, ще знаете, че причината се крие въ ума ви. Когато се дразните, докачате, не можете да търпите този - онзи, вие усѣщате, че нѣщо ви дразни отвѫтрѣ. Това показва, че енергията ви се разпилява и вие се намирате въ въздухообразно състояние, у васъ настава голѣма сухота. При сухитѣ състояния всѣкога има безплодие. Въ този случай, за да оплодотворите организма си, влага ви трѣбва. Нѣкои хора страдатъ отъ много влага. Хора, които страдатъ отъ сухота, иматъ сухи рѫцѣ; тия, които страдатъ отъ много влага, иматъ влажни рѫцѣ. И двѣтѣ състояния у човѣка сѫ крайности. При голѣмата влага се раждатъ извѣстни недѫзи, като гниене, разлагане и др. Когато въ сърцето на човѣка дойде много влага, тамъ не могатъ вече да се развиватъ и растатъ никакви благородни чувства, освънъ нѣкакви дребни, малки животинки. И при голѣмата сухота спира животътъ на всички възвишени идеи и мисли.

Сега, вие трѣбва да приложите закона на хармонията, както въ себе си, така и въ окрѫжаващата срѣда, за да не дохождате нито до състояние на сухота, нито до състояние на влага. Знаете ли какво значи хармония? Хармонията изисква като се срещнатъ двама приятели, всѣки отъ тѣхъ да оцѣни добритѣ чърти въ характера на своя приятель. Виждате ли благородното въ характера на другитѣ хора, вие лесно ще създадете помежду си искрени отношения. За да се приближите къмъ нѣкой човѣкъ, първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да намѣрите една добра чърта въ неговия умъ или въ неговото сърце, било нѣкаква сѫществена мисъль, която го движи или нѣкакво благородно чувство или нѣкаква способность. Като намѣрите една добра чърта, върху нея ще градите вашитѣ отношения.

Тукъ, въ Школата се събиратъ два вида ученици, отъ двѣ различни категории. Еднитѣ живѣятъ по върховетѣ, а другитѣ - въ долинитѣ. Или съ други думи казано, еднитѣ ядатъ отъ изпѫкнали паници, а другитѣ - отъ вдлъбнати. Като се съберете заедно, ще почнете да се смѣете едни на други.

Тия, които ядатъ отъ вдлъбнати паници, ще кажатъ на другитѣ: „Яде ли се отъ изпѫкнали паници?" Послѣднитѣ пъкъ ще ги запитатъ: „Ами отъ вдлъбнати паници яде ли се?" Еднитѣ ще се намѣрятъ въ положението на щъркела, а другитѣ въ положението на лисицата, за които се говори въ баснята „Щъркелъ и лисица".

Вие трѣбва да знаете слѣдното нѣщо: това, което сѫществува у другитѣ хора въ изобилие, сѫществува и у васъ, макаръ въ малко количество. Между всички хора има едно прѣливане, една обмѣна. Това се забѣлѣзва и въ външнитѣ отношения. Нѣкога ти ще говоришъ, а други ще те слушатъ. Другъ пѫть ти ще слушашъ, а други ще говорятъ. Нѣкои хора мислятъ, че могатъ да говорятъ или да мълчатъ, когато тѣ искатъ. Не, човѣкъ не може всѣкога да говори, не може и всѣкога да мълчи. Вие трѣбва да разбирате тия двѣ състояния, трѣбва да разбирате какво означава говоренето и какво - мълчанието. Въ разумния животъ мълчанието е необходимо, за да видимъ какво говорятъ другитѣ хора, каква е тѣхната разумность. Когато ние говоримъ, другитѣ слѣдятъ каква е нашата разумность. Значи когато азъ слушамъ, искамъ да разбера, доколко ти си разуменъ; когато азъ говоря, ти ще разберешъ доколко азъ съмъ разуменъ. Тъй щото, ти ще ми говоришъ, за да те позная, послѣ азъ ще ти говоря, за да ме познаешъ. Слѣдъ това и азъ ще мълча и ти ще мълчишъ, за да познаемъ и разберемъ нѣщата.

Първото нѣщо, отъ всички хора се изисква взаимно уважение. Човѣкъ трѣбва да уважава и себе си и другитѣ хора. Взаимно уважение - това е една отъ най-благороднитѣ чърти, която човѣкъ трѣбва да развие на земята. Вие не може да говорите за Любовь, отъ васъ не се изисква да се обичате, защото Богъ е, който обича, но отъ васъ се изисква взаимно уважение. Върху взаимното уважение почива разумниятъ животъ. Ако си туряте единъ другъ различни епитети, това нѣма да ви ползува. Вие ще мязате на онзи българинъ отъ варненско, които отишълъ при единъ турчинъ да си купи чехли. Слѣдъ като прѣмѣрилъ всички чехли въ дюкяна, тръгналъ да

си отива, не могълъ да намѣри по мѣрката си - кракътъ му билъ много голѣмъ. Турчинътъ казалъ слѣдъ него: „Калѫпсъзъ!" То значи: нѣма калѫпъ за твоитѣ крака. Българинътъ чулъ този епитетъ, разгнѣвилъ се, обърналъ се къмъ турчина и му казалъ: „Сенъ калѫпсъзъ!" - Ти си човѣкъ безъ калѫпъ. Питамъ: какво спечелиха тия двама души, като размѣниха този епитетъ помежду си? - Нищо не спечелиха. Епитетитѣ не разрѣшаватъ никакви въпроси. Единственото нѣщо, което спомага за разрѣшението на въпроситѣ, е да възстановитѣ помежду си отношения на взаимни уважения. Вие трѣбва да развиете тази чърта въ вашия характеръ, по която да се отличавате. Не само привидно, външно да имате това уважение, но да развиете тази чърта вѫтрѣ въ себе си, вѫтрѣшно да имате уважение единъ къмъ другъ. Само по този начинъ вие ще придобиете нѣжность и разумность.

Отъ паницата *(А)* на фиг. 2 можемъ ли да направимъ нѣщо? - Можемъ. Като туримъ тази паница въ двѣ различни положения - въ обикновено положение и послѣ съ дъното нагорѣ, ще образуваме долната и горната устни на устата АВ. Значи, като се отвори устата, имаме двѣ паници или както физицитѣ казватъ имаме двѣ двойно изпѫкнали лещи, прѣзъ които лѫчитѣ минаватъ и се прѣчупватъ. И дѣйствително, устата прѣчупва много нѣща. На какво може да уподобите двувдлъбната леща О? - На човѣшкия носъ. Горната часть на носа при вѣждитѣ е широка, послѣ се стѣснява и долната часть, отново се разширява. Питамъ: щомъ устата и носътъ прѣдставляватъ лещи, службата имъ еднаква ли е? Ако свѣтлината излиза отъ срѣдата на двойно изпѫкналата леща и върви къмъ повърхностьта ѹ, тя се разпръсва. Значи всичко, което излиза вънъ отъ устата, се разпръсва. Ако пъкъ свѣтлината излиза отъ центъра на една двувдлъбната леща, на която уподобихме носа, тя се събира. Значи движението въ носа е навѫтрѣ, всичко се събира въ него. По този начинъ ста-

ва и дишането. Движението въ носа отвънъ навѫтрѣ е посилно, отколкото движението отвѫтрѣ навънъ. Слѣдователно, двуизпѫкналата и двувдлъбната лещи приематъ сили отъ два различни свѣта. Защо ни е потрѣбна паница въ живота? - За ядене да събира храната. Щомъ моята паница събира ядението, тя има смисълъ. Кои линии въ живота сѫ за прѣдпочитане, изпѫкналитѣ или вдлъбнатитѣ? *(-Зависи отъ случаитѣ.)* Когато искате да отбиете извѣстна енергия отъ пѫтя ў, трѣбва ви изпѫкнала форма. Така постѫпва и природата. Ако замѣрите нѣкое дѣте съ камъкъ, то безъ да знае законитѣ на физиката, вдига лакета си и така образува изпѫкнала линия, съ която се прѣдпазва отъ камъка. Отдѣ знае дѣтето този законъ? Природата го учи.

Сѫщитѣ тия изпѫкнали линии, изпѫкнали форми, иматъ голѣмо приложение при закона на вѣрата. Вие знаете, че чрѣзъ пространството минаватъ много отрицателни мисли, които ако не можете да отбиете, ще ви причинятъ голѣма врѣда. За да се прѣдпазите отъ тѣхъ, ще ги отбивате чрѣзъ закона на вѣрата.

И тъй, на първо мѣсто ще прилагате законитѣ на вашия умъ и на вашето сърце, но трѣбва да помните, че нечистотиитѣ се събиратъ въ паници. Нечистотиитѣ не се събиратъ въ изпѫкнали форми. Тамъ дъждътъ измива всичко, а вѣтърътъ го отвѣва. Въ това отношение изпѫкналитѣ форми сѫ по-чисти, но въ тѣхъ вода не може да се събира. *(-Въ изпѫкналитѣ форми се събира електричество, а въ вдлъбнатитѣ - магнетизъмъ.)* - Да, така е. Електрическата енергия е толкова необходима за тѣлото, колкото и магнетичната. За въ бѫдеще вие ще изучавате каква енергия се събира въ всѣка часть отъ тѣлото. Вие трѣбва да изучавате и законитѣ, какъ да трансформирате енергията отъ единъ органъ въ другъ. Всички заболѣвания на организма се дължатъ на нееднаквото разпрѣдѣление на енергиитѣ въ него, вслѣдствие на което и кръвообръщението не става правилно. Електричеството постоянно тече по повърхностьта на сърцето и благодарение на него то се свива и разпуща, като разнася кръвьта

по цѣлото тѣло. Прѣмахнатъ ли се тия живи електрически токове отъ сърцето, веднага неговото движение спира. Индуситѣ разбиратъ този законъ и правятъ редъ опити съ движението на сърцето. Напримѣръ тѣ отниматъ тия електрически токове отъ сърцето и то спира движението си, слѣдъ това отново ги възстановяватъ и движението на сърцето започва. Въ това отношение човѣшкото сърце прѣдставлява единъ изворъ. Докато водата въ този изворъ не е подпушена, сърцето дѣйствува нормално. Подпуши ли се водата му нѣкѫдѣ, и движението на сърцето спира. Нѣкои хора се плашатъ, като забѣлѣжатъ, че сърцето имъ започва да бие поусилено или пъкъ спира движението си. Не, това е една илюзия на електрическитѣ токове, които текатъ въ сърцето. Когато нервната енергия, въ която електричеството взима участие, прѣстане да се регулира отъ сърцето, явява се сърцебиене; започне ли сърцето отново да регулира тази нервна енергия и движението му става нормално.

И тъй, видѣхте вече разликата между изпѫкналитѣ и вдлъбнатитѣ лещи. Първитѣ сѫ необходими за ума, а вторитѣ - за сърцето. Вие трѣбва да се научите да разпознавате и да владате състоянията на ума си. Дойде ли у васъ колебание, съмнѣние, трѣбва да знаете отдѣ произтичатъ тия състояния. Тѣ показватъ, че вие сте на нѣкое високо мѣсто. Нѣкога вие сте увѣрени въ своитѣ идеи, но дойдете ли въ съприкосновение съ по-силенъ умъ отъ вашия, вие започвате да се колебаете, да се съмнѣвате. Силниятъ умъ прѣдставлява високъ върхъ, който може да ви влияе. Този умъ ви изкачва на високия върхъ, но понеже сте тънко облѣчени, започвате да треперите - колебаете се, дали ще издържите на тази височина. Рекохъ, единъ по-силенъ умъ може да ви разколебае въ вашитѣ убѣждения, а на по-слабъ умъ вие може да противодѣйствувате; едно по-силно сърце може да ви повлияе, а на по-слабо сърце вие може да противодѣйствувате; по-силна воля отъ вашата може да ви повлияе, а на по-слаба вие можете да противодѣйствувате.

Законъ е: И вие да влияете, и на васъ да влияятъ. Въ този законъ нѣма нищо лошо. Всички хора се намиратъ по-

дъ този законъ. Никой не може да се избави отъ влияние. Всѣки човѣкъ, съ когото влизате въ съприкосновение, може да ви повлияе. Хиляди хора ни влияятъ и природата ни влияе, а най-послѣ и Богъ ни влияе. Той се подписва отгорѣ и работата се свършва. Въ края на краищата всѣки човѣкъ ще излѣзе на спасителния брѣгъ. Кога? Когато върви въ разумния пѫть - по пѫтя на своя свѣтълъ умъ и по пѫтя на своето разумно сърце. Тогава той ще бѫде въ съгласие съ цѣлата природа, въ съгласие съ всички добри и разумни сѫщества отъ по-висшъ свѣтъ и най-послѣ въ съгласие съ Бога. Щомъ сте въ такова пълно съгласие и мѫчнотиитѣ въ живота ви, и ученито ви, и всѣка работа, която започвате, ще разрѣшавате добрѣ и ще ви върви лесно.

Питамъ: какво е сегашното ви състояние? Каквато работа и да започнете, нищо не излиза отъ нея. Ако река да направя опитъ, ще се убѣдите, че е така. Напримѣръ давамъ 50 000 лева на десеть души да видя какво ще направятъ съ тѣхъ. Слѣдъ 4-5 мѣсеца, тѣ ще дойдатъ при мене и ще ми дадатъ точна смѣтка, какъ сѫ изхарчили паритѣ. Сами ще видятъ, че нищо не сѫ направили, а сѫ изхарчили паритѣ за ядене, за дрехи и т.н. Защо не сѫ успѣли? - Понеже всѣки иска да бѫде главенъ майсторъ, да получава голѣма заплата, да се храни и облича добрѣ. Така че, дали съ дърводѣлство ще се заематъ или съ друга нѣкаква работа, въ резултатъ паритѣ ще бѫдатъ изхарчени, а на лице нѣма да има никаква работа. Въ това отношение външниятъ свѣтъ работи подобрѣ. Не е въпросътъ за паритѣ, но рекохъ, че по сѫщия начинъ вие прахосвате и живота си.

Всѣки ламти за много. Нѣкой иска да стане ученъ човѣкъ, да напише една книга, да се прослави съ нея. Ако той вложи всичкото си знание въ тази книга, какво ще спечели? Стремежътъ на човѣшката душа не седи въ писане на книги. Ако ти изпратишъ една добра мисъль на нѣкой човѣкъ, който е отпадналъ духомъ и съ това го повдигнешъ, туй е реалното въ живота. Една добра мисъль, едно възвишено чувство струватъ повече, отколкото сто тома, написани отъ нѣкой човѣкъ. Често тия написани книги не даватъ нищо на човѣ-

ка, когато една декламация може да произведе цѣлъ прѣвратъ въ душата на нѣкого. Всѣко нѣщо струва толкова, колкото ефективъ има въ него. Нѣма ли ефективъ, нищо не струва.

Великитѣ идеи въ свѣта се добиватъ само съ усиленъ трудъ отъ страна на човѣшката душа, човѣшкото сърце, човѣшкия умъ и човѣшката воля. Ще знаете, че само тия нѣща сѫ сѫществени за васъ, които вие сами може да направите. Въ вашия духъ има вложени много възможности, много идеи, но не ги излагайте външно, защото ще настане една празнота у васъ. Реализирайте ги, вижте, какъвъ резултатъ ще имате отъ тѣхъ и тогава говорете, тогава ги излагайте и на външни хора. Докато не ги реализирате, тѣ не сѫ чисто злато, не сѫ ефективъ, тѣ сѫ фалшиви пари. Природата не търпи фалшиви нѣща. Изкажете ли нѣщо, което не е провѣрено, ще почувствувате въ себе си празнота, безсмислие. Ето защо трѣбва да говорите само провѣрени работи. Ако ти си великъ човѣкъ, нѣма защо да казвашъ на хората това. Кому сѫ казали Хималаитѣ, че сѫ най-високитѣ планинин на свѣта? - Никому. Ангелитѣ и архангелитѣ слѣзоха ли отъ небето да кажатъ на хората, че сѫ велики сѫщества? Не, тѣ мълчатъ, нищо не говорятъ за себе си. Обаче, тѣ иматъ велико съзнание за своето прѣдназначение и отъ изобилието, което иматъ, всѣки моментъ изпращатъ на сѫществата по-долу отъ тѣхъ безъ да говорятъ нѣкому за това.

Първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да не задържате излишна енергия въ себе си. Какво разбирамъ подъ думата „излишна енергия”? Напримѣръ разгнѣвилъ си се, пусналъ си пояса си, ходишъ натукъ - натамъ прѣзъ цѣлия день чакашъ само да дойде нѣкой и да ти каже нѣщо. Веднага изваждашъ ножъ срѣщу този човѣкъ и му казвашъ: „Чакай, сега ще ти кажа тебе!” Не, това е напразно харчене на енергията. Казвате: „Какво да правимъ въ такива случаи?” Азъ ще ви дамъ методъ, какъ да се справяте съ тази излишна енергия. Който отъ васъ се разгнѣви, да вземе мотиката и да отиде на „Изгрѣвъ” да копае земята. По този начинъ и земята ще ви бѫде благодарна. Излишната енергия ще отиде въ зе-

мята и ще свърши нѣкаква работа. Като покопаете 10-15-20 минути, всичката излишна енергия ще се пласира въ земята, и вие ще се почувствувате облекченъ, спокоенъ, ще имате приятно разположение на духа. Това е методъ за трансформиране на излишната енергия. Трансформирате ли тази енергия, турете мотиката на рамо и си идете въ кѫщи.

Другъ день сте меланхолични. Това е пакъ излишна енергия. Вземете мотиката, излѣзте вънъ отъ града и започнете да копаете. Слѣдъ половинъ часъ най-много меланхолията ще изчезне. Тогава турете мотиката на рамо и хайде обратно въ кѫщи! Гнѣвътъ, неразположението, меланхолията, това е все излишна енергия, която трѣбва да изпратите въ земята. Като трансформирате тази енергия, вмѣсто нея ще дойде у васъ нѣщо възвишено и благородно. Ние можемъ да направимъ този опитъ, да видимъ какви резултати ще имаме. Ще купимъ 30-40 мотички и ще разпрѣдѣлимъ едни отъ тѣхъ за гнѣвливитѣ, други за меланхоличнитѣ, трети за неразположенитѣ духомъ и т.н. За всѣко състояние ще има и съотвѣтна работа. Нѣкои може да сѣкатъ дърва, а не само да копаятъ, но все-таки физическа работа се изисква за трансформиране на тия състояния. При тия състояния нѣма да ви караме да готвите, но ще излѣзете да работите на чистъ въздухъ. Какъвто и да сте - царь, философъ, поетъ, тия състояния ще дойдатъ, затова трѣбва да знаете какъ да се справяте съ тѣхъ. За въ бѫдеше ще имате още по-голѣми неразположения, но вече ще знаете какъ да се лѣкувате.

Гладстонъ, единъ отъ виднитѣ държавници въ Англия, е трансформиралъ тия свои състояния чрѣзъ физическа работа. Всички, които се занимаватъ умствено, иматъ излишна енергия, която ако не трансформиратъ чрѣзъ физически трудъ, ще имъ създаде голѣми злини. Онѣзи пъкъ, които се занимаватъ съ физически трудъ, често страдатъ отъ прѣумора, която създава други злини. Ние не сме за прѣумората, не сме и за бездѣлието. Ние сме за малкия трудъ, но съзнателенъ.

И тъй, винаги ще държите ума, сърцето и волята си въ изправно състояние! Какъ? - За да държите ума си въ изп-

равно състояние, ще спазвате правилото, което ви дадохъ - взаимно уважение. Този центъръ се намира в задната часть на главата. По този начинъ ще прѣдизвикате тази енергия да отиде къмъ горната часть на мозъка ви и съ това ще се събудятъ у васъ много възвишени мисли и чувства. Понеже тази енергия е въздухообразна, тя ще обхване цѣлия ви мозъкъ, а оттамъ ще се прѣдаде и на цѣлия ви организъмъ и вие ще придобиете приятно разположение на духа.

Рекохъ, не се спирайте прѣдъ мѫчнотиитѣ въ живота! Нѣкои хора, като се намѣрятъ въ трудно положение, не знаятъ какво да правятъ. Ето защо, въ каквото положение и да се намирате, изживѣвайте вѫтрѣшно състоянията на другитѣ хора, та единъ день ако изпаднете въ тежко положение, да можете лесно да се справяте. Вие трѣбва да имате една положителна философия въ живота и да знаете, че като ученици на окултната Школа, ще ви прѣкаратъ прѣзъ всички мѫчнотии. Нѣкои ще кажатъ: „По добрѣ да не бѣхме влизали! Не, и да не сте влизали, пакъ ще ви прѣкаратъ прѣзъ мѫчнотии, за да изпитат характера ви. Сега разбирате ли, каква е философията на живота? Щомъ изучавате тази философия, нѣма какво да се смущавате. По-опитнитѣ отъ васъ, съ своитѣ мисли и желания, ще насърдчаватъ по-слабитѣ. Въ това седи силата на човѣка. Само така ще се създаде между васъ отлична атмосфера и отношения на взаимно уважение. Тогава и списанието ви „Житно зърно” ще върви добрѣ.

У американцитѣ има една добра чърта - тамъ всички студенти сами се подържатъ. Бѣднитѣ студенти прислужватъ на своитѣ богати другари въ врѣме на обѣдъ, а послѣ и тѣ се нахранватъ. Слѣдъ това измиватъ паницитѣ и си отиватъ. Като се срещнатъ бѣднитѣ и богатитѣ студенти вънъ, тѣ се разговарятъ заедно, разхождатъ се, равни сѫ помежду си, нѣма никаква разлика между тѣхъ. Дойде ли врѣме за ядене, богатитѣ сѣдатъ прѣдъ маситѣ, а беднитѣ имъ прислужватъ. Бѣднитѣ студенти работятъ и други работи, изобщо тѣ изкарватъ прѣхраната си съ трудъ. Тѣ считатъ за унижение да и храни нѣкой, безъ да сѫ работили. Нѣкои отъ бѣднитѣ сту-

денти, ако сѫ въ пансионъ, разнасятъ писмата на своитѣ другари, биятъ звънеца, слагатъ маситѣ и т.н. Тѣ не ядатъ, ако не сѫ заслужили прѣхраната си. Това е една похвална чърта у американцитѣ, която обаче липсва у славянитѣ. Славянитѣ казватъ: „Какъ, съ черенъ трудъ ли да се занимавамъ? Това не го допуща моето достойнство!" Въ това отношение азъ бихъ желалъ ние да подражаваме на американцитѣ. Ние трѣбва да възприемаме хубавитѣ нѣща, отдѣто и да идатъ тѣ.

Моето желание е сега вие да се отличавате съ взаимно почитание помежду си. Ако вие успѣете въ това, половината отъ цѣлта на вашата работа е постигната. Слѣдъ това трѣбва да работите за постигането на други нѣща, но важно е въ първо врѣме взаимното почитание. Всички науки, както и всички изкуства и занаяти сѫ само външни нѣща, физически различия, тѣ сѫ само срѣдства, а животътъ има по-висока цѣль.

Азъ бихъ желалъ вие, като ученици на тази велика Школа, да се разбирате помежду си вѫтрѣшно. Вие не трѣбва да се интересувате единъ отъ другъ външно, но всѣки трѣбва да се стреми по вѫтрѣшенъ начинъ да облекчи страданията на брата си, без той да знае това нѣщо. Туй е безкористие. Така ще дойдете до новата философия въ живота. Всички вие трѣбва да бѫдете носители на новата философия!

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта."

22 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана от Учителя на 15.III. 1925г.
София

СЛЪНЧЕВИТѢ ТРАНСФОРМАТОРИ*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

Размишление.

Сега ще ви запитамъ, дали нѣкой отъ васъ е броилъ, колко косми има на главата си? Казватъ, че човѣкъ има на главата си около 250 000 косми. По този случай ще ви дамъ слѣдната малка задача: да прѣброите колко косми имате на главата си. За тази цѣль, ако има нѣкой отъ васъ, който е рѣшилъ да рѣже косата си, нека стори това, като се върне сега дома си и да раздаде по една малка часть отъ космитѣ си на всѣки едного отъ васъ, за да ги прѣброите внимателно. Вие сте около 90 души, които трѣбва да вземете участие въ броенето, за да се улесни задачата ви. Въ тази задача ще опитате търпѣнието си. До слѣдната недѣля да прѣброите космитѣ, а послѣ, като отидемъ нѣкой день на Витоша, ще ги изгоримъ.

За идущия пѫть като тема *(№20)* ще пишете върху: „Най-обичното число за васъ”, т.е. за числото, което считате най-щастливо за васъ. Запримѣръ какво впечатление ви правятъ числата 16, 17, 18? *(-Не харесваме тия числа.)*Ами, като чуете числото 19, какъ ви се отразява? *(-То е хубаво число.)* Защо? - Не знаете. Както виждате, вие не можете да си дадете отчетъ, защо едни числа сѫ хубави за васъ, а други не сѫ хубави, но чувствувате, че това е така. Защо числото 17 не ви харесва? И двѣтѣ цифри, които го съставляватъ, сѫ свещени. Трѣбва да знаете, че когато човѣкъ не е въ хармония съ себе си и съ Бога, ако пристѫпва къмъ свещенитѣ числа, той не може да бѫде разположенъ. Ако човѣкъ не е въ хармония съ тия числа, тѣ сѫ опасни за него. Сборътъ отъ

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

цифритѣ на числото 17 е 8, а числото осемь е най-строгата майка въ свѣта. *(-Какво е числото 13?)* - Самото число не е лошо, но резултатитѣ на това число сѫ лоши. Изобщо, числата отъ 1-10 сѫ красиви, а въ втората група числа отъ 10 - 100 започватъ малкитѣ противорѣчия. Въ тази група числа се намѣсва и човѣкътъ. Кои числа се считатъ споредъ астрологията мощни, силни? *(-Тамъ сѫ мощни, силни числа тия, които се* считатъ *за мѫжки, каквито сѫ числата 1,4,7,8 и т.н.)*

Каква разлика има между кѫситѣ и дългитѣ пръсти на човѣка? Споредъ хиромантията хора, на които пръститѣ сѫ кѫси, иматъ силно развитъ обобщителенъ умъ. Тѣ не сѫ хора на подробноститѣ. Хора съ дълги пръсти иматъ силно развитъ аналитиченъ умъ. Тѣ сѫ хора на фактитѣ, на даннитѣ, обичатъ подробноститѣ. Какво отношение има между дългитѣ и кѫситѣ пръсти и характера на човѣка? Изобщо, хора съ кѫси пръсти обичатъ повече обобщенията. Тѣхната рѫка се почти приближава къмъ елементарната. Колкото повече се развива умътъ на човѣка, толкова и пръститѣ му ставатъ по-дълги. Дали пръститѣ на човѣка сѫ кѫси или дълги, това зависи и отъ височината му. Ако у единъ човѣкъ съ височина 150 см, показалецътъ е дължъ 7 см, той е кѫсъ пръстъ. При тази височина, ако срѣдниятъ пръстъ е 8 см, а безименниятъ 7,5 см, това сѫ кѫси пръсти. При срѣденъ ръстъ на човѣка, срѣдниятъ пръстъ на рѫката трѣбва да е 9 - 9,5 - 10 см дължина. При кѫси пръсти, случва се нѣкой пѫть срѣдниятъ пръстъ да е дължъ 6 см. Понѣкога показалецътъ може да бѫде 10-12-13 см дължъ. Той е дължъ пръстъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да измѣри пръститѣ си, да знае колко сѫ дълги. Тѣ могатъ да се измѣрватъ и отвънъ, и отвѫтрѣ, но отъ кокалчетата се мѣрятъ. Пръститѣ прѣдставляватъ умствения животъ у човѣка; дланьта - чувствения животъ, а горната часть на рѫката - материалния животъ.

Това е едното дѣление на рѫката, но има и друго дѣление, то е слѣдното: цѣлата китка прѣдставлява умствения животъ, отъ китката до лакета - чувствения животъ, а отъ лаке-

та нагорѣ - материалния животъ. Всѣки пръстъ отдѣлно сѫщо тъй може да се раздѣли на три части. И въ лицето има сѫщо такова дѣление на три части: чело, носъ и брада. Навсѣкѫдѣ въ тѣлото има сѫщото дѣление на три части.

Сегашнитѣ условия, въ които се намирате, както и при вашето развитие, коя идея считате за най-важна? Не е въпросътъ, какво пишатъ философитѣ по това, нито какво ви се проповѣдва, но коя идея е най-важна споредъ васъ? Затова пишете още и върху слѣдната тема *(№21)*: „Най-важната идея за менъ." Ще пишете конкретно върху вай-важната идея, която занимава ума ви. Има идеи, които вие не може да изразите, защото тѣ сѫ скрити у васъ, още не сѫ оформени. Причината за това е, че тия идеи сѫ много близо до васъ и не могатъ да се схванатъ ясно. Ако нѣкой прѣдметъ се намира много близо до фотографическия апаратъ, той ще схване само една часть отъ него, но не и цѣлия прѣдметъ.

И тъй, когато извѣстенъ прѣдметъ е много близо до нашето съзнание, той не може да се обхване цѣлъ, а се обхваща само часть отъ него. Нѣкой човѣкъ казва: „Азъ имамъ извѣстна идея, но не мога да я изкажа." Какво означава това? Че тази идея е много близо до него. Понѣкога тази идея е много далечъ отъ човѣка и тогава той пакъ не може да я схване и изкаже.

Слѣдователно идеята на всѣки човѣкъ трѣбва да бѫде на такава дистанция отъ него, че да може ясно да се очъртава въ съзнанието му, т.е. въ неговия апаратъ. Ето защо човѣкъ трѣбва да се постави на такова положение, че да може ясно да схваща идеитѣ въ своето съзнание и да ги изучава. Законътъ въ моралния, въ духовния свѣтъ е слѣдния: Когато искате да изучавате идеитѣ на този свѣтъ, вие трѣбва да си избирате съотвѣтно мѣсто и положение. Напримѣръ мнозина отъ васъ мислятъ, че сѫ морални, че сѫ силни. Питамъ: какъ провѣрихте това? Ще кажете, че сте взели участие въ едно състезание съ трима - четирма души и сте ги надвили, излѣзли сте побѣдитель. Да, но въ друго състезание, между 5 - 6 души, вие излизате побѣденъ. Значи, вашата сила е от-

носителна, вашиятъ моралъ е относителенъ. Това показва, че вие сте създали тази идея за себе си, като сте се изучавали само отъ една страна, отъ едно положение.

Та рекохъ, мораленъ, силенъ човѣкъ е този, който въ всички състезания излиза побѣдитель. Моралниятъ законъ е такъвъ. Докато човѣкъ не се обезсърдчава и продължава да върви напрѣдъ, той е силенъ, щомъ се обезсърдчи и прѣстане да върви напрѣдъ, той е слабъ човѣкъ.

Ще имате прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: когато едно ваше желание се проявява непрѣривно, то е силно; когато волята ви дѣйствува постоянно, тя е силна. Дѣйствията у човѣка трѣбва да бѫдатъ постоянни и непрѣривни. Допуснете, че на една гладка повърхность, на която нѣма никакви съпротивления, е поставена кола, задъ която вие духате непрѣкѫснато. Какво ще стане съ колата? - Ще тръгне. Това сѫ закони, върху които почиватъ възможноститѣ за постигането на извѣстни идеи въ живота на човѣка. Вие може да изчислите даже, слѣдъ колко духания, колата ще тръгне. *(- Въ Германия учени професори сѫ направили слѣдния опитъ: единъ отъ тия професори влѣзълъ въ единъ салъ, при идеално тиха вода и започналъ да върти пръстена на рѫката си дълго врѣме, безъ прѣкѫсване. Слѣдъ деветчасово въртене на пръстена, салътъ започналъ да се движи самъ по водата.)* Отъ тукъ може да извадите слѣдния законъ: Искате ли да направите нѣкое добро, вземете пръстена на доброто и го въртете непрѣкѫснато нѣколко часа, у васъ ще се яви мисъльта, че това, което по-рано бѣше невъзможно за васъ, сега е възможно, може да го направите. И дѣйствително, вие го направяте. Като движите постоянно въ ума си мисъльта за доброто, най-послѣ вие ще се чувствувате силни да го направите.

Днесъ хората сами си противодѣйствуватъ, сами унищожаватъ своитѣ идеи. Запримѣръ нѣкой казва: „Азъ ще направя еди-какво си нѣщо.” Слѣдъ малко се размисли и казва: „Тази работа не е за мене, не мога да я направя.” Послѣ се яви, друго желание, за нѣщо добро, но пакъ се отказва и така

разваля всичкитѣ си работи. Не, човѣкъ трѣбва да постоянствува върху доброто, което е намислилъ да направи.

У всички съврѣменни хора има единъ навикъ отъ миналото да се движатъ по наклонъ, което движение съвпада съ движението на Земята. Затова именно, вие сте готови да реализирате всички ваши идеи, на които ритмическия пулсъ съвпада съ този на Земята. Всички ония идеи пъкъ, които се намиратъ въ противположно направление съ движението на Земята прѣдизвикватъ у васъ обратно дѣйствие. Истинската наука, обаче седи въ това да доведе човѣка до положение да постави своята мисъль, своитѣ идеи въ съгласие съ ритмуса на Слънцето. Всѣки човѣкъ, който постоянно мисли за ниви, за кѫщи, за материални блага, а иска да бѫде духовенъ, нѣма да успѣе въ това, защото той съ мисъльта си е въ ритмуса на Земята. По този начинъ той не може да постигне това, което желае. Той не трѣбва да се отказва отъ земния животъ, но трѣбва да прѣстане да мисли за Земята. Щомъ иска да проникне въ духовното, трѣбва да мисли за Слънцето и да го проучава.

Защо нѣкой човѣкъ е нещастенъ въ своя животъ? - Причината на неговото нещастие се крие въ идеята, съ която майка му го е посрещнала на този свѣтъ. Напримѣръ ако нѣкое дѣте се роди въ сѫбота, майка му казва: „На това дѣте нѣма да му върви въ живота, всичко ще му отива на злѣ, въ сѫбота се роди то.” Питамъ: какво ще очаквате отъ това дѣте, на което майката още отъ рождението му е внушила тази идея? Това дѣте, като порасне, само за Сатурнъ ще мисли. Дѣйствително влиянията на Сатурна сѫ врѣдни за човѣка. Около него се събиратъ редъ отрицателни елементи отъ Сатурна, напримѣръ оловото, които му се отразяватъ врѣдно. Когато планетитѣ сѫ въ лошитѣ си аспекти, тѣ упражняватъ лошо влияние върху хората. Затова всички трѣбва да се стремите къмъ Слънцето като главенъ факторъ въ живота ви. То ще ви помогне да изправите всички ваши погрѣшки. Ритмусътъ на Слънцето или сутриннитѣ слънчеви лѫчи сѫ най-благоприятни върху човѣка. Правете сами наблюдения върху тия из-

казани мисли, за да се усили вашата вѣра. Това сѫ факти, но докато единъ фактъ не се провѣри, той не може да дѣйствува върху васъ.

Направете слѣдния опитъ. Когато имате хрема, мислете за Земята и вижте, какъвъ ще бѫде резултатътъ. Слѣдъ това обърнете направлението на вашата мисъль къмъ Слънцето, да се съедините съ слънчевата енергия и пак наблюдавайте за резултата. Въ първия случай хремата ви ще се излѣкува мѫчно, а въ втория случай ще изчезне скоро. Когато имате какво и да е неразположение, правете този опитъ, за да се убѣдите въ силата на слънчевата енергия. За Слънцето има двѣ схващания: едни го схващатъ външно, тѣ разбиратъ само външното, видимото слънце; други разбиратъ вѫтрѣшното, духовното слънце въ човѣка - къмъ това слънце ще отправите мисъльта си.

Въ Слънцето има единъ голѣмъ трансформаторъ, който изпраща слънчевата енергия по цѣлата земя. Освѣнъ това, въ Слънцето има и специални трансформатори за всѣки човѣкъ на Земята, чрѣзъ които трансформатори всѣки човѣкъ приема специално изпратената до него слънчева свѣтлина и енергия. Всѣки отъ васъ, ако възприеме тази свѣтлина, може да знае, кога е изпратена. Вие не можете всѣкога да възприемате тази свѣтлина, нито знаете кой моментъ е изпратена, затова трѣбва да учите.

Прѣдставете си, че моментътъ, когато пристига специалната за васъ свѣтлина, вие сте затворени дома си, или сте нѣкѫдѣ на прѣдставление, или на концертъ, какво ще стане тогава? - Вие ще възприемете само общата свѣтлина отъ Слънцето, която иде до всички, но не и тази, която се изпраща специално до васъ. Защо? - Защото у всѣки човѣкъ има единъ трансформаторъ, който приема специалната за него свѣтлина отъ Слънцето и ако той е заетъ съ нѣкаква работа и не може да възприеме тази свѣтлина, тя се връща обратно, безъ никакъвъ резултатъ за самия човѣкъ.

Щомъ тази свѣтлина се върне назадъ, човѣкъ прѣзъ цѣлия день чувствува въ себе си едно голѣмо лишение, като

че е изгубилъ нѣщо много цѣнно. Така е, когато човѣкъ не е на врѣме на мѣстото, отдѣто трѣбва да получи тази свѣтлина, която му носи животъ. Жива е тази свѣтлина! Тя е наречена „прана". Въ това отношение съзнанието на всѣки едного отъ васъ трѣбва да бѫде будно, за да знае часа, когато ще пристигне неговата свѣтлина и да може да я възприеме. Ако сте заети съ нѣкаква работа, то като наближи момента, когато вашата свѣтлина иде, вие ще почувствувате едно приятно разположение да излѣзете малко извънъ стаята. Каквато работа и да имате, излѣзте вънъ, за да възприемете тази свѣтлина. Постойте вънъ 5 - 10 минути, най-много половинъ часъ, докато тази свѣтлина прѣмине.

Сега вие ще кажете: „Чудно нѣщо, за всѣки човѣкъ да има специаленъ трансформаторъ отъ Слънцето!" Да, това сѫ наредби на живата природа. Всичкитѣ нейни дѣйствия сѫ отмѣрени и вѣрни. Тя се грижи за материалитѣ, за капиталитѣ, които дава на всички сѫщества и държи точна смѣтка за тѣхъ. Тя не се интересува за васъ като господари или слуги, нито за вашата личность, нито за вашата индивидуалность, нито за вашето особено схващане, но тя се интересува за вложенитѣ въ васъ нейни капитали. Затова вие трѣбва да възприемате изпратената специално за васъ свѣтлина и ако разбирате закона, ще изпратите тази свѣтлина обратно до Слънцето, чрѣзъ трансформатора, който е у васъ и съ това ще покажете на Слънцето, че сте поумнѣли.

Това е сѫщото положение, въ което се намират ученицитѣ въ училищата. Най-първо учителитѣ задаватъ задачи за рѣшение и ученицитѣ, като ги рѣшатъ, връщатъ тетрадкитѣ си обратно на учителитѣ, да видятъ, че сѫ работили върху тѣхъ.

Слѣдователно ако вие изпратите чрѣзъ вашия трансформаторъ получената отъ Слънцето свѣтлина обратно до него, това показва, че вие сте възприели тази свѣтлина; ако не я изпратите обратно, отгорѣ знаятъ за васъ, че вие не сте били будни въ момента, когато е идвала свѣтлината при васъ и не сте я възприели. Въ тѣхната статистика е отбѣлѣзано

точно, колко пѫти сте възприели тази свѣтлина и колко пѫти не сте я възприели. *(- Дѣ трѣбва да възприемемъ тази свѣтлина?)* - Това е една отъ великитѣ тайни на природата. Човѣкъ трѣбва да бѫде уменъ, интелигентенъ и добъръ, за да схване врѣмето и мѣстото, дѣто ще възприеме тази свѣтлина. Птицитѣ напримѣръ знаятъ добрѣ това нѣщо. Докато птицата не трансформира своята свѣтлина, не отива на работа. Тя седи на нѣкой клонъ, чака да дойде нейната свѣтлина. Щомъ възприеме това, което е опрѣдѣлено за нея, тя хвръква отъ клона и започва работата си. Значи птицитѣ знаятъ тази тайна на природата, а човѣкъ не я знае, той я изгубилъ и тепърва трѣбва да се заеме да я намѣри.

Псалмопѣвецътъ казва: „На ранина, Господи, ще Те потърся, на ранина, Господи, ще Те намѣря.” Този стихъ изнася въ поетическа форма момента, когато животътъ иде, т.е. когато иде специалната за всички сѫщества свѣтлина. Ние не говоримъ за общата свѣтлина, а за специалната, за „моята” свѣтлина. Азъ се интересувамъ само отъ онази книга, която носи нови елементи, нови познания за мене; азъ се интересувамъ само отъ онѣзи цвѣтя, които обръщатъ моето внимание; азъ се интересувамъ само отъ онѣзи извори, които ме ползуватъ. По този начинъ ние навлизаме отъ частното къмъ общото, при което отдѣлнитѣ опитности се съединяватъ и образуватъ общитѣ опитности. Ако искате живота ви да върви, както трѣбва, бѫдете будни за тази свѣтлина. Пъкъ, ако желаете да се лутате, спете колкото искате.

Обаче трѣбва да знаете, че не е позволено да разправяте на други, кога иде вашата свѣтлина. Това е единъ свещенъ моментъ въ живота ви, който ще задържите само за себе си. Ако разправяте на хората за вашитѣ специфични работи, ако имъ кажете, че Слънцето изпраща специфична свѣтлина за васъ въ еди-кой си часъ, хората, като не разбиратъ този законъ, ще ви изпратятъ своитѣ нечисти мисли и съ това ще попрѣчатъ на вдъхновението или на разположението ви. Що се отнася до общата свѣтлина, за нея може да говорите колкото искате.

Това, което ви говорихъ за Слънцето, съставлява една трета отъ цѣлата Истина. Сѫщото нѣщо се отнася и до духовното слънце у човѣка, както и до Божественото слънце у него. Значи, въ живота на човѣка всѣки день има три важни момента, които ако той може да долови, ще се развива нормално. Като ставате сутринь, най-първо се запитвайте, какво трѣбва да правите днес, защо сте дошли на земята и т.н. Има ли нѣщо неестествено въ това? Учительтъ не се ли пита какво ще прѣподава днесъ? Лѣкарьтъ не се ли пита, кои болни ще посѣти днесъ? Като казвамъ, че всѣка сутринь човѣкъ трѣбва да се запитва, защо е дошълъ на земята и какво трѣбва да върши, това се отнася до човѣка вънъ отъ всички негови частни занятия. За човѣка има нѣщо по-важно отъ работата на лѣкаря, отъ училището на ученика, отъ нивата на орача, отъ учителството на учителя, а то е слѣдното: за какво е дошълъ човѣкъ на земята и какво има да върши днесъ. Разрѣши ли човѣкъ този въпросъ за деня, той го е използувалъ правилно. Човѣкъ всѣки день ще разрѣшава този въпросъ, но не въ единъ и сѫщи часъ. Ако той най-първо разрѣши този въпросъ, всичкитѣ му работи на земята ще се уредятъ добрѣ.

Тази вечерь вие научихте нѣщо ново, което ще ви смущава. Напримѣръ, като ставате сутринь, ако сте неразположени, ще кажете: „Днесъ не можахъ да възприема моята свѣтлина, затова не съмъ добрѣ.” Значи, отсега вече ще има още нѣщо, което ще ви смущава. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Вие сте дали нѣкому обѣщание да се срещнете днесъ, въ еди колко си часа, но сте забравили това и прѣзъ цѣлия день си вършите другитѣ работи. Като се приберете вечерьта, вие си спомняте за обѣщанието, което сте дали, но вече е късно, не може да го изпълните и започвате да съжалявате. По сѫщия начинъ вие често ще забравяте за момента, въ който иде вашата свѣтлина, ще го пропущате, но знайте, че ако държите мисъльта си спокойна и тиха, вие винаги ще може да възприемате тази свѣтлина. Щомъ я възприемете, вие ще бѫдете радостни и весели. Дойде ли ра-

достьта у васъ, благодарете, че сте могли да я възприемете. Тази свѣтлина ще придаде нѣщо къмъ вашето умствено и духовно развитие.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

23 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ
държана отъ Учителя на 29.III.1925г.
София

ЗАКОНЪТЪ НА ВНУШЕНИЕТО*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-любимото число за менъ.”

Какво подразбиратъ въ математиката подъ думата „единица”? *(-Единицата се взима като единица мѣрка за измѣрване на нѣщата. Тя нито ги увеличава, нито ги намалява.)* Значи единицата е мѣрка, а сама по себе си е несъизмѣрима. Ако имате 1+1+1+1=4, какво означава четворката въ дадения случай? Четиритѣ е резултатъ, който показва, че единицата е взета като мѣрка четири пѫти. Въ какво седи красотата на този резултатъ?

Да допуснемъ, че имаме едно житно зърно. То прѣдставлява единицата, която сама по себе си е несъизмѣрима. Ако първия пѫть посѣемъ това житно зърно въ добра почва, втория - въ още по-добра, третия пѫть - въ още по-добра, и най-послѣ четвъртия пѫть - въ най-добра, какъвъ ще бѫде резултатътъ при това четверократно посѣване на житното зърно? - То ще се подобрява все повече и повече. Може ли да се изчисли съ колко ще се увеличава житното зърно при всъко ново посаждане? *(-Може да се изчисли.)* Обаче ние казваме, че единицата нито се умножава, нито се намалява. Тогава продължава ли се единицата? Увеличението подразбира продължение.

Прѣдставете си, че имате една ока вълна, която трѣбва да изпредете. Ако я изпредете по-дебело, конецътъ ще бѫде по-кѫсъ; ако я изпредете по-тънко, конецътъ ще бѫде подълъгъ. Значи, вълнениятъ конецъ може да се продължи или скѫси безъ да се измѣни тежината му - зависи отъ това какъ

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

ще се употрѣбятъ силитѣ на единицата. Да знае човѣкъ, какъ да използува за всѣки даденъ моментъ силитѣ, които сѫ вложени въ единицита, това прѣдставлява единъ важенъ вѫтрѣшенъ законъ.

Какво прѣдставлява числото двѣ? *(-Въ математиката числата се разглеждатъ чисто количествено. Числото двѣ е извѣстно количество, което показва, че единицата е взета два пѫти. То може да се вземе като квадратъ на единицата.)* Има много положения, отъ които се разглеждатъ числата. Ако приемемъ, че единицата е едно разумно, съвършено сѫщество, то само по себе си, си ще заема различни положения. Всички положения, които влизатъ въ неговото съдържание, може да означимъ съ различни числа.

И тъй, въ физическия свѣтъ единицата е мѣрка за нѣщата. Питамъ: коя е единицата мѣрка въ умствения свѣтъ, съ която се познава, дали извѣстна мисъль или идея е права? Коя е единицата мѣрка за човѣшката интелигентность и човѣшката разумность? Известно е, че числата въ математиката биватъ рационални и ирационални, т.е. съизмѣрими и несъизмѣрими. И тогава, отъ чисто философско гледище, ние казваме: „Еди-кой си човѣкъ е ирационаленъ," т.е. несъизмѣримъ, неразуменъ, несъвмѣстимъ. Но има друго твърдение, споредъ което ирационалнитѣ числа за земята сѫ рационални за единъ по-възвишенъ свѣтъ. Въ такъвъ случай несъизмѣримитѣ числа, несъизмеримитѣ идеи отъ по-възвишения свѣтъ сѫ мѣрка за съизмѣримитѣ числа и идеи на земята. Всѣка идея, която е несъизмѣрима, непостижима, е единица мѣрка за измѣрване на всички други идеи. Значи, първичната несъизмѣрима идея е мѣрка за всички други идеи.

По този начинъ, именно се обяснява какъ човѣкъ самъ може да прави разлика между двѣ свои състояния на радость и на скрѣбь. Когато изпитвате нѣкакво състояние на радость или на скрѣбь, трѣбва ли да дойде при вас нѣкой професоръ да ви учи, какво е радость и какво скрѣбь? - Не, вие сами знаете, какво е радость и какво - скрѣбь. Ако скърбите, може

ли нѣкой да ви убѣждава, че това, което чувствувате, не е скръбь? Той може да ви говори само за това, че резултатитѣ на скърбьта сѫ добри, но въ дадения случай, скръбното състояние за васъ е много реално. Въ окултната психология или въ психологията на живота сѫщо тъй имате и двѣтѣ състояния: състояние на скръбь и състояние на радость. Едното състояние е положително - А, и съ него се мѣрятъ другитѣ състояния. То се взима като единица мѣрка. Второто състояние - Б, то е състоянието на скръбь, отрицателно състояние. Тия двѣ състояния се сменятъ едно съ друго, слѣдъ радостното състояние неизбѣжно ще дойде състоянието на скръбь и обратно - слѣдъ скръбното състояние ще дойде радостно състояние. Тази смѣна въ състоянията се забѣлѣзва и въ природата: слѣдъ състоянието А, иде състоянието Б; и слѣдъ състоянието Б иде състоянието А. Тия смѣни означаватъ състоянията на човѣшкия духъ. Такива сѫ законитѣ на природата. Състоянието А прѣдставлява пролѣтьта на живота и тогава човѣкъ се радва, защото има добри условия отвънъ. Състоянието Б прѣдставлява зимата на живота и тогава човѣкъ скърби, защото външнитѣ условия сѫ неблагоприятни: той нѣма дърва, нѣма срѣдства за прѣхрана и т.н.

Питамъ: по колко врѣме траятъ скръбнитѣ и радостнитѣ състояния въ живота на човѣка? Ако състоянието А трае една минута и състоянието Б ще трае една минута; или, ако състоянието Б трае двѣ минути и състоянието А ще трае двѣ минути. Понѣкога се случва едно малко изключение между тези двѣ състояния. Напримѣръ състоянието А може да трае една минута, а състоянието Б - двѣ минути. Значи, при трайностьта на тия състояния имаме слѣднитѣ възможни случаи: 1:1; 1:2; 2:2 и 2:1. Това сѫ само външни условия, това сѫ само фази на живота. Коя е мѣрката, съ която се измѣрватъ тия състояния? Какъ се опрѣдѣля радостьта и скръбьта? Въ радостьта и въ скръбьта има една микроспопическа частица отъ материята, която може да се измѣри само въ трансцеденталния свѣтъ. Съ особени вѣзни се измѣрва, каква милионна часть отъ грама съставляватъ скърбитѣ и радоститѣ въ живота.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, отъ който да си съставите идея, каква е тази малка часть отъ материята, която причинява скърбитѣ и радоститѣ. Въ едно шише, съ вмѣстимость единъ килограмъ, туряте чиста вода и само една капка червена боя, която се силно разредява. Отъ тази разредена течность, изваждате една капка и я поставяте въ друго шише отъ единъ килограмъ вмѣстимость, пълно съ чиста вода. Отъ второто шише взимате пакъ една капка течность и я поставяте въ трето шише, пълно съ единъ килограмъ чиста вода. По този начинъ продължавате да прѣнасяте отъ разредената течность въ други шишета, около 30 на брой, пълни съ чиста вода. Въ хомеопатията се казва, че слѣдъ 30-то разредяване на една капка отъ извѣстенъ разтворъ, всѣка капка отъ послѣдния, дадена на нѣкой боленъ, може да го излѣкува. Можете ли да изчислите, каква часть отъ материята се съдържа въ послѣдната вода, слѣдъ 30-то разредяване на капката, като се знае, че всѣка капка съдържа 1/100 часть материя отъ милиграма? *(- Като се извади една капка отъ първото шише, тя ще съдържа 1/1 000 000 часть отъ първичната материя, а слѣдъ 30-то дѣление, капката ще съдържа 1/1 000 000*[30]*.)* При това, доказано е, че колкото е по-разреденъ извѣстенъ разтворъ, толкова по-ефикасно дѣйствува. Такова малко число, т.е. такава малка часть отъ материята прѣдставляватъ радоститѣ и скърбитѣ въ живота на човѣка. Но макаръ и да е микроскопическа тази часть отъ материята, тя моментално внася промѣна въ психиката на човѣка.

Рекохъ, малкитѣ, микроскопическитѣ идеи въ живота сѫ по-силни, отколкото великитѣ. Този, който започва съ малкитѣ работи, винаги има по-добри резултати отъ онзи, който започва съ голѣмитѣ, съ великитѣ работи. Забѣлѣжете, всички ония, които започватъ съ голѣми работи, свършватъ въ живота си съ фалитъ; тия пъкъ, които започватъ съ малки работи, винаги успѣватъ. По сѫщия начинъ дѣйствува и природата: тя започва съ микроспопическото и постепенно го увеличава. Така е расла Земята, така израстватъ и растенията. Ето защо, всички ще се стремите не само да мислите та-

ка, но и да прилагате този великъ законъ въ живота си, да си служите съ него.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: може ли да се обичатъ числата? *(-Извѣстна симпатия се поражда къмъ дадено число, но защо и какъ става това, не знаемъ.)* Може ли да се обичатъ скѫпоцѣннитѣ камъни? *(-Може. Тѣ сѫ хубави и привличатъ погледа.)* Може ли да се яви нѣкѫдѣ свѣтлина, ако нѣма условия, поле, дѣто да се проектира тази свѣтлина? Ще се спремъ на този въпросъ отъ чисто физическо гледище. Ако имате единъ апаратъ - кинематографъ, но платно нѣмате, ще могатъ ли да се проектиратъ картинитѣ? Нѣма да могатъ. Има ли нѣщо въ скѫпоцѣнния камъкъ, върху което могатъ да се проектиратъ идеитѣ? Напримѣръ вие се радвате на единъ скѫпоцѣненъ камъкъ, носите го на рѫката си, защото е споменъ отъ баща ви или майка ви. Обаче, ако бѣхте самъ въ свѣта, този скѫпоцѣненъ камъкъ нѣмаше да ви радва. Въ този случай и хлѣбътъ, който ядете, и водата, която пиете, нѣмаше да ви радватъ. Сега вие ядете и пиете все заради нѣкого - за майка си и за баща си напримѣръ, защото тѣ искатъ вие да растете. Това показва, че всички хора сѫ подъ закона на внушението. Майка ви е яла и пила, и вие ядете и пиете по закона на внушението и не можете да избегнете това. Ако майка ви не бѣше яла и пила, и вие нѣмаше да ядете и пиете. Всичко това става по закона на внушението. Всички нѣща се прѣдаватъ по внушение. Нѣкой ще каже: „Какво ще стане съ насъ, ако не ядемъ и не пиемъ?” Не е въпросътъ въ това, но азъ искамъ да ви наведа на мисъльта, че идеитѣ, чувствата и действията на човѣка се прѣдаватъ и възприематъ чрѣзъ внушение. Ако на една идея, заченатa въ насъ, внушимъ да не яде и пие, тя ще умре. Както майката може да внушава на своята дъщеря или на своя синъ, така и вие можете да внушавате на вашитѣ идеи. Щомъ у васъ се зароди една идея и я храните, т.е. давате ѹ да яде и да пие, тя ще се развива, ще дава плодъ и ще ви слуша. Всѣки човѣкъ трѣбва да слуша!

И тъй, ще размишлявате върху внушението. Често нѣкои хора казватъ: „Азъ ямъ, защото искамъ.” Не, вие не

сте свободни въ това, нѣмате свободна воля. Всички ядатъ по внушение. И когато внушението се изтощи съвършено, въ човѣка се изгубва желанието за ядене и той казва: „Нищо не искамъ да ямъ!" Значи, намали ли се силата на внушението, човѣкъ се изтощава и апетитътъ му постепенно отслабва и се намалява. Даже и продължителностьта на човѣшкия животъ на земята се опрѣдѣля отъ закона на внушението. Отъ майката зависи колко години да живѣе дѣтето ѹ. Колкото години е опрѣдѣлила на дѣтето си да живѣе, толкова и ще живѣе. Ако майката каже, че иска нейното дѣте да живѣе 50 - 60 години на земята, то не може повече да живѣе. Това е крайниятъ прѣдѣлъ за неговия животъ на земята. Нѣкоя майка казва: „Нека моятъ синъ поживѣе до 60 години, че да бѫда и азъ жива, да си го погледамъ и да му се порадвамъ. Никоя майка не опрѣдѣля да поживѣе сина ѹ до 120 години. Тя намира, че това е прѣмного, нѣма нужда отъ толкова дълъгъ животъ на земята. Най-много опрѣдѣля до сто години и тамъ спира. Затова хората сега живѣятъ малко на земята. Продължителностьта на живота зависи отъ самия човѣкъ. Нѣкои хора, като слизатъ отъ невидимия свѣтъ, сами си внушаватъ, колко врѣме трѣбва да живѣятъ на земята. Защо си внушаватъ? - Защото, като дойдатъ на земята, тѣ забравятъ колко трѣбва да живѣятъ. Всѣки живѣе толкова години, колкото той самъ си е опрѣдѣлилъ. Този въпросъ е свързанъ съ редъ още въпроси и подробности, но основниятъ законъ е, че много отъ нашитѣ навици се дължатъ на внушението.

Слѣдователно врѣме е вече човѣчеството да мине отъ фазата на внушението въ фазата на вдъхновението. Вдъхновението е Божественъ законъ. То изразява Божествения животъ. При закона на внушението може да се яви нѣкой човѣкъ съ по-силно внушение отъ твоето и да ти въздѣйствува или пъкъ да неутрализира твоето внушение. Вдъхновението обаче, е нѣщо по-високо отъ внушението. Никой не може да въздѣйствува на вдъхновението, то е постоянно и винаги расте. Онѣзи хора, които си внушаватъ, животътъ имъ е непостояненъ и промѣнчивъ, тия пъкъ, които се вдъхновяватъ, животътъ имъ е постояненъ. Такива хора могат да учатъ безъ

усилия. Внушението е човѣшки методъ. Когато искашъ да учишъ, ти трѣбва да си внушавашъ, че можешъ да учишъ, докато най-послѣ придобиешъ това, което желаешъ. Това е все още придобивка чрѣзъ насилие. Дойдете ли до закона на вдъхновението, тамъ започва истинскиятъ животъ, чрѣзъ който може да се създаде вашиятъ характеръ. Почне ли човѣкъ да работи съ закона на вдъхновението, той навлиза въ една нова область - въ областьта на хармонията.

Мнозина отъ вас си внушаватъ да постигнатъ различни нѣща, но не успѣватъ, нѣматъ резултати отъ своитѣ опити. Запримѣръ лѣгате вечерно врѣме и си внушавате да станете рано, но се успивате. Защо нѣмате резултатъ? Това се дължи на неразбиране природнитѣ закони, на неправилно съгласуване съ природнитѣ течения. Ако искате да се ползувате отъ окултната хигиена, трѣбва да спазвате слѣдното правило: искате ли да ставате сутринь рано, лѣгайте си вечерно врѣме въ деветь или десеть часа. Ако си лѣгате въ 11 часа вечерь или въ 12 и 1 часа слѣдъ полунощь, вие не може да спите спокойно и нѣма да можете да се ползувате отъ пранатa въ природата. Защо? - Защото прѣди васъ сѫ легнали да спятъ много птици, кокошки, млѣкопитаущи животни, дѣца и по-възрастни хора, които използуватъ праната въ атмосферата и за васъ остава по-малко или по-право недостатъчно количество. Съврѣменнитѣ аристократи, които си лѣгатъ много късно и заспиватъ късно, едва къмъ 3 или 4 часа сутриньта, по което врѣме се събуждатъ много животни, хора, наближава изгрѣването на Слѣнцето и въ атмосферата се набира повече прана. Тѣ заспиватъ къмъ четири часа сутриньта и спятъ до 10 часа, прѣди обѣдъ.

Щомъ знаете това, спазвайте правилото: дойде ли деветь или десетъ часа вечерь, лѣгайте си, за да може организъмътъ ви да погълне тази прана, която е останала още свободна въ въздуха. Разбира се, понѣкога може да се случатъ изключения отъ това правило, но азъ виждамъ, че много отъ васъ сѫ турили изключенията като правило, а това не трѣбва да бѫде така. Искате ли да учите, ставайте сутринь въ три

или четири часа. Какво говори „Високиятъ идеалъ”? - Да хванете най-голѣмата си слабость и да воювате съ нея. Само така ще се прояви силата ви.

Рекохъ, всички недѫзи, които имате, сѫ богати условия да се прояви силата ви. Тѣ прѣдставляватъ кривата посока, по която е тръгнала водата въ вашия животъ. Затова, ще хванете, тази вода и ще я впрѣгнете въ колелото на вашата воденица да мѣли брашно, да върши работа. При изключения, нѣма да се смущавате, ще си легнете и въ 11 часа, и въ 12 часа, колкото ви се налага. Ще знаете, че умниятъ човѣкъ се нуждае отъ по-малко сънъ, а глупавиятъ - отъ повече. Умниятъ човѣкъ употрѣбява по-малко врѣме за учене; глупавиятъ - употрѣбява много врѣме. Паметливиятъ ученикъ, като прочете веднъжъ урока си, той го е запомнилъ вече; ученикътъ, който има слаба паметь, много пѫти трѣбва да чете урока си, да иждивява по 3 - 4 часа и скоро го забравя. Щомъ човѣкъ има недѫзи, ще знае, че е станало отбиване на енергията отъ правилния ў вървежъ, поради което, чрѣзъ закона на внушението, трѣбва да я върне въ правия ў пѫть. Не е лесна работа, наистина, да се бори човѣкъ съ своитѣ недѫзи! Не е лесно да изправяшъ единъ наклонъ въ твоя животъ, даденъ отъ родителитѣ ти. Да изправишъ работата на баща си и на майка си, това е най-трудната работа, която ти прѣдстои въ живота. Но изправишъ ли веднъжъ тази погрѣшка, ти си гениаленъ човѣкъ въ своята воля и устойчивость. Ако не можешъ да изправишъ погрѣшката си, това показва, че си крайно слабъ човѣкъ.

Сега азъ забѣлѣзвамъ у всинца ви една вѫтрѣшна нерѣшительность. Единъ изворъ, който не може да си пробие пѫть навънъ, не може да извира. Какво показва това? *(-Че почвата е рохкава.)* Може ли на наречемъ изворъ това, което не изтича навънъ? *(-Не може.)* Дѣ отива водата на този изворъ? *(-Потъва надолу въ земята.)* Питамъ: какво нѣщо е мисъльта? - Изворъ. Дѣ тече вашиятъ изворъ, вашата мисъль? Дѣ е водата му? *(-И тя потъва нѣкѫдѣ дълбоко въ почвата.)* - Не, освѣнъ че не потъва, но никѫдѣ не се явява. Това,

което вие считате мисъль, не е тази мисъль, за която азъ ви говоря. Вашата мисъль се намира въ твърдо състояние, както водата, която замръзва на нѣкои мѣста въ видъ на снѣгъ и ледъ. Щомъ започнатъ снѣговетѣ и ледоветѣ да се топятъ, изворитѣ протичатъ. Събуди ли се съзнанието у човѣка, изворитѣ трѣбва да протекатъ, мисъльта трѣбва да си пробие пѫть!

Друго положение: ако нѣкой изворъ е грамаденъ, но потъналъ нѣкѫдѣ дълбоко въ земята и хората го уловятъ и впрегнатъ да кара колелото на нѣкоя воденица, трѣбва ли той да се обезсърдчава отъ тази работа? *(-Не трѣбва да се обезсърдчава.)* Тази вода въ движението си може да върти и сто воденични камъни. Този изворъ губи ли нѣщо отъ себе си? Той ще даде нѣщо отъ себе си, но и ще придобие нѣщо, едновръменно дава и взима. Понѣкога вие се боите, да не би вашата мисъль, като излѣзе на повърхността, да се изгуби. Не, има една естествена мисъль, която вие трѣбва да пуснете да тече. Тя е Божествената мисъль, която вие трѣбва да обработвате, да ѫ пробивате пѫтя да си тече. Обаче има и една специфична мисъль, която е заради васъ. Не смѣсвайте вашата мисъль съ Божествената мисъль. Когато дойдете до Божествената мисъль, вие ще я пуснете свободно да върви. Дайте ходъ на Божествената мисъль!

Нѣкои могатъ да ви кажатъ, че сте глупави, неразумни хора и т.н. Не обръщайте внимание на хорскитѣ приказки! Човѣкъ, който обръща внимание на всички кучета, които го лаятъ, той никога нѣма да стигне на мѣстото, дѣто отива. Ако той рече да се спира и да се запитва, защо кучетата лаятъ, защо магаретата реватъ, защо свинитѣ грухтятъ, защо пѣтлитѣ кукуригатъ, какво ще излѣзе отъ неговото пѫтуване? Човѣкъ трѣбва да си каже: „Кучетата нека лаятъ, магаретата нека реватъ, свинитѣ нека грухтятъ, пѣтлитѣ нека кукуригатъ, азъ ще си вървя въ пѫтя, ще си отивамъ по работа.” Това е Божественото у човѣка. Пъкъ щомъ дойде специално до човѣшката мисъль, тя тече в тѣсенъ крѫгъ. Тамъ човѣкъ може да обръща внимание на всичко, което става около

него. Дойде ли до Божествената, до Първичната мисъль, дайте ў ходъ. Божествената мисъль винаги трѣбва да протича прѣзъ съзнанието на човѣка. Щомъ Божественото се проявява нормално и правилно, и човѣшкото ще се развива правилно. И обратно: Щомъ Божественото не се развива правилно, и човѣшкото нѣма да се развива правилно.

И тъй, вие трѣбва да имате една велика, Божествена идея въ себе си, която трѣбва да разбирате много добрѣ. Вие не трѣбва да разправяте тази идея на свѣта, тя е само заради* васъ. Отъ нея вие ще черпите своята сила и мощь. Що се отнася до вашитѣ специални мисли, тѣхъ може да повѣрявате на вашитѣ приятели, на този - на онзи, и тѣ ще ви се радватъ.

Рекохъ, Божествената мисъль за всѣки даденъ случай е единица мѣрка, съ която се опрѣделятъ човѣшкитѣ мисли. На другъ езикъ казано: Божествената мисъль е Първичната мисъль, която е вложена въ душата на всѣки едного. Едно нѣщо трѣбва да имате прѣдъ видъ: да се пазите отъ внушенията, отъ влиянията на свѣта. Влиянията на външния свѣтъ могатъ да ви се отразятъ така, че да попрѣчатъ на правилното ви развитие. Сегашниятъ свѣтъ си служи много съ внушението. То се употрѣбява като хипнотическа сила. Влѣзете ли въ свѣта, ще срещнете само внушения, правила, закони, ограничения и т.н. Пазете се от тази мрѣжа на свѣта, за да не спрете развитието на Божественото въ себе си.

Прѣдставете си, че нѣкой вашъ приятель настоява да направите нѣщо заради него. Ако кажете, че не можете да го направите, вие губите. Ако идеята му не е права и кажете, че ще я изпълните заради него, пакъ губите. Как трѣбва да постѫпите, като окултни ученици? *(-Ако идеята му е Божествена, ще му услужимъ.)* Ще му кажете: „Азъ съмъ готовъ да направя всичко, което е добро.” Никой не може да те задължава да направишъ това, което не е добро. Запримѣръ нѣкой ти каже да хвъркашъ въ въздуха. Какъ ще направишъ това? - Невъзможно е. Птица не си, крилѣ нѣмашъ да хвър-

*заради - за (бел.ред.)

чишъ. Каже ли ти обаче да ходишъ по земята, това е възможно да го направишъ. Каже ли ти да влѣзешъ въ водата да живѣешъ и това е невъзможно за тебе. Какъвъ отговоръ трѣбва да дадете на тия двѣ желания отъ страна на вашия приятель? *(-Ще му кажемъ той пръвъ да ни покаже какъ се хвърчи въ въздуха и какъ се живѣе въ водата.)*

За слѣдния пѫть искамъ отъ васъ най-разуменъ отговоръ на тия два въпроса. Не се изисква голѣма философия за това. Ако ви дойде на ума нѣкой хубавъ отговоръ, добрѣ, ако не дойде никаква мисъль въ ума ви, оставете въпроса безъ разрѣшение. Не можете ли да рѣшите нѣкоя задача, не я започвайте даже. Споредъ окултнитѣ закони не се позволява да почнешъ една работа и да я оставишъ на половинъ недовършена. Започнешъ ли една задача, рѣши я докрай. Не можешъ ли да я разрѣшишъ, ще кажешъ: „Не съмъ готовъ още за тази задача." Когато бѫдешъ готовъ, ще я започнешъ. Ще видимъ идния пѫть, колко души отъ васъ сѫ готови съ отговора какъ може да се хвърчи въ въздуха и какъ може да се живѣе въ водата?

Сега азъ ще ви помогна въ отговора на тия въпроси, за да не се смущавате. Ако ви кажа да влѣзете въ нѣкоя гостна стая съ вашия конь и съ вашата каруца, ще можете ли да направите това? Ако разбирате буквално, вие не можете да влѣзете по този начинъ въ никоя стая. Но въпросътъ не седи въ буквалното разрѣшение. Вие ще влезете съ коня и каруцата си въ двора: коньтъ ще оставите въ дама, каруцата - подъ стрѣхата, а вие самъ свободно ще влѣзете въ стаята. *(-Значи човѣкъ може да хвърчи въ въздуха съ мисъльта си, но не и съ своето физическо тѣло.)* Да хвърчишъ съ мисъльта си, това реално нѣщо ли е? Ако ви кажа да се качите съ мисъльта си надъ нѣкой голѣмъ облакъ и да видите какво има тамъ, ще можете ли да направите това? Или ако ви кажа да отидете мислено на Мусала, да провѣрите какво е врѣмето тамъ и да се върнете да ми кажете, ще може ли да направите това? Ако можете да ми дадете точни свѣдения, значи дѣйствително сте били на Мусала, и вашето летене съ ми-

сълта е реално. Не можете ли да ми отговорите точно какво е врѣмето на Мусала, хвъркането съ мисълта не е реално нѣщо.

Дѣйствително, човѣкъ може да лети съ мисълта си надъ облацитѣ, но затова се изискватъ редица упражнения и вѫтрѣшна подготовка. Индуситѣ сѫ изучавали този законъ; тѣ сѫ правили много опити съ мисълта си. Западнитѣ народи още не сѫ изучили това изкуство, да хвъркатъ съ мисълта си. То не е недостѫпно за човѣка, но работа се изисква въ това направление, изисква се концентриране на мисълта.

Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: всички мисли и чувства, които сѫ недостѫпни за вашия умъ и сърце, оставяйте навънъ, не ги приемайте въ себе си, докато не ги провѣрите. Всѣка мисъль и всѣко чувство, които не сѫ провѣрени отъ ума и сърцето на човѣка, внасятъ смущение въ него. Затова пазете вѫтрѣшното спокойствие на вашия умъ и на вашето сърце.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

24 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 5.IV.1925г.
въ гр. София

ВЛИЯНИЕ НА ВѫТРѢШНАТА СВѢТЛИНА*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

Размишление.

Прочете се резюме върху темата: „Най-обичното ми число.”

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-важната идея за менъ въ дадения случай.”

Какъ обясняватъ съврѣменнитѣ физици процеса на зрѣнието? Какъ се получава образа въ окото? *(-При първото прѣчупване на свѣтлината, която иде отъ прѣдмета, образътъ е въ обратно положение. При второто прѣчупване на свѣтлината, образътъ е въ право положение.)* Защо образътъ е въ обратно положение, това е тайна на самия нервъ. Значи, при получаване образи въ окото, ставатъ двѣ прѣчупвания на свѣтлината. Второто прѣчупване се извършва отъ самия нервъ. Ясновидцитѣ схващатъ нѣколко прѣчупвания на свѣтлината. За да се получи образътъ въ окото, свѣтлината минава прѣзъ двѣ лещи. Когато свѣтлината мине прѣзъ първата леща, тя се прѣчупва и образътъ се получава въ обърнатъ видъ, затова тази леща може да се нарече неразумна. Когато свѣтлината мине прѣзъ втората леща, тя се прѣчупва и образътъ е въ право положение, затова тази леща може да се нарече разумна.

При освѣтляването на нѣкой прѣдметъ, вие схващате главно неговата външна форма. Понѣкога свѣтлината така се отразява върху прѣдмета, че вие схващате отъ него и единъ вѫтрѣшенъ отпечатъкъ. *(-Това нѣщо е вече вънъ отъ физическия законъ, то е нѣщо психическо.)* Туй се дължи на вѫтрѣшното зрѣние на човѣка. По този начинъ именно се вижда формата на етерния двойникъ у човѣка. Щомъ етер-

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

ниятъ двойникъ на човѣка има форма, това показва, че сѫществува астрална свѣтлина, чрѣзъ която се възприематъ формитѣ и образитѣ на тѣла или прѣдмети, които съ физическото зрѣние не се виждатъ.

(- Физическитѣ очи взиматъ ли участие при виждане на прѣдмети отъ астралния свѣтъ?) - Въ човѣшкото око има една мрѣжа на ретината, чрѣзъ която се възприематъ само образи отъ физическия свѣтъ. Задъ ретината на окото има друга мрѣжица, която възприема образи отъ астралния свѣтъ. Тя вибрира на по-чувствителнитѣ вълни отъ астралната свѣтлина. Задъ астралната мрѣжица пъкъ има друга мрѣжица, която възприема образи отъ умствения свѣтъ. Слѣдователно, всѣка една отъ тия три мрѣжици възприема специални лѫчи отъ разнитѣ свѣтове. Напримѣръ астралнитѣ и умственитѣ лѫчи на свѣтлината минаватъ и прѣзъ първата мрѣжица, дѣто впечатленията отъ физическия свѣтъ се приематъ, но не се спиратъ тамъ. Какви усилия е направилъ човѣкътъ, докато е успѣлъ да сформирува първата мрѣжица на своето око! *(-Това прилича на безжичния телеграфъ. Въ пространството, напримѣръ циркулиратъ много електрически вълни, обаче тия, които излизатъ отъ даденъ центъръ, се възприематъ само отъ съотвѣтенъ на него центъръ, като прѣминаватъ прѣзъ други центрове, безъ най-малко докосване до тѣхъ.)*

Забѣлѣзано е, че колкото повече се навлиза въ духовния свѣтъ, прѣдметитѣ ставатъ по-малки, формитѣ имъ се намаляватъ. Значи, формитѣ отъ висшитѣ свѣтове иматъ това свойство, че могатъ бързо да се разширяватъ и смаляватъ. Въ физическия свѣтъ напримѣръ човѣкъ мѫчно може да разшири своята форма. Този процесъ тукъ става много бавно.

Та когато се говори за възпитанието на чувствата, подразбираме, че правилнитѣ чувства сѫ причина за правилното сформиране на мрѣжитѣ въ окото. Колкото по-добрѣ сѫ сформирани тѣзи мрѣжици, толкова по-добрѣ ще се схващатъ лѫчитѣ на свѣтлината отъ по-горнитѣ свѣтове. Ако чувствата у човѣка сѫ дисхармонични, тѣзи мрѣжици не могатъ да се сформируватъ. Засега е проучена само външната часть

на окото. Има извѣстни части отъ окото, които още не сѫ проучени. И мозъкътъ още не е добрѣ проученъ. (Въ ретината на окото има седемь мрѣжици, функцията на които още не е извѣстна.) Тѣзи мрѣжици засега се намиратъ въ едно пасивно състояние, тѣ трѣбва да се турятъ въ контактъ съ свѣтлината, за да могатъ да функционираатъ. Ако не туритѣ двѣ лещи въ фокусно разстояние, тѣ не могатъ да дѣйствуватъ. Това показва, че живитѣ лещи трѣбва постоянно да се нагласяватъ.

Такова нагласяване трѣбва да сѫществува и между хората. Често вие казвате, че човѣкътъ е самъ въ свѣта. Никой човѣкъ не е самъ. Вземете запримѣръ нѣкой професоръ, който прѣподава на студентитѣ си. На пръвъ погледъ прави впечатление, че той се разговаря самъ. Не, той се разговаря съ студентитѣ си по особенъ начинъ, като имъ прѣподава. Тѣ, слѣдъ като го слушатъ дълго врѣме, започватъ да го разбиратъ. Професоръть се разговаря съ студентитѣ си външно, а тѣ съ него - вѫтрѣшно. Ако студентътъ е способенъ, досѣтливъ, той се разговаря съ професора си и слѣдъ като професоръть слѣзе отъ своята катедра, ако студентътъ е неспособенъ и не разбира професора си, остава самъ за дълго врѣме.

Ето защо и мрѣжицитѣ или трансформаторитѣ въ окото на човѣка трѣбва да се турятъ въ фокусно разстояние или да се турятъ въ дѣйствие, за да могатъ да възприематъ специалната за тѣхъ свѣтлина. Въ физиката има редъ явления, които не могатъ да се обяснятъ съ извѣстнитѣ досега физически закони; затова тѣ оставатъ необяснени. Обаче, природенъ законъ е този, който може да обясни всички явления, които влизатъ въ неговата область. Има ли едно явление, което даденъ законъ не може да обясни, той вече се отнася къмъ правилата. Въ това отношение съврѣменнитѣ учени хора иматъ само правила; тѣ още нѣматъ закони. Законитѣ трѣбва да обясняватъ всички явления, които влизатъ въ тѣхната область и да докажатъ отношенията, които сѫществуватъ между тия явления. Природата има свои правила и закони, на които нашитѣ мисли, чувства и дѣйствия трѣбва да се подчиняватъ. Ето защо чувствата, мислитѣ и дѣйствията ни

трѣбва да бѫдатъ хармонични? Нѣкой казва: „Защо чувствата ни трѣбва да бѫдатъ хармонични?" - За да виждате добрѣ. „Защо мислитѣ ни трѣбва да сѫ хармонични?" - За да слушате добрѣ.

И въ ухото на човѣка има сѫщо такива пластинки, мрѣжици за възприемане на различнитѣ видове слухови вълни. И въ това отношение се изисква проучаване на ухото и на слуха. Сѫщото нѣщо се забѣлѣзва и въ обонянието, и въ вкуса на човѣка, т.е. въ неговия носъ и езикъ. Въ всѣки човѣкъ, който иска да говори на единъ живъ, изященъ езикъ, трѣбва да сѫ развити висшитѣ центрове на говора. Сѫщо тъй у него трѣбва да е развито чувството на схващане и различаване най-тънкитѣ и деликатни звукови вълни. Всѣка дума, разгледана отъ духовно гледище, има свои специфични краски. Запримѣръ думата „любовь", произнесена съ най-малъкъ брой вибрации, произвежда червенъ цвѣтъ. Това не е любовь, но форма на едно животинско чувство. Произнесе ли се думата „любовь" въ висшъ смисълъ, съ по-голѣмъ брой вибрации, тя произвежда бѣлъ цвѣтъ. Висшата любовь, която има висши трептения, произвежда въ душата на човѣка бѣла, мека свѣтлина. Цвѣтътъ на Любовьта е абсолютно бѣлъ. Цвѣтътъ на Истината е необикновено свѣтълъ. Този цвѣтъ е непоносимъ за сегашния физически свѣтъ.

Какво приложение има сега за васъ знанието на тия цвѣтове и трептенията, които се произвеждатъ отъ думитѣ, при изговарянето имъ? Вие трѣбва да е стремите къмъ висши трептения, къмъ висши движения, защото отъ вашитѣ добри чувства, мисли и дѣйствия зависи не само здравословното състояние на вашия организъмъ, но отъ тѣхъ зависи и вашето бѫдеще развитие. Човѣкъ трѣбва да се стреми всячески да корегира своитѣ чувства и мисли. Злото не е въ това, че прѣзъ васъ минало нѣкое горчиво чувство или нѣкоя горчива мисъль, обаче тѣ не трѣбва да се задържатъ за дълго врѣме у васъ. Тѣ могатъ да дойдатъ, да прѣминатъ прѣзъ васъ, но ако не ги задържите, нѣма да ви причинятъ никаква врѣда. Задържите ли ги въ себе си, тѣ ще ви разрушатъ. Влѣзе ли въ сърцето ви нѣкакво горчиво чувство или въ ума ви нѣкаква

горчива мисъль, спрете се прѣдъ тѣхъ, изслѣдвайте ги като ученъ човѣкъ и ги изхвърлете навънъ. По този начинъ вие трѣбва сами да се самовъзпитавате.

И тъй, вие трѣбва да си служите съ свѣтлината, да изучавате нейнитѣ свойства и закони, понеже тя е жива и указва благотворно дѣйствие върху човѣка. Съврѣменнитѣ хора още не могат да си прѣдставятъ, че свѣтлината е жива. Ние живѣемъ въ живата свѣтлина, а тази, за която говорятъ физицитѣ, прѣдставлява подсъзнанието на живата свѣтлина. Въ съзнанието на свѣтлината, по отношение на васъ има сѫщитѣ фази, каквито и въ вашето съзнание, фаза на подсъзнание, самосъзнание и свърхсъзнание. Вие трѣбва да изучавате влиянията на свѣтлината. Разгледайте напримѣръ, влиянието на свѣтлината върху кой и да е плодъ. Въ първо врѣме плодътъ е стипчавъ и киселъ, съдържа повече киселини. Като узрѣе, той става сладъкъ. Значи свѣтлината, съ своето влияние, е въ състояние да прѣвърне киселинностьта и стипчавостьта въ сладчина. Питамъ: кой е причината за това прѣвръщане - свѣтлината или самия плодъ? *(-Понеже всѣки плодъ не става сладъкъ, значи въ плода се криятъ извѣстни способности да става сладъкъ, но това прѣвръщане става само въ присѫтствието на свѣтлината. Други учени приематъ, че свѣтлината заедно съ нѣкои ензими, взети въ минимални количества, сѫ причина за прѣвръщането на вкуса у плода.)* Вкусътъ на плода зависи отъ клѣткитѣ, които го съставляватъ.

Нѣкога ще се спра върху единъ биологиченъ законъ, да видите какъ клѣткитѣ сѫ се диференцирали. Нѣкой пѫть въ плодоветѣ се срѣща едно нехармонично съчетание, вслѣдствие на което нѣкои плодове сѫ дребни и кисели. Напримѣръ има круши, на които плодоветѣ сѫ едри и сладки, а на други плодоветѣ сѫ дребни, кисели или стипчави. Какъ обясняватъ ботаницитѣ това нѣщо? *(-То се обяснява донѣкѫдѣ съ свѣтлината, която като минава прѣзъ различни срѣди, образува различни енергии, които дѣйствуватъ върху плодоветѣ по различенъ начинъ. Изобщо забѣлѣзано е, че плодове, които сѫ расли на сѣнка, сѫ кисели.)* Както расте-

нията, така и животнитѣ сѫ минали прѣзъ разни стадии на развитие. При всички тия условия тѣ сѫ придобили извѣстни навици, които сѫ запазили и до днесъ.

Изучавали ли сте какво влияние указватъ планетитѣ върху плодоветѣ? Изучавали ли сте, напримѣръ подъ влиянието на кои планети се намиратъ сладкитѣ, горчивитѣ, киселитѣ или стипчавитѣ плодове? Всички тия плодове се намиратъ подъ влиянието на различни планети. Това съставлява една отвлѣчена область за изучаване. Така има извѣстни научни теории или идеи, които прѣдставляватъ недосегаеми кули. Малцина сѫ смѣлитѣ хора въ свѣта, които биха могли да се качватъ на тия високи кули, защото тѣ не сѫ отъ по 1000 м височина, но понѣкога достигатъ и до нѣколко хиляди метра височина. Като се говори за възвишени идеи въ свѣта, на нѣкои хора се забъркватъ умоветѣ. Тѣ казватъ: „Докажете ни това!" Всѣки човѣкъ обича да се качва на по-низки мѣста, но на високи мѣста малцина се качватъ.

На чертежа *(фиг.1)* имате триѫгълника АВС, четириѫгълникъ и петоѫгълникъ. Какво прѣдставлява триѫгълникътъ въ природата? - Той прѣдставлява съзнателния животъ на човѣка, т.е. пѫтьтъ на душата въ Божествения свѣтъ.

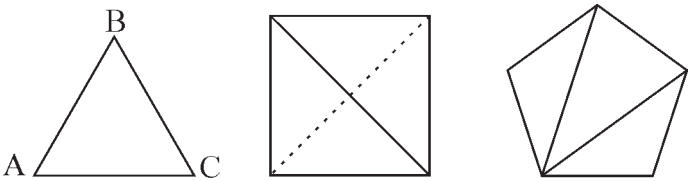

Фиг.1

Четириѫгълникътъ означава слизането на душата въ материалния свѣтъ, дѣто изучава законитѣ на развитието. Квадратътъ е мѣсто на борба. Тукъ човѣшката душа се намира на два полюса. Ако въ квадрата се прѣкара единъ диагоналъ, получаватъ се два триѫгълника, съ обща основа. Квадратътъ означава още и семейството: бащата, майката, синътъ и дъщерята. *(Б.М.С.Д.)* Той прѣдставлява завършена форма на дома, на семейството. Петоѫгълникътъ прѣдстав-

лява правилата, законитѣ и методитѣ, по които едно общество, може да се рѫководи. Ако съ единъ отъ върховетѣ му съединимъ всичкитѣ останали върхове на петоѫгълника, получаватъ се три триѫгълника.

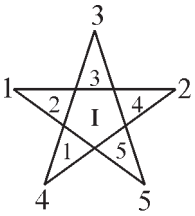

Фиг. 2

Въ пентограма има петь малки триѫгълника и единъ петоѫгълникъ въ срѣдата, обърнатъ съ върха надолу. Тамъ човѣкъ всѣкога ще се намѣри въ противорѣчие съ Божественото въ себе си. Законътъ е такъвъ. Вие едноврѣменно не можете да бѫдете въ хармония и съ Божествения и съ физическия свѣтъ. Ако сте въ хармония съ физическия свѣтъ, ще бѫдете въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ; ако сте въ хармония съ Божествения свѣтъ, ще бѫдете въ противорѣчие съ физическия свѣтъ. Да бѫдете едноврѣменно въ хармония и съ двата свѣта, това е невъзможно. Това не е абсолютно невъзможно, но при сегашнитѣ условия, въ които се намира човѣкъ, е невъзможно.

Защо е невъзможно? - Защото въ човѣка има едноврѣменно двѣ течения: едното течение отива надолу - къмъ Земята, а другото течение отива нагорѣ - къмъ Слънцето. Всички философи, мѫдреци и Учители на човѣчеството твърдятъ, че човѣкъ едноврѣменно не може да угоди и на физическия, и на Божествения свѣтъ. Щомъ искашъ да угодишъ на Божествения свѣтъ, ще обърнешъ пентограма съ върха нагорѣ, искашъ ли да угодишъ на физическия свѣтъ, ще обърнешъ пентограма съ върха надолу. Триѫгълникътъ *(3)* съ върха нагорѣ прѣдставлява Божествения свѣтъ, а двата триѫгълника надолу *(1 и 5)* прѣдставляватъ физическия свѣтъ. Ако обърнешъ Божествения свѣтъ надолу, а физическия свѣтъ нагорѣ, тогава ти ще бѫдешъ справедливъ, спрѣмо свѣта, но несправедливъ спрѣмо вѫтрѣшния законъ и ще изпаднешъ въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ въ себе си. Тия два принципа сѫ въ самия човѣкъ. Нѣкои искатъ да изхвърлятъ петоѫгълника отъ себе си. Това не може да стане по никой начинъ.

Ако се разгледа шестоѫгълника, и въ него има прѣплетени триѫгълници, но той се отнася до макрокозмоса, когато пентограмътъ се отнася до човѣшкия животъ. Само въ пентограма вие може да намѣрите правилния изразъ на вашия индивидуаленъ животъ къмъ васъ и къмъ обществото, както и различнитѣ начини, по които трѣбва да постѫпвате въ всѣки даденъ случай. Лицето, съ което ще имате нѣкакви отношения, ще поставите на върха, горѣ, въ числото 3. Върховетѣ на пентограма ще се движатъ тъй, че цѣлиятъ пентограмъ ще бѫде въ постоянно движение. Най-първо ви прѣдстои да намѣрите, дѣ е поставено лицето, съ което ще имате извѣстни отношения, дали въ точка 1, 2, 3, 4, или 5 на пентограма. Числата по върховетѣ показватъ положителнитѣ или отрицателнитѣ принципи, които действуватъ въ човѣка за всѣки даденъ моментъ. И тогава, спрѣмо този човѣкъ вие ще дѣйствувате съ добродѣтели, съотвѣтни на това мѣсто. Ако този човѣкъ се намира на мѣстото при числото двѣ, вие ще дѣйствувате спрѣмо него съ Мѫдрость, а не съ доброта. Той има знания и затова оттамъ ще започнете съ него. Ако този човѣкъ се намира при числото едно, върху него трѣбва да се действува съ Любовьта, да се смекчи сърцето му, защото единицата е най-силниятъ, най-суровиятъ принципъ, който трѣбва да се смекчи. Ако нѣкой човѣкъ се намира при тройката, ще му се въздѣйствува чрѣзъ Истината, защото той обича свободата. Когато нѣкой човѣкъ се намира при четворката, ще му се въздѣйствува съ доброто; ако се намира при петорката, ще му се въздѣйствува съ Правдата, съ правото.

Слѣдователно съ всѣки човѣкъ ще се постѫпва специално, споредъ това, на коя страна въ пентограма се намира той. По сѫщия начинъ ще дѣйствувате и спрѣмо себе си, защото всѣкога не сте на едно и сѫщо мѣсто въ пентограма. Нѣкога се намирате при числото 1, другъ пѫть - при 2, послѣ - при 3 и т.н. При това, числото три не е всѣкога върхъ на пентограма. Нѣкой пѫть числото едно става главенъ центъръ, другъ пѫть - числото двѣ, или четири, или петь и т.н. Съоб-

разно това движение и вие трѣбва да нареждате отношенията си спрѣмо хората. Че това е така, ние виждаме отъ отношенията ни, напримѣръ къмъ малкитѣ дѣца. Докато дѣтето е малко, вие му давате бонбончета, милвате го по главата, по лицето, но като порасне, като стане ученикъ въ гимназията, или студентъ въ университета, отношенията ви къмъ него се измѣнятъ, като къмъ възрастенъ човѣкъ. Това показва, че неговиятъ пентограмъ се е завъртѣлъ. Тъй щото вашитѣ чувства, вашитѣ отношения, както къмъ самия васъ, така и къмъ другитѣ хора, постоянно се измѣнятъ.

Значи центроветѣ 1, 2, 3, 4 и 5 въ пентограма постоянно се движатъ, мѣнятъ мѣстата си. Щомъ извѣстенъ центъръ се измѣни по отношение къмъ Слънцето, образува се дѫгообразно движение, а не движение по права линия. Обаче докато новиятъ центъръ се сформирува и заеме своето положение, въ съзнанието ви ще станатъ извѣстни пертурбации. Докато тази дѫга се движи, т.е. докато измине ѫгълъ равенъ на 72 ° *(360:5=72)* вие ще усѣщате тия пертурбации. Нѣкога тази смѣна ще бѫде въ възходяща, а нѣкога - въ низходяща степень, ще зависи отъ това въ каква посока се движите - нагорѣ къмъ Слънцето или надолу къмъ Земята. Ако посоката ви е надолу къмъ земята, значи движението става въ вѫтрѣшния петоѫгълникъ, обърнатъ съ върха надолу *(I фиг.2)*; ако посоката е нагорѣ къмъ Слънцето, значи движението става по върховетѣ на пентограма, чийто върхъ е обърнатъ нагорѣ. Щомъ силитѣ дойдатъ въ нормалното си положение, започва ново движение, нова пертурбация и т.н. Това сѫ движения на приливъ и отливъ, които ставатъ периодически.

Пентограмътъ прѣдставлява велики, разумни течения въ живата природа - течения на свѣтлината, които индуситѣ наричатъ „прана". Тѣ ги наричатъ още „движения на праната" или „течения на живота". Това сѫ петь велики центрове, въ които ставатъ велики процеси. Тѣ прѣдставляватъ петь положителни и петь отрицателни сили. Възходящитѣ или положителнитѣ се намиратъ по върховетѣ на петоѫгълника, обърнатъ съ върха си нагорѣ, а низходящитѣ, т.е. отрица-

телнитѣ се намиратъ въ вѫтрѣшния петоѫгълникъ, обърнатъ съ върха надолу. *(I фиг.2).*

Азъ бихъ желалъ още тази вечерь, всѣки отъ васъ да опрѣдѣли на коя страна или на кой върхъ отъ пентограма се намира въ дадения моментъ, споредъ както сѫ наредени числата по върховетѣ. Това отношение не е абсолютно, то е само една фаза въ живота ви за дадения случай. Ще опрѣдѣлите мѣстото си въ пентограма, споредъ както се чувствувате сега, прѣзъ врѣме на лекцията.

Ще ви дамъ и друго опрѣдѣление на числата по върховетѣ на пентограма. Числото едно прѣдставлява Божествената страна. Оттамъ движението върви къмъ върха двѣ, дѣто е човѣкътъ. Отъ върха двѣ движението отива къмъ върха четири - повторно отиване къмъ Бога, но вече конкретно проявенъ въ обществото. Отъ върха четири движението отива къмъ върха три. Тройката е неутрално число, което показва отношение къмъ самия себе. Числото три е дома, отношението на човѣка къмъ неговитѣ приятели, къмъ неговитѣ близки, но не и къмъ народа или къмъ външнитѣ хора. Най-послѣ движението слиза къмъ числото петь.

Тия центрове иматъ и други обяснения. Напримѣръ числото едно прѣдставлява общия принципъ, съ който човѣкъ започва. Въ числото двѣ се включватъ методитѣ, съ които човѣкъ трѣбва да работи. Въ всѣки методъ обаче, има редъ изключения, на които човѣкъ се натъква. И другитѣ числа иматъ свои обяснения, които ще ви дамъ другъ пѫть.

Фиг.3

Ако разгледате пентограма, *(фиг.3)* ще забѣлѣжите, че е вписанъ въ единъ крѫгъ, който ученикътъ трѣбва да извърви. Въ крѫга сѫ означени образитѣ на нѣколко прѣдмета: сабя, чаша, книга, свѣтилникъ и тояга или жезълъ. Сабята показва, че всѣки човѣкъ иска да бѫде силенъ, но силниятъ човѣкъ понѣкога може да извърши и нѣкакво прѣстѫпление.

Слѣдъ силата ученикътъ пристѫпва къмъ чашата съ горчивото съдържание, което той трѣбва да изпие. Като изпие горчивото съдържание въ чашата, той минава къмъ книгата, която трѣбва да чете и изучава. За да чете отъ тази книга, свѣтилникътъ му трѣбва. Свѣтилникътъ прѣдставлява човѣшкия разумъ, който му показва, какво е написано въ книгата на природата. Най-послѣ ще му се покаже закона - тоягата или жезълътъ. Природата му дава своята тояга и казва: „Чети въ моята жива книга и знай, че всичкитѣ твои стремежи трѣбва да бѫдатъ обърнати къмъ Бога!" При това сабята трѣбва да бѫде въ хоризонтално положение, а не нагорѣ; тоягата трѣбва да бѫде изправена нагорѣ, къмъ Бога, което показва стремежъ къмъ Бога. Слѣдъ това иде ново положение за ученика - да влѣзе прѣзъ вратата на Добродѣтелта, отдето ще започне посвѣщението му. Най-послѣ идатъ редъ други стадии въ неговия пѫть. Всичкитѣ добродѣтели прѣдставляватъ пѫтя, прѣзъ който човѣшката душа трѣбва да мине.

Сега да вземемъ напримѣръ, една точка А. Въ колко посоки може да се движи тя въ пространството? Тя може да се движи по права и по крива линия. Вземете слѣдъ това три точки А, В, С. Какви ще бѫдатъ тѣхнитѣ движения? Ако точката А се движи по посока на точката В, другитѣ точки не ще могатъ да вървятъ въ нейната посока, по простата при-

чина, че ще се намѣрятъ въ противорѣчие помежду си. Двѣ точки не могатъ да се движатъ едноврѣменно въ една и сѫща посока. Ето защо, втората точка В ще се движи въ перпендикулярна посока по отношение движението на първата точка А. Значи точката В ще се движи нагорѣ къмъ С, което дава широчина. Третата точка С не може да се движи нито по посока на първата точка А - по права линия, нито по посока на втората точка В - по плоскость, но ще се движи перпендикулярно на плоскостьта, а именно въ посока СД. И тъй,

тѣзи три точки образуватъ тѣло. Тѣ се движатъ едноврѣменно въ три различни посоки.

По този начинъ вие имате физическия астралния и умствения животъ на човѣка. Физическиятъ животъ се движи по права линия, астралниятъ животъ се движи въ плоскость, а умственияттъ животъ се движи перпендикулярно на плоскостьта, а именно въ кубова посока. Така се образува счупената линия АВСД. Всѣка точка отъ тази линия прѣдставлява центрове, върхове, сили. Тия върхове означаватъ извѣстни влияния отвънъ и отвѫтрѣ, които въздѣйствуватъ върху движението, като го отклоняватъ въ една или въ друга посока. Тия върхове се разглеждаъ още като различни срѣди, които прѣчупватъ движението.

Допуснете, че вие имате една благородна идея - искате да станете музикантъ. До 21-та си годишна възрасть вие поддържате това желание, но като се убѣдите, че то е невъзможно за васъ, отказвате се отъ желанието си и ставате търговецъ. Значи, като не се реализира желанието да станете музикантъ, то слиза надолу. Това показва, че желанието ви не е било оформено. Обаче всѣки човѣкъ трѣбва да знае, какво може да стане отъ него. Другъ човѣкъ пъкъ желае да стане земледѣлецъ или търговецъ, но като не успѣва въ това си желание, въ него са заражда идеята да проповѣдва - той взима точно обратна посока на движение. Слѣдователно вашитѣ желания опрѣдѣлятъ посоката на движението ви.

Духовниятъ човѣкъ винаги трѣбва да се движи нагорѣ, въ посока Д, а физическиятъ човѣкъ трѣбва да се движи въ обратна посока, надолу - Ф. *(Фиг.4)* Въ такъвъ случай, по посоката на движението е лесно да се опрѣдѣли какъвъ е човѣкътъ. Щомъ човѣкъ знае какво е състоянието му въ даденъ случай, той може да опрѣдѣли какво ще бѫде неговото състояние въ слѣдния моментъ. Запримѣръ ако днесъ сте били крайно весели, утрѣ ще имате точно обратното разположение на духа. Ако днесъ имате една възвишена

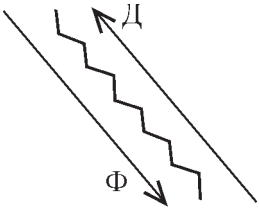

Фиг.4

мисъль и вървате, че ще разрѣшите всички задачи въ свѣта, утрѣ ще имате точно обратното състояние. Обаче това сѫ фиктивни положения, не сѫ естествени. Нѣкой пѫть човѣкъ мисли, че е много силенъ, че всичко може да направи, а другъ пѫть мисли, че е слабъ, че нищо не може да направи. Това сѫ двѣ лъжливи състояния, които ние наричаме състояния на проекции.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта."

25 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 12.IV.1925г.

УСПОРЕДНИТѢ ПѫТИЩА*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

Размишление.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Най-важнитѣ идеи на ученицитѣ отъ класа.”

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата *(№22)*: „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили.”

Какво трѣбва да се разбира подъ думитѣ „отричане”, „отрицателни сили”?

Какъ прѣвеждате думитѣ „анодъ” и „катодъ”? *(-Тѣ сѫ названия на електрическитѣ полюси. Анодъ и катодъ сѫ гръцки думи. Анодъ означава горѣ, а катодъ - долу.)* Сега да оставимъ значението на тѣзи думи, но да разгледаме отъ чисто материално гледище, какво прѣдставлява движението. Ако вземете една плоскость C_1C_2, може ли да има движение въ нея? - Вънъ отъ нея може да има движение, но въ самата плоскость, движение не може да има, защото всичкитѣ ѹ сили се намиратъ въ равновѣсие. Какво трѣбва да стане съ нея, за да има движение? Трѣбва да се измѣни положението на полюситѣ C_1 и C_2, за да се образува движение къмъ екватора A. Вие може да мислите, че северниятъ полюсъ е на единия край на земната ось, а южниятъ полюсъ - на другия край. Не, всѣка частичка отъ материята, колкото малка и да е, има свой северенъ и свой юженъ полюсъ и тѣзи полюси се допиратъ единъ до другъ въ екватора на самата частичка. Връзката между двата полюса е криволинейна, тя е меридиана. Тази връзка е наклонена къмъ полюситѣ и по нея силитѣ сѫ уравновѣсени. Въ природата нѣма абсолютно хоризонтална плоскость, но

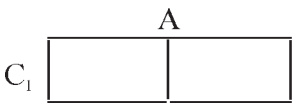

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

всѣкога има поне единъ малъкъ наклонъ, за да става движение.

Нѣкога хората искатъ да иматъ спокойно състояние, никой да не ги смущава; тѣ искатъ да бѫдатъ уравновѣсени, да бѫдатъ меридианъ. Това състояние е приятно, но за малко врѣме, а послѣ става непоносимо. Затова, за да има движение, всѣкога трѣбва да става прѣмѣстване на полюситѣ. Тогава енергията ще се съсрѣдоточава въ екватора.

Питамъ: дѣ е екваторътъ на човѣшкото тѣло? - При слънчевия вѫзелъ, подъ лъжичката. Въ животнитѣ екваторътъ се намира подъ стомашния мозъкъ *(отъ гръбначния стълбъ до опашката)* и затова у животнитѣ тази часть е най-активна. Нека всѣки отъ васъ да опрѣдѣли точно дѣ е неговиятъ екваторъ. Той е въ най-подвижната часть у човѣка - въ кръста. Екваторътъ у човѣка се мѣсти постоянно. Само въ идеалния човѣкъ той има точно опрѣдѣлено мѣсто. Когато човѣкъ е уравновѣсенъ, мѣстото на неговия екваторъ е постоянно. Въ такъвъ човѣкъ има пълна хармония между неговия умъ, неговото сърце и неговата воля; всички мѫчнотии за него сѫ само стимулъ за работа. Той смѣта мѫчнотиитѣ въ живота си за привилегии.

Слѣдователно движение може да има само при наклонъ. Ако горната часть на нѣкоя плоскость се издигне и образува върхове и долини, прѣзъ тази плоскость могатъ да минатъ рѣки и да я направятъ плодоносна. Безъ това, плоскостьта бива пуста, мяза на пустинята Сахара. Върхътъ е мѣстото, дѣто хората почиватъ. Тѣ се изморяватъ докато стигнатъ до него. Когато човѣкъ почива, това показва, че е миналъ прѣзъ мѫчнотии. Мѫчнотиитѣ, това сѫ високитѣ върхове, а високитѣ върхове винаги сѫ подбудителнитѣ причини въ живота на човѣка. Буквата М въ думата „мѫчение" се състои отъ два върха, между които се намира екватора. Тукъ всичкитѣ енергии се сливатъ въ центъра. Какво показватъ двѣтѣ успоредни линии въ буквата М? - Тѣ прѣдставляватъ границитѣ на едно разумно сѫщество. Само разумнитѣ сѫщества се движатъ по успоредни линии, а всички други сѫщества се движатъ по линии, които не сѫ успоредни. Слѣдователно дѣто

има успоредни линии въ свѣта, тамъ работи нѣкоя висша интелигентность. Само двѣ разумни сѫщества могатъ да вървятъ успоредно. Ако двама души вървятъ успоредно, тѣ сѫ разумни; ако пѫтищата имъ се прѣсичатъ, тѣ не сѫ разумни. Прѣсѣченитѣ линии не показватъ движение на разумни сѫщества, а движение на обикновени хора. Щомъ двѣ линии се прѣсичатъ, това показва, че двѣ сѫщества се сливатъ и образуватъ едно сѫщество. Пеперудата независима ли е отъ гѫсеницата? Двѣ разумни сѫщества ли сѫ тѣ? - Не. Гѫсеницата и пеперудата се сливатъ и образуватъ едно сѫщество. Обаче, стремежитѣ имъ сѫ различни. Въ гѫсеницата има двѣ сѫщества. Едното отъ тѣхъ работи въ материалния свѣтъ, то е корена на нейния животъ. Като свърши своята работа, то образува кривата линия - „а”; слѣдъ него започва да работи второто сѫщество, като образува втората крива линия - „б”. Това видоизмѣнение на успореднитѣ линии показва, че става трансформиране на енергиитѣ. Двѣтѣ сѫщества въ гѫсеницата се сливатъ и образуватъ пеперудата.

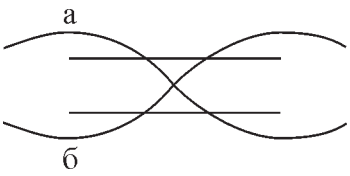

Сѫщото нѣщо става и въ природата. Щомъ двама души дойдатъ въ стълкновение, образува се едно сѫщество, между тѣхъ става прѣсичане. Вие трѣбва да спазвате този законъ. Ако двѣ ваши желания се кръстосатъ, тѣ изгубватъ силата си и остава само едно желание. Обаче, за да може да работите, непрѣменно трѣбва да имате двѣ желания, които да вървятъ успоредно. Скръбьта и радостьта сѫ двѣтѣ желания, необходими за живота ви. Вие не искате да скърбите, но скръбьта всѣкога показва, че сте изгубили нѣщо. Слѣдователно тя е единъ отъ методитѣ на природата, чрѣзъ който ще намѣрите изгубеното. Ако ти нѣмашъ скръбь, не можешъ да намѣришъ изгубеното и никога нѣма да имашъ радость. Скръбьта е високъ планински върхъ, отъ който се стича вода за оплодяване на низинитѣ. Тя става причина да се прояви живота въ плоскостьта, който ще донесе радость и веселие.

И тъй скръбьта, която слиза отгорѣ, носи радостьта. Така трѣбва да схващате скръбьта. Тя не е мѫчение, а методъ на природата, чрѣзъ който може да се намѣри радостьта. Радостьта пъкъ е цѣлъ, къмъ която трѣбва да се стремимъ. Слѣдователно скръбьта и радостьта сѫ тѣсно свързани. Тѣ не сѫществуватъ поотдѣлно въ природата. Това е правилното схващане за радостьта и скръбьта. Всѣка изгубена радость носи скръбь, чрѣзъ която пъкъ се намира радостьта. Скръбьта напомня на човѣка, че е изгубилъ нѣщо и му посочва дѣ е то. Ако се намирашъ въ трудно положение, скръбьта ще ти помогне да излѣзешъ отъ тамъ. Като имашъ скръбь, ти ще работишъ, ще търсишъ, докато намѣришъ загубеното, т.е. съ търсене човѣкъ всичко намира. Ти ще намѣришъ загубеното само при голѣма вѫтрѣшна скръбь. Това е истинската скръбь. Азъ не говоря за скръбьта, която вие имате отъ прѣувеличаване на нѣщата. Вие може да турите подъ микроскопъ едно малко сѫщество и да го увеличите много пѫти, но всѫщность това не е неговата естествена голѣмина. Това сѫщество подъ микроскопъ е голѣмо, но отвънъ е невидимо. Това не е скръбь. Вие не трѣбва да имате външна скръбь, но дълбока вѫтрѣшна скръбь. За скръбьта ние сѫдимъ по ефекта, който тя произвежда въ насъ.

Какво нѣщо сѫ успореднитѣ линии? Въ природата има ли успоредни линии? - Има. Може да се върви само по успоредни линии. Вие трѣбва да опрѣдѣлите какви линии описвате като вървите съ нѣкого. Когато двѣ успоредни линии се прѣсичатъ отъ трета, какво се образува? То значи какво ще се образува, ако пѫтьтъ, който изминаватъ двѣ разумни сѫщества, се прѣсѣче отъ трето разумно сѫщество? - Ще се образуватъ осемь ѫгли. Едни отъ тѣзи ѫгли сѫ кръстосани, други - съотвѣтни. И еднитѣ, и другитѣ сѫ равни помежду си. Какво показватъ тѣ?

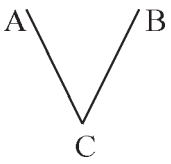

Питамъ: успореднитѣ линии прѣсичатъ ли се? Тѣ се прѣсичатъ въ безкрайностьта. Ако точката С е образъ на безкрайностьта, тогава правитѣ линии АС и ВС, които се прѣсичатъ въ точка С, ще бѫдатъ успоредни. Слѣдователно

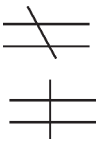

третата линия, която пръсича двѣтѣ успоредни, сѫщо така е успоредна съ тѣхъ. Тя се прѣдставлява такава въ тесаракта, но при третото измѣрение ние я виждаме като пръсѣчна линия. Тѣзи разсѫждения сѫ вънъ отъ обикновенитѣ. Ако една линия пръсича двѣ успоредни, какво ще стане въ физическия свѣтъ? Прѣставете си, че тѣзи двѣ успоредни линии сѫ брѣгове на нѣкоя рѣка, която тече. Тѣ очъртаватъ брѣговетѣ ў, които прѣдставляватъ разумни сѫщества. Третата линия прѣдставлява моста, прѣзъ който се прѣминава рѣката. Мостътъ, като разумно сѫщество, прѣдставлява връзка между брѣговетѣ, които започватъ да мислятъ. Щомъ трета линия пръсича двѣ успоредни, това показва, че тѣзи двѣ разумни сѫщества мислятъ правилно. Тогава, ако искамъ да изразя, че трима души живѣятъ правилно, хармонично помежду си, ще напиша двѣ успоредни линии пръсѣчени съ една трета. Този знакъ показва, че тѣзи хора разумно разрѣшаватъ всички задачи. И въ музиката имаме подобенъ знакъ, който се казва диезъ - знакъ за повишение на тоновετѣ. Когато се изслѣдватъ геологически нѣкои пластове, пръсѣчени съ трети, това показва, че тукъ сѫ работили разумни сѫщества и сѫ оставили своя знакъ. Геологътъ трѣбва да открие това самъ и да го знае. Такива сѣчения има и по рѫцѣтѣ на човѣка. Съ тѣхъ се занимава хиромантията. Тѣ говорятъ за разумна работа.

И тъй, всѣка пертурбация, всѣко прѣпятствие, всѣко измѣнение въ живота на когото и да е, това е една малка придобивка на жива енергия. Така трѣбва да схващате нѣщата. Всѣко малко измѣнение означава, че вие вървите по една възходяща линия. Този родъ разсѫждения сѫ необходими за всички хора по слѣднитѣ съображения. Въ човѣшкия животъ често ставатъ наводнения и насипи; нѣкой пѫть брѣговетѣ на вашия животъ, на извѣстни мѣста, се подронватъ, други мѣста се насипватъ, а често ставатъ и срутвания. Тъй че, безъ да искате, течението се подпушва. Понѣкога ставатъ толкова голѣми подпушвания, че се явява песимизъмъ у васъ или извратени мисли, които отклоняватъ правилния пѫть на мисъльта. Затова вие трѣбва съ вѣра да отклонявате изопа-

ченитѣ мисли, които идватъ до васъ, защото тѣ могатъ да измѣнятъ посоката на живота ви. Ето защо, вие трѣбва да се домогнете до разумния начинъ на мислене. Мисъльта ви трѣбва да е будна и силна! Тъй че, трѣбва ви вѣра и правиленъ начинъ на мислене. Вѣрата държи съзнанието будно, а правата мисъль - ясно. Вие трѣбва постоянно да се насърдчавате, защото сегашнитѣ условия носятъ тъй нареченитѣ „обезсърдчителни вълни". И въ сънното, и въ будното състояние на човѣка къмъ него пристигатъ мисли, които повече го спъватъ, отколкото да го подтикватъ къмъ добро. Това сѫ само привидни спънки.

Рекохъ, най-първо вие трѣбва да се стремите да образувате въ себе си успоредни линии, т.е. линиитѣ на разумността. Всички трѣбва да се стремите къмъ разумность. Разумността трѣбва да бѫде цѣль въ живота ви! Не казвайте, че ще бѫдете разумни, но постѫпвайте разумно.

Сега ще ви дамъ една доста трудна задача. Въ разстояние на една седмица, като вървите изъ улицитѣ и нѣкой бѣденъ ви поиска пари, бръкнете въ джоба си и колкото пари имате, дайте му ги!

Да допуснемъ, че имате 100 лева въ джоба си - всичкитѣ ще дадете и ще останете безъ петь пари. Трудна задача! Ето какъ ще поставя задачата ви: прѣзъ тази седмица всѣки отъ васъ ще носи въ джоба си по 100 лева, докато срещне нѣкой бѣденъ, който ще иска помощь. Вие ще му ги дадете изведнъжъ; нѣма да се колебаете, нито ще избѣгвате просящитѣ. Пъкъ ако никой не ви поиска помощь паритѣ ще останатъ за васъ. Ако ви поискатъ помощь още първия день, ще дадете 100-тѣ лева и съ това задачата ви е разрѣшена; не успѣете ли първия день, ще носите паритѣ до края на седмицата. Когато учительтъ задава задачи, грижи ли се ученицитѣ откѫдѣ ще взиматъ тетрадки, пера и мастило? Като дадете паритѣ на просека, който е опрѣдѣленъ за васъ, ще го попитате за името му и дѣ живѣе. Този, на когото трѣбва да дадете паритѣ, нѣма да седи на земята, но ще стане правъ и така ще ви посрещне. Той е човѣкътъ, на когото невидимиятъ свѣтъ е пошепналъ, че вие имате такава задача и го изп-

ращатъ да му дадете тия 100 лева. Той е опрѣдѣленъ отъ невидимия свѣтъ. Ако искате, може да направите опита още прѣзъ тази седмица. Ако пъкъ сте заети, може да го отложите за идната седмица. Паритѣ ще носите въ дѣсния си джобъ*, а когато ги давате, ще бръкнете съ лѣвата рѫка и съ нея ще ги подадете. Всички хора носятъ паритѣ си въ лѣвия джобъ, а бъркатъ съ дѣсната си рѫка, вие ще направите обратно: ще извадите паритѣ съ лѣвата рѫка отъ дѣсния си джобъ. Вие нѣма да търсите просека, той самъ ще ви намѣри, самъ ще дойде при васъ, той е вашъ познатъ.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

26 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 14.IV.1925 г.
въ гр. София

*на сакото (бел.ред.)

ПРОЯВЛЕНИЯТА НА УМА*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата.”

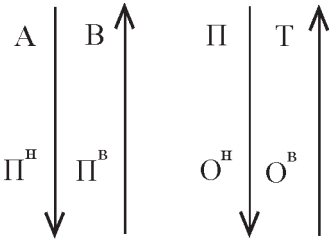

Фиг.1

За да имате ясна прѣдстава за силитѣ, които дѣйствуватъ въ човѣка, азъ ще ги прѣдставя графически, посрѣдствомъ прави линии. Положителнитѣ и отрицателнитѣ сили биватъ два вида: положителни сили въ низходяща степень *($П^{н}А$)*и положителни сили въ възходяща степень *($П^{в}В$)*; отрицателни сили въ низходяща степень *($О^{н}П$)* и отрицателни сили въ възходяща степень *($О^{в}Т$)*. Силитѣ, които иматъ възходяще направление, всѣкога творятъ; силитѣ, които иматъ низходяще направление, понеже се движатъ въ гѫста материя, всѣкога разрушаватъ.

Сега ще ви дамъ друго разпрѣдѣление на силитѣ въ човѣшкия умъ. Споредъ живота на човѣка и дѣйностьта на неговия умъ, различаваме: естественъ, природенъ, разуменъ, мораленъ, личенъ и индивидуаленъ умъ. Естествениятъ умъ се занимава съ прости факти. Природниятъ умъ е творчески, събирателенъ. Неговото мѣсто е въ срѣдата на челото. Разумътъ въ човѣка е висшето проявление на умственитѣ му сили. Моралнитѣ сили на ума се изразяватъ въ моралния животъ на човѣка. Личнитѣ и индивидуалнитѣ сили на ума се изразяватъ въ личния и индивидуалния животъ на човѣка.

---

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

При естествения животъ човѣкъ не чувствува никакви страдания, никакви нещастия - нищо не може да го засегне. Той е дѣте на природата, тъй дребно, тъй малко, че може да минава прѣзъ всичкитѣ дупки на природата, безъ тя да го улови. Естественията умъ е подготовление за природния.

При природния животъ човѣкъ започва да твори, да събира и природата вече започва да му иска смѣтка за всичко сторено. Вслѣдствие на това, клѣткитѣ въ организъма се събиратъ въ общества и започватъ да функциониратъ съзнателно. Това се дължи на женския елементъ, на женския принципъ въ природата, който събира и дѣйствува, проявява се отвѫтрѣ навънъ. Въ природния умъ се намира подсъзнанието на човѣка.

На трето мѣсто иде разумният животъ, въ който влиза самосъзнанието на човѣка.

Моралният животъ на човѣка се отнася къмъ една морална область, дѣто той е свързанъ съ сѫщества, които по развитието си седятъ по-високо отъ сегашнитѣ хора.

Дойдете ли до индивидуалния животъ на човѣка, трѣбва да подразбирате това състояние, когато човѣкъ иска да се прояви като самостоятелно сѫщество, което търси своето щастие, своето благо. Въ моралния животъ човѣкъ има общение не само съ сѫществото, при което живѣе, но и съ цѣлата разумна природа.

Щомъ дойдете до личния животъ на човѣка, той вече се проявява въ обществото като личность. Направете единъ опитъ, да видите, ще можете ли да различите въ себе си своя естественъ умъ. За да познаете това ваше състояние, трѣбва да се освободите отъ всѣка грижа, да си прѣдставите, че сте едно малко дѣте или още повече една малка бубулечица, „божа кравица" и се движите съ нейното съзнание, съ нейното разбиране за живота, съ нейнитѣ нужди. Ще можете ли да се смалите така? Ще кажете, че не можете. Питамъ: ако едно възвишено сѫщество или единъ ангелъ, който е завършилъ своята еволюция, идва да ви рѫководи, той не е ли една малка „божа кравица"? Както виждате този ангелъ, това възвишено сѫщество се смалява. Ето защо и вие трѣбва да напра-

вите този съзнателенъ опитъ, да влѣзете въ положението на божата кравица най-много за петь минути. Най-добъръ моментъ за опита е врѣмето, когато мислите за голѣми, за велики работи. Наблюдавайте тогава какво може да направите, ако сте въ съзнанието на тази малка божа кравица. Защо е нуженъ този опитъ? - Защото всѣки човѣкъ, който не може да слѣзе въ положението на една божа кравица, той не ще може да се качи и въ положението на единъ ангелъ. Когато у васъ се заражда желание да слизате надолу, вие изучавате вече великия законъ на инволюцията. Слѣдъ това вие ще бѫдете готови да се качвате нагорѣ и да изучавате великия законъ на еволюцията. Вие не трѣбва да забравяте тѣзи два процеса на развитие, прѣзъ които е миналъ човѣкътъ. Инволюционниятъ процесъ помага на еволюционния процесъ въ вашето развитие. Вие постоянно трѣбва да помните тия два процеса, които ставатъ у васъ. Когато искате да прѣвърнете едно неприятно чувство въ приятно, искате напримѣръ да прѣвърнете злобата или умразата въ положително чувство, вие трѣбва да слѣзете въ вашия естественъ умъ или въ вашия индивидуаленъ животъ. Само при такова състояние ще може да трансформирате събралата се отрицателна енергия у васъ. Такива сѫ законитѣ на висшата разумна природа.

И тъй вие вече сте минали първия етапъ на вашия умъ, т.е. минали сте прѣзъ естествения умъ. Сега сте въ природния, въ творческия умъ, дѣто сѫ складирани всички ваши възпоменания, мисли и желания на миналото. Въ разумния животъ, изобщо прѣодоляватъ кривитѣ линии. Тѣ се виждатъ ясно по челото на разумния човѣкъ. По него се забѣлѣзватъ много изпѫкналости.

Фиг.2

Фиг.3

Тия хора, у които е развитъ природния умъ, прѣдната часть на челото имъ, *фиг.2(3)* понѣкога е вдлъбната, а нѣкой пѫть е издадена *фиг. 3(3)* Вдлъбнатината про-изтича отъ това, че двѣтѣ страни на мозъка *(1,2)* сѫ повече развити *(фиг.2)*. Понѣкога става обратното: челото въ срѣда-та е много издадено *(3)*, а

двѣтѣ му страни *(1, 2)* сѫ вдлъбнати *(фиг.3)*. Такива хора сѫ много паметливи, тѣ могатъ да учатъ добрѣ история, добри историци сѫ, хубаво помнятъ събитията и датитѣ имъ.

Фиг.4

Ако се раздѣли челото на три части, долната часть прѣдставлява естествения, умъ *(е)*; срѣдната - природния умъ *(п)*, а горната - разума *(р)*. Вдлъбнатината на челото у всички хора не е точно въ срѣдата. Хората, у които челото е вдлъбнато въ срѣдата, спадатъ къмъ категорията на отрицателнитѣ типове въ възходяща степень на природния умъ. Въ тѣхъ работи творческиятъ умъ. Тѣ иматъ логика, но като разсѫждаватъ, ползуватъ се отъ опитностьта, която сѫ добили. Хора, у които естествениятъ умъ е силно развитъ, срѣдната часть на челото имъ, именно е силно издадена навънъ. Тѣ сѫ отъ положителнитѣ типове, които като се събератъ съ хора отъ първата категория, ставатъ много активни: тѣ вадятъ ножа си и навсѣкѫдѣ си пробиватъ пѫть. Това сѫ двѣ състояния, необходими за природата. На дадена височина въ природата всѣкога отговаря и дадена низина. Това, което срѣщаме въ природата, има отражение въ цѣлия човѣкъ, а специално и въ неговия черепъ. Въ това отношение именно, хората се взаимно допълватъ.

И сега, като се изучаватъ гънкитѣ въ мозъка на човѣка, забѣлѣзва се, че тѣ не сѫ еднакви у всички хора. При подробно изучаване на човѣшкия мозъкъ, ясно се вижда голѣмото различие въ нагъването на мозъчното вещество у различнитѣ хора. Малко естественици днесъ изучаватъ човѣшкия мозъкъ тъй, както трѣбва. Освѣнъ това, нужно е частично изучаване челата на хората. За интелигентността на човѣка напримѣръ, не се сѫди отъ цѣлия мозъкъ, а само отъ неговото чело или по-право отъ съотвѣтния центъръ, който заема опрѣдѣлено мѣсто и часть на челото. За да се достави необходимата материя за създаване органа на правата мисъль, отъ човѣка се изисква нормаленъ природосъобразенъ животъ. Само така човѣкъ ще стане добъръ проводникъ на чистата природна мисъль. Ето защо, съврѣменнитѣ хора трѣ-

бва да развиватъ, да обработватъ своя мозъкъ. Когато се разработва човѣшкия мозъкъ, въ първо врѣме се забѣлѣзва набиране на извѣстна енергия, която прави човѣка нервенъ, привидно недоволенъ отъ живота. Това стѣгане, това ограничение, което и вие изпитвате, създава у васъ потикъ да вървите нагорѣ. Сега вие искате да се разширявате. Не, вие имате достатъчно разширение, сега ви е нужно движение нагорѣ. Нагорѣ трѣбва да се движите! Движението ви нагорѣ ще се отрази и върху вашето чело. То ще почне да се развива правилно, т.е. гънкитѣ на мозъка ще почнатъ да се разработватъ.

Рекохъ, вие трѣбва да наблюдавате кога се намирате въ естествено състояние на вашия умъ, кога дѣйствува природниятъ умъ, кога - разумътъ и кога - моралнитѣ сили на мозъка. Понѣкога всички качества или сили на ума се проявятъ едноврѣменно. Такива хора се наричатъ нормални. За да бѫде човѣкъ нормаленъ, необходими сѫ тия шесть елемента на ума. Тази е нормата, съ която ние мѣримъ постѫпкитѣ на хората. Когато естественията умъ, природниятъ умъ, разумътъ, моралнитѣ сили, личниятъ умъ и индивидуалниятъ умъ у човѣка функционираатъ правилно, ние имаме правилно или нормално развитъ човѣкъ въ умствено отношение. Щомъ едно отъ тия качества липсва у нѣкой човѣкъ, ние имаме вече отклонение отъ нормата.

Разумната природа разполага съ редъ начини и методи, когато иска да изправи хората, когато иска да посочи грѣшкитѣ имъ. Напримѣръ ако ти направишъ една малка погрѣшка въ естествения умъ, тя ще ти напомни само, леко ще те накаже, като ти изпрати слаба хрема. Ако грѣшката ти е въ природния умъ, тя ще ти изпрати треска, придружена съ силна температура. Ако грѣшката ти е въ разума, тя ще ти изпрати болестьта кременъ тифъ или петнистъ тифъ. Колкото по-нагорѣ се качвашъ и грѣшишъ, толкова и болеститѣ, които природата ти изпраща, сѫ по-лоши. Ако грѣшишъ при моралнитѣ чувства, ще страдашъ отъ такава ужасна неврастения, каквато медицината не познава. Ако грѣшишъ въ личнитѣ чувства, много ще се дразнишъ. Тогава Сатурнъ ще

има влияние върху тебе и ти ще виждашъ само обратнитѣ, отрицателнитѣ чърти на живота. И най-послѣ, ако грѣшишъ въ индивидуалния си животъ, нѣма да постигнешъ нищо отъ това, което желаешъ.

И така, всѣки човѣкъ, който иска да успѣва въ живота си, трѣбва да има тия шесть ключа на ума, понеже тѣ сѫ свързани съ извѣстенъ родъ сили, необходими за неговото развитие. За да бѫде човѣкъ мораленъ, трѣбва да има тия сили, организирани въ себе си. За да бѫде човѣкъ разуменъ, трѣбва да има тия сили, организирани въ себе си. За да прояви човѣкъ правилно природния си умъ, трѣбва да има тия сили, организирани въ себе си. Такива хора се отличаватъ съ едно естествено благоразумие. Тѣ иматъ добра обноска спрѣмо всички хора и винаги сѫ любезни. Хора, у които е добрѣ развитъ естествения умъ, тѣ се проявяватъ като дѣца: тѣ налюдаватъ нѣщата отгорѣ, повърхностно, не отиватъ много надълбоко. Такива хора разсѫждаватъ плитко, но не сѫ глупави.

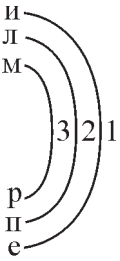

Фиг.5

Направете единъ опитъ, за извѣстно врѣме да провѣрите въ себе си, какви чувства изживѣвате и ги опрѣдѣлете къмъ коя категория умствени сили се отнасятъ. Тревожите се нѣщо, напримѣръ. Вижте къмъ коя категория спадатъ вашитѣ тревоги. *(-Къмъ личнитѣ чувства.)* Когато се засегнатъ личнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ природния си умъ *(2)*; когато се засегнатъ индивидуалнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ естествения си умъ *(1)*; когато се засегнатъ моралнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ разума *(3)*. Проявитѣ на ума сѫ свързани двѣ по двѣ помежду си. Като се знае това нѣщо, то може да се използува като начинъ за правилно трансформиране на енергиитѣ у човѣка.

Забѣлѣжете, въ много отъ животнитѣ, у кучетата напримѣръ личнитѣ чувства сѫ силно развити. И когато нѣкое куче иска да подчъртае своето достойнство, то завива опашката си на колело. Това показва, че то е доволно отъ себе си. Обаче хванете ли опашката му, то веднага се озѫбва, показ-

ва, че е недоволно. Защо прави така? - Понеже чрѣзъ гръбначния му стълбъ става силно изтичане на енергия. Това изтичане на енергията започва отъ главата, минава прѣзъ гръбначния стълбъ и отива къмъ центъра на земята. Така става съ всички млѣкопитающи. Слѣдователно при всѣко побутване на животнитѣ, ние ги подпушваме, при което въ тѣхъ се образува едно болезнено, неприятно състояние.

Този процесъ става и съ човѣка, само че подпушването у него се произвежда въ носа. У кучето става въ опашката, а у човѣка - въ носа. И затова българитѣ често казватъ за нѣкого: „Надулъ носъ!" Щомъ се подпушите и енергията ви се събере на върха на носа, какъ ще се лѣкувате? Има единъ психически начинъ за лѣкуване. Щомъ се подпушишъ или си недоволенъ отъ нѣщо, хвани носа си и кажи: „Нѣма нищо!" Не се ли отпушишъ, пакъ хвани носа си отгорѣ до долу съ рѫката три - четири пѫти, изговори гласно името си, кажи: „Нѣма нищо!" Можешъ да хванешъ носа и съ двѣтѣ си рѫцѣ. По този начинъ ти ще утихнешъ. Та рекохъ, направете този опитъ, когато сте въ раздразнено състояние, да видите дали законътъ ще проработи. Това е опитъ за лесно трансформиране на енергиитѣ. Другояче може да се мине цѣла седмица докато силитѣ ви се уравновѣсятъ. Когато течението на силитѣ у човѣка става правилно, нормално човѣкъ чувствува въ себе си лекота, радостно чувство, като че отъ гърба му се е снелъ нѣкакъвъ товаръ.

Добрѣ е, ако учителитѣ въ училищата практикуватъ този методъ върху своитѣ ученици. Когато нѣкое дѣте въ училището се раздразни, нека учителтъ поглади леко носа му и каже: „Нѣма нищо!" Този методъ има отлично възпитателно въздѣйствие върху дѣцата. Той прѣдставлява начинъ за отпушване пѫтищата, прѣзъ които тече енергията. Направите ли единъ малъкъ масажъ на носа си и енергията протича. Ако нѣкой отъ васъ е подпушенъ, като се върне дома си, нека направи този опитъ. Защо трѣбва да масажирате носа си? - Понеже носътъ е единъ върхъ на човѣшкото лице, на който понѣкога се събира излишно количество елекричество и магнетизъмъ, които го подпушватъ. Когато излишнитѣ енергии

се събиратъ въ мозъка, артериалната и венозната система се подпушватъ, много венозна кръвь се събира въ слѣпоочната область и пулсътъ започва да бие усилено. Когато имате такова подпушване, ще вземете малко квасъ и отъ вечерьта ще го наложите на слѣпитѣ си очи. На сутриньта ще бѫдете вече въ нормално състояние, подпушването се е трансформирало.

Опасни сѫ подпушванията въ гърдитѣ, защото тѣ произвеждатъ охтика. Подпушването въ стомаха пръдизвиква неправилно храносмилане. Само пълнитѣ хора страдатъ отъ коремоболие. Тѣ иматъ излишна енергия, която трѣбва да се отнеме. На слабитѣ хора, когато се подпушатъ, трѣбва да се пръдаде енергия - тѣ страдатъ отъ недоимъкъ на енергия. Значи сухиятъ човѣкъ може да отнима енергия отъ пълния. Онзи човѣкъ, на когото мозъкътъ е подпушенъ, трѣбва да се лѣкува отъ нѣкой дебелъ, пъленъ човѣкъ, съ здравъ, свѣтълъ мозъкъ, за да му пръдаде енергия. Ако при него отиде нѣкой хилавъ, сухъ човѣкъ, съ боленъ мозъкъ, той ще стане двойно по-хилавъ.

На онѣзи отъ васъ, които се готвятъ за лѣкари, бихъ пръпорѫчалъ да спазватъ слѣднитѣ правила при лѣкуването: ако вие сте пъленъ и лѣкувате нѣкой сухъ, боленъ човѣкъ, като лѣкарь сте на мѣсто, ще можете да го излѣкувате. Но ако и болниятъ е пъленъ, като васъ, вие не ще можете да го излѣкувате, затова трѣбва да вземете съ себе си нѣкой вашъ другарь, здравъ, но слабъ по натура. Той ще ви придружава, като асистенътъ, ще вземе дѣсната или лѣвата рѫка на болния, ще я подържи малко и така ще му помогне. Правете опити, за да се убѣдите въ истинността на тази теория. Ако нѣкой пъленъ човѣкъ страда отъ коремоболие, нека повика единъ свой близъкъ познатъ слабъ, но здравъ човѣкъ и го помоли да тури дѣсната си рѫка на слънчевия му вѫзелъ, да я подържи така 5-10 минути и коремоболието ще изчезне. Пъкъ ако нѣкой сухъ човѣкъ страда отъ главоболие, нека намѣри нѣкой пъленъ, здравъ човѣкъ и го помоли да подържи челото му при слѣпитѣ очи съ едната или съ двѣтѣ си рѫцѣ, и главоболието ще изчезне. По този начинъ хората могатъ взаимно да си помагатъ.

Рекохъ, природата обича енергиитѣ ѹ̆ да вървятъ правилно. Между земята и човѣка винаги трѣбва да става правилна обмѣна. Освѣнъ между земята и човѣка, обмѣна трѣбва да става и между Слѣнцето и човѣка. Човѣкъ всѣкога трѣбва да спазва връзката си съ центъра на Земята и съ центъра на Слънцето. Между духовния свѣтъ и човѣка сѫщо тъй трѣбва да има правилна обмѣна на енергиитѣ. Човѣкъ може да влѣзе въ духовния свѣтъ само слѣдъ като се изчисти отъ излишъка на своитѣ енергии. Тѣ не сѫ нужни за неговото развитие.

Когато човѣкъ има нѣкакъвъ дефектъ въ своя разумъ, той ще бѫде тѣсногрѫдъ; може да бѫде мораленъ човѣкъ, но фанатикъ, какъвто е билъ апостолъ Павелъ, прѣди обръщането си въ християнството. Апостолъ Павелъ, билъ философъ човѣкъ, но тѣсногрѫдъ и затова прѣслѣдвалъ всички, които не вѣрвали и не разбирали Божественото, както той го разбиралъ. Слѣдъ възприемане на Христовото учение, той поправилъ погрѣшката си. Обаче, много хора и до днесъ подражаватъ на апостолъ Павла, който казва: „Всичко считамъ за изметъ, за да позная Христа.” То значи: „Всичко считамъ за изметъ, за да позная Любовьта.”

Каква е разликата между личния и индивидуалния животъ? - Когато човѣкъ се индивидуализира, т.е. живѣе индивидуаленъ животъ, той навлиза вѫтрѣ въ себе си, мисли за себе си. Личниятъ животъ има отношение повече къмъ външнитѣ хора. Такъвъ човѣкъ се спира повече върху това, какво мислятъ другитѣ хора заради него. Човѣкъ съ силно развитъ личенъ животъ, като напише една книга, ще мисли какво ще кажатъ критицитѣ за него. Изчезне ли обществото прѣдъ такъвъ човѣкъ и личниятъ животъ изчезва. Индивидуалниятъ животъ е по-дълбокъ отъ личния. При личния животъ човѣкъ търси доброто мнѣние, приятелството на цѣлото общество, не се задоволява съ единъ приятель. Такъвъ човѣкъ почти нѣма приятели. Хора, които базиратъ живота си върху личния умъ, не могатъ да завързватъ приятелство. Тѣ могатъ да правятъ познанство, но не и приятелство. Само човѣкътъ на индивидуалния животъ може да завързва приятелство и да задържа приятелитѣ си. Ако индивидуалниятъ,

личният и моралният животъ сѫ правилно развити у човѣка, може да става дума за приятели и приятелство. Ако индивидуалният умъ у човѣка е нормално развитъ, тогава и личният, и моралният умъ ще бѫдатъ нормално развити. Тѣ сѫ свързани помежду си.

Ако личният животъ на човѣка е силно развитъ, главата му отзадъ на темето е висока. Ако моралният животъ на човѣка е силно развитъ, темето на главата отгорѣ е високо издигнато. При личния животъ сѣмейнитѣ чувства сѫ слабо развити. Такъвъ човѣкъ води чергарски животъ, нѣма свой домъ. У него е силно развитъ стремежътъ къмъ пѫтешествия. Обаче отъ скитничество човѣкъ малко се учи.

При естествения животъ, челото на човѣка или е вдлъбнато навѫтрѣ или е издадено навънъ. Хора, у които челото е вдлъбнато навѫтрѣ, сѫ като дѣца, тѣ нѣматъ външни наблюдения, но интуитивно, вѫтрѣшно схващатъ нѣщата. Наблюдателностьта у човѣка се образува, слѣдъ като се развие природният умъ. Тогава естественитѣ чувства иматъ по-добри изрази. Нѣкои смѣсватъ природния съ естествения умъ и казватъ: „Този човѣкъ има отличенъ природенъ умъ.” Всѫщность тѣ подразбиратъ неговия естественъ умъ. Ако природният умъ е нормално развитъ въ нѣкой човѣкъ, той е досѣтливъ. У художницитѣ и у музикантитѣ природният умъ е силно развитъ, защото музиката спада въ областьта на природния умъ. Математиката пъкъ спада въ областьта на естествения умъ. Слѣдователно онзи, който иска да бѫде математикъ, сѫщеврѣменно трѣбва да бѫде и музикантъ. Ако той не е музикантъ, не може да бѫде и математикъ. Математиката прѣдставлява коренитѣ на музиката. Естественият умъ започва отъ математиката и върху нея се гради музиката. Значи, тя е основа. Върху музиката се гради разумният животъ.

Върху разумния животъ се гради въображението - область, на която трѣбва да се даде ново име. Азъ я наричамъ гениалностьта у човѣка. Нѣкои смѣсватъ гениалностьта у човѣка съ творчеството. Не, у гениалния човѣкъ нѣма творчество въ този смисълъ, какъвто съврѣменнитѣ хора разбиратъ.

Гениалният човѣкъ изразява само онова, което живата, разумната природа е създала, сътворила. Той е огледало на тази природа. Въображението, гениалността у човъка е почвата, върху която се създаватъ най-хубавитѣ, най-красивитѣ нѣща въ живота. Когато умътъ на човѣка е силно развитъ въ тази насока, забѣлѣзватъ се вълни, които се отразяватъ по цѣлото му тѣло и оставатъ извѣстни отенъци. Това сѫ все течения, които идватъ отъ живата природа, минаватъ прѣзъ ума на човѣка, прѣзъ гръбначния му стълбъ и слизатъ надолу. Въ човѣка постоянно циркулиратъ два вида течения: отгорѣ надолу и отдолу-нагорѣ. Ако хората не подпушваха теченията на силитѣ въ природата, досега щѣха да бѫдатъ избавени отъ много злини. Въ съврѣменнитѣ народи, въ съврѣменното човѣчество тия сили сѫ подпушени и като слѣдствие отъ това се явяватъ войнитѣ.

Та рекохъ, никога не се стремете къмъ унищожение. Нищо въ природата не може да се унищожи. И въ живота нищо не трѣбва да се унищожава, но само да се трансформира. Не се противопоставяйте срѣщу проявленията на природата. Нѣма по-интелигентно, по-умно сѫщество отъ природата! При това тя ограничава сѫществата. Вие не можете да я подчините, но тя ще ви се наложи, тя ще ви ограничи. Сѫщиятъ законъ се отнася и до човѣка. При всичката негова интелигентность, и той трѣбва да си наложи извѣстни ограничения и то по съвсѣмъ други закони. Никой не може да седи надъ природата. Тя налага ограничения на всички сѫщества не отъ зла воля, но по необходимость. Тѣ сѫ въ реда на нѣщата. Отъ тия ограничения зависи и вашето правилно развитие. Защо става това, има редъ причини. Вие трѣбва да вложите всичкото си довѣрие въ разумната природа въ нейния умъ, въ нейния промисълъ. Мислите ли, че въ природата нѣма разумъ, всички разумни сѫщества, които влизатъ въ нея, колективно ще се опълчатъ срѣщу васъ и ще ви въздѣйствуватъ, докато се поправите. Това не върши самата природа, но законитѣ и силитѣ въ нея, срѣщу които вие реагирате. Вие искате да ги подчините въ себе си, но тя ви казва, че слабиятъ трѣбва да се смирява.

Нищо въ природата не може да се унищожи! Въ теософската литература често се цитира изречението: „Убий всѣко желание въ себе си!" Това е неправиленъ прѣводъ на едно отъ индускитѣ изречения, който говори за неразбиране окултизма. Въ индуската литература мисъльта е съвсѣмъ другояче поставена. Нѣма защо човѣкъ да убива желанията си. Апостолъ Павелъ въ посланията си употрѣбява почти сѫщитѣ думи: „Да умъртвимъ тѣлото си." Азъ взимамъ думата „умъртвяване" въ смисълъ на трансформиране на енергията. Ние трѣбва да смекчаваме, да намаляваме силната дѣятелность на експулсивната енергия, а не да я унищожаваме. Така постѫпваме и когато искаме да намалимъ силното течение на водата, която завлича и унищожава всичко, каквото срещне на пѫтя си; ние измѣняме наклона ѹ да стане по-малъкъ, за да се ползуватъ всички отъ нейнитѣ блага. По сѫщия законъ, ако насочите силна струя вода върху цвѣтята на една градина, вие ще ги изкорените. За да се намали нейната енергия, вие трѣбва да турите на пѫтя едно прѣпятствие. Искате ли да дадете силенъ напоръ на водата, махнете наклона ѹ, прѣмахнете прѣпятствието отъ пѫтя ѹ и всички капчици ще се събератъ въ кръгъ, ще стане силно изтичане на водата.

Слѣдователно когато искате да измѣните вашия животъ, ще увеличавате или намалявате наклона, а споредъ това ще се увеличава или намалява струята на вашата енергия. Вие можете или да разпръснете своята енергия въ много капчици или да я съберете въ една силна струя. Прѣди да измѣните наклона на енергията си, ще трѣбва да се спрете, да обмислите добрѣ, какъ да постѫпите. Често казвате: „Азъ не мога да търпя това безчестие!" И започвате да се гнѣвите, да негодувате. Това показва, че сте събрали всички капки въ една силна струя. Какво трѣбва да направите, за да се освободите отъ гнѣва? Разпръснете тази струя. Тя е излишна. Въ случая тя само ще ви поврѣди, ще загубите мира си. Прѣди всичко това ваше състояние е хипнотическо. Отвънъ никой не може да направи човѣка безчестенъ! Ако той мисли за себе си, че е такъвъ, то е другъ въпросъ, но ако той не е безчестенъ, цѣлиятъ свѣтъ може да говори за него, каквото иска, той нѣма

да стане такъвъ. Ако азъ самъ не се сѫдя, никой не може да ме сѫди! Сѫденето подразбира да освѣтлишъ съзнанието на нѣкого, да изправи погрѣшкитѣ си. Такъвъ е законътъ. Ако вие искате да сѫдите нѣкого, трѣбва да седите поне три пръста по-високо отъ него и тогава ще можете да го сѫдите. Може да ме сѫди само онзи, който седи по-високо отъ мене. Само великиятъ художникъ - учитель може да даде мнѣнието си за нѣкоя хубава картина, но начинаущиятъ ученикъ нѣма право да дава мнѣнието си. Затова нека не ви смущава мнѣнието на другитѣ. Вие ги изслушвайте, но не отбивайте струята на вашата енергия от своя пѫть.

Всѣки човѣкъ има едно мнѣние за себе си, по-близо или по-далечъ отъ истината. Нѣкога ти мислишъ, че си даровитъ човѣкъ. Вѣрно е това, но щомъ си даровитъ, постарай се да напишешъ едно малко стихотворение, за себе си само, безъ да го изнасяшъ прѣдъ другитѣ. Слѣдъ 2 - 3 деня пакъ го прочети и вижъ дали ти причинява радость, ако ти причинява радость, ти си даровитъ човѣкъ. Четешъ ли го и на другитѣ хора, тѣ да го харесатъ, хубавото ще изчезне. Който те слуша, да четешъ своето малко стихотворение, ще каже: „Колко е глупаво!" Той те измѣрва съ други майстори и си мисли: „Колко по-хубави стихотворения отъ това съм челъ!" Така е, но като твоето стихотворение именно, той не е челъ. Колкото и да е глупаво това стихотворение, то е unicum и като него нѣма друго; то е нѣщо особено, другъ не може да каже сѫщото нѣщо, макаръ и глупаво. И въ глупавото стихотворение има философия.

Вие имате особена прѣдстава за сегашнитѣ гениални хора. Сегашнитѣ гениални хора единъ день ще минаватъ за прости хора, а сегашнитѣ прости хора ще станатъ за въ бѫдеще гениални хора. Това може да се докаже съ факти. Сѫщото нѣщо виждаме и въ самата природа, затова не се обезсърдчавайте, вървете напрѣдъ!

Нѣкои хора, като правятъ погрѣшки, виждатъ имъ се „квадратни глупости". Щомъ тѣхнитѣ погрѣшки сѫ „квадратни глупости", това е добро, защото върху тѣхъ може да се съгради цѣла философия. Питамъ: разумностьта, мѫдрос-

тьта могат ли да бѫдат квадратни глупости? Не, разумността не може да бѫде квадратна, но глупостьта може да бѫде квадратна. Чули ли сте да казватъ за нѣкой човѣкъ, че говори „квадратни умности”? Има ли такова изречение? - Не. Само за проститѣ хора, обаче казватъ така. Както виждате проститѣ хора прилагатъ математиката много добрѣ. За тѣхъ се казва, че говорятъ „квадратни глупости”. Но и глупоститѣ сѫ относителни нѣща.

Каква е разликата между глупавия и умния човѣкъ? Единствената разлика седи въ слѣдното: глупавиятъ не съзнава, че е глупавъ; умниятъ или съзнава, че е глупавъ, или съзнава, че е уменъ. Ако запитамъ най-глупавия човѣкъ какво има на Слънцето, той ще ми отговори, че не знае. Ако запитамъ най-умния, какво има на Слънцето, той ще каже: „Господь знае това.” Този човѣкъ е уменъ, защото знае, че ако той не може да отговори на този въпросъ, Господь ще отговори. Право е, че Господь знае, а обикновениятъ човѣкъ още не знае. Ако запитатъ умния човѣкъ, колко заплата получава, той ще каже: „Моята заплата, заедно съ тази на прѣдседателя е 10 000 лева.” Ако зададете на глупавия сѫщия въпросъ, той ще каже: „Моята заплата е 60 лева мѣсечно.” Първиятъ мисли, че като прибави паритѣ на прѣдседателя къмъ своитѣ, това ще го повдигне прѣдъ очитѣ на другитѣ хора. Глупавиятъ отговаря направо на въпроса, безъ да мисли. Глупавиятъ отговаря бързо, безъ да мисли. Умниятъ, прѣди да отговаря, мисли. Една българска пословица казва: „Два пѫти мѣри, веднъжъ крой!” Азъ рекохъ, два пѫти обмисли, веднъжъ кажи. Така постѫпва разумниятъ човѣкъ.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

27 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 21.VI.1925 годъ
въ гр. София

СМѢНА НА СЪСТОЯНИЯТА*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата.”

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата: „Произходъ на песимизъма”. *(№23)*

Слѣдъ нея ще пишете върху темата: „Обезсърдчение на младитѣ”. *(№24)* Какъ мислите, отъ какво се обезсърдчаватъ младитѣ? Стариятъ човѣкъ се обезсърдчава, когато забѣлѣжи, че силитѣ му го напущатъ, изоставятъ. Питамъ: тогава защо и младиятъ човѣкъ, който е въ разцвѣта на силитѣ си, се обезсърдчава? Помислете добрѣ върху този въпросъ и тогава пишете.

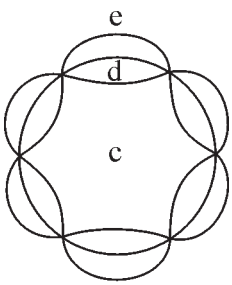

фиг.1

На фиг.1 имате кръга C. Около него се движатъ други два кръга d и e, но при движението си, тѣхнитѣ окръжности се ту огъватъ навътрѣ, ту изпъкватъ навънъ. Какъ може да се обясни огъването и изпъкването на тия двѣ окръжности? Ако въпросътъ се отнася до механическитѣ процеси въ природата, тѣ лесно се обясняватъ. Що се отнася до процеситѣ, които ставатъ въ човѣшкия организъмъ, тѣ сѫ сложни, трудно обясними. Обаче трѣбва да се знае слѣдното нѣщо, както природнитѣ процеси, така и тия, които ставатъ въ човѣшкия организъмъ, иматъ единъ и сѫщъ произходъ.

Да допуснемъ, че нѣкое сѫщество, нѣкой човѣкъ напримѣръ се намира въ едно Божествено състояние. Това негово състояние е равно, навсѣкѫдѣ гладко и може да се изоб-

---

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

рази съ формата на единъ крѫгъ - С. Такъвъ човѣкъ има миръ, спокойствие, идеенъ животъ, стремежъ къмъ Бога. Не се минава много врѣме и този човѣкъ се отклонява отъ Бога, изгубва своя стремежъ къмъ идеенъ животъ и състоянието му вече се измѣня. Въ него ставатъ пертурбации, вслѣдствие зародилитѣ се чувства на злоба, омраза, завистъ и т.н. Тия пертурбации сѫ причина за огъването и изпѫкването на окрѫжноститѣ d и e. Каквото и да се говори на такъвъ човѣкъ, той е все на противоположно мнѣние. До вчера е намиралъ, че свѣтътъ е хармониченъ, че между хората има любовь, а днесъ отказва това. Кои сѫ дълбокитѣ причини, които сѫ заставили този човѣкъ да говори и да мисли вече по такъвъ начинъ? - Това се дължи на пертурбациитѣ, които ставатъ въ неговото сърце.

И сега, за да се увѣрите въ истинностьта на това твърдение, вие може да направите единъ малъкъ психологически опитъ. Дайте напримѣръ една хубава ябълка на нѣкое дѣте и слѣдъ малко я вземете отъ него. Какво става въ сърцето на това дѣте? - Когато му давате ябълката, то се радва, но щомъ я вземете назадъ, въ сърцето му става една пертурбация и гледате това дѣте вече не е разположено. Трѣбва ли да ставатъ такива пертурбации въ сърцето на кого и да е? Ако дѣтето бѣше разумно, щѣше да каже: „Тази ябълка не бѣше моя. Еди-кой си господинъ ми я даде и азъ се радвамъ за това. Послѣ той си я взе и за това трѣбва да му благодаря, нѣма защо да се наскърбявамъ.” Такива състояния се срѣщатъ и у възрастнитѣ хора. Понѣкога на човѣка се отнематъ нѣкои нѣща, за които той може да е съзналъ, а може и да не е съзналъ, че не сѫ негови и започва да страда, става недоволенъ, неразположенъ. Разумниятъ животъ седи въ това именно, винаги да съзнавате, че когато ви се отнеме една ябълка, тя не е била ваша и да не се смущавате.

Ще ви дамъ още единъ примѣръ. Нѣкой младъ поетъ напише едно стихотворение отъ 3 - 4 куплета и се радва, пази го, крие го въ себе си. Обаче единъ день той го изпраща въ нѣкоя редакция да се напечата и тамъ потъва нѣйдѣ въ

коша на захвърлянитѣ писма и изчезва. Този поетъ е вече неразположенъ, недоволенъ. Защо? - Отнеха му радостьта. Какво може да възпѣе единъ младъ поетъ? *(- Любовьта.)* Той виждалъ ли е любовьта? Не я е виждалъ, но все таки нѣщо го подтиква да пише. Тъй както гладътъ ни кара да ядемъ, жаждата - да пиемъ, нуждата отъ сънь - да спимъ, така и нѣщо ни подтиква да пишемъ, да четемъ и да учимъ. Ние не сме абсолютно свободни.

Запримѣръ дойде сънното състояние върху васъ, налегне ви сънь и вие заспивате. Прѣди да дойде съня, вие казвате: „Никой не може да ме застави да направя това или онова, азъ съмъ свободенъ човѣкъ.” Дойде ли обаче съньтъ, вие не можете да му се противопоставите, лѣгате на леглото си и спите 6 -7 часа. Сънното състояние у човѣка е резултатъ на неговитѣ чувства, а не на мислитѣ му. Чувствата приспиватъ човѣка. И когато паметьта и мисъльта на хората отслабватъ, чувствата сѫ причина за това. Когато чувствата идватъ отвънъ, тѣ сѫ силенъ стимулъ за човѣшката мисъль, но когато идватъ отвѫтрѣ, тѣ спиратъ мисъльта на човѣка и той става на каша, всичко въ него се разслабва. Забѣлѣжете, у всички хора, които сѫ слабоумни, чувствата взиматъ надмощие. Тѣ сѫ причина за слабостьта въ ума, за слабата паметъ на човѣка. Волята на такива хора се проявява подъ влиянието на чувствата. При това положение чувствата завличатъ волята много далечъ, тамъ дѣто човѣкъ не е искалъ да отива. Новата психология казва, че чувствата сѫ независими отъ волята.

Ще ви задамъ въпроса, на какво се дължи свободата? Или кой човѣкъ може да бѫде свободенъ? Свободата почива на единъ естественъ законъ. За да разберете какъвъ е този законъ, ще ви прѣдставя слѣдната аналогия. Ще уподобя човѣка на мѣхуръ, пъленъ съ въздухъ. Ако на този мѣхуръ се закачи едно парче желѣзо съ тежесть 100 клгр., какво ще стане съ този мѣхуръ? Свободенъ ли е сега този мѣхуръ да се движи въ въздуха, като по-рано? - Не, той ще потъне надолу, ще падне. И сега, този мѣхуръ, като съзнателно сѫщество мисли, разсѫждава, казва: „Азъ съмъ свободенъ, нищо

не ме засѣга, нищо не може да ме свали долу.” Питамъ: „Защо сега слизашъ надолу?” - „Не мога, нѣкаква тежесть е закачена на менъ, нѣщо ме тегли надолу.” Рекохъ, тежестьта, която тегли човѣка надолу, това сѫ неговитѣ желания. И затова, щомъ човѣкъ се освободи отъ желанията, които го теглятъ надолу, той излиза на повърхностьта, както мѣхура, пъленъ съ въздухъ. Докато умътъ на човѣка работи, той е свободенъ. Дойдатъ ли желанията у човѣка, той става робъ на тия свои желания, не може вече правилно да мисли, изгубва всѣкаква свобода. Човѣкъ може да бѫде свободенъ само при една чиста, права мисъль. Значи свободната воля се проявява въ най-рѣдката срѣда. Ако затворите единъ свѣтилникъ въ дебела желѣзна обвивка, ще може ли той да прояви свѣтлината си навънъ? - Не може. Естественията законъ, при който човѣкъ може да добие свободата си, е законътъ на правата, на чистата мисъль.

Рекохъ, хората не трѣбва да се спъватъ отъ своитѣ човѣшки чувства. И тѣ съставляватъ една велика сила, чийто качества трѣбва да познавате. Човѣшкитѣ чувства не сѫ постоянни, тѣ не траятъ дълго врѣме. Щомъ попаднете подъ влиянието на нѣкое човѣшко чувство, то може да ви владѣе часъ, два, може да владѣе день, два, три или повече, а нѣкога по нѣколко мѣсеца или една година и слѣдъ това ще ви напусне. Напусне ли ви, вие сте вече свободенъ. Въ това врѣме вашиятъ умъ работи правилно и вие извличате една опитность отъ чувството, което бѣше ви завладѣло. Слѣдъ това ще попаднете на друго чувство, което непрѣменно ще бѫде повъзвишено отъ първото. Чувствата трѣбва да бѫдатъ въ хармония съ мислитѣ. Не сѫ ли въ хармония, взиматъ ли надмощие надъ мислитѣ у човѣка, той не може да мисли право. Слѣдъ това мислитѣ въ този човѣкъ ще взематъ надмощие и той постоянно ще се намира въ неустойчиви състояния.

И тъй, трѣбва да знаете, че чувствата всѣкога заробватъ човѣка. За да се освободи човѣкъ отъ това робство, той трѣбва съзнателно да работи върху себе си. Чувствата прѣдставляватъ енергия, събрана отъ хиляди години въ при-

родата. У кого ще попаднатъ тия енергии, за това природата не се интересува. Важното е тия енергии да се пласиратъ нѣкѫдѣ и да се използуватъ разумно. Когато нѣкой човѣкъ попадне подъ влиянието на единъ или на другъ родъ отъ тѣзи енергии, природата ги туря на гърба му и казва: „Днесъ ти ще използувашъ тия енергии, докато намѣря другъ, на когото да ги стоваря." Съ това природата прави редъ опити, отъ които и вие се учите. Има ли нѣщо лошо въ тия опити? Трѣбва ли да се сърдите на природата за това? Колкото и да се сърдите, тя не обръща внимание. Има ли нѣщо лошо, ако майката даде една ябълка на своето дѣте и послѣ я вземе назадъ? „На дѣтето става мѫчно", казвате вие. Това не значи нищо. Ние сме дѣцата, на които природата дава нѣщо, което обичаме, и послѣ го взима назадъ.

Скръбьта у човѣка се дължи на това, че му взиматъ прѣдмета, който обича; радостьта пъкъ се дължи на това, че му даватъ нѣщо, което обича. Запримѣръ вие имате малко, 5-6 годишно братче, което е мѫдро и много интелигентно. Вие му се радвате, обичате го. Единъ день обаче, природата го взима. Това ви създава голѣми страдания, голѣма скръбь и запитвате: „Защо трѣбваше да ни даватъ това дѣте, щомъ си замина тъй скоро?" - Това дѣте трѣбваше да дойде на земята и скоро слѣдъ това да си замине, за да можете вие, чрѣзъ страданията си за него, да се подигнете въ по-високъ свѣтъ. Като мислите за него, вие се качвате на по-високо стѫпало, отивате тамъ, дѣто е то.

Рекохъ, който не иска да потъва въ дълбочинитѣ на морето, ще държи желанията си вънъ отъ себе си, безъ да се свързва съ тѣхъ и така ще ги разглежда. Ако нѣкой завърже на крака ви една торбичка съ 100 килограма злато и ви пусне въ морето, отъ тежестьта вие ще потънете на дъното. Знаятъ ли хората, че на крака ви има закачена торбичка съ 100 килограма злато, десеть водолази ще се спуснатъ да ви търсятъ изъ морето, да взематъ торбичката съ злато, а васъ да спасятъ. Взематъ ли златото, вие ще бѫдете свободни и като мѣхуръ ще излѣзете на повърхностьта на водата. Тия ваши

желания сѫ външни, положителни и се намиратъ вънъ отъ крѫга С *(фигъ.1)*, а вѫтрѣшнитѣ желания сѫ отрицателни, негативни и се намиратъ въ крѫга С. Негативнитѣ желания произвеждатъ недоволство въ човѣка или отъ самия него или отъ окрѫжаващата срѣда и затова той не може да работи. За да се освободи отъ недоволството и за да придобие потикъ, сила да работи, той трѣбва да пръмине въ положителнитѣ желания, дѣто ще може да се развива. При недоволството човѣкъ потъва въ гѫста материя, дѣто и желанията му се усилватъ повече. Само по себе си, обаче отрицателнитѣ желания се смѣнятъ въ положителни, защото и тѣ излизатъ извънъ Божествения крѫгъ С и се пръвръщатъ въ положителни.

Затова човѣкъ трѣбва да учи търпѣнието. Дойде ли ви нѣкое тежко състояние на гнѣвъ, недоволство или друго нѣщо, въоръжете се съ търпѣние. Нѣма да минатъ 5 - 10 - 15 - 20 минути или най-много половинъ часъ и вашето състояние ще се смѣни. Недоволниятъ човѣкъ съ своето нетърпѣние иска да измѣни вѫтрѣшния редъ въ природата, вслѣдствие на което тя го улавя и го поставя вѫтрѣ въ крѫга, въ по-ограничителни условия. Този крѫгъ тогава, става по-широкъ, съ повече отрицателни желания. Опита ли се човѣкъ и втори пѫть да реагира срѣщу разумната природа, тя го туря пакъ въ крѫга С, който става още по-голѣмъ. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се научи да търпи, за да може недоволството само по себе си, да се смѣни въ доволство. Вие мислите, че ако не се борите, отрицателнитѣ ви състояния ще траятъ цѣлъ животъ. - Не, както положителнитѣ, тъй и отрицателнитѣ състояния у човѣка се смѣнятъ, не траятъ дълго врѣме.

Сега, като минавате прѣзъ допирнитѣ точки на идеалния крѫгъ С, по този начинъ вие ще изучите и законитѣ, по които се движи този крѫгъ. Съ такива крѫгове *(e и d)* се обясняватъ и законитѣ на музиката. Тия прѣплетени крѫгове въ музиката обясняватъ издигането и понижаването на тоноветѣ. Значи, съ тия крѫгове човѣкъ едноврѣменно ще изучава, както идейнитѣ чувства, така и понижаването и издигането на тоноветѣ.

Рекохъ, отъ младитѣ сега се изисква търпѣние, а не индиферентность. Младиятъ не трѣбва да се смущава, но да е увѣренъ, че всички състояния у човѣка могатъ лесно да се смѣнятъ. Вие можете математически да изчислите слѣдъ колко врѣме точно едно лошо състояние ще се смѣни въ добро. Колкото по-интенсивно е страданието, недоволството и съмнѣнието у човѣка, толкова по-скоро то ще се смѣни. Казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ има голѣма вѣра.” Наскоро обаче той изпада въ безвѣрие. Значи, той има вѣрвания, а не вѣра. И затова колкото повече и по-интенсивни вѣрвания има човѣкъ, толкова по-скоро ще изпадне въ безвѣрие. На всички съврѣменни хора е необходима абсолютна, положителна вѣра, защото минаватъ прѣзъ фазата на постояннитѣ смѣни.

У младитѣ хора страданията сѫ по-кратковрѣменни, защото радостьта взима надмощие у тѣхъ. Затова младитѣ хора бързо и лесно се лѣкуватъ. Често у старитѣ хора вѫтрѣшнитѣ крѫгове траятъ по-дълго врѣме. Понѣкога тѣ изкуствено създаватъ тия крѫгове, понеже желанията имъ сѫ силни. Ако се случи нѣкой старъ човѣкъ да е свободенъ отъ негативни чувства, той се прѣнася въ своитѣ положителни чувства на миналото и съ тѣхъ живѣе. Положителнитѣ чувства на младитѣ сѫ насочени къмъ бѫдещето. Отъ това не се ползуватъ нито младитѣ, нито старитѣ. Законъ е: положителнитѣ и отрицателнитѣ чувства трѣбва да присѫтствуватъ едноврѣменно въ живота на човѣка. Животътъ на човѣка прѣдставлява крѫгъ, по окрѫжностьта на който се прѣплитатъ положителни и отрицателни чувства и желания. *(фиг.1)*

Човѣкъ може да изчисли математически колко врѣме ще трае извѣстно негово желание, като вземе прѣдъ видъ извѣстни данни, а именно: дължината на двата диаметра на повърхностьта на лоба*, широчината и височината на челото, дължината на носа и широчината на брадата. Понеже формата на главата у човѣка постоянно се мѣни, съобразно това се мѣнятъ трайностьта и интенсивностьта на желанията. Като казвамъ, че формата на главата се мѣни, подразбирамъ,

*лобъ - книж. (отъ рус.) чело

че това става прѣзъ разнитѣ фази на живота. Който се занимава съ френологията, както [и] съ изучаване черепа на човѣка, ще забѣлѣжи, че тия мѣста отъ черепа, дѣто мисъльта се проявява най-активно, тамъ костьта е най-тънка. Интенсивниятъ животъ на човѣка обаче, не се проявява всѣкога въ една и сѫща область на черепа. Това показва, че дѣятелностьта на човѣшката мисъль се смѣня прѣзъ разнитѣ фази на човѣшкия животъ. Напримѣръ ако нѣкой човѣкъ е разрушителенъ, главата при ушитѣ му е широка. Такъвъ човѣкъ, като се разгнѣви, не се успокоява лесно. Ако главата на нѣкой човѣкъ е дълга, а при ушитѣ тѣсна, той не се гнѣви много и гнѣвътъ му скоро минава. Желанията на човѣка сѫ динамически сили, скрити въ неговото подсъзнание, които слѣдъ врѣме се изразяватъ като чувство или като мисъль. Всѣко желание трѣбва да се впрегне на работа. Затова, като ви дойдатъ нѣкои страдания или радости, наблюдавайте се спокойно и се самоизучавайте!

Единъ старъ свещеникъ около 60-65 годишенъ ми разправяше слѣдната своя опитность: „Въ първитѣ години на живота си азъ не обичахъ страданията и по всѣкакъвъ начинъ се стараехъ да ги избѣгвамъ. Обаче каквото и да правехъ, ставаше точно обратното: страданията все повече и повече се увеличаваха. Най-послѣ азъ си казахъ: Слушай приятелю, какво си видѣлъ ти, че бѣгашъ отъ страданията? От сега нататакъ ще дойдатъ истинскитѣ страдания! Приготви се да ги приемешъ съ радость и да ги носишъ мѫжки! Отъ този моментъ азъ обикнахъ страданията, но тѣ взеха да се отдалечаватъ отъ мене. Докато ги избѣгвахъ, тѣ ме прѣслѣдваха. Щомъ прѣстанахъ да ги избѣгвамъ, тѣ ме напуснаха.” Питамъ: какво лошо има въ това да страда човѣкъ? Какво лошо има въ това, че нѣкой ви казалъ нѣкоя обидна дума? Защо трѣбва да страдате отъ това? Или защо трѣбва да се радвате, когато нѣкой каже, че много ви обича, че е готовъ да даде живота си за васъ? Кое е по-реално въ тия два случая: обиднитѣ думи, които ви казалъ нѣкой, че ви мрази, или пъкъ думитѣ на този, който казва, че ви обича? И въ

двата случая вие чувате само думи. Едно е важно за васъ, че при тия случаи вие провѣрявате слѣдния важенъ законъ за уравновѣсяване енергиитѣ въ природата: когато нѣкой ви мрази, разумната природа ще изпрати другъ, който ви обича. И обратно: когато нѣкой ви обича, разумната природа ще изпрати другъ, който ви мрази. Каже ли ви нѣкой, че ви мрази, кажете си: „Азъ се радвамъ за това, защото сега ще дойде този, който ме обича.” Каже ли ви нѣкой, че ви обича, ще знаете, че слѣдъ малко непрѣменно ще дойде този, който ви мрази. Сѫщото нѣщо се отнася и до другитѣ области на живота и науката. Напримѣръ нѣкой поетъ напише едно хубаво, идейно стихотворение, което всички харесватъ. Второто стихотворение, непрѣменно ще бѫде лошо, безъ идея, което само опетнява ума на този поетъ, безъ да му придава нѣщо.

Сега, отъ всичко казано дотукъ, у васъ трѣбва да остане единъ основенъ законъ, съ който да противодѣйствувате на отрицателнитѣ желания и чувства, които се зараждатъ у васъ. Не е достатъчно само да имъ противодѣйствувате, но трѣбва да издържате на тѣхъ; не е достатъчно само да издържате, но вашата мисъль трѣбва да расте и да се развива. При това, не трѣбва само мисъльта ви да се развива, но и душата ви да се разширява, а духътъ ви да укрѣпва. Само така ще имате прояви на истински човѣкъ. Мнозина казватъ: „Ние сме млади още, като остарѣемъ, тогава ще мислимъ за тия работи.” Не, ако вие не поумнѣете като млади и като стари нѣма да поумнѣете. Който е уменъ като младъ и като старъ ще бѫде уменъ. Тогава човѣкъ се намира на положителната страна въ своя животъ. Ако нѣкой човѣкъ е глупавъ като младъ и на старини ще бѫде глупавъ. Той се намира на негативната страна въ своя животъ.

Често младитѣ обичатъ да отлагатъ нѣщата. Напримѣръ, дойде ви нѣкоя добра мисъль, да направите нѣщо и вие казвате: „Това нѣщо не мога да направя сега.” Питамъ: на какво основание се надѣвашъ да го направишъ другъ пѫть? - „Не зная, така мисля.” - Тогава мисли, че сега ще можешъ

да го направишъ и се заеми съ тази работа. Когато казвате, че нѣщо е невъзможно, това подразбира, че вие искате да го направите съвършено и то изведнъжъ, а това именно е невъзможно. Напримѣръ възможно ли е за човѣка да изживѣе наведнъжъ всички свои състояния отъ дѣтинството си до стогодишната си възрасть? - Това нѣщо е невъзможно. Колкото и да си го прѣдставяте допустимо, споредъ сегашнитѣ закони на козмоса, то е невъзможно. Това е въпросъ на врѣмето. Засега на всинца ви прѣдстои да изучавате закона за смѣна на вашитѣ състояния, а единъ день, като станете вѣщи, учени хора, ще можете изведнъжъ да се освобождавате отъ отрицателнитѣ състояния. Сега ще се освобождавате отъ тия състояния чрѣзъ търпѣние.

И тъй, за сега ще се научите да свързвате отрицателнитѣ форми съ положителнитѣ. Дойде ли ви нѣкое нещастие, веднага го свържете съ противоположното нему - щастието.

Рекохъ, крѫгътъ С *(фиг.1)* прѣдставлява общия животъ на човѣка, а малкитѣ крѫгчета по окрѫжностьта му прѣдставляватъ хармоничнитѣ и нехармоничнитѣ или положителнитѣ и отрицателнитѣ състояния, прѣзъ които човѣкъ минава въ живота си. Важна мисъль отъ тази лекция за васъ е мисъльта за търпѣнието. Ще търпите, докато извѣстно отрицателно състояние се смѣни по единъ естественъ начинъ. Прѣзъ това врѣме може да плачете, да скърбите, да ви подлагатъ на унижения - всичко издръжте и си кажете: „За добро е това. Днесъ азъ страдамъ, скърбя, но другъ нѣкой се радва. Сега азъ съмъ дежуренъ, на постъ съмъ поставенъ, да дигамъ съ рамото си игото на човѣчеството. Утрѣ ще се смѣня, другъ ще поеме тази работа.” Ако можете съзнателно да си наложите търпѣние, това показва, че сте ученици на новото учение. Търпѣнието е жизнения елексиръ на душата. То не може да се постигне лесно. Жертви, воля се изисква за това! Търпѣнието е вѫтрѣшно качество на човѣшката душа, което ние наричаме „будна мисъль”, или „будность на съзнанието”. Никой не може да изкара търпеливия човѣкъ отъ

неговото положение, защото той се намира на единъ вѫзелъ, дѣто силитѣ сѫ въ равновѣсие. Самъ човѣкъ може да наруши това свое състояние - никой другъ. За да не наруши своето равновѣсие, той постоянно трѣбва да се държи на повърхностьта на водата, да не потъва надолу. Всички съврѣменни хора иматъ тази опитность да потъватъ въ водата и отново да изплуватъ. Колко пѫти тѣ сѫ потъвали и изплували на повърхностьта на водата! Ако човѣкъ не прѣминава отъ нехармоничнитѣ въ хармоничнитѣ състояния на своята душа, каквото знание и да има, ще го загуби. Ако е музикантъ, ще изгуби изкуството си; ако е художникъ, ще изгуби тази дарба. Дойде ли човѣкъ до своитѣ хармонични чувства и желания, той ще бѫде доволенъ отъ всичко, което му се дава. И тогава, мислитѣ и чувствата му ще се развиватъ правилно и той ще живѣе въ закона на свободата.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.”

28 лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 28 юни 1925 г.
София

ПРѢХОДНИ СЪСТОЯНИЯ НА СЪЗНАНИЕТО*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.

На фиг.1 имате единъ кржгъ *A*. Този кржгъ прѣдставлява едно положително сжщество, което е разширило съзнанието си до извѣстна степень. Ако това сжщество влѣзе въ връзка съ друго сжщество, напримѣръ съ сжществото *D*, което прѣдставлява другъ кржгъ, тогава кржгътъ *D* ще прѣсѣче кржга *A* въ двѣ точки на неговата периферия, а именно въ точкитѣ - и +. Какво ще бжде качеството на енергиитѣ, които ще протичатъ прѣзъ точкитѣ и ? - Енергията, която ще протече прѣзъ точката , ще бжде отрицателна и низходяща, а енергията, която ще протече прѣзъ точката и „ ”, ще бжде положителна или възходяща, затова отбѣлѣзваме точкитѣ съ буквитѣ и +.

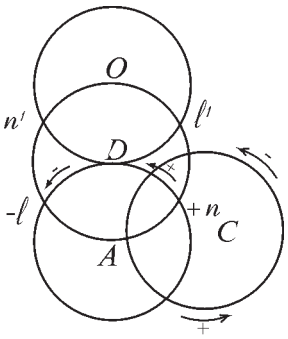

фиг.1

Ако сжществото, което прѣдставлява кржга *A*, влѣзе въ връзка съ друго сжщество, изразено чрѣзъ кржга *C*, ще стане смѣна на енергиитѣ: положителнитѣ енергии ще станатъ отрицателни, а отрицателнитѣ ще станатъ положителни. Ако кржгъгъ *C* се свърже съ другъ кржгъ, енергиитѣ пакъ ще се смѣнятъ и т.н. Сега важниятъ въпросъ е какъ става тази смѣна на енергиитѣ? Всички сте наблюдавали въ себе си тази смѣна на енергиитѣ, но не знаете, коя е причината за

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ

това нѣщо. Напримѣръ ставате сутринь съ едно положително желание: чувствувате се силенъ, смѣлъ и рѣшителенъ, лесно рѣшавате всички въпроси, каквото кажете, направите го, съзнанието ви се разширява, стреми се къмъ безкрайността. Обаче, слѣдъ обѣдъ става смѣна на вашитѣ енергии, вие минавате въ негативно състояние и казвате: „Нищо нѣма да излѣзе отъ тази работа.” Съзнанието ви започва да се смалява. Сутринъта енергията ви се е движила отъ лѣво къмъ дѣсно, по посока □ □□, възходяще състояние - качване нагорѣ. Слѣдъ обѣдъ енергията ви се е движила отъ дѣсно къмъ лѣво, по посока -□ , низходяще състояние - слизане. Колкото повече съзнанието се разширява, точкова повече и връзкитѣ му се увеличаватъ. Тогава крѫгътъ А ще влѣзе въ връзка и съ крѫга *О*, съ който ще се прѣсѣче въ точкитѣ □ □ и □□. Тия крѫгове нѣматъ нищо общо помежду си. Тѣхнитѣ центрове се намиратъ все по периферията на другитѣ крѫгове. Напримѣръ, центроветѣ на крѫговетѣ *А*, *Д, О, С* сѫ все на периферии. Въ такъвъ случай, когато въ математиката говоримъ за крѫгъ, въ който има стремление да увеличава радиуса си до безкрайность, центърътъ на този крѫгъ, ще се намира навсѣкѫдѣ. Съ такъвъ крѫгъ именно, си прѣдставляваме развитието на човѣшкото съзнание.

И тъй, общиятъ центъръ, прѣзъ който минава животътъ, се намира навсѣкѫдѣ. Засега ние знаемъ само живота на периферията, а какво прѣдставлява сѫщинскиятъ животъ въ центъра, това не знаемъ. Туй е велика тайна въ природата. Защо? Защото центърътъ на крѫга, който прѣдставлява общия, цѣлокупния животъ, като центъръ на безкрайно голѣмъ крѫгъ, се намира навсѣкѫдѣ. Това показва, че човѣшкото съзнание може да се разширява и послѣ, по обратенъ пѫть да се смалява. Сутринь съзнанието се разширява, вечерь се смалява, като мѣхъ. И музиката се дължи на подобно разширение и свиване или смаляване. Човѣкъ пѣе и свири, когато се разширява. Прѣстане ли разширяването, прѣстава музиката, заглъхва пѣсеньта. Щомъ гайдата се свие и свирене не се чува.

Какво показва пѣнието и свиренето? - Докато човѣкъ пѣе и свири, енергиитѣ у него сѫ положителни и възходящи, прѣстане ли да пѣе и да свири, енергиитѣ прѣминаватъ въ отрицателни и низходящи. Въ такъвъ човѣкъ се събиратъ разрушителни енергии и той изпада въ единъ свѣтъ на безпорядъкъ и дисхармония. Този свѣтъ е свѣтъ на неразумность. Ето защо, всички окултни школи прѣпоръчватъ пѣнието и свиренето като срѣдства за тониране, за излизане отъ извѣстно дисхармонично или отрицателно състояние. Изпаднете ли въ нѣкое низходяще състояние, постарайте се, макаръ и по изкуственъ начинъ, да си създадете разположение за пѣние или свирене. По естественъ начинъ може да пѣе и да свири само този човѣкъ, който има нѣкакъвъ високъ идеалъ въ своята душа. Този човѣкъ пѣе за своето отечество, за свѣтли бѫднини, за ангелитѣ, за Бога - за всичко велико и красиво въ свѣта. Нѣма ли нѣкакъвъ идеалъ въ душата си, или нѣкаква идея въ ума си, той не може да пѣе.

Окултниятъ ученикъ, като пѣе и свири, той е проникнатъ отъ нѣкаква идея. Нѣкои хора започватъ да пѣятъ, вдъхновяват се, но изведнъжъ дойде съмнѣнието и тѣ казватъ: „Защо ли ще пѣемъ? Какво ще придобиемъ съ тази пѣсень?" И прѣставатъ да пѣятъ. Пѣсеньта е говоръ на душата. Не прѣставайте да пѣете! Какво означава напримѣръ тонътъ „la"? - Той е основния тонъ на живота. Дойде ли до въпроса, какво нѣщо е животътъ, вземете тона „la" и пѣйте. Кажете си: „Сега ще размишлявамъ върху живота." Слѣдъ това вземете тона „si". Какво означава този тонъ? *(-Астролозитѣ го свързватъ съ планетата Меркурий.)* Значи той прѣдставлява природния умъ на човѣка. Това сѫ хора съ търговски наклонности, които често изпадатъ въ песимизъмъ. Дойде ли човѣкъ до това положение, трѣбва да мине отъ тона „si" къмъ тона „la", т.е. къмъ живота. Въ такъвъ случай, човѣкъ трѣбва или да слѣзе единъ тонъ надолу, да дойде въ тона „la" или да се качи много нагорѣ, да вземе „la" въ една гама по-високо. Когато се отива отъ по-низкитѣ къмъ по-високитѣ тонове, има едно качване, отиване нагорѣ, възходяще дви-

жение, което опрѣдѣля духовния животъ. Когато се слиза отъ по-високитѣ къмъ по-низкитѣ тонове, има едно слизане надолу, низходяще движение, което опрѣдѣля материалния животъ - животътъ на коренитѣ.

Рекохъ, всѣки човѣкъ, който разрѣшава нѣкоя задача отъ материаленъ характеръ, непрѣменно трѣбва да слѣзе долу. Растението напримѣръ за да мине въ по-горно състояние, трѣбва да се зарови въ земята, да прѣмине извѣстни пертурбации и тогава да излѣзе на повърхностьта. Тонътъ „si" самъ по себе си е миньоренъ, затова докато дойде до тона „la", много по-горенъ, ще мине прѣзъ редица страдания. И тонътъ „la" отъ своя страна нѣма да спре на своето мѣсто, но ще мине прѣзъ „si" и ще дойде до „do", което значи, че вибрациитѣ на живота ще се видоизмѣнятъ въ по-високи, ще се подигнатъ.

Музиката може да се употрѣби за трансформиране на различнитѣ състояния у човѣка. Напримѣръ, ако нѣкой човѣкъ е много активенъ, за смѣна на своето състояние, той ще употрѣби миньорната гама; ако пъкъ е чрѣзмѣрно пасивенъ, той ще си послужи съ мажорната гама. Изобщо, пѣете ли, свирите ли, трѣбва да имате идея, защо правите това. Това не значи, че ще станете музиканти или че ще използувате музиката като професия, но вие трѣбва да имате идея, да знаете защо ви е музиката и да я използувате като разумна проява въ природата.

Нѣкои ще кажатъ: „Музиката е човѣшко изобрѣтение, тя не сѫществува въ природата." Питамъ: ако това е вѣрно, тогава славеятъ дѣ се е училъ да пѣе? Въ коя музикална школа на свѣта славеятъ е слѣдвалъ пѣние? Ще кажете: „Малкото славейче се е учило отъ своитѣ родители." - Добрѣ, ами тѣ какъ и дѣ сѫ учили? Кой е училъ първия славей да пѣе? - Въ природата има извѣстенъ шумъ, извѣстни звукове, прѣдизвикани отъ бученията на вѣтъра, отъ плискането на морскитѣ вълни, отъ течението на водата въ рѣкитѣ и т.н. Понѣкога въ тия звукове, въ този шумъ има хармония, понѣкога той е дисхармониченъ. Приятна музика, приятна хар-

мония има въ шумоленето на листата по дърветата, леко разлюлявани отъ вѣтъра! Приятна музика се образува и отъ теченията на водитѣ, които се удрятъ въ камъчетата! Хармонично е шумоленето на водата въ планинскитѣ извори! Всѣки самъ може да си произведе такава музика. Изберете си една вадичка съ бистра, чиста вода, турете въ нея нѣколко камъчета отъ различна голѣмина, съчетайте ги въ особенъ редъ, така че водата, като минава покрай тѣхъ, да се създаватъ хармонични звукове. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да съчетава тоноветѣ, да създава отъ тѣхъ музика. Мнозина считатъ тия прояви на природата случайни, неразумни.

Питамъ: какъ се познава разумниятъ животъ? Кр҃говетѣ *А, Д (фиг.1)* показватъ, че въ тѣхъ живѣятъ разумни с҃щества. Понеже пространството □□□ е непроходимо, тия с҃щества, като разумни, с҃ турили надъ него мостъ, за да могатъ да минаватъ отъ единия брѣгъ на другия. Значи, тѣ иматъ помежду си п҃тни съобщения. Какво показва това? - Че тѣ с҃ разумни с҃щества. Щомъ влѣзете въ една страна и видите, че тамошнитѣ жители с҃ направили мостове на рѣкитѣ, това показва, че тѣ с҃ разумни. Нѣматъ ли мостове, тѣ не с҃ разумни с҃щества. *(- Ангелитѣ нуждаятъ ли се отъ мостове?)* - Цѣлото небе е свързано съ мостове и ангелитѣ вървятъ по тѣхъ. Какво прѣдставляватъ въ с҃щность крилата на ангелитѣ? -Мостове. Когато нѣкой ангелъ иска да мине прѣзъ непроходима мѣстность, той простира крилата си, вмѣсто мостъ и минава по него. Тѣхнитѣ крила прѣдставляватъ прѣкрасни мостове. Тъй щото, когато между двѣ разумни с҃щества има п҃тни съобщения, това показва, че тѣ с҃ разумни.

Сега всички съврѣменни хора трѣбва да работятъ, за да образуватъ помежду си мостове. Днесъ всички п҃тища, всички съобщения и мостове между хората с҃ прѣкр҃снати. Вслѣдствие на това тѣ се намиратъ въ едно колебливо, въ едно прѣходно състояние. Сега напрѣдналитѣ с҃щества строятъ мостове за съобщение на физическия съ духовния свѣтъ. Могатъ ли хората да си служатъ съ тия мостове, мно-

го отъ въпроситѣ, които днесъ ги смущаватъ, ще се изяснятъ. Запримѣръ нѣкой човѣкъ възприема една идея отъ разумната природа и желае да я реализира, да я прокара въ обществото. Ако мостоветѣ между физическия и духовния свѣтъ сѫ възстановени, хората отъ това общество ще разгледатъ тази идея, ще я проучатъ добрѣ и ако е наврѣменна, тѣ ще я приложатъ, безъ никакъвъ споръ помежду си.

Моята задача е да ви обърна вниманието и на въпроса за храненето. Често мнозина запитватъ: „Добрѣ ли е да имаме обща кухня или всѣки самъ да се храни?" Рекохъ, разумнитѣ хора се хранятъ заедно, братски, а неразумнитѣ хора се хранятъ поотдѣлно, единично. При рѣшаване на разнитѣ въпроси, хората трѣбва да се рѫководятъ отъ живата, разумна природа. Както постѫпва тя, така трѣбва и тѣ да постѫпватъ. Запримѣръ човѣшкиятъ организъмъ е сборъ отъ милиарди клѣтки, които живѣятъ заедно и се подчиняватъ на единъ общъ господарь. Всички иматъ общъ стомахъ, обща кухня и затова всички заедно се хранятъ. Десеть милиарда сѫщества се нареждатъ около общата трапеза и започватъ да се хранятъ братски и всички заедно взиматъ участие въ общата работа. Какво ще стане съ организма, ако всѣка клѣтка започне сама да си приготовлява храна? - Ще се внесе разцепление въ общия организъмъ. Правата идея изисква да се стремите къмъ общность. Трудътъ е общъ само между разумнитѣ сѫщества. Ще кажете: „Въ този случай индивидуалностьта ще изчезне, ще се загуби." Не, разумниятъ човѣкъ и въ общата работа ще запази своята индивидуалность, защото той ще вземе точно това мѣсто, което Богъ му е опрѣдѣлилъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да възприеме тази идея и да я развие и разработи въ себе си. Желателно е всички млади братя и сестри, като дохождатъ въ София, да разискватъ върху този въпросъ, всички да взиматъ участие въ кухнята. Само при общата работа хората изглаждатъ извѣстни недоразумѣния, грапавини помежду си, а отъ друга страна се опознаватъ по-добрѣ. Общиятъ животъ е Божественъ животъ. Общата работа е работа за Бога.

Мнозина се питатъ какъ се изразява Божественията животъ? - Чрѣзъ разумностьта. Да бѫдешъ разуменъ, значи да бѫдешъ благороденъ и отстѫпчивъ. Разумният животъ изисква взаимни отстѫпки: единиятъ отстѫпва, и другиятъ отстѫпва. Запримѣръ имаме една торба съ пари. Поставяме тази торба прѣдъ нѣкой разуменъ човѣкъ. Той я погледне, замине си и казва: „Сега не ми трѣбватъ пари.” Мине другъ разуменъ човѣкъ покрай нея, казва сѫщото. Мине трети разуменъ човѣкъ, и той я отминава. Всички си отстѫпватъ взаимно. Дойде ли четвърти, комуто сѫ нужни пари, бръква въ торбата, взима нужната сума и оставя торбата на мѣстото. Другъ пѫть този човѣкъ минава покрай торбата, отваря я и оставя въ нея извѣстно количество злато и си заминава. Така постѫпватъ разумнитѣ хора. Мине ли нѣкой неразуменъ човѣкъ покрай торбата, веднага се спира, замисля се и казва: „Будали сѫ тия, които оставили тази торба съ паритѣ насрѣдъ пѫтя. Я, да я задигна азъ!” Задига я той и я използува само за себе си. Това е култура на кражбата. Торбата е само единъ образъ, съ който искаме да изразимъ отношенията, които сѫществуватъ въ разумния свѣтъ.

Нѣкой ще запита: „Какъ трѣбва да постѫпя, ако намѣря една торба съ пари на пѫтя си?” Вие не трѣбва да постѫпвате като онзи бѣденъ човѣкъ, който отишълъ при единъ богатъ да му иска пари на заемъ. Той отива единъ день при богаташа и му казва: „Моля ти се, услужи ми, имамъ нужда отъ пари!” Богаташътъ му дава ключа и казва: „Вземи ключа, отключи касата, извади колкото пари ти сѫ нужни и като си услужишъ, върни тия пари на мѣстото имъ.” Бѣдният човѣкъ взима ключа, отваря касата и изважда нужната сума. Колкото пѫти му потрѣбвали пари, той вадилъ отъ касата, но нищо не внасялъ. Отива тогава при богатия човѣкъ и му казва: „Вземи ключа отъ касата, паритѣ се свършиха, нищо не остана въ нея.” -Това показва, че ти само си взималъ, а нищо не си турялъ. Така не може да има пари въ касата. Ако искате да имате пари въ касата, едноврѣменно трѣбва да вадите и да туряте въ нея нѣщо. Каква идея може да имате, ако

всички искате само да взимате, а нищо да не влагате? Всѣки трѣбва да взима толкова, колкото внася. Въ това седи разумниятъ животъ. Нѣкой взима 1000 лева да си услужи. Слѣдъ това той трѣбва да върне тия 1000 лева на мѣстото имъ. Тъй щото, всѣки самъ ще води своя тефтеръ, безъ да става нужда да дохожда инспекторъ, да ревизира смѣткитѣ му. Природата държи точна смѣтка за всички приходи и разходи.

Рекохъ, каквото и да прави човѣкъ, въ края на краищата ще се натъкне на важния въпросъ, какъ да уреди живота си. Като отговоръ на този въпросъ, природата прѣдставя една малка програма, а именно: взаимната жертва. То значи: у всички хора да има желание взаимно да си помагатъ, като при това тази взаимопомощь започне отъ този който наймного се нуждае. Взаимната жертва това е Божественият пѫть, къмъ който човѣкъ трѣбва да се стреми. Когато хората се стремятъ къмъ взаимна отстѫпчивость, взаимна жертва и солидарность, навсѣкѫдѣ въ живота ще има прогресъ - и въ науката, и въ изкуствата. Ако нѣкой човѣкъ е съ положителенъ темпераментъ „ ”, трѣбва да дружи съ такъвъ, който има отрицателенъ темпераментъ „ ”, за да могатъ силитѣ и на двамата взаимно да се балансиратъ. Като се събератъ тия двама души заедно, ще могатъ добрѣ да работятъ: е господарь, който дава, а е слуга, който работи. Какво ще се получи въ резултатъ? - Отъ тази въ̀лна ще се получи вече готовъ платъ. Този платъ ще го купи нѣкой човѣкъ съ положителенъ характеръ. Защо не може да го купи човѣкъ съ отрицателенъ характеръ? - Защото отрицателнитѣ хора сами си приготовляватъ платоветѣ, но не ги купуватъ, нито ги прилагатъ въ живота си. Когато човѣкъ има нѣкое отрицателно състояние, той изпитва въ себе си една приятность, че може да работи, безъ да издава това свое състояние навънъ. Положителнитѣ натури пъкъ проявяватъ своето чувство навънъ.

Окултниятъ ученикъ трѣбва да разбира и прилага живата математика въ живота си, колкото трудна и да е тя. Той трѣбва да прави редица опити въ това направление. Иска ли човѣкъ да изправи нѣкоя своя погрѣшка, или да трансфор-

мира едно свое неразположение, той трѣбва прѣди всичко да разбира своитѣ вѫтрѣшни състояния. Когато изпаднете въ нѣкое песимистично настроение, трѣбва да знаете, че пѫтищата къмъ направлението, по което се движите, сѫ прѣкѫснати - поставена ви е нѣкаква прѣчка, нѣкакво прѣпятствие. Скръбьта, страданията, мѫчнотиитѣ, обезсърдченията въ живота на човѣка показватъ, че по посоката на неговото движение сѫ поставени спънки, които прѣкѫсватъ съобщенията. Този човѣкъ нѣма отворенъ пѫть. Какво трѣбва да направи този човѣкъ, за да отвори пѫтя си? - Има два начина, по които той ще може да си направи мостъ.

Прѣдставете си, че този човѣкъ е купилъ единъ килограмъ чисто дървено масло, което иска да занесе на своя приятель. Но прѣди да е успѣлъ да му го занесе, той получава отъ своя приятель едно оскърбително писмо. Този човѣкъ се спира сега и се замисля, какво да направи съ маслото. Двѣ възможности има: или да хвърли шишето съ маслото на земята или да го задържи за себе си. Коя отъ двѣтѣ постѫпки е за прѣдпочитане? Ако той хвърли шишето съ маслото на земята и го строши, това подразбира: „За да може да сѫществува между насъ двамата приятелство, ти трѣбва да слѣзешъ на земята, да научишъ законитѣ на смирението.” Ако пъкъ задържи шишето съ маслото за себе си, с това той иска да каже на своя приятель: „Ти не заслужавашъ това масло. И да ти го дамъ, не можешъ да го използувашъ както трѣбва. Затова азъ ще задържа маслото за себе си, понеже се надѣвамъ да изправя тази погрѣшка.” Какъ ще изправи погрѣшката? - Отъ маслото, което задържи за себе си, този човѣкъ ще приготви едно вкусно, богато ядене и ще покани своя приятель на обѣдъ. Той, като дойде, ще си хапне добрѣ, ще се задоволи и ще съзнае погрѣшката си. Ще каже: „Приятелю, извини ме, че ти написахъ такова оскърбително писмо. Азъ бѣхъ на кривъ пѫть.” По този начинъ работата ще се оправи и двамата приятели ще бѫдатъ радостни и весели. А това не е нищо друго, освѣнъ поставяне мостъ между тѣзи двама приятели. Мостътъ възстановява тѣхнитѣ отношения. Отъ чисто практическо гледише, за прѣдпочитане е шишето съ мас-

лото да остане у васъ, отколкото да го хвърляте на земята. Затова рекохъ на всинца ви: не трошете шишетата си!

Съ какво се отличаватъ младитѣ хора, младото поколѣние? - То търси лесния пѫть. Младитѣ искатъ да постигнатъ своитѣ идеали изведнъжъ. Напримѣръ ако нѣкой младъ се заеме да свири едно трудно класическо парче, той иска изведнъжъ да го изсвири, безъ много трудъ и усилия. Но прѣдставете си, че природата изисква отъ този младъ човѣкъ самъ да си направи инструмента, самъ да си създаде музикалната пиеса и най-послѣ самъ да я изсвири. Колко врѣме, каква дълбока и концентрирана мисъль се изисква отъ този човѣкъ, за да може той да създаде инструмента, да композира пиесата и слѣдъ това да я изсвири! Всѣки човѣкъ може да стане ученъ, това е въпросъ на врѣмето само, но затова се изисква усилена дѣятелность, безъ колебание и страхъ.

Сега, ако искате да провѣрите истинностьта на всичко казано дотукъ, трѣбва да направите поне единъ опитъ, но безъ подозрѣние, безъ съмнѣние. Изключите ли съмнѣнието и подозрѣнието отъ ума си, на сто опити ще имате само едно изключение. Ако човѣкъ има вѣра, той ще може само въ единъ мѣсецъ, вмѣсто цѣла година да разрѣши и проучи и най-сложнитѣ математически задачи.

Мнозина мислятъ, че ученето е трудна работа. Ученето е трудно само тогава, когато въ ума на човѣка има малко свѣтлина. Причината, дѣто нѣкои хора не могатъ да учатъ, седи въ това, че тѣ не мислятъ право, не разсѫждаватъ добрѣ. Слѣдователно тѣ иматъ малко свѣтлина въ ума си. Който има много свѣтлина, той учи лесно, добрѣ. Свѣтлината усилва енергията на мозъчнитѣ клѣтки. Умътъ на човѣка се нуждае отъ повече вѫтрѣшна свѣтлина. Тази вѫтрѣшна свѣтлина се добива само чрѣзъ вѣрата. Съмнѣнието, подозрѣнието загасватъ вѫтрѣшната свѣтлина. Запримѣръ, рѣшишъ нѣкоя задача, но се усъмнишъ нѣщо. Веднага спирашъ задачата, не знаешъ накѫдѣ да вървишъ - въ ума и съзнанието ти настава мракъ и заблуждение. Слѣдъ врѣме отново се вдъхновишъ, придобивашъ вѣра и започвашъ да работишъ нататъкъ. Та-

ка работишъ 4-5 години върху задачата и най-послѣ я свършвашъ. Дойде твоятъ професоръ, ученъ и способенъ човѣкъ, прѣглежда задачата ти и намира една малка погрѣшка въ десетичнитѣ числа. Нищожна, малка е погрѣшката, но трѣбва да се поправи. Питамъ: тази малка погрѣшка измѣня ли вашето естество? Прави ли ви морално по-лоши, отколкото сте били по-рано? - Не. Ако обаче направите тази грѣшка въ живота си, тя ще се отрази злѣ върху характера ви. Ако дадете пари на нѣкоя вдовица и къмъ опрѣдѣлената сума прибавите 1/100 часть отъ стотинката, какво ще спечели вдовицата отъ този малъкъ придатъкъ? - Нищо нѣма да спечели. Но имате ли такава малка часть отъ енергията на нѣкоя разумна природна сила, тя ще има грамаденъ ефектъ и съ нея ще можете да дигнете земята нагорѣ въ пространството. Що се отнася до паритѣ, стотинката не играе нѣкаква важна роль, но ако стомилионната часть отъ стотинката прѣдставлява нѣкаква силова линия на живота, тя ще има грамаденъ ефектъ.

Слѣдователно малкитѣ потици, които имате въ живота си, изразени в мисли, чувства, желания, знания сѫ все такива силови линии съ грамаденъ ефектъ въ своитѣ дѣйствия. Често казвате: „Тия нѣща сѫ малки, нищожни.” Рекохъ, въ малкитѣ, въ дребнитѣ, въ нищожнитѣ нѣща седи величието на човѣка. Щастието на човѣка иде отъ момента, когато той започва да обръща внимание на малкитѣ силови величини въ живота си. Напримѣръ яви се у васъ малкото желание да ставате сутринь рано и да размишлявате, но като се събудите сутриньта, поогледате се наоколо, усѣщате, че въ стаята ви е студено и веднага отлагате желанието си за другъ пѫть. Рекохъ, щомъ е дошло това благородно желание у васъ, не отлагайте, изпълнете го веднага. Станете рано, измийте се, облѣчете се и започнете молитвата си. Изпълнитѣ ли това малко желание, отъ този моменътъ ще започне и вашето повдигане. Ако отложите, или напълно отблъснете това желание, отъ този моментъ ще се зародятъ всичкитѣ ви нещастия. Когато човѣкъ се моли, трѣбва да бѫде правъ, бодъръ. Никога не се молете седнали. Когато здравиятъ човѣкъ се моли на Бога,

неговото естествено положение е да бѫде изправенъ на краката си: главата му да бѫде свързана съ центъра на Слънцето, а краката му - съ центъра на Земята. Ако нѣкой лежи на гърба си и иска да се моли, нѣма да може, ще го нападнатъ кошмарни състояния, защото земнитѣ енергии подпушватъ гръбначния му стълбъ. Когато поставятъ човѣка съ лице къмъ земята и го биятъ отгорѣ, той може да се моли добрѣ, защото пакъ се намира въ зависимость отъ Слънцето.

Рекохъ, най-важно за всички е да се свързвате съ положителнитѣ сили въ живота. Съмнѣнието, подозрѣнието и редъ отрицателни състояния могатъ да дойдат у васъ, но вие не се стремете да ги изкоренявате. Оставете рѣката да си тече, не правете бентове по нея! По сѫщия начинъ не се стремете да корените злото, което сѫщо като рѣката е едно течение. По-лесно е човѣкъ да вземе нѣколко греди, да ги тури като мостъ надъ рѣката и да мине по тѣхъ, отколкото да мине съ колата си подъ бента на рѣката.

Съврѣменнитѣ хора сѫ подпушили днесъ много рѣки, направили сѫ бентове, но какво сѫ спечелили отъ това? - Редица нещастия. Отсега нататъкъ мостове трѣбва да се правятъ, а не бентове. Никой не може да подпушва, да спира силитѣ на природата. Върху тѣхъ трѣбва да се поставятъ мостове, разумни съобщения. Двѣтѣ течения -□ и +n, положителното и отрицателното, трѣбва да бѫдатъ въ рѫцѣтѣ на човѣшкия разумъ, той трѣбва да ги влада. Когато едно разумно сѫщество отъ духовния свѣтъ иска да прѣмине отъ едно състояние въ друго, хваща двѣтѣ дръжки на положителната и отрицателната сили, които веднага взаимно се унищожаватъ и той се качва нагорѣ въ пространството. Като смѣни състоянието си, оставя тия двѣ дръжки. По този начинъ всички хора могатъ да трансформиратъ състоянията си. Хванете ли съ вѣра положителното и отрицателното въ живота си вие ще прѣминете отъ другата страна на рѣката, като по мостъ. Постѫпвате ли така, нѣма да има мѫчнотия въ живота ви, която ще може да ви спъне. Всички мѫчнотии могатъ да се прѣодолѣятъ съ вѣра.

Често казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е много грубъ.” За другъ нѣкой казватъ: „Този човѣкъ е много благороденъ, деликатенъ въ отношенията си.” Коя е причината за това различие? Защо единиятъ е грубъ, а другиятъ - мекъ, деликатенъ? - Това се дължи на материята, отъ която сѫ създадени тѣхнитѣ тѣла. Материята, отъ която е направено човѣшкото тѣло, е разнообразна. Колкото единъ човѣкъ е по-грубъ, толкова по-голѣмъ брой отъ неговитѣ клѣтки сѫ отъ низшъ, животински произходъ, колкото човѣкъ е по-мекъ, по-деликатенъ, толкова по-голѣмъ брой отъ неговитѣ клѣтки сѫ отъ по-високъ органически произходъ.

И тъй, сега отъ младитѣ се изисква нова, положителна вѣра. Въ какво седи тази вѣра? - Вѣра безъ съмнѣния! Съмнѣнието да седи отвънъ, вѣрата - отвѫтрѣ! Страхътъ отвънъ, Любовьта - отвѫтрѣ! Глупостьта - отвънъ, Мѫдростьта - отвѫтрѣ!

Сега ще ви прѣдставя нѣколко положения за размишление. Прѣдставете си, че вие сте слуга при единъ гордъ, честолюбивъ и своенравенъ господарь, но имате силно желание да учите. Какъ ще изкажете своето желание прѣдъ господаря си, за да се съгласи той да му работите и сѫщеврѣменно да ви издържа въ училището?

Второто положение: вие сте бѣденъ човѣкъ, търсите нѣкаква служба, но нѣмате отъ никого прѣпорѫка. Отивате при нѣкой господарь, искате да ви назначи на работа. Какъ трѣбва да се прѣдставите прѣдъ него, да изявите своята работоспособность?

Третото положение: вие сте боленъ човѣкъ. Прѣглеждатъ ви нѣколко лѣкари и всички констатиратъ, че страдате отъ тежка, неизлѣчима болесть. Въпрѣки всичко това, у васъ има силно, непрѣодолимо желание да живѣете, да бѫдете здрави. Какво трѣбва да направите? *(- Да се обърнемъ къмъ Бога.)* - Да, съ обръщането си къмъ Бога, човѣкъ ще може да разрѣши всички задачи, всички мѫчнотии въ своя животъ.

Упражнение: Всички прави! Движение на рѫцѣтѣ нагорѣ, послѣ - надолу, слѣдъ това въ крѫгъ. При тия движе-

ния ще произнасяте бавно слѣдното изречение: „Доброта, смирение всичко рѣшаватъ въ свѣта.”

Като кажете думата „доброта” - рѫцѣтѣ горѣ; „смирение” - рѫцѣтѣ долу; „всичко рѣшаватъ въ свѣта” - рѫцѣтѣ въ крѫгъ. Слѣдъ това бавно се изнасятъ напрѣдъ и послѣ се спущатъ надолу.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.

29 школна лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 5.VII.1925 г.
(първия день на Трети младежки съборъ)
София

УЧТИВИЯТЪ ЧОВѢКЪ*

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Произходъ на песимизма.”

Песимизмътъ има двѣ отрицателни качества по сѫщество. Кои сѫ тия качества? *(- Липса на вѣра. - Гордитѣ хора сѫ песимисти.)* Песимистътъ е наблюдателенъ човѣкъ. Той, като гледа на мрачната, на отрицателната страна на живота, неговиятъ умъ е буденъ, именно въ това отношение. Слабата страна на песимиста седи въ това, че той се поддава на чужда воля. Това нѣщо тормози неговата психика. Будность на ума къмъ отрицателното и несамостоятелна воля сѫ двѣтѣ качества на песимиста. Вслѣдствие на тия двѣ качества, той е въ постоянна борба. Коя е чуждата воля, която указва давление върху него и го тормози? - Природата. Защо? - Понеже той постоянно критикува природата. По този начинъ именно, той влиза в стълкновение съ нея. Той иска да бѫде абсолютно свободенъ и да ѹ се налага, да ѹ стане господарь. Природата обаче, му показва, че той не е и не може да бѫде свободенъ човѣкъ. Какъ му показва това? - Като го мачка, обвързва и съ това го прави така зависимъ, както и тя е зависима. Природата е много интелигентна, тя дава възможность на всички хора, а специално и на песимиститѣ да мислятъ. Който се опита да влѣзе въ борба, въ стълкновение съ природата, да иска да стане абсолютно свободенъ, абсолютно независимъ човѣкъ, той непрѣменно ще стане песимистъ. Да иска човѣкъ абсолютна свобода, абсолютна независимость, подразбира той да бѫде абсолютно мѫдръ и силенъ. Свобода безъ абсолютна мѫдрость и сила е невъзможно нѣщо. Такава свобода е немислима.

---

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ.

Първата буква на думата „песимизъмъ” буквата „П” е съставена отъ три прави линии. Буквата „П” прѣдставлява брѣмененъ човѣкъ съ идеи. Двѣтѣ успоредни линии показватъ, че песимистътъ има буденъ умъ и стремежъ. Напрѣчната перпендикулярната линия показва, че неговиятъ умъ срѣща спънки, прѣпятствия въ своя пѫть. Тѣзи прѣпятствия сѫ чуждата воля, прѣдъ която неговата воля, неговата дѣятелность спиратъ. Тогава той започва да мисли какво да прави, какъ да излѣзе от това положение. Вслѣдствие на това, у него става раздвояване на съзнанието, образува се буквата „Е” - втората буква на думата „песимизъмъ”.

Буквата „Е” прѣдставлява раздвоенъ крѫгъ - законъ на размножение. Законътъ на размножението показва, че нѣкой човѣкъ се е намѣрилъ въ затруднение и се стреми да излѣзе отъ това положение. Напримѣръ нѣкой човѣкъ има всичко 3 - 4 клгр. ечемикъ, а отглежда много пиленца и кокошки. Какво ще прави тогава? - Ще се намѣри въ голѣмо затруднение, ще търси начинъ, какъ да прѣмахне това прѣпятствие, да увеличи количеството на храната. Много желания у човѣка говорятъ, че той се намира въ закона на размножението. Той трѣбва да има достатъчно храна, за да поддържа своитѣ желания.

Буквата „С” - третата буква на думата „песимизъмъ” означава законъ на промѣнитѣ. Човѣкъкъ на промѣнитѣ е като този, когото боли коремъ и затова се обръща ту на едната, ту на другата страна. Може ли обаче, да се излѣкува единъ човѣкъ, който постоянно се върти?

Четвъртата буква „И” отъ думата „песимизъмъ” е съставена отъ двѣ успоредни линии, съединени съ трета. Тази буква показва посоката, по която се движи песимиста. При такава посока той правилно може да разрѣши своята задача. Когато двѣтѣ успоредни линии се продължатъ, тѣ ще образуватъ въ пространството криви линии въ двѣ противоположни посоки. Песимистътъ е човѣкъ, който въ сравнение съ оптимиста, се намира въ по-висока стадия на развитие. Песимистътъ прѣдставлява растение, когато оптимистътъ

прѣдставлява минералъ. Песимистътъ има завързали плодове, но още неузрѣли и затова се бои, да не би вѣтроветѣ да ги обрулятъ.

Сега ще разгледаме значението на думата „оптимизъмъ" - optimismus. Буквата „О" прѣдставлява единъ затворенъ кржгъ. Буквата „П" прѣдставлява брѣмененъ човѣкъ, затворенъ въ себе си, готовъ за работа, готовъ за живота. Оптимистътъ се намира при по-благоприятни условия, отколкото песимиста. Носътъ на песимиста е тънъкъ и завитъ надолу. Малко хора биватъ истински песимисти. Тия, които минаватъ за песимисти, само играятъ такава роль на сцената; тѣ сѫ песимисти при извѣстни настроения. Обаче, ако човѣкъ дълго врѣме играе тази роль, той може да придобие чъртитѣ на песимиста. У песимиста прѣобладава венозната кръвь, а у оптимиста - артериалната кръвь. Слѣдователно ако у песимиста се измѣни съставътъ на кръвьта, измѣня се и състоянието му. Щомъ се увеличи артериалната кръвь у човѣка, измѣня се и състоянието му - той става оптимистъ. Песимистътъ е много страхливъ човѣкъ, той се плаши отъ бѫдещето, отъ всѣки погледъ на хората. Той е голѣмъ безвѣрникъ, но сѫщеврѣменно е суевѣренъ: вѣрва въ вторника, като день на несполуки, въ петъка като день на щастие и въ редъ други нѣща.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: кое е характерното качество на разумния, на съзнателния животъ? - Въ съзнателния животъ има единъ важенъ законъ, който гласи: За всѣка енергия, затворена въ каква и да е форма, има опрѣдѣлено врѣме за развитие. На това основание, всѣки човѣкъ, трѣбва да използува енергиитѣ, които сѫ вложени въ неговия организъмъ, на съотвѣтното за тѣхъ врѣме. Не отлагайте тѣхния периодъ на развитие. Всѣко отлагане внася дисхармония въ правилното развитие на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. А всѣка дисхармония нарушава единството, както въ отдѣлния човѣкъ, така и между всички хора изобщо. Единството се нарушава тогава, когато сѫществата, на които природата е дала неограничена свобода, не развиватъ силитѣ,

които иматъ въ себе си. Тия сѫщества, като не работятъ, тѣ ставатъ положителни, а когато ставатъ положителни, ражда се дисхармония. Запримѣръ всички хора искатъ да бѫдатъ свободни. Да бѫдатъ свободни подразбира да бѫдатъ активни. Да бѫдат активни, подразбира да знаятъ посоката на своето движение. И наистина, човѣкъ трѣбва да бѫде активенъ, но въ възходяща и положителна насока.

Прѣдставете си, че правата линия прѣдставлява почвата, на която изниква животътъ, съ всички свои желания. Сѫщеврѣменно тази права линия прѣдставлява и съзнанието - неговата дѣятелность и посока. То може да се опрѣдѣли като мисъль, като стремежъ, като желание или като волевъ актъ. Въ такъвъ случай, всѣко желание, всѣка мисъль, които искате да постигнете, непрѣменно трѣбва да посадите въ почвата, за да изникнатъ. Почвата на мислитѣ и желанията сѫ отъ една страна живота, а отъ друга страна - човѣшкото тѣло. Тъй посадени, желанията и мислитѣ на човѣка, тѣ могатъ да растатъ и да се развиватъ, да пущат корени и клони, листа и цвѣтове, докато най-послѣ дадатъ и своитѣ плодове. Истинскитѣ желания и мисли трѣбва да бѫдатъ въ връзка съ правилното развитие на човѣшкото тѣло. Напримѣръ ако човѣкъ не знае какъ да движи рѫцѣтѣ си, ще има съвсѣмъ други резултати отъ тия, ако знаеше да движи рѫцѣтѣ си правилно. Нѣкой казва: „Азъ мога да движа рѫцѣтѣ си на всички посоки.” Питамъ: знаешъ ли да движишъ рѫцѣтѣ си правилно, хармонично?

Напримѣръ можете ли да движите лѫжка на цигулката, дѣто ви падне по дъската? - Не. Има точно опрѣдѣлено мѣсто, дѣ трѣбва да се движи лѫжка, по кои струни, какъ да се движи и т.н. Като гледате отворитѣ, отдушницитѣ на цигулката, смѣете се, намирате ги смѣшни, намирате, че не сѫ на мѣсто поставени. Рекохъ, често и вашитѣ отдушници не сѫ по-добри отъ тия на цигулката. Значи още при построяването на нѣкой инструментъ, човѣкъ трѣбва да прилага извѣстни познания и закони. Напримѣръ точно опрѣдѣлено е прѣзъ коя часть на цигулката трѣбва да минава лѫжка, за да произвежда хубави,

чисти тонове. Сѫщото нѣщо се отнася и до проявяването на човѣшката мисъль, човѣшкитѣ чувства и човѣшката воля. За правилната мисъль, за правилното чувство и за правилното дѣйствие на човѣка има опрѣдѣлени закони, на които трѣбва тѣ да се подчиняватъ. Често у васъ се заражда нѣкое желание, искате да го реализирате и то така силно ви стимулира, че вие не можете да си намѣрите покой, искате веднага да пристѫпите къмъ реализирането му. Рекохъ, не бързайте да го реализирате веднага. Спрете се малко, отложете неговото реализиране за день, два и когато всичко у васъ утихне, започнете да го реализирате бавно и постепенно. Само така човѣкъ ще може отъ своитѣ желания да съгради нѣщо постоянно и устойчиво.

По сѫщия начинъ ще постѫпвате и съ вашитѣ мисли. Дойде ви нѣкоя мисъль, да направитѣ нѣщо - не бързайте веднага да я реализирате. Обмислете работата добрѣ, вижте дали тя ще има влияние върху съграждането на вашия умъ, на вашия животъ, и ако се убѣдите, че тя ще ви ползува, пристѫпете къмъ нейното реализиране. Работете тихо и спокойно. Нѣкой казва: „Азъ не мога да работя тихо и спокойно, азъ съмъ бързъ по естество.” Рекохъ, когато природата ни дава изобилно своята енергия, тя изисква отъ нас да бѫдемъ активни, бързи, за да оползотворимъ всичката ѵ енергия. Понѣкога обаче, природата пести своята енергия. Тя дава по малко енергия и изисква отъ сѫществата, които сѫ свързани съ нея, да бѫдатъ внимателни, да пестятъ енергията, която е вложена въ тѣхния организъмъ.

И тъй, причината за песимистичнитѣ състояния, които се зараждатъ у младитѣ и у старитѣ хора, се дължи главно на неразумното използуване енергията на тѣхния организъмъ, вслѣдствие на което настава прѣждеврѣменно изтощение на силитѣ имъ. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ дава гала обѣдъ на своитѣ приятели и по този случай изхарчва всичкитѣ си срѣдства. Слѣдъ това за цѣла седмица той остава безъ пари и гладува. При това положение той изпада въ песимизъмъ. Другъ нѣкой младежъ, който слѣдва въ странство, получава

отъ баща си пари за цѣлъ мѣсецъ и той веднага отива на пазарь и си купува редъ нужни и ненужни вѣщи: пръстенъ, мушама, връзка, коланъ, билетъ за концертъ, за театъръ и т.н. Слѣдъ два - три деня се оглежда натукъ - натамъ, нѣма пари въ джоба си. Какво да прави цѣлъ мѣсецъ безъ пари? Току вижъ този младъ човѣкъ изпада въ песимистично настроение. Питамъ: защо бѣше нужна мушамата на този човѣкъ? Казвате: „Все щѣше да стане нужда да отиде на екскурзия.” Защо му бѣше нуженъ пръстенъ? - „Е, слѣдъ 4 - 5 години все ще му дотрѣбва пръстенъ.” - Не, и безъ пръстенъ може. Сега срѣщамъ млади хора, които ходятъ гологлави. Казватъ, че това било хигиенично. По едно врѣме нѣкои млади ходѣха и боси. Добра идея е тази, но тя не можа да си пробие пѫть.

Рекохъ, по витринитѣ на природата има много нѣща за продань. Между тия нѣща има отлични мисли, отлични чувства за продань, но питамъ: мислите ли, че всички тия нѣща, които може да си купите, заслужаватъ да бѫдатъ купени? Всички вѣщи по витринитѣ на природата не сѫ еднакво цѣнни. Много отъ тѣхъ, красиви по външенъ видъ, примамливи за очитѣ, не заслужаватъ паритѣ си и не трѣбва да се купуватъ. Прѣдставете си, че двама млади селяни, богати момчета, тръгватъ за София да правятъ покупки. Единиятъ отъ тѣхъ се спира прѣдъ нѣкой земледѣлски магазинъ, купува сѣмена отъ круши, ябълки, череши и други овощни дървета и си отива въ селото. Вториятъ гледа по витринитѣ на единъ, на другъ магазинъ, докато най-послѣ влиза въ нѣколко отъ по-хубавитѣ магазини и си купува: шапка, връзка, мушама, бѣли обуща, лачени обуща, пръстенъ, часовникъ и т.н. Слѣдъ това и той си отива въ селото. Питамъ: въ края на краищата, кой отъ двамата млади селяни е използувалъ по-добрѣ паритѣ си? - Разбира се, че този, който е накупилъ сѣмената. Така и въ природата има много механически мисли и желания, подобни на тия лачени и бѣли обуща, пръстени, часовници и тѣмъ подобни. Напримѣръ нѣкой младъ поетъ написва нѣкое стихотворение, прѣдлага го на този - на онзи да го четатъ, иска всички да се произнесатъ за него, че е гениал-

но. Каква гениалность има въ това стихотворение? То е подобно на лаченитѣ обуща, които сѫ хубави, докато сѫ нови и лъскави. Щомъ прогледатъ*, всичката имъ красота изчезва. По сѫщия начинъ и много отъ идеитѣ на младитѣ и на старитѣ прогледватъ и тѣ ставатъ песимисти и се отчайватъ отъ живота.

Рекохъ, едно цѣнно качество, което липсва у младитѣ, е взаимното почитание и уважение, което произтича дълбоко отъ душата. Ако търсите външна учтивость, външно уважение, това ще срещнете донѣкѫдѣ у младитѣ, но то е повърхностно качество, което скоро изчезва. Срещнете ли единъ човѣкъ, който има дълбоко уважение къмъ другитѣ, всички ще го считатъ за слабъ човѣкъ и ще се качатъ на главата му. Учтивиятъ човѣкъ, който уважава и почита хората, прѣди всичко е кротъкъ, внимателенъ, зачита врѣмето на другитѣ, не го отнима безъ работа. Не го забавлява съ празни приказки. Щомъ отиде при нѣкой човѣкъ да поговори съ него, той внимателно го запитва: „Моля ви се, можете ли да ми дадете петь минути отъ вашето врѣме, да поговоря малко съ васъ?" И като получи разрѣшение да поговори, той влиза вѫтрѣ, казва какво му е нужно и точно слѣдъ петь минути си излиза. Човѣкъ трѣбва да цѣни както своето врѣме, така и врѣмето на другитѣ хора. Даже и при брата си да отиде, той ще иска позволение да говори съ него петь минути. Ако не е свършилъ работата си, ще иска още петь минути позволение. Ако му трѣбватъ още петь минути, пакъ ще поиска, докато свърши работата си, но никога нѣма да злоупотрѣби съ врѣмето на своитѣ близки.

Второто качество на учтивия човѣкъ е да изслушва другитѣ хора така, както изслушва себе си. Дойде ли нѣкой при такъвъ човѣкъ, да сподѣли съ него своята идея, той веднага ще влѣзе въ неговото положение и отъ това гледище го изслушва. Ако говорительтъ е учтивъ, и той ще влѣзе въ положението на този, който го изслушва и нѣма да злоупотрѣби съ неговото врѣме. Човѣкътъ, който е лишенъ отъ учти-

*да прогледатъ - да се скѫсатъ (бел.ред.)

вость, като ви срещне единъ пѫть, ще гледа напълно да ви използува. Той е глупавъ човѣкъ, не взима прѣдъ видъ, че ще стане нужда да ви срещне и втори и трети пѫть. Учтивиятъ, разумниятъ човѣкъ обаче, като ви срещне единъ пѫть, той знае, че ще ви срещне и втори, и трети пѫть, затова гледа да запазите добро мнѣние за него, както и той за васъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да има добро мнѣние за другитѣ, защото въ това именно се криятъ хубави образи, които прѣчистватъ ума на човѣка. За възпитанието на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце и на човѣшката воля сѫ необходими красиви, хармонични образи. Който иска да се подигне, трѣбва да прѣдизвиква въ ума си единъ добъръ, уменъ и силенъ човѣкъ. Такъвъ човѣкъ създава красиви, хармонични образи, а тѣзи образи даватъ стимулъ за дѣйность къмъ доброто и великото въ свѣта.

Третото качество на учтивия човѣкъ е, че той се абстрахира отъ себе си. За мѣрка на нѣщата той не взима себе си, но ги разглежда обективно, защото силитѣ, които се проявяватъ въ човѣшкия характеръ, сѫ вънъ отъ него, тѣ сѫ въ самата природа. Силитѣ, които сѫ дадени на човѣка, прѣдставляватъ капиталъ, съ който той още не борави напълно. Малка часть отъ хората сѫ засегнали сѫществените нѣща въ своя животъ. Напримѣръ развилъ ли е човѣкъ въ себе си чувството за самообладание? Може ли той при всички неуспѣхи въ живота да запази присѫтствието на духа си, като че нищо не е станало? Какво прави студентътъ, като се яви на нѣкакъвъ изпитъ въ университета и пропадне на този изпитъ? - Много отъ сегашнитѣ студенти изгубватъ присѫтствието на духа си. Обаче, тия неуспѣхи сѫ уроци, дадени отъ живата природа. Ако вие вървите въ съгласие съ законитѣ на живата природа, тя ще просвѣти ума ви и така ще усили паметьта ви, че никой професоръ не ще може да ви скѫса. Не вървите ли въ съгласие съ законитѣ на живата природа, паметьта ви ще бѫде слаба и много пѫти ще ви излага - нѣма да ви бѫде въ помощь. Учтивиятъ човѣкъ живѣе въ хармония съ природата и нему тя помага. Красиво е, когато природата

се интересува отъ студента и ученика и му помага при всички изпити.

Единъ американски проповѣдникъ ми разправяше слѣдната своя опитность въ това отношение. Той работилъ усилено цѣла седмица върху проповѣдьта, която щѣлъ да държи въ църквата, но въ деня, когато трѣбвало да държи тази проповѣдъ, търси въ джобоветѣ си бѣлѣжкитѣ, обаче остава изненаданъ, когато не ги намира - забравилъ ги въ кѫщи. Качва се на амвона, мѫчи се да си припомни нѣщо върху проповѣдьта, не може. Иска да си припомни заглавието на проповѣдьта - не може. Чуди се, какво да прави. Намислилъ по едно врѣме да каже на слушателитѣ си, че не е разположенъ, та ще отложи проповѣдьта си за слѣдната недѣля. Обаче тъкмо въ това врѣме вратата на църквата се отваря и влиза единъ човѣкъ. Съ влизането на този човѣкъ изведнъжъ умътъ на проповѣдника се просвѣтлява, цѣлата проповѣдь се възстановява и той започва да говори, като че ли чете.

Питамъ: каква връзка има между влизането на този човѣкъ въ църквата и проповѣдьта на проповѣдника? Този човѣкъ се явява като допълнителна личность, изпратена отъ Невидимия свѣтъ да помогне на проповѣдника. Съ явяването си този човѣкъ донесе свѣтлината, която бѣше необходима за проповѣдника. Слѣдователно ако искате да ви помогне даже и онзи човѣкъ, който е на противоположния полюсъ на живота, трѣбва да бѫдете въ хармония съ законитѣ на разумната природа. Този човѣкъ, макаръ и отдалечъ, ще стане отражение на вашитѣ идеи и ще ви помогне. Прѣкѫсне ли човѣкъ връзката си съ разумната природа, съзнанието му потъмнява, той забравя всичко и остава самъ въ свѣта. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се стреми да бѫде подъ влиянието на разумната природа, да усѣща, че нейното присѫтствие е близо до него.

И тъй, за да се увѣрите въ всичко, което ви се говори, трѣбва да правите малки, микроскопически опити. Напримѣръ когато забравите нѣкоя идея, която е минала прѣзъ ума

ви, направете опитъ да се свържете съ живата природа и по този начинъ да възобновите тази идея въ ума си. Прѣзъ това врѣме наблюдавайте часовника си, за колко врѣме ще си спомните забравената идея. Този опитъ може да ви отнеме една, двѣ и повече минути, единъ, два или 24 часа, това нищо не значи. Врѣмето ще покаже какви прѣпятствия сѫществуватъ между васъ и живата природа. Затова именно, всѣки човѣкъ трѣбва да се стреми да прѣмахне ненужнитѣ противорѣчия, които се явяватъ въ ума и сърцето му. Има извѣстни противорѣчия, които сѫ въ реда на нѣщата, а има такива, които човѣкъ самъ си създава. Често нѣкой човѣкъ казва: „Азъ не искамъ да зная за никого." Питамъ: коя е причината за това нѣщо? *(-Навѣрно за този човѣкъ хората прѣдставляватъ въ нѣкои отношения прѣчки, отъ които той иска да се освободи.)* Идеята, че човѣкъ трѣбва да се освободи отъ прѣчки, е права, но има нѣщо неправилно въ тази мисъль.

Ще ви обясня съ единъ примѣръ, дѣ се крие неправилността на тази идея. Прѣдставете си, че вие сте седнали да се занимавате, учите нѣщо, но въ двора си имате кочина, дѣто отглеждате прасе, което единъ день ще продадете, за да можете отъ паритѣ му да се поддържате. Обаче това прасе постоянно квичи въ кочината и ви прѣчи да се занимавате. Какво трѣбва да направите? - Два начина има, по които вие ще можете да се освободите отъ тази прѣчка. Първиятъ начинъ е да се концентрирате силно, да забравите околната обстановка и да си учите. Вториятъ начинъ е да пуснете прасето на свобода, да се разхожда изъ двора, да не квичи. Кой отъ двата начина е по-добъръ: да пуснете прасето на свобода или вие да се концентрирате, а прасето да остане въ кочината и да квичи? Ако го държите въ кочината, вие ще бѫдете по-спокойни, нѣма опасность да се загуби. Ако го пуснете на свобода, ще ви безпокои мисъльта, че то може да се загуби. Питамъ: оправдателно ли е положението студентъ да държи прасе въ кочината си?

Да се върнемъ къмъ въпроса за учтивостьта. Каква роль играе учтивостьта въ обществото? Братята и сестритѣ въ

сѣмействата учтиви ли сѫ едни спрѣмо други? Въ какво трѣбва да се прѣвърне учтивостьта? *(-Въ искреность.)* Ами искреностьта въ какво трѣбва да се прѣвърне? *(-Въ любовь.)* Не, много стѫпала трѣбва да се прѣминатъ, докато се стигне до Любовьта. Прѣзъ колко стѫпала трѣбва да се прѣмине, за да се дойде отъ учтивостьта до Любовьта? Какъ се създава Любовьта? Запримѣръ, срещате нѣкой човѣкъ и веднага го обиквате, считате го близка вамъ душа. Защо го обикнахте? - Причината не е маловажна. Тя се крие нѣкѫдѣ въ далечното минало. Може би този човѣкъ нѣкога се е пожертвувалъ заради васъ, за вашето повдигане. Може би днешното ви благосъстояние се дължи на него. Днесъ, като го срѣщате, вие изпитвате голѣма благодарность къмъ него за всичко това, което той е направилъ за васъ. Този човѣкъ, отъ своя страна, нищо не иска отъ васъ. Той е безкористенъ, радва се на положението, въ което ви срѣща днесъ. Слѣдователно онзи, който ни обича, той всѣкога ни се радва. Не можете да обичате човѣка, който не ви се радва. Човѣкътъ, който ви се радва, той има не само добро мнѣние за васъ, но той носи и най-хубавитѣ, най-красивитѣ образи за васъ въ душата си. При умразата пъкъ е точно обратното. Човѣкътъ, който ви мрази, той не ви се радва и нѣма добро мнѣние за васъ. Неговата душа е пълна съ най-лоши образи, съ най-лоши мисли за васъ. И тогава вие трѣбва да правите голѣми усилия, за да прѣодолѣете всички тия отрицателни сили, които той отправя къмъ васъ.

Рекохъ: ученицитѣ на окултната школа трѣбва да бѫдатъ идеалисти, души съ високъ идеалъ, за да могатъ да създадатъ отлични, красиви образи и отношения помежду си. Всѣки човѣкъ трѣбва да има нѣщо красиво въ себе си, за което хората да го обичатъ. Още повече всѣки човѣкъ трѣбва да има нѣщо красиво въ своята душа, за което и Богъ да го обича. За какво може Богъ да обича човѣка? За какво може професорътъ да обича своя студентъ? - За неговитѣ способности, за обичьта му къмъ науката и за вниманието му къмъ прѣдмета на своя професоръ, както и къмъ него самия. Кога-

то обаче, нѣкой студентъ е невнимателенъ къмъ прѣдмета на нѣкой отъ своитѣ професори, не го учи, и професорътъ се отнася къмъ този студентъ съ прѣнебрѣжение и го къ҃са на изпититѣ. На сѫщото основание, когато нѣкой човѣкъ се стреми съ всичката си душа да бѫде носитель на Божията Любовь, Мѫдрость и Истина и Богъ е крайно внимателенъ къмъ него.

И тъй, колко степени има отъ учтивостьта до Любовьта? Азъ не говоря за тази любовь, която много отъ съврѣменнитѣ хора разбиратъ, но говоря за Любовьта, като сила, като принципъ, отъ който произтича животътъ. Нѣкои казватъ: „Нали професоръ̀тъ, учителътъ трѣбва да се занимава и съ слабитѣ студенти и ученици?" - Съ слабитѣ, съ неспособнитѣ студенти и ученици трѣбва да се занимаватъ добродѣтелнитѣ хора, а не и умнитѣ. Умниятъ, учениятъ професоръ нѣма врѣме да се занимава съ неспособнитѣ ученици. Често нѣкои студенти и ученици иматъ извѣстни дефекти въ умствено отношение, затова колкото и да учатъ, тѣ учени хора нѣма да станатъ - ще станатъ обикновени хора. Такъвъ човѣкъ не може да бѫде студентъ на нѣкой гениаленъ професоръ. Прѣди години при мене дойде единъ учителъ отъ Разградъ и ми каза: „Азъ имамъ силно желание да слѣдвамъ по музика. Ще си купя една цигулка и ще започна да се уча." Рекохъ му: „Ти не можешъ да станешъ музикантъ. Природата не те е надарила съ такива дарби." - „Ами какво може да излѣзе отъ мене", ме запита той. - „Ти можешъ да бѫдешъ добъръ земледѣлецъ." И наистина, той се прѣдаде на тази работа и успѣваше добрѣ.

Изобщо природата иска да постави човѣка въ правия пѫть - всѣки да се заеме съ такава работа, за каквато е надаренъ. Музиката не е призвание за всички. Колко души отъ тия, които се прѣдаватъ на музиката, сѫ излѣзли добри композитори или творци музиканти? Ако е въпросъ да се създаде една проста, обикновена композиция, това мнозина могатъ да направятъ, но що се отнася до нѣщо велико, малцина сѫ такива музиканти. Значи природата е задържала великитѣ

длъжности за малцина хора. За всъки вѣкъ тя има всичко десеть високи длъжности за великитѣ хора. Трѣбва да се яватъ двама гениални хора, за да се роди единъ светия въ свѣта, а за да се създадатъ условия за единъ великъ Учитель, трѣбва да се родятъ десеть светии.

Ето защо, всички трѣбва да работите усърдно въ сегашния си животъ, за да си създадете благоприятни условия за бѫдещето. Да допуснемъ, че вие излизате вънъ отъ стаята си, за да наблюдавате звѣздитѣ по небето. Слѣдъ като наблюдавате по този начинъ небето мѣсецъ, два, астрономъ ще станете ли? - Нѣма да станете астрономъ, но все-таки ще придобиете нѣщо ново. Наблюденията, които правите по небето, ще внесатъ нѣкакви неопрѣдѣлени идеи, които слѣдъ врѣме обаче ще се уяснятъ. Значи, дълго врѣме трѣбва да се наблюдава и изучава небето, за да се разбере, какво носи то за човѣка. Нѣкои казватъ: „Отъ толкова години изучаваме новитѣ идеи и още не сме ги изучили напълно.” Рекохъ, много години, много вѣкове още има да ги изучавате, докато ги изучите и разберете напълно. Отъ толкова години насамъ съврѣменнитѣ учени изучаватъ небето, но още не знаятъ дали има животъ на Слънцето, на Марсъ, на Венера и на другитѣ планети. Тѣ знаятъ какви елементи има на тия планети или каква свѣтлина иматъ тѣ, но какъвъ е тѣхниятъ органически съставъ, какви организми живѣятъ тамъ, това още не е извѣстно.

Питамъ ви: каква идея ви занимава сега? Какво каза Диогенъ на Александъръ Великий, който го запита: „Какво искашъ да направя за тебе?” Диогенъ му отговори: „Не ми засѣнчвай свѣтлината, която не можешъ да ми дадешъ.” Сѫщото е и съ васъ. Когато се намирате прѣдъ нѣкоя велика идея, Александъръ Великий не седи ли прѣдъ вашата бъчва и ви засѣнчва Слънцето? Ако у нѣкой човѣкъ се яви силно желание да стане знаменитъ актьоръ, трѣбва ли той да се занимава съ тази идея? Не, тази идея е Александъръ Великий, който седи прѣдъ неговата бъчва и му засѣнчва свѣтлината на слънцето. Оставете слънцето свободно да ви огрѣва. Или трѣбва ли да ви занимава идеята да станете голѣмъ пех-

ливанинъ, та на когото се натъкнете да го побъдите? Съ великитѣ идеи трѣбва да се занимавате само прѣзъ свободното си врѣме.

Прѣди 15 - 16 години единъ български учитель тръгва за Америка, но спира въ Парижъ за извѣстно врѣме, докато научи френски езикъ, който му билъ необходимъ за Америка. Обаче, за да изкара прѣхраната си, той се настанилъ въ една евангелска църква на служба: заелъ се да управлява рѫчката на органа, за да може да свири. Единъ день, като движилъ така рѫчката на органа, замислилъ се за своитѣ велики планове въ Америка и забравилъ да движи рѫчката на органа, вслѣдствие на което той спрѣлъ да свири. Веднага органистътъ отива задъ органа, побутва го и му казва: „Или ще движишъ рѫчката или ще те уволнимъ! Какво се забравяшъ?”

Сега природата е турила въ рѫката на всѣки човѣкъ по една такава рѫчка и докато свири органътъ, никой нѣма право да мисли за нищо друго, освѣнъ за работата си. Пусне ли рѫчката и органътъ спира. Прѣстане ли свиренето, всѣки може да мисли каквото иска. Значи, докато създавате характера си, вие трѣбва да мислите само за тази рѫчка. Съградите ли характера си, ще се освободите отъ движението на тази рѫчка и вече свободно може да мислите за каквото искате. За какво може да мисли ученика, който свири прѣдъ своя учитель? - Само за упражненията си, които отъ день на день ставатъ все по-сложни и по-сложни. Щомъ свърши необходимитѣ упражнения, той може вече да си позволи да свири каквото иска. Той може да си позволи всѣкакви волности. Великитѣ работи въ свѣта сѫ волности, съ които могатъ да се занимаватъ само гениалнитѣ умове. Обикновенитѣ умове обаче се занимаватъ съ обикновени, съ елементрани упражнения.

И тъй, прѣзъ тази година всички трѣбва да придобиете качеството на взаимно уважение и почитание единъ къмъ другъ. Учтивостьта, уважението е вѫтрѣшно, морално качество на човѣка. Който уважава хората, уважава и себе си.

И който уважава себе си, уважава и хората. Това правило трѣбва да поставите като основа въ живота си. Стреми ли се човѣкъ къмъ това правило, той се намира въ правия пѫть на общото развитие на живота.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.

30 школна лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 19.VII.1925 г.
София

СВОБОДНИ ДВИЖЕНИЯ*

„Доброта, Истина, Красота- това е Любовьта.

Прочете се резюме отъ работитѣ върху темата: „Произходъ на песимизма.”

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Защо младитѣ се обезсърдчаватъ?”

Кои енергии се наричатъ свободни? Има ли свободни енергии въ природата? *(-Споредъ съврѣменното естествознание свободни енергии не сѫществуватъ.)* Въ такъвъ случай, какво прѣдставлява свободната воля? Какво подразбираме, когато нѣкой човѣкъ каже, че има свободна воля? *(-Човѣкъ е свободенъ само въ избора си.)* Отдѣ произлиза коренътъ на думата „воля”? *(- Отъ латинския глаголъ „волло”, който значи „искамъ”. Волята подразбира искане.)* Въ български езикъ думитѣ „виръ”, „извирамъ” иматъ сѫщия коренъ, какъвто и думата „воля”. Коренътъ на думата „воля” означава потикъ на съзнателния животъ, т.е. свободенъ потикъ на живота. Само въ разумния животъ има свободенъ потикъ. Въ този животъ човѣкъ може да се проявява свободно, т.е. по всички правилни начини на разумнитѣ дѣйствия. Свободата не подразбира отрицателни, произволни дѣйствия. Това не е свобода, това е ограничение.

Вие младитѣ, какъ разбирате свободната воля? Отъ ваше гледище отъ дѣ започва проявата на свободната воля? Каква свобода иска младиятъ човѣкъ? Прѣдставате си, че вие сте дѣте, което иска да бѫде свободно. Какво ще иска това дѣте отъ баща си и отъ майка си? Или прѣдставете си, че вие сте ученици въ гимназията. Какво бихте искали отъ учителитѣ си, за да бѫдете свободни? Вие ще искате повече свободно врѣме, малко упражнения, малко занятия и ще се

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1928г., слабо редактирано отъ просветния комитетъ.

радвате на тази свобода. Ако учителитѣ наредятъ програмата съобразно свободата, която ученицитѣ желаятъ, все ще има нѣщо въ програмата, отъ което тѣ ще останатъ недоволни. Ако оставятъ ученицитѣ сами да си нареждатъ програмата, тя ще бѫде относително добра, а не въ идеалния смисълъ на думата. Много отъ ученицитѣ казватъ: „Понеже програмата се прави повече отъ стари, отъ възрастни хора, затова има доста дефекти." Ако пъкъ програмата се прави само отъ млади хора, сѫщо тъй ще има извѣстни дефекти, само че въ друго отношение. Възрастнитѣ заставатъ на едно становище, а младитѣ - на друго становище, точно противоположно на първото. Възрастнитѣ хора забравятъ своитѣ младини и работятъ само възъ основа на своята опитность. Тѣ казватъ: „Ние имаме житейска опитность много нѣщо сме прѣживѣли и опитали." Нѣкой човѣкъ е на 120 години, мисли се за много уменъ. Това не показва, че този човѣкъ е много уменъ. Той може да е старъ и пакъ да е първокласенъ глупецъ. И младиятъ човѣкъ прави глупости, но когато стариятъ направи нѣкаква глупость, тя е първокласна глупость.

Каква глупость напримѣръ може да направи стариятъ човѣкъ? *(-Да се влюби напримѣръ. Косата му побѣлѣла напълно, а той влюбенъ.)* Въ бѣлата коса нѣма ли любовь? Права е идеята ви, че е смѣшно да видите старъ човѣкъ влюбенъ, но въ какво седи смѣшното положение? Стариятъ човѣкъ съ побѣлѣлата глава прѣдставлява зима, а пѣзъ зимата човѣкъ не може да ходи съ тънки дрехи. Зимата не може да даде на човѣка тия блага, които лѣтото му дава. Смѣшно е да се говори, че благата, свойствени на лѣтото, могатъ да се използуватъ и прѣзъ зимата. Какво иска да каже човѣкъ, когато изнася идеята, че стариятъ, не бива да се влюбва? - Това подразбира, че старията не трѣбва да иска нищо отъ онзи, когото обича. Неговата любовь трѣбва да бѫде съвършено безкористна. Смѣшното положение, въ което изпада стариятъ човѣкъ, когато се влюбва, седи въ това, че въпрѣки всичката опитность, която той има, все пакъ е користолюбивъ, иска да се заплати за любовьта му. Тогава, кое е най-

мѫдрото нѣщо, което старият може да направи? *(-Да насърдчава и да помага на младитѣ въ доброто.)*

Какъ ще опрѣдѣлите само въ нѣколко думи сѫществените различия между младия и стария човѣкъ? *(-Старият човѣкъ има житейска опитность и мѫдрость. Младият нѣма житейска опитность, но е силенъ, разполага съ много енергия.)* Старият човѣкъ е много чувствителенъ. Когато той говори, гласътъ му трепери. Той е особено чувствителенъ къмъ услугитѣ, които му правятъ и благодари за всѣка услуга, за всѣко внимание, отправено къмъ него. Ако нѣкое дѣте му услужи или помогне въ нѣщо, той излива душата си отъ благодарность. Тази именно чърта на стария човѣкъ - благодарность и признателность, го прави любимъ на всички. Той мяза на дѣте. Характерната чърта на младия човѣкъ, на дѣтето е неговата услужливость. Ако двѣ малки дѣца си играятъ и стане нужда да се помогне на по-малкото отъ тѣхъ, по-голѣмото веднага ще му се притече въ услуга. Ако по-голѣмото дѣте е тригодишно, а по-малкото - на една година, по-голѣмичкото ще вземе малкото на рѫцѣ и ще го носи. Дойде ли нѣкое по-голѣмо отъ двѣтѣ, то ще имъ услужва. Когато нѣкое дѣте може да услужва, то не се пита трѣбва ли да услужи на по-малкитѣ, на по-слабитѣ отъ себе си. То веднага се заема за услуги. Ето защо, старият човѣкъ, когато се нуждае отъ услуга, винаги се обръща къмъ дѣцата. Той знае, че тѣ сѫ готови на услуга и вършатъ това съ любовь и разположение.

Всѣки човѣкъ трѣбва да запази тази чърта прѣзъ цѣлия си животъ. Да се услужва, това е великъ потикъ въ живота на човѣка. Услугата е проява на Божественото въ човѣка. Докато човѣкъ има потикъ да помага, да услужва, Божественото начало работи въ него. И когато човѣкъ е признателенъ и за най-малката услуга, която му се прави, това е сѫщо тъй Божествено проявление. Да услужвашъ, това значи да имашъ връзка съ началото на живота, а да бѫдешъ благодаренъ и признателенъ за услугитѣ, които ти се правятъ, това значи да имашъ връзка съ края на живота. Като се съединятъ тия

двѣ връзки, човѣкъ постига най-важното въ своя животъ - служене на Бога. Ето защо, човѣкъ трѣбва да бѫде готовъ за услуги и признателенъ за услугитѣ, които му правятъ. Всеки човѣкъ, младъ или старъ, трѣбва да има тия качества.

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата: „Ролята на водорода, кислорода, азота и вѫглерода въ природата". *(Тема №25)* Имате четири начина за разработване на тази тема, но вие ще пишете както знаете. Кое е важното свойство на водорода? - Той гори, но не поддържа горението. При горението си дава вода. Значи, той е носител на влагата, съдържа въ себе си магнетизъмъ. Водородътъ е най-лекия отъ всички газове.

Кое е най-важното свойство на кислорода? - Той поддържа горението, но самъ не гори. Кислородътъ е носителъ на живота, на топлината.

Кое е най-важното свойство на азота? - Той не гори, нито подържа горението. По този начинъ съ присѫтствието си въ въздуха, той укротява буйното дѣйствие на кислорода. Азотътъ дѣйствува благотворно върху нервната система.

Вѫглеродътъ е най-важния елементъ, който взима участие въ строежа на организмитѣ. Той е твърдо вещество.

Въ такъвъ случай, въ алхимически смисълъ, водородътъ ще свържете съ водата, кислородътъ - съ огъня, съ свѣтлината, азотътъ - съ въздуха, а вѫглеродътъ - съ почвата.

Вие, младитѣ трѣбва да създадете въ себе си една алхимическа лаборатория, за да трансформирате въ нея своитѣ излишни енергии. Понѣкога младитѣ съдържатъ въ себе си въ излишъкъ единъ отъ тия елементи, а понѣкога иматъ недоимъкъ отъ единъ отъ тия елементи. Напримѣръ когато кръвообръщението на човѣка не става правилно, вѫглеродътъ се натрупва въ кръвьта въ видъ на CO_2 и я прави нечиста. Когато електрическата и магнетичната енергия не текатъ правилно въ човѣшкия организъмъ, тогава въ нервната система се натрупва излишъкъ отъ азотъ, вслѣдствие на което става подпушване въ организъма. Това подпушване прѣдиз-

виква задушаване, затрудняване функциитѣ на дихателната система и човѣкъ често заспива.

Когато се говори за свободни движения, подразбираме механически процеси. Тѣ се извършватъ подъ давлението на нѣкаква външна воля. Въ първо врѣме свободнитѣ движения сѫ механически, неорганизирани, но въ послѣдствие тѣ могатъ да се оформятъ, да се организиратъ, да се прѣвърнатъ въ разумни движения. Тия нѣща ставатъ и въ човѣшкия организъмъ, затова човѣкъ трѣбва да знае закона за трансформиране на енергиитѣ. При изучаването на окултната химия, човѣкъ трѣбва да научи метода за примирение на силитѣ. Щомъ стане подпушване на извѣстни канали, трѣбва да се намѣри начина да се отпушатъ.

За изяснение на тази идея ще ви дамъ слѣдния примѣръ. Вие имате майка и баща, които много обичате. При това, вие сте богати и желаете да отидете въ странство да учите. Обаче родителитѣ ви обичатъ много и не искатъ да се раздѣлятъ съ васъ. Вие започвате да се борите, отъ една страна скърбите за родителитѣ си, отъ друга страна желанието ви да учите въ странство и много силно. По едно врѣме рѣшавате да избѣгате, но понеже сте мораленъ човѣкъ, спирате се прѣдъ това рѣшение. Първото решение образува движението „а”. Послѣ се спирате, образувате движението „в”. Значи става спиране на първото движение - процесътъ се прѣкратява. Това показва, че реализирането на вашето желание зависи отъ други нѣкои фактори и то именно отъ два фактора: „d” и „e”, бащата (d) и майката (e). Първата половина за реализирането на вашето желание зависѣше само отъ васъ. Слѣдователно човѣкъ трѣбва да изучи закона, който уравновесява или опрѣдѣля отношенията му съ майката и съ бащата. Той трѣбва да дойде съ тѣхъ въ споразумѣние, за да може да реализира своитѣ идеи.

И тъй, за да се приложи този законъ, човѣкъ трѣбва да знае, че не е самъ въ живота. Каквато мисъль и да му дойде въ главата, той трѣбва да помни, че е въ връзка съ живата природа. Запримѣръ когато нѣкой човѣкъ иска да свърши

една работа, той трѣбва да има прѣдъ видъ, че не е единственния факторъ за свършването на тази работа. Той самъ може да направи единъ полукржгъ само - полукржга „а", проявява единъ жестъ, но цѣлата работа не може да я свърши. Самъ човѣкъ не може да опише цѣлия кржгъ. Значи, първиятъ моментъ той ще се прояви, ще опише половината кржгъ, слѣдъ което веднага ще се спре - ще дойде разсѫдъка, който ще го постави въ колебание, да прѣдприеме ли дадено рѣшение или не. Послѣ се намѣсватъ други два фактора - майката и бащата, които прѣдставляватъ разумностьта. Щомъ се проявятъ и тѣ, образуватъ втората половина на кржга, т.е. образуватъ полукржга „с".

Както виждате, описването на окржжностьта прѣдставлява проекции, които вие трѣбва да изучавате и изчислявате. Въ лѣвия полукржгъ се ражда дѣятелность, замисълъ, а въ дѣсния полукржгъ нѣщата се реализиратъ. Повидимому изглежда, като че дѣсното полушарие прѣдставлява запасъ отъ енергии, които постепенно се неутрализиратъ. Въ сѫщность обаче, въ дѣсното полушарие се рѣшаватъ разумнитѣ нѣща, а отъ лѣвото полушарие се отправятъ навънъ енергии за реализиране на разумнитѣ рѣшения. Най-първо дадено движение, дадена енергия се проявява вънъ отъ човѣка и послѣ се прѣкратява. Слѣдъ това този човѣкъ се заема съ уреждане отношенията си съмъ живота, къмъ разумната природа. Послѣ той започа да мисли, докато най-послѣ реализира своитѣ рѣшения, като тръгва въ пѫтя на своитѣ идеали.

Въ природата има два разумни пѫтя, по които човѣкъ може да реализира своитѣ идеали. Единиятъ пѫть е праволинеенъ, а другиятъ - криволинеенъ. При първия пѫть врѣмето се съкращава, а енергията се изразходва; при криволинейния пѫть врѣмето се изразходва, а енергията се пести. Силниятъ човѣкъ избира правия пѫть, по който пести врѣме, а изразходва енергия; слабиятъ човѣкъ избира криволинейния пѫть, по който изразходва врѣме, а пести енергия. Младитѣ хора обикновено бързатъ. Рекохъ, който е силенъ, нека бърза; който е слабъ, бавно да върви, да пести енергията си.

Нѣкой казва: „Бързамъ много, притесненъ съмъ, искамъ поскоро да свърша работата си.” - Ти си избралъ правия пѫть, но щомъ се притѣснявашъ, слабъ си. Силниятъ човѣкъ не знае какво е притѣснение. Той върши работата си тихо, спокойно, съ голѣма приятность. Силниятъ човѣкъ усѣща удоволствие, приятность, като дигне единъ чувалъ отъ 100 килограма тежесть на гърба си. Обаче, ако слабиятъ се опита да дигне този тежъкъ товаръ на гърба си, веднага започва да се притѣснява. Слѣдователно когато започнете една работа, при която духътъ ви се притѣснява, това не показва, че не можете да свършите тази работа, но методътъ, който сте избрали за свършването ѹ, не е правъ. Вие сте избрали праволинейния методъ, а трѣбвало е да изберете криволинейния. Съ това природата иска да ви каже: „Слабиятъ не трѣбва да върви въ праволинейния пѫть, а трѣбва да криволичи въ пѫтя си.” Значи, слабиятъ човѣкъ трѣбва да пести енергията си, а силниятъ човѣкъ трѣбва да пести врѣмето си. И двѣтѣ нѣща сѫ еднакво важни: и енергията, и врѣмето. *(-Ако човѣкъ не се е изпиталъ, може ли прѣдварително да познае, дали е силенъ или слабъ?)* - Може. Човѣкъ има едно вѫтрѣшно чувство въ себе си, чрѣзъ което за всѣки даденъ случай може да познае какъвъ методъ трѣбва да употрѣби.

Когато говоримъ за реализиране на желанията трѣбва да се знае, кои желания трѣбва да се реализиратъ и кои не трѣбва. Има желания, които човѣкъ непрѣменно трѣбва да реализира. Това сѫ неговитѣ първични желания на душата, вложени отъ самото начало на неговия животъ. Слѣдъ тѣхъ идватъ второстепенни, третостепенни и още редица незначителни желания, които послѣдни трѣбва да чакатъ своето реализиране. Ако човѣкъ реализира на пръвъ планъ своитѣ първични желания и животътъ му ще върви въ своя естественъ пѫть. Такъвъ човѣкъ е свободенъ, не се дразни, има разположение на духа и силитѣ въ неговия организъмъ сѫ уравновѣсени.

Понѣкога човѣкъ е недоволенъ, когато не може да постигне нѣкое свое желание. Не, прѣди всичко той трѣбва да

знае, необходимо ли е да се реализира това негово желание, или не е необходимо. Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да опрѣдѣли въ себе си, дали е необходимо да реализира извѣстна мисъль, извѣстно чувство или извѣстна постѫпка. Щомъ се опрѣдѣли въ това отношение, послѣ ще види, по кой отъ двата начина ще трѣбва да ги реализира: по праволинейния пѫть - пѫтьтъ на силния човѣкъ или по криволинейния пѫть - пѫтьтъ на слабия човѣкъ. Постѫпвате ли така, нѣщата винаги ще стават правилно и вие ще имате много помощници въ живота си. Разумната природа ще ви изпрати въ помощь отъ невидимия свѣтъ приятели, които ви обичатъ. Тия помощници се наричатъ „ангели" - служебни духове, които се притичатъ въ услуга, въ помощь на всѣки човѣкъ, който постѫпва разумно. Който реализира своитѣ първични желания, всѣкога получава помощь.

Виждате ли, че нѣкой човѣкъ успѣва да постигне своитѣ желания, ще знаете, че той се е заелъ да реализира своитѣ първични желания, затова и невидимиятъ свѣтъ му помага. Човѣкъ трѣбва да бѫде добъръ и уменъ, за да му помагатъ и приятелитѣ. Законъ е: Възвишениятъ невидимъ свѣтъ помага само на добритѣ и на умнитѣ хора въ свѣта. Защо имъ се помага? - Защото и тѣ скоро ще станатъ работници, да помагатъ на по-малкитѣ отъ тѣхъ. Всѣки иска да има помощници да му помагатъ, но и той отъ своя страна трѣбва да помага на по-слабитѣ отъ себе си. Който иска да му помагатъ и той трѣбва да помага.

Когато говоримъ за свободни движения, за свободни дѣйствия, ние подразбираме свобода въ тѣхното започване и завършване. Напримѣръ човѣкъ иска да изкаже една идея. Най-първо той трѣбва да е рѣшилъ дълбоко въ себе си може ли да изкаже тази идея или не може. Рѣши ли веднъжъ, че трѣбва да я изкаже, да не се спира, да не се подпушва - нека я изкаже свободно, естествено, тъй както тя живѣе въ него. Нѣкой ще възрази: „Отдѣ ще знаемъ какъ да я изкажемъ?" Да оставимъ този въпросъ настрана. Когато една идея живѣе дълбоко въ душата на човѣка, той ще намѣри начинъ какъ да

я изкаже и то по най-естественъ, най-правиленъ начинъ. Два метода има за изказване на нѣщата: праволинеенъ и криволинеенъ. Като наблюдавате проявитѣ на дѣцата, у тѣхъ има такива свободни движения. Който не разбира закона за свободнитѣ движения, той се дразни, когато наблюдава проявленията на дѣцата. По сѫщия начинъ и мухитѣ се проявяватъ свободно, независимо. Тъкмо вие се занимавате съ нѣкой сериозенъ въпросъ, четете нѣщо, току изведнъжъ една муха кацне нѣйдѣ по лицето ви. Вие се дразните, сърдите, но тя съ това иска да каже, че ви обича. Обичь е това, нѣма нищо лошо въ мухата.

И тъй между ученицитѣ на окултната школа се прѣпоръчватъ естествени постѫпки, естествена обхода. Всичко изкуствено да се отбѣгва! На всѣки езикъ има издадена книга за добрата обхода, за добритѣ отношения и доброто поведение на хората едни спрѣмо други: какъ трѣбва човѣкъ да говори, какъ да се държи, какво поведение да има между близки и външни лица и т.н. Трѣбва да се спазватъ редъ правила за благоприличие, за етикеция между хората. Наблюдавайте диплом-та, още като влиза въ нѣкой салонъ, започва да се кланя надѣсно - налѣво, да се ръкува вѣжливо, да се разговаря съ всички. Като го наблюдавате, мислите че този човѣкъ храни пълно уважение къмъ всички тия хора. Той е финъ, деликатенъ, внимателенъ къмъ другитѣ хора, но всичко това е външно, не е вѫтрѣшно. Естественията човѣкъ обаче, външно не е тъй финъ, не е тъй деликатенъ, но затова вѫтрѣшно той е мекъ, учтивъ благъ. Понѣкога естественията човѣкъ изглежда външно грубъ, но това е само привидно отношение.

Въ естествения човѣкъ нѣма нищо прѣсилено. Той постѫпва естествено, съ етикеция, която отговаря на неговото естество. Всѣки трѣбва да се стреми къмъ тази естествена етикеция, да бѫде самобитенъ, да не подражава на другитѣ. Напримѣръ нѣкой човѣкъ ви направи единъ поклонъ, но така естествено, че никой не може да го имитира. Самобитната постѫпка не може да се повтаря, нито да се имитира, защото

излиза изкуствена. Всѣка изкуствена постѫпка или всѣко изкуствено отношение отблъсква.

Когато нѣкой човѣкъ е роденъ музикантъ, музиката у него е самобитна. Този пъкъ, който е изучавалъ музиката, той не може да подражава музиката на първия. Първиятъ музикантъ, роденъ съ музика въ душата си, носи това качество въ самото си естество. Ако пъкъ човѣкъ добива музикалностьта въ душата си чрѣзъ свирене, чрѣзъ упражнение на нѣкой инструментъ, той трѣбва дълго врѣме да работи, да се упражнява, докато това качество стане плъть и кръвь на неговото естество, та да може естествено да го изнася и прилага въ живота си. Ето защо най-първо човѣкъ трѣбва да започне да работи съ самобитнитѣ си качества, които сѫ вродени въ него, съ малкитѣ си таланти и по този начинъ да разработва по-голѣмитѣ си дарби, за които се изисква усилена работа, трудъ и постоянстоянство.

И тъй, за да изучите и приложите въ живота си новата философия, която ви се прѣподава, трѣбва да бѫдете свободни хора и отворени души. Може ли човѣкъ, на когото рѫцѣтѣ сѫ вързани, да учи, да бѫде свободенъ? - Не може. За да може човѣкъ да разрѣшава мѫчнотиитѣ на своя животъ, той трѣбва да бѫде свободенъ въ морално отношение. Когато човѣкъ пожелае да постигне нѣщо, веднага прѣдъ него се изпрѣчва една мѫчнотия и той казва: „Това нѣщо е непостижимо за мене.” Единъ ученъ човѣкъ казва на едно малко дѣте: „Можешъ ли да носишъ земята на гърба си?” - „Мога.” - „Какъ ще можешъ? Ти си толкова малко дѣте!” - „Ще видишъ, че мога.” То отива въ града, купува си едно кѫлбо отъ картонъ, което има форма на Земята, туря го на гърба си и отива при учения, като му казва: „Какво е това на гърба ми?” - „Земята.” - „Значи, както виждате, азъ мога да нося Земята на гърба си.” Учениятъ човѣкъ се очудва отъ думитѣ на това умно дѣте и му казва: „Щомъ можешъ да носишъ Земята на гърба си, ти можешъ да разрѣшавашъ и други важни научни въпроси.” Слѣдователно когато нѣкой човѣкъ каже, че нѣщо е непостижимо за него, той трѣбва да постѫпи, като дѣтето,

което носи на гърба си Земята отъ картонъ и ще види, че непостижимото за него става постижимо. Обаче, отъ този човѣкъ се изисква умѣние, правиленъ начинъ на постѫпване.

Мнозина казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е ученъ, знае много нѣща." Рекохъ, отъ 100 години насамъ въ френската академия на наукитѣ сѫ постѫпили 99 теории за създаването на свѣта и всички първоначално сѫ бивали приети, а отпослѣ отхвърляни и замѣствани съ по-нови, съ по-вѣрни. Питамъ: щомъ този човѣкъ е ученъ, знае много нѣща, нека каже коя отъ всички тия теории е вѣрна, най-близка до истината. На врѣмето си всѣка теория е била мѣродавна, вѣрна, но постепенно, съ напрѣдване на науката, въ всѣка теория се явяватъ факти, които тя вече не може да обясни и постепенно се замѣства съ нова теория, по-вѣрна, по-близка до истината.

Затова, когато се казва за нѣкой човѣкъ, че е ученъ, той не е въ пълния смисълъ на думата ученъ човѣкъ. Въ този смисълъ всѣки човѣкъ може да бѫде ученъ. Великитѣ Учители и адептитѣ знаятъ сѫщностьта на нѣщата, но тѣ не изнасятъ теории. Ако попитате единъ великъ Учитель, какво има на Слънцето, Той макаръ и да знае, какво има тамъ, нѣма да разправя, но ще ви каже: „Азъ ходихъ на Слънцето и провѣрихъ всичко. Ако не ми вѣрвате, мога да ви разкажа какъ се отива до тамъ, та самъ да провѣрите нѣщата." Наистина, за такова пѫтешествие се изисква дълго врѣме, но щомъ въпросътъ се отнася до науката, това нищо не значи. Като отидете на Слънцето, сами ще провѣрите, има ли тамъ животъ или нѣма. Ако има тамъ животъ, ще видите какви сѫщества живѣятъ и т.н. За това се изисква само врѣме, концентриране на мисъльта и силна воля, да прѣодолява трудноститѣ и мѫчнотиитѣ.

Мнозина не се интересуватъ отъ въпроса има ли живи сѫщества на Слънцето или нѣма, защото тѣ не сѫ въ състояние да използуватъ енергията на тия сѫщества. Когато се пробуди висшето съзнание на тия хора, и тѣ дойдатъ въ контактъ съ разумнитѣ сѫщества на Слънцето, тогава ще мо-

гатъ да използуватъ всичко хубаво отъ тѣхъ, ще се ползуватъ отъ тѣхната енергия, и ще я прилагатъ разумно въ живота си. Ще кажете: „Не е дошло още врѣмето за това.” - За нѣкои е дошло за нѣкои не е дошло. Тия, за които врѣмето е дошло, нека се свържатъ съ сѫществата на Слънцето и се ползуватъ отъ техната култура!

И тъй, ще знаете слѣдното нѣщо: скръбьта иде отъ земята, а радостьта - отъ слънцето. Истината се ражда въ Небето, а доброто - на земята. Щомъ скърбите, ще знаете, че земнитѣ енергии иматъ прѣодоляващe влияние върху вашия животъ. Скръбьта и страданията не унищожаватъ човѣка, но внасятъ въ него доброта, понеже природата работи и чрѣзъ земнитѣ енергии. Важно е за човѣка да се справи съ тия енергии и да ги използува за свое добро. Чрѣзъ страданията и радоститѣ човѣкъ изучава закона за трансформиране на енергиитѣ.

Сега, какво ще ми отговорите, ако запитамъ всѣки едного отъ васъ, какво желае да направятъ съкласницитѣ му заради него? *(- Да го обичатъ, да му услужватъ. Да му направятъ нѣкое добро, когато той се намира въ нужда.)* Ще ви приведа единъ примѣръ за добро, направено по единъ красивъ начинъ. Единъ студентъ ималъ добъръ приятель, но много бѣденъ момъкъ. Вижда го веднъжъ въ студенъ зименъ день съ скѫсани обуща. Отива той на пазаря, купува едни нови обуща и търси начинъ какъ да му ги даде, безъ да го изложи, да не накърни чувствата му. Обикаля около дома му, когато той не е въ кѫщи, и забѣлѣзва, че прозорецътъ на неговата стая е отворенъ. Набързо написва, съ измѣненъ почеркъ слѣдната бѣлѣжка: „Тѣзи обуща сѫ твои. Ако ги вземешъ, ще направишъ голѣмо удоволствие на този, който ги подарява.” Хвърля кутията съ обущата и избѣгва. Въ каквото отношение и да се прави добро, трѣбва да е така изнесено, че да се щадятъ човѣшкитѣ чувства, т.е. да не се унижава човѣшкото достойнство. Добрѣ е, когато прозорецътъ въ стаята на приятеля ви е отворенъ. Ами какво ще правите, ако прозорецътъ на стаята е затворенъ? Досѣтливиятъ

човѣкъ трѣбва да намѣри начинъ и при това положение да направи доброто, което е намислилъ.

Ще ви дамъ още единъ примѣръ за добро дѣло. Единъ студентъ срѣща приятеля си много обезсърдченъ, дори отчаянъ, готовъ на крайни постѫпки. Той отива дома си и веднага написва на приятеля си едно прочувствено, сърдечно и насърдчително писмо, като му обяснява смисъла на страданията, благата, които тѣ носятъ на човѣка и т.н. Изпраща писмото до приятеля си и му отправя добри мисли и пожелания. Приятелтъ му прочита внимателно писмото и състоянието му веднага се измѣня. Той се замисля върху писмото и напълно се съгласява съ съвѣтитѣ, дадени отъ другаря му. Писмото било тъй умно, тъй убѣдително написано, че всичко, което приложилъ отъ него, дало добри резултати. По този начинъ той излѣзълъ отъ трудното положение, въ което се намиралъ и благодарилъ на приятеля си. Както виждате, това е единъ хубавъ подаръкъ отъ приятель.

Рекохъ, като ученици на Великата Окултна Школа, желая на всички да бѫдете автори на такова писмо до нѣкой вашъ отчаянъ и обезсърдченъ приятель, съ което да го насърдчите и извадите отъ затрудненото положение, въ което е изпадналъ.

„Доброта, Истина, Красота - това е Любовьта.

31 школна лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
държана отъ Учителя на 26.VII.1925 г.
София

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Новитѣ схващания на ученика…..……5
19. X. 1924 г.
2. Природа и геометрия.....…….....21
26. X. 1924 година,
3. Възпитателната сила на страданието .....……..35
2.XI. 1924 г.
4. Условия, лежащи в триѫгълника …....…….....48
9. XI. 1924 год.
5. Каква роль играятъ противорѣчията въ живота ……60
16.XI.1924 г
6. Свѣтлина и знание .....….....…73
23. XI. 1924 г.
7. Съсредоточение …….....90
30.XI. 1924 г
8. Великата погрѣшка .....….101
7.XII.1924г.
9. Що е единица…..……116
14.XII.1924 г.
10. Божественото буталце …….....128
21.XII. 1924 г.
11. Законътъ на внушението 138
28.XII. 1924 г.
12. Насока и направление на енергията.....152
4.I.1925 г.
13. Квадратурата на крѫга.....161
11.I.1925 г.
14. Възможното у Бога, възможното у човѣка …....…173
18.I.1925 г.
15. Изпититѣ на ученика…..…….184
25.I.1925 г.
16. Чуднитѣ прѣдположения.....….....195
1.II.1925г.
17. Новото възпитание и самовъзпитание….....208
8.II.1925 г.
18. Високитѣ места и чистиятъ въздухъ.....301

15.II.1925г.
19. Най-важното….....….218
22.II.1925г.
20. Честността.....….233
1.III.1925 г.
21. Равностранният триѫгълникъ….....247
8.III.1925 г.
22. Вдлъбната и изпѫкнала лещи.....….257
15.III. 1925г.
23. Слънчевитѣ трансформатори….....230
29.III.1925г.
24. Законътъ на внушението….....…280
5.IV.1925г.
25. Влияние на вѫтрѣшната свѣтлина.....…292
12.IV.1925г.
26. Успоредниτѣ пѫтища….....305
14.IV.1925 г.
27. Проявленията на ума ….....312
21.VI.1925 г.
28. Смѣна на състоянията.....326
28.VI.1925 г.
29. Прѣходни състояния на съзнанието….....…337
5.VII.1925 г.
30. Учтивиятъ човѣкъ.....….352
19.VII.1925 г.
31. Свободни движения .....….366
26.VII.1925 г.

ПОРЕДИЦА МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ПЪРВА ГОДИНА (1922)
Томъ I. Двата пѫтя, 1-12 лекция, София, 1934 г.
Томъ II. Противоречия въ живота, 13-21 лекция, София, 1934
Двата пѫтя, 1-21 лекция, Кърджали, 1999г., първо издание по оригиналъ

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)
Томъ I. Допирни точки въ природата, 1-15 лекция, София, 1935г.
Томъ II. Добри навици, 16-31 лекция, София, 1935г.

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)
Разумниятъ животъ, (Четири книжки). 1-32 лекция, София, 1925-1926г.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)
Лекции на младежкия окултенъ класъ, (петь книжки) 1-31 лекция, София, 1927-1928г.
Новитѣ схващания на ученика, 1-31 лекция, София 2005, първо издание по оригиналъ

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)
Томъ I. Време и сила, 1-3 лекция. София, 1929г.
Томъ II. Влияние на свѣтлината и на тъмнината, 4-18 лекиця. София, 1937г.
Томъ III. Жива речь, 19-32 лекция, София, 1937г.
Време и сила 1-32 лекция, София, 2002г.

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)
Томъ I. Посока на растене, 1-19 лекция, София, 1938 г.
Томъ II. Светото мѣсто, 20-37 лекция, София, 1939г.
Посока на растене, 1-37 лекция, София, 2002г.

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)
Божествената мисъль, 1-30 лекция, София, 1942г.

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)
Томъ I. Божественитѣ условия, 1-28 лекция, София, 1942г.
Томъ II. Отворени форми, 29-42 лекция, София, 1943г.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)
Томъ I. Служене, почитъ и обичь, 1-24 лекция, София, 1940г.
Томъ II. Закони на доброто, 25-48 лекция, София, 1940г.
Служене, почитъ и обичь, 1-48 лекция, София, 2004г.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)
Томъ I. Пѫть къмъ живота, 1-21 лекция, София, 1941г.
Томъ II. Методи на самовъзпитание, 22-42 лекция, София, 1941г.
Пѫтьтъ на доброто, 1-42 лекция, София, 1999г.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)
Томъ I. Животъ и отношения, 1-18 лекция, София, 1947г.
Томъ II. Фактори въ природата, 19-37 лекция, София, 1947г.
Сѫществуване, животъ и отношения, 1-37 лекция, София, 1999г.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)
Томъ I. Великата разумность, 1-20 лекция. София, 1949г.
Томъ II. Съразмѣрность въ природата, 21-42 лекция, София, 1949г.
Великата разумность 1-42 лекция, София, 2004г.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)
Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)
Права обхода и права постѫпка, 1-23 лекция, София 2003г.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)
Томъ I. Господарь и слуга. 1-16 лекция. Шуменъ, 1998г.
Томъ II. Основниятъ тонъ. 17-36 лекция. София, 1999г.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)
Разумнитѣ сѫщества 1-22 лекция, София 2002г.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)
Възможности въ живота. 1-40 лекция. София, 1998г.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)
Скръбь и радость, 1-39 лекция София 1999г.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)
Томъ I. Смяна на състоянията. София, 1998г.
Томъ II. Пѫтьтъ къмъ щастието. София, 1998г.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)
Томъ I. Най-лесното. 1-15 лекция. София, 1998г.
Томъ II. Животъ, свѣтлина и сила. 16-35 лекция. София, 1998г.

ДВАДЕСЕТЬ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)
Дветѣ Божествени посещения, 1-38 лекция, София 1999г.

ДВАДЕСЕТЬ И ВТОРА ГОДИНА (1942-1943)
Минало, настояще, бѫдеще. 1-36 лекция, Казанлѫкъ, 1998г.

ДВАДЕСЕТЬ И ТРЕТА ГОДИНА (1943-1944)
Силитѣ на природата. 1-14 лекция. София, 1947г.

Забележка: Просвѣтниятъ съветъ решава да се издадатъ последователно лекциитѣ отъ Младежкия и Общия окултенъ класъ, Утриннитѣ слова и Недѣлнитѣ беседи отъ последната 1943-1944г., както и Съборнитѣ беседи, изнесени въ Мърчаево, подъ заглавие „Завѣтътъ на Любовьта" I, II и III томъ.

УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО
НОВИТѢ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА

©ИК"Жануа'98"
тел. 02/9 893 897

компютърenъ наборъ отъ 5 до 183стр.: Иванка Софронова
компютърenъ наборъ, коректура и предпечатна подготовка:
Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени въ Държавенъ архивъ оригинали на беседи отъ Учителя. Отъ 15 до 31 беседа, поради липса на оригиналъ, сѫ прѣпечатани от изданието на просветния комитетъ Лекции на МОК, София 1927-8г., което е слабо редактирано. Уточненията на стенографката сѫ въ кръгли скоби и курсивъ. Добавенитѣ за яснота букви или думи сѫ поставени въ квадратни скоби.

Първо издание, София 2005
ISBN